TIM JOHNSTON

COBORÂREA

TIM JOHNSTON

COBORÂREA

Original: *Descent* (2015)

Traducere din limba engleză de:
CIPRIAN ȘIULEA

virtual-project.eu

2018

... schimbându-și între ei
Neprihănirea; nu știam ce-i răul
Nici nu visam că alții pot să-l facă.[1]

William Shakespeare

O, poate n-o să aibă ochi fierbinți
Destul – să-l scoată pe-un străin din minți.[2]

W.B. Yeats

---

[1] *Poveste de iarnă,* actul I, scena 2, traducere de Dan Grigorescu, în William Shakespeare, *Opere complete*, vol. 8, Editura Univers, 1982, p. 236.
[2] *Rugăciune pentru fiica mea,* în W.B. Yeats, *Versuri,* traducere de Aurel Covaci, Editura pentru Literatură Universală, 1965, p. 150.

VIAȚA DINAINTE

O chema Caitlin, avea optsprezece ani și, uneori, doar propria inimă o trezea – zbura în acea cursă onirică, în care liniile de sosire se îndepărtau în loc să se apropie, în care genunchii se transformau în halviță sau picioarele în pietre. Se ascundea sub cearșafuri, cu pieptul strâns de brațe de fantome, zăcea acolo gâfâind, cu ochii deschiși spre întuneric. Ridica mâinile și apăsa ca să deschidă ecranul ceasului, albastru ca un ochi pe care clipeau toate datele reale ale trupului ei, visând sau treaz: *puls 86 bpm, temp corporală 37,8°C, ritm (0), alt. 2.747 metri.*

Alt. 2.747 metri?

Caitlin se uită prin cameră la puținele mobile întunecoase decupate de lumina slabă de la îmbinările perdelelor. La stânga, în celălalt pat, era mama ei, o pală de păr blond-închis pe perna albă. În camera alăturată, de cealaltă parte a peretelui, dormeau tatăl și fratele ei. Două camere, patru paturi, nicio discuție: ea nu avea să împartă camera cu fratele ei de cincisprezece ani, și nici el cu ea.

Ecranul ceasului ardea iar, cu lumina lui rece, și începu să bipăie, iar ea îl apăsă până tăcu. Își verifică inima; în continuare rapidă, dar nu mai era vorba de vis, ci de aerul de la 2.747 de metri.

Munții Stâncoși!

Când îi văzuse pentru prima dată, din mașină, inima ei începuse să bubuie, și mușchii picioarelor se încordaseră, zvâcnind. Peste câteva săptămâni urma să înceapă facultatea cu o bursă sportivă și, chiar dacă nu pierduse nicio cursă în ultimul an de liceu (COURTLAND NEÎNFRÂNTĂ! spunea titlul articolului), știa că fetele de la facultate aveau să fie mai rapide și mai puternice, mai experimentate și mai hotărâte decât fetele împotriva cărora era ea obișnuită să alerge, și alesese muntele doar din acest motiv.

Se duse în baie, unde se spălă pe față și pe dinți și își legă părul în coadă cât mai aproape de cap, apoi rămase așa, privind fix în oglindă. Nu făcea asta din vanitate. Voia să vadă ce se găsește în ochii acestei fete, cum ar fi făcut cu oricare altă fată, ca să știe cum s-o învingă.

Se întoarse în cameră și, pentru o clipă, i se păru că mama ei e trează și o privește din pat, însă erau doar pleoapele ei alburii și rotunde, în lumina aceea slabă – o impresie tulburătoare de orbire, asemenea privirii statuilor. Caitlin deschise ușa de legătură, trecu dintr-o cameră în alta, perfect identică, și îl scutură pe băiat să se trezească.

•

Soarele încă urca pe capătul îndepărtat al munților, iar orașul aștepta într-un lac rece de umbre. Urșii negri care veneau noaptea să prade containerele de gunoi și să alerge încet pe trotuare se întorseseră de unde veniseră. Străzile erau pustii. Nimeni care să-i vadă cum trec pe sub semafor, nimeni în afară de ei care să sesizeze clipitul lent al ochiului din mijloc al acestuia.

Caitlin nu alerga încă, ci mergea ridicând mult picioarele, într-o imitație energică a alergării, ca o prim-majoretă la o paradă alcătuită doar din băiatul care venea șerpuit în urma ei pe bicicleta închiriată. Băiatul ar fi vrut să se întoarcă după bluzele de trening, dar era iulie, îi aminti ea, avea să se încălzească.

Îl chema Sean, dar ea îi spunea Dudley, o insultă de demult care își pierduse semnificația. Ajunseseră în oraș în ziua anterioară, urcând de la câmpie pe autostradă, prin Denver și apoi pătrunzând în munți pe un drum șerpuitor și stâncos, care le arunca inimile pe cerul liber, în plonjări amețitoare de un verde fără fund, printre pantele cu pini mici și foarte deși. Urcaseră din ce în ce mai sus, pe Marea Cumpănă a Apelor, apoi coborâseră iar – *coborâseră* la 2.700 de metri, unde satul-stațiune apăruse brusc, ca un miraj, în acea geografie înaltă. Arhitectură hibernală a magazinelor de schiuri și cafenele în miez de vară. Telescaune atârnând goale pe pistele năpădite de iarbă. Culori imposibile la această înălțime și un aer cum nu mai respiraseră niciodată.

Acum, în dimineața albăstruie, trăgeau acest aer în piept și dădeau afară nori albi. Mirosul de pin amintea de Crăciun.

— Am pornit, spuse Caitlin.

Intră pe un drum numit Ermine și începu să alerge serios, iar băiatul o urmă. Nu era rău, se gândi el la început: asfalt larg și neted, cu măreția cerului deasupra. Însă apoi drumul deveni abrupt, copacii se iveau tot mai deși și mai aproape, și bicicleta începu să tremure ca lovită de convulsii mecanice, în timp ce el

înjura printre viteze. Se ridică în picioare pe pedale și merse cu gura deschisă, aspirând aerul. Transpirația șiroia fierbinte și lipicioasă acolo unde burta i se revărsa peste pantalonii scurți. În față, pe drumul negru, forma alburie a fetei se micșoră și se estompă, ca un spiriduș răutăcios cu picioare lungi. *Stai mai încet*! strigă el, cu un mare efort de respirație, apoi căzu, privindu-și coapsele care tremurau. Parcă era iar cu rachetele pentru zăpadă: Caitlin alergând energic în fața lui pe lac și el venind cu greu în urma ei, cu rachetele vechi de lemn care se ciocneau și îl împiedicau – el ca un morman fără viață în zăpadă (întregul lac întunecat dedesubt, stratul subțire de gheață), Caitlin cu obrajii roșii apărând dintr-odată și întinzând mâna spre el. *Haide, Dudley, nu te mai prosti...*

Când privi din nou înainte, ea se oprise, iar el merse până la ea și își înfipse picioarele în asfalt.

— Dumnezeule mare, Caitlin…

Încerca să nu pară un grăsan care gâfâie a disperare. Inima îi bubuia.

— Ssst, spuse ea. Și pieptul lui Caitlin se zbătea, însă ea zâmbea. Pentru ea, plămânii arzând și inima bubuind erau un extaz. Acasă, pe unul dintre pereții camerei sale, atârnau înfoiate panglicile-medalii de la concursurile de atletism, ca o aripă a unei păsări strălucitoare. O vezi? întrebă ea.

— Ce?

— Acolo.

— Ce?

— Chiar lângă drum. E chiar acolo.

Atunci, băiatul îl văzu: un câine mic și roșu, cu coadă stufoasă. Dar nu era câine. Ceva sălbatic, cu ochi mici și negri și urechi imense, ciulite.

— Ce e? spuse el.

— Cred că-i o vulpe.

— Ce are-n gură?

— Nu știu.

— E un pui, spuse el. Sigur e puiul ei.

— Nu, e și sânge.

— Deci, l-a omorât. Mai fac asta uneori.

Priveau; vulpea îi privea și ea, apoi se întoarse, cu micul trup tot între fălci, porni cu pași mărunți pe drum și dispăru.

Băiatul trase rucsacul în față și cotrobăi după sticlele cu cioc.

Caitlin se oprise nu din cauza vulpii, ci din cauză că ajunsese la o răspântie și nu știa sigur încotro e drumul. Își amintea că tânărul de la magazinul de biciclete, cu degetele pătate de ulei (și tatuajul cu păianjen ce urca pe gâtul lui, și ochi foarte verzi), îi spusese că sunt semne, dar nu era niciunul, cel puțin nu aici.

Își turnară apă rece în gură, Sean își scoase casca și despăturiră între ei harta.

— Pe acolo, spuse ea.

El ridică privirea spre drumul îngust de pietriș, pe care îl indicase ea, și scutură din cap.

— Nu e bine, zise el.

Promiseseră să nu se abată de la drumurile asfaltate, drumurile locale, spuse Sean, și ea se uită la el: la fața lui roșie și serioasă și la creasta înaltă și unsuroasă, ca de pasăre, pe care i-o coafase casca. Uneori, era greu să-ți amintești că avea cincisprezece ani, și nu doisprezece, zece sau șapte.

Caitlin își verifică inima, care bătea repede chiar și stând pe loc. Altitudinea era de 2.882 de metri.

— Dudley, spuse ea îndesându-și sticla înapoi în rucsac. Tu ai închiriat o bicicletă *de munte* ca să umbli aiurea cu ea pe drumurile locale?

•

Soarele se revărsase în vale, și o lamă galbenă a lui despărțea o îmbinare a perdelelor și cădea pe pat, pe ochii bărbatului care dormea acolo întins. După o clipă, bărbatul se întoarse cu spatele la lumină și clipi ca să focalizeze ceasul cu alarmă: 7.15.

O cameră de motel. Colorado. În dreapta lui era celălalt pat, gol și nefăcut.

Pe polița din baie, periuța băiatului zăcea într-o băltoacă. Bărbatul, al cărui nume era Grant Courtland, își dădu cu apă pe față, se șterse, se întoarse în cameră și trase perdelele. Cerul era de un albastru șters și timpuriu, cu câțiva nori subțiri plutind peste piscuri. O frumusețe în care îți era greu să crezi. O carte poștală. O pasăre din depărtare dădea ocoluri pe deasupra izvoarelor termale, planând la nesfârșit și apoi plonjând brusc, ca un glonț, printre copaci. Grant se uită să vadă dacă se întoarce pe cer, dar nu se întoarse.

Nu știa sigur unde anume, geografic vorbind, sunt copiii lui. Era posibil să fie lângă muntele acela, lângă copacii aceia care păreau atât de aproape. Cu o seară în urmă, se aplecaseră cu

toţii deasupra hărţilor, dar Grant nu privise cu atenţie; era treaba lor să-şi plănuiască aventura şi s-o ducă la îndeplinire. Peste câteva săptămâni, Caitlin începea facultatea, în Wisconsin, cu o bursă de atletism, iar muntele fusese ideea ei, alegerea ei, un cadou de absolvire.

Facultate. Deja.

Privi îndelung în depărtare, până i se păru că vede ceva – o clipire de crom, o străfulgerare de adidaşi albi. Dar nu era nimic, bineînţeles, doar verdele nesfârşit al pinilor.

Luă telefonul mobil şi apăsă o serie de taste, dar apoi ezită, cu degetul mare suspendat deasupra butonului de expediere. Îşi aminti parţial visul pe care îl avusese – parţial: o mână sigură şi exploratoare de femeie; asta fusese tot, dar, Dumnezeule!

Puse jos telefonul, privindu-l fix. După un minut, îşi trase pe el o pereche de blugi şi un tricou şi intră desculţ în camera de alături.

*

Cărarea se îngustă, acum era mai puţin drum de pietriş şi mai mult un fel de făgaş care urca şerpuit pe munte. În sfârşit, pietrişul şi cărarea dispărură cu totul, rămânând doar mandibulele golaşe ale pietrelor rotunjite, precum albia secată a unui pârâiaş sezonier modelat, an după an, de unicul gând al apei, anume de a coborî, de a coborî mereu, de a nu urca niciodată.

— *Nu e bine,* ţipă Sean pe făgaş în sus.

Ea continuă să meargă în faţa lui, sărind din piatră în piatră ca o capră.

Băiatul se strădui să meargă mai departe, gâfâind, în timp ce trupul îi dârdâia, şi mandibula i se legăna în articulaţie. Apoi spuse „Dă-o-n mă-sa” şi lăsă bicicleta să se oprească cu o smucitură şi să cadă pe pietre, în timp ce el se dădea la o parte împleticit.

— *Caitlin*! ţipă el.

Se simţea enorm şi imponderabil, în acelaşi timp. Picioarele lui făcură un pas neaşteptat. Ceva zburător îi lovi casca, şuierând ascuţit în gurile de aerisire ale acesteia, apoi goni mai departe. „Ce vacă”, spuse Sean.

Luă bicicleta de jos şi începu să meargă anevoie cu ea peste pietre, dar după încă o clipă fu atacat iar – de data asta ceva de sub rucsac, care bâzâia lângă spatele lui. Sean lăsă bicicleta să

cadă și începu să se elibereze de curele, până când înțelese că era un telefon, iar în momentul în care dăduse jos rucsacul, și telefonul era în mâna lui, bâzâitul încetase. Se uită la mica fereastră ce anunța mesajele noi, dar nu era niciunul. Verifică și telefonul lui, apoi le aruncă pe amândouă înapoi în rucsac.

Apoi îl scoase iar pe al ei. Rămase o clipă cu telefonul mare, vișiniu în mână, privi iar în susul făgașului, apoi se așeză pe o piatră, intră la mesajele ei și le citi. Cel mai interesant lucru erau numele: *Colby. Allison. Natalie. Amber.* Fetele zvelte și atletice care veneau în pantaloni scurți largi și bluze mulate, pieptoase, să bea Diet Coke-urile lui și să tropăie desculțe în sus și în jos pe scări. Fetele care mereu trimiteau SMS-uri, râdeau și vorbeau – nu le tăcea gura vreodată. Atunci când se lăsase pe vine la fereastra de la subsol și o auzise pe Allison Chow povestindu-le celorlalte fete cum aproape se înecase cu chestia mare a prietenului ei. Atunci când intrase în baie peste Colby Wilson, cu coapsele dezgolite pe veceu. Și pantalonii scurți de alergare trași în jos până la genunchi.

Mă bucur că știi să bați la ușă, grăsane.

•

Era mai aproape de capătul de sus al făgașului decât crezuse, iar când ajunse acolo găsi un drum, tot asfaltat și abrupt precum cel pe care veniseră prima oară. Sau același. Găsi un semn pe care scria DR LOC. 153, găsi soarele pe gâtul lui încins, găsi pinii tăcuți, și asta era tot. În sus asfaltul cotea brusc la dreapta și dispărea, iar în jos se prăbușea ca o faleză. Totul în el, fiecare celulă a lui voia să meargă în direcția aceea – în jos: viteza, briza și lunga călătorie gratis pe spatele gravității. Însă ea nu voia să facă asta, nu voia să coboare, lua-o-ar naiba, și Sean întoarse bicicleta, se ridică în picioare pe pedale și începu din nou să urce.

Nu ajunsese departe, când dintre copaci se repezi ceva, atât de aproape și de înfiorător, încât el urlă și sări de pe bicicletă. Dură doar un moment până să audă râsul acela nechezat al ei, și fața i se congestionă.

— Du-te naibii! spuse el.

— O, Doamne, Dudley, să fi văzut ce față ai făcut!

Sean își ridică bicicleta de pe asfalt.

— N-aș fi crezut niciodată că poți să te miști atât de repede! spuse ea.

— N-aș fi crezut niciodată că poți să fii așa de a dracului! spuse el.

Ea se opri din râs. Iar în acea tăcere nouă căzu vocea unui bărbat – de nicăieri. De pretutindeni. Într-o clipă, vocea răsună cu hotărâre peste creasta de sub ei și, odată cu ea, apărură două siluete cu căști, aplecate peste bicicletele lor, un bărbat și o femeie. Bărbatul se opri din vorbit când îi văzu, iar el și femeia se apropiară într-o tăcere gâfâită, cu fețe însuflețite și strălucitoare. Femeia, care era mai tânără decât bărbatul, putea fi de vârsta lui Caitlin, îi zâmbi lui Sean. Una din gambele bărbatului nu era un picior adevărat, ci un ciot negru fixat într-o pedală specială, așa că era greu de spus unde se termina bicicleta și unde începea omul. Bărbatul îi salută, și Sean răspunse la salut. După ce aceștia se făcură nevăzuți după cotitura drumului, Caitlin spuse:

— Cum mi-ai spus?

Fața ei ardea. A lui la fel.

— Dumnezeule, Caitlin. Eu te *căutam.* Parcă *trebuia* să ne uităm unul după celălalt.

Ea îl scrută încruntată. Apoi întoarse privirea și scutură din cap. Își potrivi inelul de la baza cozii și avansă. Sean tresări, și ea îi spuse că chiar se uitase după el, știuse exact unde era el în tot acest timp. Ce fel de om o credea fratele ei?

•

Ambele paturi din camera alăturată erau goale și nefăcute, cu așternuturile aruncate alandala. Camera, care fusese atât de rece atunci când fetele se duseseră la culcare, era acum fierbinte și mirosea slab a parfum și transpirație. Grant se duse să se asigure că instalația de încălzire era închisă, apoi se îndreptă spre micul spațiu din fața băii, unde cele două valize stăteau deschise pe rafturi, cu conținuturile ușor de deosebit după culorile și croielile lenjeriei, ale sutienelor și ale chiloților.

Ușa de la baie era puțin crăpată, iar prin deschizătură ieșeau aburii jucăuși. Hârșâitul unei periuțe de dinți. Grant împinse ușa și o zări printre aburi, înfășurată într-un prosop alb, periindu-și meticulos dinții. În prosopul acela, parcă avea iar douăzeci de ani. Perioada facultății. Micul ei apartament de pe strada Fairchild, deasupra cuptoarelor brutăriei. Diminețile de iarnă în pat, cu mirosul ei, mirosul de pâine coaptă. Ea avusese o soră geamănă pe nume Faith, care se înecase pe când ele aveau

șaisprezece ani, și asta pe el îl fascina cumva. Pe vremea aceea el citea cărți, literatură, poezie. Apoi apărură sarcina, facturile, un copil. El începu să lucreze pentru un constructor, și ea rămase la școală, uneori ducând copilul cu ea la cursuri, când doamna Turgeon era bolnavă. Copilul avea optsprezece ani acum. O tânără femeie. Mergea ea însăși la facultate. Era iute ca vântul, iar inima tatălui ei bătea cu putere de fiecare dată când ea alerga, *Dumnezeule, uită-te la ea, Dumnezeule, n-o lăsa să cadă*!

— Nu merge ventilatorul, spuse Angela cu periuța de dinți în gură.

El se apropie și se opri în spatele ei, fața lui ițindu-se deasupra feței Angelei în arcada pe care ea o ștersese pe sticlă. Părul ei era ud și greu, tras cu pieptănul în multe șiruri îngrijite și parfumate.

— Te-au sunat deja? întrebă el.

Ea se apleca să scuipe, lovindu-l cu fundul. Își clăti gura, perie dinții, se apleca.

— Încă nu, răspunse ea. Dar e încă devreme. Se ridică iar și găsi ochii lui în oglindă. Încă o oră, aș zice. Cel puțin.

— Mai ai nițel. Grant își atinse colțul gurii, și ea puse același deget la colțul gurii ei. Trebuie să te clătești mai bine, spuse el.

Femeia zâmbi și se apleca iar spre apa care curgea, lovindu-se iar de el. El prinse șuvițele de păr ude într-o coamă, ținând-o în timp ce ea se clătea. Angela închise apa și își lipi mâinile de părțile laterale ale chiuvetei. El ridică prosopul alb în căușul spatelui ei și privi în jos spre ea, spre fundul atât de alb și de catifelat.

— Grant, spuse ea.

Mâinile lui pe ea erau ca niște lucruri turnate într-un furnal, imense și întunecate, aduse să se odihnească acolo, să se răcească și să se vindece pe aceste suprafețe albe.

— Da, spuse el.

— Hai să stăm în pat. Vreau să-ți văd fața.

•

Caitlin găsise ceva în timp ce îl aștepta pe Sean, și acum intră înapoi printre pini, cu fratele ei în urmă, pe cărare, fiind înconjurați curând de trunchiurile albe ale plopilor tremurători. Pădure în altă pădure. Cărarea șerpuia printre plopii tremurători, conducându-i de îndată într-un mic luminiș, o peșteră silvestră

în care sălășluia Fecioara Maria, așteptându-i. Era în mărime naturală, netedă ca osul, de un alb pur. În jurul ei fusese construită o carapace de pietre și mortar, pietre rotunde precum cele pe care Sean le blestemase pe făgaș. Două degete de la mâna dreaptă, ridicate în semn de întâmpinare a unui sfânt, erau rupte de la al doilea nod, ceea ce îi dădea un aer mai degrabă de neîncredere decât de milostenie, ca și cum ar fi fost sculptată în clipa dintre sânge și panică.

— Ai văzut asta? spuse Sean, arătând spre mână.

— Da, ce chestie! Ca la tata.

— Ce caută aici?

— Bănuiesc că are ceva de-a face cu alea.

Caitlin arătă spre un grup de plăci de piatră care ieșeau din pământ ca niște dinți, subțiri și calcaroase, înclinate în toate părțile.

Lângă Fecioară era o bancă de piatră pe care se așezară să bea apă și să mănânce la umbră batoanele energizante cleioase.

— Cine crezi că erau? întrebă Sean.

— Pionieri, spuse ea dând din umeri.

— Din grupul lui Donner.

— Ăia erau alți munți. Uite, o plăcuță.

Caitlin dădu la o parte tufișul de la baza Fecioarei și scoase la lumină o placă de bronz cu o inscripție coclită:

Înaltul reverend Tobias J. Fife,
Episcop de Denver, primește cu recunoștință,
Întru Domnul, patruzeci de zile de har
Pentru a fi vizitat altarul din Pădure
Și a se fi rugat în fața lui,
1938.

— Înaltul reverend, spuse Caitlin. Îmi place asta.

— Ce înseamnă 40 de zile de har?

— Cred că înseamnă că nu mai trebuie să te rogi timp de 40 de zile. E ca o vacanță.

— Poate înseamnă că ești în siguranță timp de 40 de zile. Adică nu ți se poate întâmpla nimic nasol.

— Se poate. Dă-mi telefonul.

Sean bâjbâi prin rucsac și îi întinse telefonul ei roșu. Ea verifică mesajele, apoi îl îndreptă spre altar și făcu o poză.

O adiere începu să clatine frunzele plopilor. Băiatul mesteca batonul energizant și scoase un sunet ca și cum s-ar fi înecat. Caitlin îi spuse că nu trebuie să-l mănânce din cauza ei, și ridică sprâncenele la el.

— Dă-i drumul. Nu-mi pasă.

Sean ezită. Apoi aruncă batonul energizant în rucsac, cotrobăi într-un buzunar de pe cracul pantalonilor scurți, scoase un Snickers mare și începu să desfacă ambalajul.

— Vrei și tu? spuse el.

Ea luă batonul și deschise gura ca pentru a-l înfuleca pe tot, dar apoi mușcă doar puțin cu dinții din față. El mâncă restul din trei mușcături mari, cu gura deschisă, mestecând și icnind. Bău îndelung apă și își trase respirația. Începu să bată darabana pe rucsac, privind fix spre degetele Fecioarei. Mama lor credea în Dumnezeu, dar tatăl lor spunea că ei trebuiau să decidă singuri.

— Caitlin, spuse el.

— Ce?

— Tu crezi că tata își face de cap?

Ea se înclină în cealaltă parte, se răsuci din talie și îl privi din acest unghi nou.

— Ce? spuse ea.

— Nu ți se pare că a fost cam ciudat în ultima vreme?

— Dudley, el e ciudat *tot timpul.* Cum deduci tu din asta că *își face de cap*?

Sean privi spre pădure.

— Am văzut ceva, spuse el. Mai demult.

Se întâmplase în biroul tatălui lor, clădirea de oțel din spatele casei din care el își conducea afacerea de constructor. Sean era acolo ca să-și câștige banii de buzunar – făcea curat, mătura, punea sculele la loc. Dar una dintre cutii fusese încuiată, și el se dusese să ia cheia, iar ușa biroului era deschisă și…

— Și ce? spuse Caitlin.

— Și el stătea acolo. Și era și o fată.

— O fată?

— O femeie. Stătea pe birou. Și purta fustă.

Caitlin așteptă.

— Și mai ce?

— Nimic.

— Nu mai purta nimic altceva?

— Nu… doar atât am văzut eu.

— Dumnezeule mare, Sean! Caitlin își puse una din glezne pe genunchi, smulse șiretul, scoase adidasul din picior și îl scutură de parcă ar fi fost plin de insecte, apoi băgă mâna în cavitatea umedă și pipăi în jur. Băgă adidasul la loc în picior și legă iar șiretul. Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— Nimic. Fata – femeia – s-a dat jos de pe birou, mi-a strâns mâna și a plecat. Tata mi-a zis că-i o clientă.

— Și de unde ți-a venit ideea că *își face de cap*?

— Nu știu. Căcat. Sean închise fermoarul rucsacului cu o smucitură violentă și rămase așa, holbându-se la el. Las-o baltă, bine? Hai să plecăm odată de-aici.

Caitlin se ridică și privi în jos spre el.

— Nu-ți mai roade unghiile. E scârbos.

Caitlin își scutură fundul și porni printre morminte. Sean se uită la Fecioară, apoi se ridică în picioare și o luă după ea.

Fata se opri la marginea micului cimitir, cu brațele încrucișate și coatele prinse în palme. Trupul i se răcea. Trebuia să înceapă iar să alerge. Băiatul se opri lângă ea.

— N-a fost nimic, spuse el. Las-o baltă.

Caitlin își frecă brațele. Își amintea un vers dintr-o poezie pe care o citise cu o seară în urmă, *Încetez, devin palid.*

Apoi îi povesti despre perioada în care tatăl lor nu mai locuise cu ei – trei, poate patru luni în total, chiar dacă păruse mult mai mult. Sean era foarte mic pe atunci, nu avea cum să-și amintească. Mama lor spunea că nu există niciun motiv de îngrijorare, dar Caitlin auzise cum îi vorbise tatălui lor la telefon și își amintea fața mamei – acea față nouă pe care nu o mai văzuse niciodată până atunci. Își amintea și cuvintele rostite de mama ei la telefon, dar nu le repetă acum.

Caitlin tăcu, iar Sean privea fix vechile pietre funerare. La baza uneia dintre ele era un castronel din metal sau o farfurioară. După o clipă, acesta deveni ceea ce era: un capac din plastic pentru cafea, cu o gaură pentru sorbit. Un gunoi, singurul gunoi, ajunsese aici, lângă piatra aceasta, aici sus de tot, nicăieri altundeva.

— Când s-a întors în sfârșit acasă, spuse Caitlin, îi lipseau degetele. Eu am crezut întotdeauna că de-aia s-a întors – pentru că acolo unde fusese era un loc în care rămâneai fără degete.

Caitlin se cutremură amintindu-și. Ei nu-i păsase de degete, ea nu avea nevoie decât de brațele lui, de atingerea ca de șmirghel a maxilarului său, de încântarea ce se revărsa în ea de fiecare dată când el spunea *Caitydid, Caitydid a mea.*

— Mie-mi spunea… Sean scoase un râset ciudat, pufnit. Spunea că i-au căzut din cauza fumatului.

— Și tu l-ai crezut?

Sean nu răspunse. Într-o clipă, totul se schimbase, fiecare din ei doi.

— Ce crezi că o să se întâmple de data asta? întrebă el.

Caitlin expiră într-un fel ce păru să stârnească frunzele sclipitoare ale plopilor, făcându-le să scoată sunete asemănătoare ploii.

— Nimic, spuse ea. Hai să mergem.

•

Perdelele erau trase, și lumina soarelui se prelingea dinspre ele de-a lungul pereților și în sus, ca o boltă strălucitoare. Gol sub cearșaf, Grant privea insistent într-acolo. Ațipise câteva minute, apoi se trezise brusc, cu inima bubuind. Ce pat era ăsta? Al cui braț era cel de pe burta lui?

Urmă un icnet, un spasm, și Angela spuse *Nu,* iar el spuse „E în regulă" și o atinse pe umăr. De mult, ea îi descrisese un vis pe care îl avusese cu și mai mult timp în urmă, în care o voce îi spunea că trebuie să se ducă lângă sora ei. *Care din ele?* întrebase ea vocea, *care soră?,* dar nu primise niciun răspuns.

— Ce?

Angela înălță capul, cu ochii ei căprui.

— Ai spus nu.

Ea își dădu părul de pe față, dezlipindu-l de pe buze.

— Așa am zis?

— Da.

Angela își schimbă poziția, așezându-și mai bine capul pe pieptul lui. Respiră. Undeva, se trânti o ușă, și un tropăit voios cutremură holul, multe picioare mici și goale care goneau spre piscină. Vocile de miez de vară.

— O să fie ciudat, nu-i așa? spuse ea.

Privea dincolo de el, spre celălalt pat. Mormanul dezordonat de așternuturi, sugestia iluzorie a unui trup de sub ele. Angela își răsfiră degetele mâinii pe pieptul lui.

— Ce e?

— Știi tu ce.

Grant privi patul gol.

— A mers repede, spuse el.

— Asta îți spun toți: n-o să-ți vină să crezi ce repede merge. Și peste câțiva ani, și Seanie.

Angela oftă. Bătu de două ori cu degetul în pieptul lui, ca un ciocănit ușor. Apoi repetă gestul.

— Nici să nu te gândești, Angela.

— Nu suntem prea bătrâni. Cel puțin, eu nu sunt.

— Eu sunt, spuse el.

— Nu, replică ea, asta te menține tânăr.

În camera alăturată, o femeie începu să tușească violent. Un televizor se trezi la viață, o voce de prezentator, vreun nou eveniment urgent din lume.

— Au economisit ceva bani la pereții ăștia, spuse Grant.

— Am fost zgomotoasă mai devreme?

— Mă doare-n cot.

Își întinse în lateral picioarele și rămase așa, cu o bucată de cearșaf în poală. Piciorul lui drept începu să se bălăngăne, neastâmpărat.

— Nu e nimic de făcut, Grant, spuse ea către spatele lui. Ești departe, pe un tărâm magic, unde nimeni nu lucrează.

Grant rămase tăcut, apoi spuse:

— Ce?

Ea întinse mâna după sticla cu apă de pe noptieră și el i-o întinse.

— O să se întoarcă curând, spuse ea. Și nu cred că vrem să ne prindă în pat, nu-i așa.

Îi întinse înapoi sticla cu apă. El luă o gură, și inima îi tresăltă. Pe noptieră era o carte – mică, cu legătură roșie, sprijinită pe paginile deschise. El o luă, prinzându-și degetul mare în îndoitură, și citi coperta.

— Tu citești asta?

— E a lui Caitlin.

— De unde a luat-o?

— I-a dat-o cineva.

— Cine.

— Nu știu.

— E D.H. Lawrence. Știai?

— Da. Și ce-i cu asta?

— E că eu nu știam că citește genul ăsta de cărți.

Grant deschise cartea și citi în tăcere rândurile din dreptul degetului său mare:

Când vântul îi suflă voalul
Și-i descoperă râsul
Eu încetez, devin palid

Cu o convulsie puternică în piept, își aminti vremurile când era ea mică. Mică și caldă sub brațul lui, mirosul ei de fetiță curată umplându-i inima în timp ce citea, *Ah, îmi caut piesa care lipsește, îmi caut piesa care-mi lipsește, hi-de-ho, acum îi dau drumu', caut piesa care-mi lipsește.* Fascinația totală a copilului, indiferent de câte ori citea. Mâna ei mică pe antebrațul lui, ridicându-se ca să dea părul după ureche, să se scarpine în nas – locul abandonat, văduvit de pe brațul lui, până când mâna revenea.

Grant puse cartea la loc cu atenție, cu fața în jos, pe noptieră.

— Ce fel de chestii?

— Poezie, spuse el. Se întoarse să se uite la soția lui. Ți se pare ceva ciudat?

Angela ridică din umeri. Scutură din cap. Stătuseră întinse în lumina veiozei, și Caitlin citise una dintre poezii aproape în șoaptă, o poezie plină de sărutări și atingeri. Angela voia s-o mângâie pe păr, să se strecoare în pat lângă ea ca o soră. Aproape că ar fi putut să facă asta. Felul în care mergeau adesea lucrurile între mame și fiice – zilele adolescenței cu țipete și uși trântite, vechiul și teribilul război domestic – nu era cel în care se desfășuraseră lucrurile cu Caitlin. Fata depășise toate acestea în alergare. Știau amândouă cât de norocoase erau.

— Să-i sunăm? întrebă Angela.

— Într-o clipă.

— Ar trebui să-i sunăm, spuse ea.

— O să trag perdelele astea.

— Știu, spuse ea. Sunt pregătită.

•

Angela mai rămase acolo o vreme, obișnuindu-se cu lumina, privind conturul lui, o sculptură goală și neagră a lui însuși în fața soarelui și a lumii. A fi într-un loc straniu avea ceva ce făcea

ca totul, până și cele mai familiare lucruri, să pară stranii. În sfârșit, se duse la el, îi cuprinse șoldurile cu brațele și se lipi de el. De o piele care nu mai mirosea a fum sau a alcool, care însă purta doar mirosul lui propriu.

— O să ne vadă cineva, spuse ea.

Dar nu era nimeni care să-i vadă, doar cerul și muntele, îngrămădite și stivuite în strălucirile tot mai slabe de verde. Piscurile mari și îndepărtate, mai înalte decât ar fi trebuit să fie orice mai rămăsese încă pe pământ.

— E incredibil, nu-i așa? spuse ea. Îți poți imagina cum a fost acum două sute de ani. Fără drumuri, fără popasuri. Doar un imens necunoscut sălbatic… Ca o planetă diferită. Nu-i de mirare că bărbații își doreau asta atât de mult.

— Bărbații, spuse el absent, nu femeile?

Ținea în mână telefonul ei și derula meniul.

— A, da, femeia din secolul al optsprezecelea abia aștepta să-și încarce cei nouă copii într-o căruță de lemn și să-i ducă peste Munții Stâncoși. Ea îi dădu drumul și îl pocni peste fund în drum spre baie. Tastează 15, spuse ea. Sau 18.

— Încă mai faci asta? întrebă el, întorcându-se.

— O să mă opresc când o să aibă douăzeci de ani. Asta o să mă facă să mă simt bătrână.

El ezită și apoi tastă codul, privind în jurul lui. Măcar pune-ți naibii pe tine niște pantaloni scurți înainte să vorbești cu ea, se gândi el, și în cap îi apăru o imagine a fiicei lui, albă și cu picioare lungi pe zgura neagră – acei pași mari ai ei, atât de ușori, o iluzie a imponderabilității, de a nu mai ateriza niciodată, dar având și ceva teribil atunci când se apropia de o fată din spate –, și în clipa următoare un alt telefon începu să vibreze undeva, pe o suprafață tare, și Angela spuse din baie „Ei sunt”, apoi se duse grăbită în cealaltă cameră. Grant veni și el, dar ea luase deja telefonul. Se opri în prag, așteptând. Vârfurile lipsă ale degetelor începură să tresară în ritmul pulsului.

Angela se încrunta la număr. Telefonul bâzâi iar în mâna ei.

— Angela, spuse el.

Ea ridică telefonul și spuse „Alo?”, holbându-se absent la el.

— Alo? Da, acesta e telefonul lui… cine sunteți, vă rog?

Angela lăsă încet telefonul jos, privindu-l, iar Grant văzu ce se întâmplă. Fiecare secundă. Momentul incredibil, ireversibil.

— A închis, spuse ea.

Privi spre el. Ochii ei se schimbaseră deja.

Grant întinse mâna spre ea.

— Dă-mi să văd...

Dar ea se îndepărtă, se întoarse cu spatele la el și începu să tasteze. El se luă după ea, cu mișcări ezitante și contorsionate. Reușise s-o recâștige, puțin câte puțin. Așa cum readuci pe cineva înapoi la viață. Ani de sinceritate, ani de iubire, totul distrus de o simplă inversare, un schimb de telefoane făcut pe negândite. Nici măcar nu-și putea imagina fața femeii, trupul ei. Părea o creație pe care o compuseseră ei din nimic, din materiale vechi, chiar aici, în camerele acestea.

Se uită la soția lui, care stătea cu spatele la el. Trebuia să treacă amândoi, cumva, de ora asta, de ziua asta, de vacanța asta. Lungul drum spre casă.

— Angela...

— Nu face asta, spuse ea tremurând. Doar... Răspunde, bine?

Telefonul din mâna lui suna. De cât timp? Grant se uită pe ecran cu o groază ilogică.

— E Sean, spuse el.

Soția lui rămase tăcută.

•

Lăsaseră în urmă plopii tremurători și intrară în lumina soarelui, înaltă și intensă, care le arunca umbrele în spate, pe asfalt. Dimineața fusese arsă. Aerul era ofilit și mirosea a sevă prelingându-se și a ace maro, uscate. Despăturiră harta și încercară să se orienteze. Într-o clipă, și pentru prima oară în ziua aceea, auziră un motor, apoi ritmul înfundat, tot mai puternic, al unei muzici, și deasupra, în curba de acolo, le apăru în fața ochilor o camionetă sau un jeep, ori ceva de genul ăsta, o specie montană pe care ei nu o cunoșteau. Mașina se apropia, și Caitlin spuse „Vino-ncoace”, iar Sean se retrase cu spatele ca un crab, cu tot cu bicicletă, printre tufișuri și florile sălbatice, în timp ce straniul vehicul, luminat tot de soare și cu bașii bubuind, îi ocoli în depărtare. La geam era o față, maxilarul unui bărbat, iar niște lentile galbene se ațintiră asupra lor pentru un moment îndelungat, după care chestia asemănătoare cu un jeep trecu mai departe, ajunse pe creasta drumului și căzu după ea, cu corpul ei, cu muzica ei și cu toate celelalte.

Apoi porniră din nou, și, când ajunseră la curbă, văzură încă un drum, nepavat, care se intersecta cu cel asfaltat într-un

unghi oblic, în formă de X, și, fără să ezite sau să-l consulte, Caitlin o luă pur și simplu pe el. Chiar dacă drumul era nemarcat și chiar dacă părea că i-ar duce în sus, și nu în jos, Sean nu spuse nimic. Mai târziu, avea să se gândească la asta. Avea să-și amintească altarul din pădure. Mormintele. Avea să vadă fața Fecioarei și binecuvântarea ei mutilată, și avea să-și aducă aminte că se gândise că ar fi trebuit ca ei să se roage totuși în fața ei, așa cum spusese înaltul reverend, pentru orice eventualitate. Patruzeci de zile erau ceva. Dar Caitlin era deja pe cărare și mergea spre șosea. Purta o bluză albă fără mâneci, pantaloni scurți albi pe turul cărora era inscripționat cuvântul BADGERS cu vișiniu, pantofi sport Adidas alb cu roz, și pentru o clipă, în locul acela, ea nu păruse a fi ea însăși, ci un fel de spirit palid, aflat în trecere. Un rătăcitor rece, în jurul căruia aerul se răcorea, păsările tremurau, și frunzele plopilor tremurători se îngălbeneau și cădeau.

•

Grant ridică telefonul și spuse: „Bună, Sean”, iar o voce de bărbat întrebă: „Sunteți domnul Courtland?” Capul lui Grant se smuci ca și cum ar fi fost lovit.

— Da. Cine sunteți?

La aceste cuvinte, schimbarea din trupul lui o făcu pe Angela să se întoarcă pentru a-i vedea fața. El se uită în ochii ei, apoi întoarse privirea înspre fereastră. Bărbatul de la telefon își declină identitatea destul de detaliat, dar Grant nu auzi decât cuvântul *șerif.*

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Unde e Sean?

Simți o durere la antebraț. Se uită și văzu o gheară albă strânsă acolo. O desprinse cu blândețe.

— E aici, la centrul medical din Granby, domnule Courtland, spuse șeriful. E puțin lovit, dar doctorul spune c-o să fie bine. I-am găsit portofelul și telefonul acesta în…

— Ce vreți să spuneți prin puțin… Grant privi spre Angela și se opri. Ce vreți să spuneți prin asta?

— Vreau să spun că se pare c-a suferit un accident sus pe munte, domnule Courtland. Încă n-am putut să vorbesc cu el, l-au drogat destul de bine pentru… Mă rog, puteți vorbi cu doctorul imediat. Dar mai întâi…

— Dar Sean e în regulă, spuse Grant.

— Ah, e lovit destul de tare la picior. Dar purta cască. O să fie

în regulă. A avut ceva noroc de data asta.

— Cum adică?

— Adică putea să rămână acolo mult mai mult timp, dar întâmplarea a făcut să treacă niște oameni cu bicicletele.

Grant își simțea inima bătându-i în craniu. Nu putea să gândească – fiul lui zăcând sus, pe munte, rănit…

— Domnule Courtland, spuse șeriful. Unde sunteți cu toții?

Tonul bărbatului avea ceva. Grant scutură din cap.

— Ce vreți să spuneți?

— Păi, l-am găsit pe băiatul dumneavoastră foarte sus pe munte, cu o bicicletă închiriată. Așa că mă întrebam, domnule, unde sunteți *dumneavoastră.*

— Caitlin, spuse Angela dintr-odată.

Inima lui Grant tresări.

— Da, spuse el. Dați-mi-o pe fiica mea la telefon. Dați-mi-o pe Caitlin la telefon.

— Fiica dumneavoastră…?

Apoi, celălalt bărbat tăcu, și în această tăcere se auzea zgomotul respirației lui. Zgomotul pe care îl făcu în timp ce își potrivi centura de șerif. Vocea unei femei care anunța neinteligibil ceva pe coridorul gol al spitalului.

Când vorbi iar, părea un cu totul alt om.

— Domnule Courtland, spuse el.

Grant păși spre fereastră, de parcă voia să treacă prin ea. Reprezentările munților de pe hărțile stațiunii, cu rețelele lor colorate de piste, poteci și telecabine, le luase drept munții înșiși – nu atât munți, cât terenuri de joacă, pe care oamenii și banii le modelaseră sub această formă de relief. Acum văzu chiar munții, atât de verzi și de imenși, îngrămădiți unii peste alții ca o mare agitată. Angela îl smulse din aceste gânduri, strângându-l cu degetele de bicepși. Se ridică pe vârfuri, ca să audă fiecare cuvânt.

— D-le Courtland, spuse șeriful. Fiul dumneavoastră a ajuns aici singur.

— Nu, spuse ea.

Apoi se desprinse de el, se duse la valize și începu să se îmbrace.

Când erau tineri, când erau goi și tineri în acel apartament al ei de deasupra brutăriei, unde mirosul ei și cel al pâinii fuseseră o splendoare pentru el, Grant îi simțea bătăile inimii după

cruciulița pe care o purta ea – după cele mai ușoare și mai delicate mișcări ale cruciuliței din acea adâncitură gingașă a gâtului. *Atingând-o cu degetul și întrebând fără să se gândească: Nu ți se pare paradoxal*?

Ce anume?

Că Dumnezeu a luat-o pe sora ta geamănă pe care o chema Faith[3]?

Angela se întorsese cu spatele. Nu voia să *vorbească cu el. Avea trupul încremenit. Îmi pare rău, spusese el. Te rog, Angela... te rog. El încă nu știa de cealaltă inimă, atât de micuță, care bătea împreună cu a ei.*

Acum, în camera mică de motel, cu telefonul soției lui la ureche, Grant imploră: *Te rog, Doamne, te rog, Doamne,* iar șeriful îl întreba iar unde este, cerându-i să rămână acolo. Băiatul era în siguranță, dormea. Șeriful venea să-i ia în maximum cincisprezece minute. Urma să-i ducă el însuși sus pe munte. Oriunde voiau ei să meargă. Dar ei nu aveau să mai fie aici atunci când sosea șeriful, Grant știa asta. Aveau să fie pe munte, pe drumul ce ducea sus. Băiatul era în siguranță. Dormea. Grant avea să conducă mașina, și Angela să se ocupe de hărți, așa cum fusese în viața dinainte, așa cum avea să fie în viața următoare.

[3] Credință (în limba engleză) (n.tr.).

VIAȚA VIITOARE

PARTEA ÎNTÂI

1.

Se trezi la prima lumină a zorilor. Prima și cea mai delicată lumină a unei noi zile. Stătea pe marginea patului cu mâinile pe genunchi, într-o nemișcare sumbră, privind fix pe fereastră în timp ce își reamintea viața lui bucată cu bucată. La sfârșit, ca de obicei, rămânea o singură bucată, piesa lipsă, fetița lui.

Traversă holul îngust și privi în cealaltă cameră ca să vadă dacă fiul lui venise, dar patul era aranjat și gol ca înainte. Podeaua de lemn, la fel de pustie ca înainte. Periuța lăsată în baie stătea cu perii în sus, în cana de tablă smălțuită. O trecu pe sub robinet ca să o spele de praf, apoi își făcu mâinile căuș și își coborî fața spre apa înghețată.

Își aprinse o țigară pe verandă și începu să fumeze. Era abia septembrie, toamna era răcoroasă în dimineața cenușie, dar soarele avea să răsară deasupra pinilor și să ardă asta. Bătrânul labrador negru ieși din locul lui de sub verandă, se întinse și se așeză la baza scărilor, așteptând. Ferma fusese cândva singura casă de pe terenul lor, și acum era un fel de casă de oaspeți sau devenise asta atunci când Grant se mutase acolo. *Ai nevoie de o pauză, stai prea mult pe munții ăștia,* spusese șeriful, *și lui taică-meu i-ar prinde bine puțin ajutor.* Tatăl lui, Emmet, îi întâmpinase în fața casei pe trei picioare: cizme de cowboy, baston și ghips. Degetele de la picior erau ca o mică familie galbenă, prinse toate laolaltă în ghips. *Am coborât de pe acoperișul unei magazii mai repede decât ar fi trebuit, dar n-am nevoie de dădacă, fir-ar al naibii,* spusese el de la bun început.

Întâlnirea aceea se petrecuse acum mai bine de un an.

Grant trase camioneta cu spatele până la magazia de scule și rămase acolo o vreme pregătind drujba, mai mult decât i-ar fi luat în mod normal, fără să se grăbească, în mijlocul maldărului uleios de piese, unelte și mașinării din magazie. Să respiri acel

aer. Apoi încărcă drujba și un sul de sârmă ghimpată în spatele camionetei, iar când deschise portiera, labradorul se apropie și se uită la el, dar el îi spuse: Nu, tu rămâi aici.

Se duse cu camioneta, care sălta și scârțâia, în colțul cel mai îndepărtat al pajiștii din față, lângă drumul local unde se afla stejarul cel mare. Cu câteva zile în urmă, o creangă căzuse în timpul unei furtuni, rupând șirul de sârmă de sus; încă atârna acolo, cu frunzele ofilite susurând asemenea zgomotului vântului. Copacul rămas în picioare era încă plin de frunzele verii, iar aerul dimineții era verzui de la mirosul de iarbă și lucernă. Ceața se evaporase. Cerul era gol, de un albastru intens. Niciun nor, niciun uliu, niciun elicopter. Când se ridică să vadă cum stau lucrurile, cele două iepe veniră să-i fornăie în mâini, umezindu-i palmele cu boturile lor catifelate. Grant își trase mănușile, amorsă drujba și trase de frânghie, iar caii porniră la trap pe pajiște, cu ochii mari și urechile îndreptate înapoi, spre el.

Curăță ramura de crengile mai mici undeva chiar lângă gard, apoi rostogoli bușteanul rămas și îl secționă la dimensiunea de lemn de foc. Așeză butucii sub formă de piramidă în spatele camionetei și se apucă să repare sârma. Din când în când, câte o mașină sau camionetă trecea încet pe drumul local, și el ridica mâna către cei pe care îi cunoștea, iar pe cei pe care nu îi cunoștea doar îi privea atent, scruta fețele necunoscute care se întorceau să-l privească, acest bărbat solitar care lucra pe o pajiște, această figură umană dintre copaci, plante, munți și cer. Exista atât de mult hazard în lume, îi spuneau fețele aflate în trecere. Atâtea intersectări stranii și lipsite de semnificație – acest bărbat, sau celălalt, ar fi putut să fie el. Grant se uita după un bărbat obișnuit cu un anumit tip de mașină, cu orice tip de camionetă care îl trimitea cu gândul la munte, la drumuri nemarcate și noroi, drumuri cu făgașe adânci, pe care să-l urmărească. Era ceva nebunesc, dar totul era nebunie; dacă un bărbat îi luă fiica așa, la întâmplare, atunci de ce n-ar fi putut același bărbat să-i iasă întâmplător în cale? Nu așa era lumea asta? Nu așa era Dumnezeul acestei lumi? L-ar fi urmărit pe bărbat în timp ce ieșea din oraș și urca pe munte, cu inima bubuind, cu inima încingându-i-se, până când camioneta pe care o urmărea, jeepul, avea să intre în sfârșit pe aleea din fața unei case obișnuite de munte, pe al cărei coș ieșea fum… o bicicletă

aruncată de un copil sub pini și un câine mare repezindu-se la bărbatul care se uită în spate, prinse privirea lui Grant, dădu din cap în semn de salut, apoi se întoarse spre casa lui în timp ce ușa se deschidea și apărea o femeie în blugi și pulover alb și larg, care se apleca ca să fie sărutată.

Asta fusese atunci când Grant urmărise un bărbat până la capătul unui drum înalt care se dovedise a nu fi fost drum deloc, ci aleea casei unui om, pe care nu era ușor să întorci, iar omul era polițist și îl cunoștea. La momentul acela, Angela și Sean se întorseseră deja în Wisconsin, și Grant stătea singur la motel, singur în stațiunea aflată la 2.700 de metri altitudine. După calendar, trecuse un an de când dispăruse Caitlin, după sufletul lui, o oră. *Ai nevoie de o pauză, stai prea mult pe munții ăștia,* spusese șeriful.

Acum Grant scutură din cap ca un om care se trezește din vis și redeveni atent la mâinile lui, la brățara pe care ele o legau de un stâlp din oțel în formă de T, la patentul care răsucea și strângea.

Alteori, se oprea de tot ca să privească fix spre dealurile de dincolo de fermă, sus, spre munții verzi și abrupți. La faldurile luminate de soare dintre pini, pe unde putea să treacă vreo ființă vie, urs, elan, excursionist sau fiică. O diferență cât un crâmpei în uniformitatea verde din depărtare era suficientă pentru ca el să privească atât de insistent încât vederea i se tulbura, inima îi bubuia, și el trebuia să se forțeze să întoarcă ochii în altă parte – *Tati,* spusese ea –, și Grant își prindea capul în mâini și își încleșta dinții până când simțea că rădăcinile cedează și lumea se leagănă, iar el gemea ca un animal rănit și simțea că-i vine să-și verse măruntaiele, organele, intestinele, inima, totul; toate umede, cenușii și aburinde la picioarele lui, dă-i drumul, spunea el în acest întuneric, dă-i drumul, lua-te-ar naiba să te ia.

O clipă mai târziu, după ce o țigară îi fusese pusă în gură și o flacără aprinsă la vârful ei, fumul tras în plămâni și ținut acolo, ținut acolo și suflat afară în sfârșit, spre cer, Grant avea să fie calm din nou și avea să se reapuce de lucru.

2.

Aveau aparate de emisie-recepție și telefoanele lor și își aminteau o emisiune pe care o văzuseră cândva despre o fată închisă într-un buncăr subteran care îi trimitea mamei sale SMS-uri (își aminteau și cum stătuse între ei fiica lor, o fată slăbuță, care înmugurea, în vârstă de doisprezece ani, în pijama de vară, cu genunchii la gură și mirosind a proaspăt îmbăiat, complet fascinată) și derulau iar și iar unicul mesaj de la Caitlin, ultimul, vocea ei care se întrerupea după singurul cuvânt. Zgomotul unui motor în fundal și zgomotul vântului, apoi un sunet ca și cum telefonul cădea pe jos, apoi tăcere.

Tati, spusese ea – însă ei n-o auziseră. Nu auziseră apelul ei. Erau în pat. Și-o trăgeau.

În acele prime zile, acele prime zile de stupefacție din munți, nu se țineau în brațe și nu plângeau noaptea în pat. Vorbeau despre ce se făcuse în ziua aceea și ce trebuia făcut ziua următoare, și cine ce avea să facă – cine avea să stea cu Sean la spital, cine avea să ducă sandvișuri voluntarilor, cine avea să mai tipărească niște afișe, cine avea să ia legătura cu școala de acasă, cine avea să se întâlnească cu șeriful, cu oamenii de la FBI sau din nou cu reporterii, cine avea să se ducă la spălătoria de haine, un coșmar grotesc al vieții domestice, iar după ce vorbeau până la epuizare, când în sfârșit venea somnul, Angela îl chema înapoi să se roage. Ea se ruga cu voce tare și voia ca și Grant să facă la fel; și el așa făcea, în acele prime zile, chiar dacă aproape îi venea rău când auzea sunetul propriei sale voci, sunetul acelor cuvinte din camera mică și ieftină.

Zile, apoi săptămâni. Grant îl scoase pe Sean din spital în cărucior și închinară toți trei două camere la parterul motelului, iar acele două camere erau acum casă și centru de comandă – hârtii, consumabile, liste, hărți peste tot. Când un afiș din oraș se desprindea, Angela afla cumva, și afișul era pus la loc. Săptămâni, apoi luni. La începutul lui noiembrie, Sean împlini șaisprezece ani; își aduseră aminte după două zile și se duseră să ia pizza. Oamenii începură să o sune înapoi pe Angela mai puțin prompt și uneori deloc, iar când ea îl suna pe șerif nu i se mai făcea legătura imediat, ci trebuia să vorbească mai întâi cu adjunctul; adesea, șeriful nici nu era acolo și nu era nici pe

munte, cercetând cine știe ce sector necercetat de pădure. La fel, elicopterele care se auzeau deasupra – acele pale pulsând care scoteau sunetul însuși al urgenței, al reacției umane și mecanice supreme, extrem de specializate – străbăteau cerul înspre alte destinații.

S-ar putea să nu fie doar un caz de căutat acul în carul cu fân, îi spuse șeriful lui Grant. S-ar putea să fie vorba de cu totul alt car cu fân.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că un om deștept nu fură calul vecinului. Scuză-mi analogia.

Vrei să spui că s-ar putea să nu fie de aici. Bărbatul ăsta.

Vreau să spun că e posibil ca un bărbat să călătorească până hăt departe ca să caute exact calul potrivit.

Veniseră în Munții Stâncoși crezând că e un loc ca oricare altul pe care l-ar fi putut alege: consemnat, cartografiat, bine delimitat. Un loc american perfect cunoscut. Acum Grant înțelegea că, asemenea deșertului, asemenea oceanului, munții erau un nicăieri imens și nemilos. Cine putea să-și aducă familia – copiii – într-un astfel de loc?

Grant se întoarse la motel și vorbi cu Sean, în fața televizorului, apoi intră în cealaltă cameră, închise ușa și se duse la birou, unde ea privea fix laptopul.

Angie. Sean trebuie să se ducă acasă.

Ce vrei să spui?

Are nevoie de un tratament mai bun pentru picior. Trebuie să se întoarcă la școală. La prietenii lui.

Ea se întoarse să privească spre el. Adică?

Adică nu e bine pentru el să-l ținem aici.

Ești sigur că e vorba despre el?

Grant nu răspunse.

Nu putem să ne întoarcem acum, Grant. Vezi ce se întâmplă aici. Vezi cum stau lucrurile.

Unul din noi se poate întoarce cu el. Pentru o scurtă perioadă.

Vrei să spui că eu pot să mă întorc acasă. Te referi la mine.

Eu pot să țin lucrurile în mișcare aici. Pot să-l țin în mișcare pe Joe, șeriful.

Și tu cum o să rămâi în mișcare?

Grant o privi lung, și ea se întoarse în altă parte, începând să tremure.

Angie. Grant îi puse mâinile pe umeri. O ajută să se ridice în picioare și o strânse la piept. O ținu în brațe în timp ce picioarele ei cedau, apoi o duse la pat, o așeză pe el și o ținu în brațe. După o vreme, ea încetă să mai tremure, el îi dădu părul din ochi, îi sărută lacrimile de pe obraji, buzele, și ea îl sărută la rândul ei, după care îl sărută cu adevărat; ceva se frânse în pieptul lui și, în timp ce o săruta, își duse mâna între picioarele ei; la început, ea îl lăsă, dar apoi coapsele ei se strânseră dintr-odată și – Nu, încetează! – îl împinse, fugi în baie, unde el o auzea cum geme într-un prosop.

Tată...?

Grant se ridică și deschise ușa comună, lovind cu ea suportul pentru picioare al scaunului cu rotile. Scuză-mă, te-am lovit?

Mama e bine?

Da.

Ce s-a întâmplat?

Nimic, Sean. Ne-am certat.

Despre ce?

Grant închise ușa, ocoli căruciorul și se așeză pe pat. Nimic. Doar ne-am certat.

În noaptea aceea, ea se trezi agățându-se de el. E în regulă, spuse el, e în regulă.

Nu, zise ea, cu ochi strălucitori în întuneric. Mergeam cu mașina pe un drum întunecat. Eram singură, și ea a ieșit dintre copaci, în lumina farurilor. Era goală și plină de pământ. Ca și cum ar fi fost îngropată de vie. Dar a ieșit de acolo. O, Doamne! A ieșit și încerca să ajungă acasă.

Grant o ținu în brațe pe soția lui până când ea adormi iar, apoi el rămase întins, cu ochii în tavan, gândindu-se la fata din buncăr, cea care îi trimisese SMS-uri mamei sale. Răpitorul ei crezuse că ea nu face decât să joace jocuri pe telefon. Ținuse acolo mai multe fete, pe care în cele din urmă le îngropa în apropiere. Spusese că pe o fată o ținuse timp de doi ani; că erau ca soț și soție. Oamenii îl întrebaseră de ce. Mamele distruse îl imploraseră să le răspundă. Bărbatul scuturase din cap. Privise în tavanul sălii de judecată așa cum ar privi cineva spre Dumnezeu. Nu v-ar ajuta cu nimic, le spusese el. Îmi pare rău, chiar nu v-ar ajuta cu nimic.

Acest bărbat arăta ca oricare altul: ochelari, ochi albaștri, pe jumătate chel. Acum era la închisoare, undeva departe, unde

niciunul dintre tați nu-l putea atinge.

3.

În orele dinaintea zorilor, la primele adieri reci ale furtunii, perdelele subțiri se umflă și se ridică în întuneric. Se balonează deasupra patului, se ondulează, se zbat – apoi se golesc iar dintr-odată, și pentru o clipă totul e nemișcat. Lumea s-a oprit. E o lumină extraordinară, camera invocă pentru o clipă albă, și aproape simultan vine bubuitul cutremurător. Înainte ca el să se stingă complet, ușa se deschide, și o siluetă mică apare în cadrul ei, luminată din spate de lampa de noapte din hol. Un păr negru fin și răvășit, pijama cu inimioare roz. Angela ridică pătura, și copilul se strecoară în acel culcuș, modelându-și spatele după ea, ca o mână în altă mână.

Mi-e frică.

E-n regulă. E doar o furtună.

Umerii mici care tremură. Inima care bate mai repede.

Unde e tati?

Nu știu, dar suntem în regulă. Suntem în siguranță. Bine?

Bine.

Un sărut pe creștetul ei mătăsos, și Angela o ține în brațe până se liniștește, privind spre cadrul ușii să vadă dacă vine și băiatul; dar el nu vine, iar ploaia răpăie tare pe acoperiș, pe frunzele tari și verzi de la fereastră. Începe să o cuprindă somnul, mirosind ploaia, simțind fetița din brațele ei, bătaia înfundată ca de tobă a inimii acesteia, și singura ei rugăciune în acea clipă a iubirii e Dumnezeule, fă ca dimineața să nu mai vină niciodată.

Dar dimineața vine, bineînțeles... și Angela nu mai ținea în brațe decât o pernă, ușa era închisă, și camera nu era camera ei, și patul nu era patul ei.

În fața ei, pe noptieră: o sticlă de plastic cu apă. O cărțulie de poezie, cu o panglică albastră de locul întâi pe post de semn de carte – *Încetez, devin palid.* Un ceas deșteptător electronic care se pregătește să sune. Un flacon de pastile auriu. Angela privi fix pastilele. Ceasul. Ascultă casa care nu era casa ei, nemișcarea ei absolută. Scoală-te, se gândi ea. Scoală-te acum,

altfel zaci aici și încetează.

Încetează atunci.

Nu poți, Angela.

De ce nu?

Bătăile inimii fetiței nu conteneau în brațele ei. În pieptul ei. Angela își aminti ora și minutul în care se născuse copila: capul mic și drăgălaș, greutatea lui cunoscută, forma desăvârșită. Toate temerile ei de mamă – că nu e pregătită, că nu e *potrivită* – dispărând la vederea acelei fețe de culoarea prunei, care scâncea indignată. *Copilul meu, viața mea.*

Angela dădu pătura la o parte și se ridică în capul oaselor. Se ridică în picioare. Traversă podeaua scârțâitoare și trase draperiile grele din fața zorilor cenușii. Nicio mișcare în frunzele ulmului. Strada și trotuarul uscate. Cea mai obișnuită dintre zile. Dintre lumi.

Când coborî la parter, costumată și machiată, copiii erau la masă. Atinse capul băiatului și apoi pe cel al fetei, în drum spre cafea, unu, doi. Ei o priviră de parcă ea ar fi fost un om care tocmai intrase în casă de pe stradă.

La aragaz, în aburul care se înălța, el se întoarse și spuse:

— Ei, arăți bine.

— Mulțumesc.

— Vrei să mănânci niște ouă?

— Nu, mulțumesc.

— Sigur?

— Da. Mulțumesc.

— E rețeta mea specială, cu brânză și șuncă mărunțită.

Mirosul e de-ajuns, te rog scutește-mă de descrieri.

— Nu mulțumesc, chiar nu, spuse ea.

— Bine. Dar voi, maimuțoilor? Care mai vrea?

Angela se așeză la masă, ca să bea cafea și să mestece un triunghi rece de pâine prăjită.

El își puse o porție, lăsă tigaia pe aragaz și se așeză la stânga ei.

— Ești emoționată? întrebă el.

După o clipă, ea ridică privirea.

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă ești emoționată. Pentru astăzi. Pentru predat.

Ea se gândi cum să răspundă, atât de mult, încât el încetă să

mai mestece. Înghiți, apoi reîncepu să mestece și sorbi din cafea.

Pe peretele de la baza scărilor, un ceas vechi cu model de soare bătea extraordinar de tare. Ca și cum sunetul ar fi fost singura lui modalitate de a măsura timpul.

Copiii începură să vorbească cu el. El asculta, zâmbea și răspundea, iar ea își aminti de fetița – fetița *ei* – care venise la ea în pat. Trupul mic și tare lipit de ea. Căldura aceea, mirosul cum nu mai exista altul.

— Ar fi bine să plec, spuse ea. Am mult de mers.

Atunci, el întinse mâna și o atinse cu două vârfuri ale degetelor, ușor, pe osul încheieturii ei, își luă telefonul și i-l arătă. O imagine colorată, ca un fel de vânătaie strălucitoare în spirală.

— E super, spuse ea.

— Plouă. Lasă-mă să te duc cu mașina, Angela.

Ea se uită la el. Fața lui amabilă. Ochii albaștri și limpezi, cu umbrele lor de îngrijorare. Ea știa cum trebuie să se uite la el. La ei toți. O să fie în regulă, ar fi vrut ea să spună, o să supraviețuim acestui lucru, dar în clipa aceea, în spatele ei, scârțâi o treaptă, apoi încă una, și se auzi un foșnet târșâit de papuci pe linoleum, niște degete o mângâiară pe ceafă, și Angela se uită cum sora ei mai mică își croiește drum în jurul mesei, în halatul ei de culoarea oului de măcăleandru, aplecându-se să-i sărute pe băiat pe cap, pe fată pe obraz și, în cele din urmă, pe bărbat, drept pe buze.

— Bună dimineața! le spuse Grace soțului ei, copiilor ei și Angelei. Bună dimineața, dragii mei!

4.

În clipa în care intră în sala de clasă, își dădu seama că făcuse o greșeală, dar unii dintre ei o văzuseră deja, și era prea târziu. Rebecca Woods, a cărei mamă, Anne, aprecia un martini bun după-amiaza; Ariel Suskind, cu extraordinarii ei ochi căprui și un tată care preda absolvenților de facultate și care o părăsise pe mama lui Ariel pentru una dintre ei. Angela le zâmbi scurt acestor fiice ale unor prietene și foste prietene, și ele îi

răspunseră în aceeași manieră, după care fetele se lăsară în voia imboldului de a mâzgăli, atrase de chestiuni legate de telefoanele mobile. Angela văzu obrazul tânăr și înroșit. Revărsarea de păr fin, care trebuia dat mereu după ureche. Fete în plină înflorire, suficient de mature ca să recunoască un dezastru atunci când îl vedeau, dar nu și să-l suporte, și în clipa aceea Angela renunță la orice plan pe care și-l făcuse și le ceru să deschidă manualele și să citească de acolo, ceea ce ele făcură fără o șoaptă, fără să-și transmită bilețele sau să se împungă cu pixul. În schimb, exista acea fervoare mută a dispozitivelor secrete, mesaje care zvâcneau dintr-o poală în alta, precum celulele unui lanț nervos, iar Angela își petrecu ora nefăcând altceva decât să privească fix în cartea ei, lăsându-i s-o studieze, în timp ce vestea ajungea la ei, pe rând: *Și-a pierdut fiica în Munții Stâncoși, apoi și-a pierdut mințile; a fost la „spital" timp de trei luni* & *acum e suplinitoarea noastră? E legal?* Da, copii, asta-i lecția voastră, tot ce pot să vă învăț, până când în sfârșit sună de pauză, și ea se ridică, prefăcându-se că se uită după ceva în geanta ei mare, în timp ce ei își puneau rucsacurile pe umăr și ieșeau, îngrămădindu-se în tăcere, și…

— La revedere, doamnă Courtland.

— Ah, la revedere, Ariel. Te rog, salut-o pe mama ta din partea mea.

— Sigur.

Fata încetini, fără să se oprească însă, cu cărțile la piept și ochii ei imenși, căprui. Avea o soră mai mare cu aceiași ochi, care alergase la curse împreună cu Caitlin, dar își rupsese gâtul sărind într-o piscină, și acum trăia în scaun cu rotile, iar Angela scormonea concentrată în geantă, murmurând, o privire rapidă și un zâmbet – „La revedere" –, și fata, Ariel, dădu din cap, se întoarse și își văzu de drum. Inima îi bătea cu putere în piept Angelei în timp ce închise ușa, scutură un morman de pastile în palmă, apoi le vărsă înapoi în flacon pe toate, în afară de două, le aruncă în gură și le înghiți fără apă. Când deschise iar ușa, după câteva minute, coridorul era pustiu și la stânga, și la dreapta. Ieși din sala de clasă și o luă pe coridor, în timp ce răpăitul călcâielor ei ricoșa din dulapurile metalice precum pașii vreunui suflet care o urma. Precum sora geamănă care încă îi vorbea, pe care o vedea în oglindă. Parcă ar fi fost două bătrânele fără copii, singure pe acel coridor tăcut ca o biserică,

pe unde alergau o mie de copii plini de viață.

Cum mergi mai departe?

O *faci, pur și simplu, draga mea.*

Răpăitul călcâielor. Dreptunghiurile gri ale geamurilor de deasupra ușilor.

De ce?

Pentru că El îți cere să faci asta. Și pentru familia ta.

Deschise ușile și ieși în mirosul de ploaie. Se așeză pe banca de lemn, scoase un călcâi afară și trase ciorapul alb pe picior, apoi tenisul alb, după care făcu la fel la celălalt picior și înnodă șireturile. Ridică fața spre cer și închise ochii din cauza primelor picături reci. *Familia ta*. Încercă să se gândească. Încercă să-și amintească ce înseamnă asta. Cum trebuia să te simți. Deasupra ei, steagul unduia mătăsos în cerc, susurând ca un pârâu sau curent care își croiește drum pe cer. Picăturile cădeau mai puternic. Mai reci. Angela scoase din geanta de umăr umbrela neagră, apăsă pe buton și dispozitivul țâșni în față, fluturând și încordându-se deasupra spițelor ca niște aripi de liliac. Simți sub inimă pastilele ca o sută de mâini mici care o mențineau la înălțime.

Acasă – acasă la Grace – sora ei mai mică, care nu lucra lunea, făcea ordine în bucătărie. Se îmbrăca, făcea cafea proaspătă, citea ziarul, asculta acel ceas. Aștepta ca Angela să intre pe ușă și să-i spună cum îi mersese. Aștepta să vorbească. Grace nu avea nicio amintire a unei alte surori, a lui Faith. Pentru ea exista Angela, și exista o fată care arăta exact ca Angela în albumele vechi – fete tinere, drăguțe și identice, cu un zâmbet orbitor către aparatul de fotografiat, de nu aveai cum să-ți dai seama care era fata care avea să trăiască și care nu.

Angie.

Da.

Nu putem să stăm aici așa.

Știu.

Angela mai stătu o clipă sub umbrelă, în interiorul clopotului ei negru, ascultând răpăitul stropilor. Apoi se ridică și se îndepărtă de școală, de casa lui Grace.

5.

Două zile de ninsoare puternică, după care trecătoarea se deschise iar, și ei putură să traverseze. O dimineață de sâmbătă incredibil de strălucitoare și cristalină, micul oraș-stațiune era poleit de la un cap la altul cu un zahăr gros de tărâm fermecat. Schiorii își așezau schiurile într-un autobuz din fața motelului și urcau în el bocănind cu splendizii lor clăpari. Un grup de patru băieți se înghesuiau pe cărare, fluturând snowboarduri – Opriți autobuzul! – optsprezece, nouăsprezece ani, nepăsători ca niște lorzi.

Era în ajunul Zilei Recunoștinței. Locuiseră la motel timp de patru luni. Se cazaseră ca familie de patru membri, plecaseră ca familie de trei.

V-ați suit toți? întrebă Grant fără să-și dea seama.

Mașina lor era singura care urca, în contrasens cu traficul care se întorcea, o lungă procesiune ce șerpuia în jos, ca și cum ei erau singurii care sfidau legile cumpenei apelor, ale fizicii. Pădurile de pini albite treceau pe lângă ei precum un vis de iarnă al unui copil (dacă ceva s-ar fi mișcat, dacă ceva s-ar fi clintit în toată acea albeață, ochiul l-ar fi văzut, l-ar fi prins imediat; dar nu se mișca nimic), iar ei ținură drumul șerpuit în sus, pe una din fețele coamei, și în jos pe cealaltă, fără să schimbe un cuvânt între ei, strecurându-se în sfârșit pe o fâșie de șosea care îi purtă prin oraș spre câmpiile de la est. Marile piscuri se înălțau în urma lor, cumva și mai masive odată cu distanța, fără să scadă, mașina rula cu o sută de kilometri la oră, dar se târa, se căznea, senzația era de urcuș ce avea să își atingă limita verticală, să se oprească și să se prăbușească înapoi. Așa cum și trebuia. Așa cum ar fi fost normal.

Merseră în continuare, depărtându-se de ea kilometru cu kilometru.

În spate, băiatul își făcea temele, lucrurile pe care i le trimisese școala erau aranjate în poala lui, picioarele lui goale erau întinse pe banchetă, pe toată lungimea ei; el nici nu se gândea să stea altfel în mașină, așa că unde ar fi stat ea?

La est de oraș, nu era nimic în afară de drumul din față, de câmpiile iernatice și de cerul albastru. Trecură peste o pată arămie unde fusese lovit un animal, și Angela își reașeză

ochelarii de soare. Mai în interiorul câmpiilor, drumul era presărat cu zdrențe întunecate de carne și piele. În șanț erau copite negre, ca niște flori stranii. Dădură de un animal absolut intact pe axul șoselei, un cerb căruia tocmai îi dăduseră coarnele și care stătea pe picioarele îndoite; nu era nici pic de sânge, dar nici viață în ochii care îi priveau cum trec. O, Doamne, spuse Angela, iar Grant spuse: Nu te uita.

Cum aș putea să nu mă uit?

Uită-te la orizont. Închide ochii.

Nu ajută cu nimic.

Ce vrei să fac eu?

Se auzi zăngănitul pastilelor, capul ei zvâcni o dată spre spate, apoi încă o dată când ea bău din sticla cu apă. Dacă ar fi privit peste umăr, nu ar fi văzut din băiat decât piciorul lui. Suturile stacojii. Proteza strălucitoare de oțel prinsă de genunchiul lui, care ținea laolaltă bucățile de sub piele. Un obiect futurist care la intervale aleatorii testa cu acul ei picioarele jupuite, straturile profunde de nervi. De când se urcaseră în mașină, ea nu privise în spate, nici măcar o dată. Ca și cum capul ei nu se mai putea mișca în direcția aceea.

Grant comută pe toate posturile de radio și îl închise. Cum e acolo în spate? În unul din buzunarele lui erau pastilele lui Sean.

Bine.

Piciorul e-n regulă?

Băiatul privi spre piciorul lui. Arahnida de oțel.

Există vreun popas în statul ăsta?

Când opriră, capul Angelei, rezemat de geam, nu se clinti. Grant scoase scaunul cu rotile pliat din spatele breakului, și după câteva minute băiatul era în el, deplasându-se amândoi împotriva unui vânt înverșunat. Picioarele lui goale erau rozalii și albe în frig.

În toaleta pentru bărbați nu era mai cald, dar cel puțin nu mai bătea vântul care șuiera pe lângă geamuri, acolo unde chitul se desprinsese. Un bărbat solid, cu o vestă de iarnă în carouri, aruncă o privire spre ei, apoi reveni la zgomotoasa lui urinare. Sean avansă cu scaunul până la cabina pentru persoane cu dizabilități, și Grant îl întrebă: Te descurci? Iar Sean, a cărui inimă tresări furios, nu răspunse. La școală, exista o baie cu un semn albastru cu scaun cu rotile pe ușă, care se deschidea dacă te apropiai cu un anumit tip de card. Singurii care aveau acel

cârd erau îngrijitorii, un băiat din clasa lui cu scleroză multiplă și o fată mai mare, o prietenă a lui Caitlin, care își rupsese gâtul sărind în piscină. Iar acum, Sean avea să aibă și el cardul, avea să meargă la baia schilozilor și să facă pipi ca o fată.

După câteva minute, ieși cu căruciorul din toaleta bărbaților, se îndreptă spre ușile din sticlă ale holului și se opri. În mașină, capul mamei lui era sprijinit ca înainte. Ochelari de soare, ca niște ochi negri supradimensionați, orbi și neclipitori. La vest nu era nimic, munții dispăruseră, complet, ca într-o mare. Ei erau supraviețuitorii; acum se mai aveau doar unii pe alții, nimic altceva. Ca într-o carte sau într-un film.

Vrei ceva de la automatele astea?

Sean se plimbă puțin cu căruciorul.

Au batoane Snickers. Și Cola, spuse tatăl lui.

Sean se holbă la automate. N-ar trebui să mănânc porcării de-alea.

Poți să mănânci ce vrei tu.

De ce?

Pentru că poți, de-asta.

Pentru că stau pe chestia asta?

Pentru că ai șaisprezece ani, Sean.

Tăcură. Vântul împingea în ușile de sticlă, zgâlțâindu-le ca un om rămas pe dinafară.

Ce e? întrebă tatăl lui.

Nimic.

Ce-i, Sean?

Ea o să fie în regulă?

Tatăl lui îl privi fix, cu ochi sticloși, iar Sean spuse: Mă refeream la mama; tatăl lui privi spre mașină.

O să aibă nevoie de timp. Și de ajutor. O să aibă nevoie de ajutorul tău.

Și de al tău.

Da.

Dar tu o să te întorci. Ca să cauți în continuare.

Da.

Vin și eu cu tine.

Tu trebuie să te întorci la școală, Sean. Și trebuie să-ți vindeci piciorul.

Nu reveniseră de mult pe autostradă, când piciorul lui începu să pulseze intens – străfulgerări ritmice de durere pe care Sean

credea că ar trebui să le poată vedea ca pe o lumină în gropițele de carne în care se afundau picioarele de păianjen. Un quasar de oase și nervi, care pulsa sub pielea închisă cu fermoar. Sean se holbă la piciorul lui și își aminti de pământul de acolo. Patul maro de ace, buruienile și praful. Cum zăcuse acolo privind în sus, spre copaci, cu senzația de pișat la șliț. Pișat fierbinte la șliț și un picior complet aiurea, inima care îi bubuia și faptul că vedea în continuare fața bărbatului în spatele volanului, nicio surpriză, nicio frică, doar lentilele galbene; iar când bărbatul se apropiase, Sean închisese ochii – Să *nu te atingi de el! spusese ea –, și îi ținuse în continuare închiși, ca și cum ar fi dormit, în timp ce ei puneau peste el pătura bărbatului, care mirosea a lână și benzină, și îi ținu închiși în timp ce ea îngenunchea și vorbea cu el pentru ultima oară; îi ținuse închiși la nesfârșit, în timp ce pișatul de la șliț se răcea.*

Cum e piciorul? întrebă tatăl lui. Ca și cum durerea ar fi fost totuși vizibilă, arzând ca niște faruri în oglinda lui.

Bine, răspunse Sean.

6.

Angela mergea.

Mergea și avea gura uscată. Vizavi, era firma unui supermarket, ca o pată de sânge în ploaia cenușie, ce cădea pieziș. Copacii se zbăteau și ei. Umbrela umflată de vânt se ridică, brutal și hotărât. Când mica siluetă se aprinse, ea păși pe trecere, și un bărbat spuse *căcat;* ea se opri, abia evitând coliziunea – bicicleta și biciclistul patinară pe lângă ea, de-a curmezișul drumului, cu roțile blocate și împroșcând apa de ploaie. Sub cască se ivi o grimasă udă. Apoi roțile se deblocară, bicicleta se îndreptă și bărbatul privi peste umăr, nu ca să vadă dacă ea e în regulă, ci ca să-și transmită stupoarea și furia, apoi își fixă iar privirea înainte și continuă să pedaleze prin ploaie.

Angela traversă strada, parcarea; ușa de sticlă se deschise, și intră în ampla fluorescență a supermarketului, gândindu-se la ziua de iarnă când îl văzuse prima oară pe bicicleta aceea, acea bicicletă cu trei viteze din alt secol, el însuși o siluetă neverosimilă, cu trendul de armată și ranița de pânză, ca un

curier al tundrei. *Grant Courtland,* îi spusese cineva. În altă zi, oprise lângă ea la trecere și întorsese capul, așteptând ca ea să privească. Aștepta. Iar când ea privi, în sfârșit, văzu mai întâi roșeața feței lui, bujorii strălucitori de frig de pe obrajii lui, bujorii unui entuziasm fără margini, și apoi ochii umezi și injectați și foarte albaștri, și în cele din urmă buzele, în timp ce el zâmbea și îi spunea *Ești frumoasă astăzi.* Și plecase mai departe.

În apartamentul ei de deasupra brutăriei poloneze, el îi citea, și ea încă putea să recite unele fragmente: *De o mie de ori rămasei fără casă, Vorbește, înger de luciri cerești*[4] *și Nenumărate-s a' hoției pilde*[5]*. După ani de zile, lui nu-i venea să creadă că ea își amintea versurile pe care el nu și le amintea.*

Ce zile, ce nopți! Ce căldură în miezul iernii! Cum putea să ia sfârșit vreodată?

Soarele e un fur... Marea e un fur[6]*.*

Poți să și reciți ce a spus tata în ziua aia? întrebă Faith.

Da: *Dumnezeu nu le cere copiilor Lui să îndure ceea ce ei nu pot.*

Sigur.

Dar El nu le îngăduie nici să nu îndure asta. Prin urmare, El le cere copiilor Lui să îndure ceea ce e de neîndurat.

El știe că tu ai o putere pe care nu știi că o ai.

— Mă scuzați.

O femeie întindea mâna pe lângă ea după o sticlă cu apă. Angela spuse „Scuze" și se dădu la o parte.

Se holba la sticle. Atât de multe variante. Alese una și studie lista de ingrediente: apă. Un băiețel de vreo cinci ani stătea lângă ea. Privi în jos spre el, iar el ridică privirea. Ochi albaștri și uzi și urme de lacrimi pe obraji.

— Unde e mama ta?

Băiețelul scutură din cap.

Angela privi în jur.

— Bine. Nu te îngrijora. Haide.

---

[4] *Romeo și Julieta,* traducere de Virgil Teodorescu, în William Shakespeare, *Opere complete*, vol. 3, Univers, 1984, p. 22 (n.tr.).

[5] *Timon din Atena,* traducere de Dan Duțescu și Leon D. Levițchi, în William Shakespeare, *Opere complete*, vol. 7, Univers, 1984, p. 66 (n.tr.).

[6] Parafrază a fragmentului „Nu-i soarele un fur ce pradă marea/ Când o atrage?", *Timon din Atena,* traducere de Dan Duțescu și Leon D. Levițchi, în William Shakespeare, *Opere complete*, vol. 7, Univers, 1984, p. 66 (n.tr.).

Se întoarse și plecă, iar băiețelul o urmă. După o clipă, el o prinse de fustă. În timp ce treceau pe lângă lungul raft de legume și fructe, se auzi sunetul de tunet interior, și o ceață fină căzu din niște ajutaje nevăzute, umezind roșiile strălucitoare, căpățânile perfecte de salată. *Tunetul te avertizează,* spusese Sean, în vârstă de zece ani, *ca să nu te stropești. Zău?* spusese Caitlin, pășind în față cu brațele ei văratice.

— *Bradley!* se auzi strigătul. Din spate, se apropie un freamăt cu respirație gâfâită. Unde pleci? Femeia bâjbâi după mâna băiatului, cu ochi umflați și aprigi și toate produsele pe care le puteau căra brațele ei. Unde pleci cu fiul meu?

— Nicăieri, spuse Angela. Ne duceam în față ca să…

— Pleci pur și simplu dintr-un magazin cu copilul altcuiva?

Angela o privi pe femeie. Apoi îl privi pe băiat, acum cu fața îngropată în coapsele femeii.

— Părea un băiețel foarte drăguț, spuse Angela.

Gura femeii se contorsionă în tăcere. Scăpă o pungă cu chipsuri de porumb și o lăsă acolo, ca să poată pălmui capul băiatului și să plece cu el.

Angela își plăti apa și ieși. Încă ploua, chiar dacă vântul se mutase în altă parte. Copacii mici din parcare păreau să se reculeagă, verificând dacă sunt răniți. Sub un adăpost din beton se aflau niște mese din fier la care stăteau mai mulți oameni: angajați ai supermaketului în pauza de fumat, femei de afaceri care mâncau tacticos salate. Era deja ora prânzului? Un bătrân care scria în carnețelul lui. Angela se opri vizavi de bătrân și întrebă dacă putea să se așeze, iar el privi în sus pe deasupra ramelor groase de plastic, cu un ochi pătat aproape închis și celălalt ca o bilă albastră încețoșată. „Vă rog”, spuse omul, și ea se așeză, deschise sticla și bău din ea, privind ploaia.

Privi iar spre bătrân. Aplecat deasupra carnețelului, ținând între degetele lui răsucite și umflate ceva ce nu semăna deloc cu un creion. Palton maro gros și o șapcă de tweed, cu cozorocul înnegrit de urme de degete, după o viață întreagă de pus și scos. De marginea mesei era agățat un baston de lemn, mai subțire la curbura de sus, ca și cum ar fi fost îndelung șlefuit. Ea privi din nou spre mâinile lui și văzu un pix minuscul.

— Ce fel de pix este ăsta?

Bătrânul îl ridică în aer. Semăna cu un supozitor negru alungit.

— E un pix spațial, îi spuse el.
— E pixul folosit în spațiul cosmic.
Pixul însuși indica unde se află acesta.
— E antigravitațional, de asta, spuse el.
— Ce înseamnă acest lucru? Că sfidează gravitația?
— Nu, doar cerneala. Poți să scrii în sus. Poți să scrii pe lună.
El o lăsă să se mai uite o dată atent la pix, apoi reîncepu să scrie.
Angela bău din sticla ei. Ploaia cădea fără încetare pe mașinile parcate. Femei încălțate în tenişi fugeau de ea, în timp ce din roțile cărucioarelor sărea apa.
— Aș putea să vă întreb ce scrieți cu un asemenea pix?
Bătrânul ezită. Nu ridică privirea.
— Fac însemnări. Pentru nepotul meu.
— Unde trăiește el?
— Nu trăiește. E mort.
— Ah. Îmi pare rău…
— A murit luptând pentru țară.
— Îmi pare rău.
— Asta e, spuse bătrânul.
Angela tăcea. Apoi spuse din nou că îi pare rău, și bătrânul își scărpină vârful nasului. Își plimbă degetul prin părul alb de pe ureche.
— M-am gândit să continui să-i scriu ca și înainte. Are o soție și un băiețel și m-am gândit că de asta eu încă trăiesc, ca să-i pot spune ce fac ei. Îmi dau seama cât de nebunesc pare.
Angela scutură din cap.
— Nu, spuse ea.
El mai scrise o vreme, apoi lăsă pixul jos, puse mâna cu care scrisese în cealaltă și își frecă nodurile degetelor. Privi peste umăr la ploaie, de parcă aceasta l-ar fi hăituit toată viața, apoi spuse:
— O mătușă bătrână mi-a spus cândva: Simon, dacă ai ști cum e să îmbătrânești, nu te-ai grăbi să ajungi acolo. Atunci n-am știut ce să înțeleg din asta.
Angela așteptă.
— Și acum? spuse ea.
— Poftim?
— Dar acum?
— Acum? Bătrânul o privi, cumva pătrunzător ținând cont de

problemele lui cu ochii. Acum mă întreb de ce trăiește un om suficient de mult ca să nici nu mai cunoască lumea în care e.

— Bunicule?

Din spatele lor se apropie o femeie cu un băiețel după ea. Aceeași femeie, același băiețel. Femeia părea uluită de ceea ce vedea. Angela îi zâmbi bătrânului.

— Mulțumesc că m-ați lăsat să stau cu dumneavoastră.

Bătrânul își duse mâna la șapcă și se ridică încet în picioare. Băiețelul îi întinse bastonul.

— Plăcerea a fost de partea mea, tânără doamnă.

7.

Dimineață, Grant ajută bătrâna cățea labrador să urce în camionetă, apoi conduse cale de cinci kilometri printre dealurile de la poalele munților după ouă, cafea și ziarul de Denver. În alte astfel de sâmbete, în care el se întorcea la camionetă după o oră, uneori două, cățeaua era adormită pe banchetă, după ce dormise în tot acest timp, dar în dimineața aceasta, când el se întoarse după doar treizeci de minute, ea înălță capul și îl privi cu ochi sticloși, ca și cum creierul ei de câine ar fi fost nedumerit de întoarcerea lui atât de rapidă. El se urcă în mașină și nu spuse nimic, nu o scărpină la urechi și nu dădu drumul la radio, iar în timp ce se întorcea cu mașina printre dealuri, ea îi aruncă priviri îndurerate până când, în sfârșit, Grant spuse fără să întoarcă privirea: „Caitlin nu era acolo. Și ce dacă?”

Când intră pe aleea lungă de pietriș, nu lipsise mai mult de o oră, dar era ora în care mașina neagră revenise.

Billy.

Grant opri camioneta și privi fix spre mașina de pe pajiștea din față. Era strălucitoare, de un negru lucios și parcată într-un unghi neglijent față de Fordul albastru al bătrânului din laterala a casei. Cele două iepe murge pășteau pe lângă gardul de la drum, cât mai departe posibil de casă și de mașina neagră. Cățeaua îl privea, gâfâind în tăcere.

— N-ai ce să faci, spuse Grant în cele din urmă.

Porni mai departe spre casă. Parcă lângă El Camino și coborî din camionetă, iar cățeaua se prăvăli în spatele lui, dădu colțul

casei șchiopătând și dispăru.

Grant își aprinse o țigară.

Capota neagră emana căldură. Înăuntru, era plin de resturi, pahare de cafea, pungi de hamburgeri și pachete de Marlboro strivite. Pe platforma din spate, nimic în afară de un cauciuc dezumflat și de un levier, aruncate acolo într-un acces de dezgust, după cum păreau.

Grant depăși partea laterală a casei și intră în țarcul cu pământ cu o insulă ierboasă și molizi albaștri în mijloc, și după ce ieși de după molizi, văzu scara de aluminiu sprijinită de cornișa vechii ferme și pe bătrân, sus pe acoperișul de tablă înclinat, în lumina soarelui reflectată orbitor, stând în genunchi și agățat cu o mână de hornul din cărămidă.

— Căcat, spuse Grant. Strivi țigara cu pantoful și se duse la baza scării. Văd că n-ai putut să mă aștepți.

Emmet își schimbă poziția ca să privească în jos, și lentilele lui sclipiră.

— Poftim?

— Am spus: Văd că n-ai putut să mă aștepți.

Bătrânul se întoarse la munca lui.

— Am așteptat, Dumnezeule! Am așteptat toată dimineața, în timp ce acoperișul ăsta se încălzea.

— Urc și eu.

— Adu cu tine niște Crisco.

— Niște ce?

— Crisco. Nu poți să-ți prăjești fundul fără Crisco.

Bătrânul se încruntă sub borul pălăriei de cowboy din paie. Puteai să-l faci să zâmbească cu o glumă, dar dacă făcea el o glumă se încrunta. Sub salopetă, purta doar un maiou, expunându-și în soare protuberanțele albe ale umerilor. Geaca lui roșie zăcea pe pământul de dedesubt, ca un ucenic prăbușit.

Grant urcă pe scară și se opri, uitându-se cum bătrânul răzuie baza hornului cu o perie de sârmă.

— Ai fi putut să-l pui pe băiatul tău să-ți țină măcar scara, spuse el.

Emmet privi peste cer către cealaltă casă, apoi își reluă munca.

— A venit la puțin timp după ce-ai plecat tu și s-a dus direct în camera lui. A trecut pe lângă mine ca o fantomă.

Ceafa bătrânului era tăbăcită și închisă la culoare, roșie la

îmbinările cutelor. Avea o cicatrice groasă, ca un zâmbet, ce se întindea până sub falcă, de un rubiniu-aprins în lumina soarelui, acolo unde o porțiune din gâtul lui fusese îndepărtată. Grant se gândi să mai spună ceva despre fiul lui Emmet, dar apoi își aminti de propriul lui fiu, care plecase într-o dimineață fără să-și ia rămas-bun, fără un bilet măcar. Cu o jumătate de an în urmă. Mai mult. Luase și Chevy-ul albastru al lui Grant. Ar fi putut să cheme poliția. Încă mai putea.

— Crezi că e suficient de curat pentru o tencuială nouă?

Emmet se înclină într-o parte de lângă horn, iar Grant se uită după un loc de care să-l agațe dacă aluneca.

— Cred că merge.

De vârful scării atârnă o găleată de douăzeci de litri, în care erau o perie țepoasă, o mistrie mică și două tuburi noi de ciment pentru acoperiș. După ce termină cu peria țepoasă, Emmet luă de la Grant pistolul de călăfătuit și începu să îndese ciment negru în crăpătura adâncă unde tabla se desprinsese și se depărtase de cărămizi.

— Aici sus trebuie mult, spuse Emmet.

— Da?

— Absolut. Emmet goli amândouă tuburile, luă mica mistrie și începu să lucreze cimentul ca o gheață neagră. După o vreme, își șterse fruntea cu antebrațul și spuse: Ce părere ai de asta, constructorule?

— Parc-am făcut-o eu. Sau mai bine.

— Pe naiba. Tu ai fi smuls jumătate din acoperișul ăsta și ai fi montat tablă nouă.

— Asta o să fie de ajuns deocamdată.

— Nici nu vreau mai mult. Cel care o să vină după mine n-are decât să facă cum o ști el.

După ce reveniră la sol, Grant duse scara și urcară amândoi pe verandă, la umbră, privind spre cer ca și cum ar fi căutat furtuna care avea să vină ca să le testeze munca. Dar cerul era senin, și încheieturile bătrânului îi spuneau că nu avea să plouă astăzi și nici prea curând. Cățeaua stătea întinsă în întunericul de sub verandă, cu botul pe labe, și asculta.

— Vino la mine să mâncăm de prânz, spuse Emmet. Am mezeluri și putem să prăjim niște șuncă, dar nu șuncă din aia artificială.

Casa lui Emmet se înălța robustă și arătoasă în soare. De

afară, părea o cabană din bușteni pe două niveluri, clădită chiar din pinii care coborau pe dealuri ca să înconjoare pajiștile și pășunile fermei, când de fapt ea sosise bucăți în spatele unui camion imens, cu zece ani în urmă; cei care o aduseseră o montaseră în două zile, și pereții interiori erau la fel de netezi și albi că ai oricărei galerii de artă. Emmet o făcuse pentru Alice, soția lui, dar ea apucase să se bucure de casă mai puțin de un an, după care murise brusc, într-o noapte, din cauza unui cheag de sânge la creier. Ia ghici pe ce poți să contezi, spusese bătrânul: pe nimic.

Grant își lăsă toată greutatea pe o scândură ieșită din podeaua verandei și spuse că îi rămăsese jumătate de friptură pe care trebuia să o mănânce.

— O împart cu tine, dacă vrei, spuse el.

— Astăzi n-am poftă de friptură. N-am poftă nici de mezeluri, dar trebuie să mănânc ceva, ca să-mi pot lua pastilele alea nenorocite. Apropo. Se uită la încheietura mâinii și începu să frece o pată neagră. Am pus câteva din rețetele mele acolo, în dulăpior. În spate la Cheerios. Sunt cele pe care nu le iau prea des, dar care costă o avere, fir-ar a naibii. Dacă vrei să le pui altundeva, n-am nimic împotrivă; când am nevoie de ele o să te întreb.

— Bine.

Bătrânul coborî un pas și întoarse privirea. Își mângâie cu îndemânare gâtul și spuse:

— Ai văzut-o pe chelnerița aia de azi-dimineață de la cafenea?

— Ce chelneriță? spuse Grant.

— Ce chelneriță, auzi. Bătrânul coborî ceilalți doi pași până la pământ, se aplecă după geaca lui roșie, scutură praful de pe ea și băgă mâinile în mâneci. Cufundă o mână într-un buzunar, spuse „Ce naiba? A, alea”, urcă iar treptele și întinse pumnul spre Grant. Ai putea să iei și astea. Deocamdată.

Grant întinse mâna, și Emmet îi vărsă în palmă, ca pe niște bomboane, cartușele de pușcă. Bătrânul închise fermoarul gecii până sub bărbie, trase în jos borul pălăriei și începu să-și croiască drum prin poiană, adus de umeri și părând foarte mic, ca și cum până la urmă furtuna chiar se abătuse peste acele locuri.

8.

Autobuzul opri cu un șuierat, ușa se deschise, și Angela urcă în acel miros pe care îl adora. Greu de definit, era totuși un miros pe care îl aveau toate autobuzele, același din copilăria ei. Autobuzul școlii, da, însă tatăl ei fusese șofer în oraș, și când ele urcau, el își atingea șapca, *Bună ziua, doamnelor,* iar ele puneau cu răceală monedele de douăzeci și cinci de cenți – *Bună ziua* – și o luau pe culoarul care se clătina, cu rochiile lor largi de vară și ochelarii de soare. Se așezau astfel încât să poată vedea modul în care el învârtea de volanul cel mare, ca un căpitan de vas, legănându-le inimile prin spațiu la viraje, modul cordial în care trata fiecare tip de persoană care urca la bord – și apoi ajungea la stația lor și își atingea șapca din nou, iar aceste două fete, aceste fete identice, înnegrite de soare, îl sărutau pe obraz, unu, doi, coborau treptele săltând, în lumina soarelui, și nu se întorceau, dar simțeau ochii care le urmăreau, mai ales ai bărbaților, în timp ce autobuzul pornea mai departe.

Verile secretelor, ale iubirii și a încă ceva. Ale inimilor tânjind după ceva ce simțeau că e imediat în fața lor, cu siguranță după următoarea curbă largă, sau următoarea.

Imediat în spatele șoferului stătea o bătrână cu un fel de geantă sport în poală. După o vreme, din geantă ieși un cap minuscul cu urechi enorme ca de liliac și ochi rotunzi și umezi, lingându-se pe bot cu o limbă extrem de mică. În spatele autobuzului erau trei adolescenți prăbușiți, doi băieți și o fată, toți cu blugi negri strâmți, ignorând orice mai puțin propriile telefoane.

Angela privea orașul care i se desfășura dinaintea ochilor. Centrul comercial. Universitatea. Biserica unde se căsătorise. Terenul de fotbal care fusese unul dintre ultimele cinematografe auto pe când ele aveau șaisprezece ani și ieșeau în oraș cu băieți, îți mai amintești?

Gemenii ăia Meyer cu care toată lumea credea că trebuie *să ieșim?*

Identic de ridicoli.

Identic de plictisitori.

Identic de libidinoși.

O, Doamne!

Autobuzul opri, și bătrâna cu cățelul minuscul se ridică și coborî cu grijă treptele. Angela se uită la ea cum deschide o umbrelă galbenă pe trotuar, având grijă să nu se ude cățelul. Nimeni nu urcă. Ușa se închise la loc, șoferul semnală și dintr-odată Angela sări în picioare.

— Așteptați! îi strigă ea. Așteptați, vă rog, trebuie să coborâm.

Adolescenții, șoferul – toată lumea – se uitară la ea cum își croiește drum, singură, pe culoar.

•

Bătrâna o luă pe aleea ce ducea la vechea zonă a cimitirului. Umbrela ei urca pe un deal îndepărtat ca un soare de desene animate, printre copacii picurători și străvechile pietre umede, iar Angela o luă pe aleea către zona nouă, cu copacii ei mai mici și băncile moderne de piatră. Nu mai fusese de foarte mult timp, dar cumva era calmă; pietrele funerare, parcelele de iarbă și ceea ce se afla sub ele nu o speriau. Poate că era din cauza ploii sau a absenței soarelui, a trilului păsărilor. Poate din cauza pastilelor.

Tatăl ei era acolo, așteptând-o pe mama ei, care continua să trăiască, pe jumătate inconștientă, la azil. Și Faith era acolo. Iar lângă locul lui Faith, era o insulă goală cu iarbă, cu pământul nerăscolit, fără piatră. La vremea aceea, fuseseră o grămadă de locuri goale, dar Angela știuse. Știuse. Părinții ei nu-și puteau imagina ca fetele lor să se despartă; nu și-o puteau imagina pe Angela matură, cu soț și propriii copii. Nu-ți puteai imagina că îți îngropi copiii – că le bagi trupurile în pământ, în timp ce tu continui să trăiești, să îmbătrânești – până când îngropai unul. Asta îi spusese Angelei cel de-al doilea loc.

Îți amintești cât de panicată ai fost? Ca și cum și tu ar fi trebuit să pleci?

Nu era vorba de asta. Așa am crezut, că trebuie să plec. Nu era corect ca tu să pleci singură.

Corect pentru cine?

Angela mătură apa de pe bancă cât de bine putu, se așeză și simți imediat umezeala pe fustă, răcoarea profundă a pietrei. Trase în piept aerul ud și expiră un abur ușor. Ploaia bătea monoton în umbrelă. Prin vene, sângele îi curgea vâscos, împărțindu-se, luând-o pe căile lui separate.

Banca era rece și tare, aerul, rece și se simțea un miros de

frunze, pământ și ploaie, iar umbrela se întindea deasupra ei ca un baldachin întunecat. Angela stătu complet nemișcată în acel spațiu adăpostit, până când banca deveni aceeași bancă de piatră pe care stătuse Caitlin – privind spre aceste pietre de mormânt, această Fecioară palidă și rece, cu degete lipsă ca ale lui Grant și plăcuța de bronz de la picioarele ei. *Înaltul reverend… primește cu recunoștință, întru Domnul, patruzeci de zile de har.*

Oare fiica ei se rugase în fața altarului? Avea să-l întrebe pe Sean – se rugase Caitlin? Tu te-ai rugat?

Ce ar fi însemnat dacă ei nu se rugaseră? Ce ar fi însemnat dacă o făcuseră?

Se auzi un sunet, un foșnet ușor; văzu la picioarele ei un gândac negru care bâjbâia pe deasupra frunzelor galbene de plop tremurător. Ducea între mandibule un alt gândac, unul mai mic, imponderabil, nemișcat din cauza morții sau poate a mușcăturii paralizante.

Roagă-te cu mine acum, Angela.

Cumva, era singură în pădure. Grant, șeriful, polițiștii, deținătorii câinilor, voluntarii – toți se împrăștiaseră și merseseră înainte. Nimeni nu observase absența ei. Angela luă stația de emisie-recepție și se uită la ea: avea o problemă, bateria era consumată.

Să mă rog acum? spuse ea. În fața acestui templu?

Da.

Suntem cumva în Lourdes? Leacuri și miracole? Sfânta Fecioară a Degetelor Lipsă.

Te rog, Angela.

Fața albă și insipidă, ca o păpușă de porțelan în amurg. Degetele retezate, fără sânge. Sfânta Fecioară cu Cioate a Lipsei Noastre, care veghează asupra bătrânelor pietre. Pietre funerare vechi și strâmbe ale unor americani și pionieri care trăiseră cândva și ale rudelor acestora, atrași spre vest de toate scenele și visurile pe care mințile lor le puteau concepe. Vizionaseră un documentar despre grupul Donner: femei, copii, familii întregi, înghețați și înfometați în munți, mâncându-se unii pe alții. Ce mai grup! spusese Sean, care avea doisprezece ani. Caitlin spusese că ea ar fi făcut ce făcuseră ei: ar fi mâncat ca să rămână în viață. Grant – Grant nu era acolo.

Soarele opusese. Aerul se răcise, tomnatic, ca de octombrie.

Respirațiile ei se înălțau și se împrăștiau ca o succesiune de fantome.

Îți amintești când s-a întors el atunci, în vara aceea, cu mâna bandajată?

Da, bineînțeles.

Cum a îngenuncheat la picioarele mele? Cum m-a implorat să-l iert? Promisiunile pe care mi le-a făcut?

Da.

Gata cu alcoolul, gata cu femeile. Nu cerea patruzeci de zile, cerea o viață. O viață complet nouă. Și eu i-am oferit-o. L-am iertat și l-am primit înapoi, și am crezut că Dumnezeu ne-a binecuvântat încă și mai mult pentru lupta noastră, pentru rezistența noastră. Și acum, iată-ne aici. Și tu îmi ceri să mă rog în fața acestei pietre?

Ai mai făcut-o. După ziua aia de la lac. Atunci nu ai încetat să te rogi.

Tu nu m-ai părăsit. Nu m-ai părăsit niciodată!

Nici ea, Angie. Nici Caitlin. O să vezi. Dar trebuie să lupți. Pentru ea și pentru Dumnezeu, dar mai ales pentru tine însăți.

Dar dacă nu pot? Dacă sunt *zdrobită, ca degetele astea?*

Ah, scumpa mea, *zise Faith, și apoi nu mai spuse nimic, pentru că în pădure apăruseră niște lumini – lumini oscilante, impetuoase, ca niște faruri scăpate de sub control. Voci, chemări.*

Angie! Angela!

Inima ei zvâcnea nebunește – Caitlin! Ce e, strigă ea, ce e?

Se năpustiseră asupra ei peste frunzele căzute în întuneric, puneau mâinile pe ea. Fața lui Grant, de nepătruns în spatele razei de lumină – Angie, Dumnezeule... credeam că te-am pierdut.

9.

În unele zile călduroase, după ce termina munca, Emmet venea pe veranda lui de vizavi cu o bere și se așeza pe unul din balansoarele de lemn, privind absent pământul. După un timp, Grant ieșea; stăteau și discutau despre cum avea să fie vremea și ce trebuia tuns, vopsit, plantat sau reparat a doua zi,

urmărind cum coboară apusul. Emmet îi spunea lui Grant să fumeze, și Grant spunea că o să fumeze la un moment dat, însă n-o făcea din cauza gâtului bătrânului, și urmăreau în tăcere cum răsar stelele de după dealuri. Liliecii și rândunicile, cu dansurile lor extravagante, silențioase.

La sfârșitul acestei zile de septembrie, Grant își umplu cana, ieși și coborî treptele. Cățeaua se ridică anevoie din locul ei de sub verandă, ca să-l urmeze. El Caminoul negru era tot acolo unde fusese toată ziua.

— Văd că și ție ți-a venit aceeași idee, spuse Emmet ridicând cafeaua.

— Părea o seară potrivită pentru ceva cald.

— Vine toamna. Stai jos, partenere.

Grant se lăsă pe celălalt balansoar, care fusese gândit pentru Alice Kinney și pentru zilele rămase din viața celor doi bătrâni. Cățeaua amușină un loc ceva mai în spate pe verandă, se învârti de două ori și se prăbuși pufnind pe scânduri.

Emmet trăsese un pui de somn și se bărbierise, fața lui era roz deasupra gecii roșii și își trecuse prin părul alb cu un pieptăn dat prin ulei aromat.

— Porțiunea aia arată bine de aici, spuse Grant.

— Poftim?

— Ziceam că porțiunea aia de pe horn arată bine de aici.

La vest, o pasăre mare stătea pe coamă, în vârful unui pin de stâncă care împungea cerul ca un ac. Exact această pasăre găsea exact aceeași creangă la aceeași oră a fiecărei zile, ca pentru a-și maximiza efectul dinaintea apusului, o siluetă nemișcată până când prada sau vreun alt impuls de pasăre o punea iar în mișcare. Devenise, prin regularitatea ei, un fapt nerostit al fermei, ca și dealurile înseși – chiar dacă o dată, la început, Grant făcuse o remarcă despre pasăre, și bătrânul tăcuse și rămăsese nemișcat. Apoi îi mărturisise lui Grant că soției lui îi plăcea să spună că dacă trebuia să se întoarcă pe acest pământ, și nu în cer, spera ca Dumnezeu să o lase să vină înapoi ca o astfel de pasăre – uliu, vultur sau șoim. Și dacă se întorcea ca una dintre acestea, spunea Emmet, Alice spera să nu aibă nicio amintire a faptului că trăise vreodată ca femeie umană. Voia să privească în jos din aer și să știe lucrurile pe care le știe o pasăre, dar nimic din ce gândesc sau fac oamenii, ci doar să-i privească așa cum îi privește o pasăre, din înaltul

cerului, cu la fel de multă curiozitate sau prudență ca oricare altă făptură.

Stăteau așa, privind pasărea.

Tu crezi asta? spusese Grant.

Ce *să cred?*

Că o persoană poate să se întoarcă.

Emmet își coborî gheata de pe genunchi. Sorbi din bere. Ridică cealaltă gheată pe celălalt genunchi. În cele din urmă, afirmă că nu știa dacă crede un astfel de lucru în vreun fel religios, dacă la asta se referea Grant, dar spuse că soția lui fusese singurul lucru adevărat din viața lui, iar când privea la pământul acesta și vedea pasărea aceea în vârful lui în acel mod, mă rog. Emmet suflă, ca și cum ar fi dat afară fum din plămâni. *Cred că un om poate să se surprindă singur cu ceea ce crede. Tu nu?*

Acum, pasărea își luă elan, bătu de două ori din aripi și merse spre sud, de-a lungul coamei cu pini; oamenii tăceau și cățeaua dormea, și în inima acestui calm se auzi un sunet subit și pătrunzător – un șuierat înalt și tăios, ce spintecă ușile și îl făcu pe Emmet să se chircească în balansoar, ca și cum ar fi fost lovit în ceafă. Se întoarseră amândoi și îl descoperiră pe cel care șuiera în ușă, în plasa pentru țânțari, privind de la unul la celălalt cu buzele țuguiate. După o clipă, roti ivărul și aduse notele stridente pe verandă.

— Termină imediat, ce Dumnezeu! spuse Emmet.

Șuieratul încetă în mijlocul unei note, și Billy îl privi fix.

— Nu-ți place melodia?

— Eu nu știu asemenea melodie.

— Era Hank Williams, tati. Fii atent, ascultă.

Billy se duse între balansoare și se întoarse, ca să stea cu fața la ei. Era un bărbat tânăr, slab și înalt, cu haină neagră de piele și cămașă albă, scrobită. Avea părul negru dat pe după urechi, iar de partea de jos a buzei inferioare îi atârna un smoc mic de barbă. Haina avea o croială sportivă și scârțâia la mișcările lui.

— Oprește-te odată! spuse Emmet. Mă dor urechile.

Billy se opri cu o mână suspendată în aer, în care strângea de gât, între degetul mare și arătător, o sticlă de bere alungită. Se întoarse spre Grant:

— Din senin, începe să audă ca un liliac.

Se așeză pe balustradă și își puse o gleznă peste genunchi,

imagine în oglindă a tatălui său, și începu să dea dintr-o cizmă neagră de cowboy, ca și cum ar fi fost ceva ce trebuiau să privească toți. În lumina înserării, ochii lui păreau foarte albaștri. Așeză berea pe balustradă, își scoase țigările, scutură una spre gură și dădu să bage tabachera la loc, apoi i-o întinse lui Grant.

— Nu, mersi.

— Te-ai lăsat?

— Nu, doar încerc să fumez mai puțin.

— Ah, spuse Billy.

Își coborî cizma de pe genunchi, își îndreptă piciorul, ca să poată strecura două degete în blugi, și spuse cu țigara în gură:

— Cum mai merge treaba, Grant? Mă întrebam dacă mai ești pe-aici.

— Mai sunt, Billy. Ție cum îți merge?

— Ai grijă de casa de colo, nu-i așa?

— Doar până când mă dă afară proprietarul.

— Ha, spuse Billy. Deschise capacul unui Zippo argintiu, învârti rotița cu cremene, își aprinse țigara și închise elegant capacul. Suflă fumul în direcția vechii case și spuse: Sper că îți place că e rece. Acolo, într-o dimineață de iarnă, te piși țurțuri. Și ce se întâmplă în secunda în care tu te muți de-acolo? Ei își construiesc aici un Ramada Inn supra-încălzit.

Billy își încrucișă iar picioarele, legănând cizma în aer. Bricheta se mișca fără astâmpăr între degetele lui, argintie, apoi de un albastru-violet, din nou argintie.

— Să nu-l crezi, Grant. Oricând voia, avea toată casa la dispoziție. El și prietenii lui.

— Pe vremuri, spuse Billy.

Grant sorbi din cafea.

— Ce-i cu tine, fiule? spuse Emmet.

— Ți-o cedez cu plăcere, Billy, spuse Grant. Eu pot să mă descurc altfel.

— Ce? La naiba, nu vreau să stau acolo. Nu vreau să am de-a face cu locul ăla.

Emmet scutură din cap și întoarse privirea. Billy trase din țigară și suflă fumul subțire.

— Ai niște cizme frumoase, Billy, spuse Grant.

Billy ținu piciorul nemișcat. Îndreptă vârful ascuțit spre tavanul verandei.

— Le-am luat din picioarele unui tip din Denver, care credea

că știe să joace biliard. Un neghiob, și în curând, cizmele lui... Billy privi dincolo de Grant... aici erai, fetițo. Vino aici.

Cățeaua stătea în penumbră, urmărindu-l. Apoi privi spre Grant.

— Nu te uita la el, vino aici. Billy prinse țigara între buze, se plesni peste coapse, și câinele se ridică încet și se duse la el, cu capul plecat. Nu-ți mai amintești să vii când ești strigată?

Billy îi prinse capul în mâini și o scutură.

— Las-o în pace, spuse Emmet.

— Ei, îi place. Nu-i așa, Lo, nu-i așa, hm? Ce naiba, înainte ne luptam ca niște aligatori.

— Acum e prea bătrână pentru asta.

Billy se ridică și își scoase țigara dintre buze.

— Fir-ar al naibii, tati. Crezi că nu-mi cunosc câinele?

Emmet îl privi fix, apoi întoarse privirea.

Billy luă berea și o întoarse cu fundul în sus. Nodul ascuțit al gâtului său se mișcă până când sticla rămase goală.

— Bine atunci, spuse el. Poți să-mi împrumuți niște bani, tati?

— Pentru ce?

— Pentru ce. Ca să nu mor de foame. N-am decât opt dolari și un cec pe care nu-l pot încasa decât luni.

— De ce nu l-ai încasat înainte să vii aici, sus?

— Pentru că nu l-am încasat, de-aia. Deci, poți să-mi împrumuți niște bani sau nu?

Emmet își scoase portofelul din buzunarul de la șold și își potrivi ochelarii ca să se uite în el.

— N-am decât una de douăzeci.

— Mi-ajunge atât.

Billy băgă bancnota în buzunarul de la cămașă și se uită iar la cățeaua care se mutase pe podea lângă Grant. Când Billy o privi insistent, cățeaua își ridică urechile.

Billy începu să tragă de peticul de păr de sub buză.

— Ei bine, Grant, spuse el. Mă bucur să te văd iar, nu te supăra că-ți spun.

— De ce m-aș supăra?

— De ce te-ai supăra?

— Da.

— De ce te-ai...?

Billy se uită când la Grant, când la Emmet.

— Pentru că dacă te văd aici, asta înseamnă că fratele ăla al

meu încă n-a găsit-o pe fiica aia a ta, de-aia.

Grant îl privi pe tânărul bărbat, susținându-i ochii albaștri. Prima oară când auzise de Billy Kinney fusese pe munte, în acele prime zile în care locuiseră la motel – șeriful trecuse pe acolo ca să îi anunțe că va lipsi în ziua aceea, că merge în Albuquerque. Angela îl privise fix, cu niște ochi în care exista o singură preocupare, o singură întrebare, doar una: Ce *aflase?* Nu e nimic, spusese șeriful, trebe să mă duc să-l scot din arest pe fratele meu mai mic, mă întorc cât pot de repede. Asta îi uluise – era pentru prima oară de când îl cunoscuseră pe șerif că acesta nu părea pe deplin în slujba lor, devotat exclusiv nevoilor lor. Nu puteau obiecta, nu-l puteau învinovăți pe șerif, dar nici nu puteau să suporte asta, această abandonare, pentru că odată cu ea venea mesajul că, în timp, ancheta, oamenii implicați, reporterii, lumea, totul avea să treacă mai departe.

— Fir-ar al naibii, Billy, spuse Emmet aplecându-se în față în balansoar și strângând brațul acestuia cu o mână. Ce dracu' e cu tine?

— Ce? Nu-i nimic cu mine. Ce-i cu tine? Eu încercam doar să fiu prietenos.

— Atunci mai bine du-te și fii prietenos în altă parte.

— Dumnezeule mare, n-am vrut să spun nimic! El știe asta. Nu-i așa, Grant.

— Ne vedem mai târziu, Billy, spuse Grant sorbind din cafea.

Billy privi de la unul la celălalt și scutură din cap. Aruncă țigara în țărână și coborî sprinten treptele. Peste o clipă, El Caminoul mugi, și deasupra pământului din colțul casei se răspândi pata roșie a stopurilor. Haionul se văzu pentru o clipă, apoi se năpusti înainte, aruncând în sus evantaie roșii de pământ. Auziră cum mașina cobora aleea, cum oprește la drumul secundar și turează răgușit, dar nu se auzi scârțâit de cauciucuri, și după câteva secunde zgomotul mașinii se stinse de tot.

Vizavi, deasupra porților șopronului cu utilaje, se aprinsese becul cu senzor, luminând o perdea de praf din aer al cărei gust îl puteau simți.

— Îmi pare rău pentru asta, Grant, trebuie să-ți spun.

— Nu, nu trebuie, Em. Am și eu un băiat. E tânăr, atâta tot.

— Nu mai e așa de tânăr. Și eu sunt prea bătrân. Eram deja bătrân când s-a născut el. Mă întreb dacă asta-i cauza.

Emmet privea fix în cafeaua lui. Grant privea fix în noapte. Un liliac plonjă negru în lumină, ca să înhațe o molie, apoi se întoarse și dispăru. Silențios ca un gând.

— O să mai spun ceva, adăugă bătrânul. Chiar dacă știu că n-ar trebui să spui cu voce tare astfel de lucruri. Dar dacă ar fi ca doar unul din ăștia doi băieți, al tău și al meu, să se întoarcă acasă, eu aș vota pentru al tău.

10.

Camioneta avansa pe autostradă sub o lună joasă și bolta palidă a stelelor. Un Chevy cu platformă lungă și doar două locuri în cabină, veche de trei ani și în stare bună. Fără colante sau abțibilduri. Fără suport pentru pușcă. Controlul automat al vitezei era setat la 120 de kilometri pe oră, cu trei kilometri plus sau minus, toate becurile funcționau și nu avea nimic deosebit în afară de plăcuța de înmatriculare din alt stat. Șoferul se îndrepta spre nord, iar dacă în cabină mai exista împreună cu el vreun pasager sau orice fel de bagaj ori bunuri, acestea erau ascunse vederii. Cu cincisprezece kilometri înainte de orașul următor, pe o pantă abruptă, Chevy-ul viră pe banda din stânga pentru a depăși o mașină de transport care căra o piatră neagră enormă, un fel de monument, apoi viră înapoi pe banda din dreapta; SUV-ul argintiu care îl urmărea făcu aceeași manevră și începu să emită lumini intermitente roșii și albastre, roșii și albastre, pâlpâind silențios în întunericul dinaintea ivirii zorilor.

Polițistul rămase în mașină ca să verifice numărul. Băiatul din camionetă miji ochii la farurile din oglinda retrovizoare, apoi o înclină ca să nu le mai vadă.

Deasupra deșertului, luna dăduse de o margine neagră a cerului, o terasă de stâncă, și stătea, retezată pe jumătate, într-un câmp de stele. Stele azvârlite, necunoscute; un paradis straniu. Cu capul pe jumătate scos pe geam, băiatul privi încontinuu, uluit, aproape amețit, până când văzu în sfârșit Pegasul, iar de acolo pe celelalte: Cepheu, Casiopeea și Andromeda, fiica regelui înlănțuită de stâncă. Nu era un elev prea bun, dar învățase stelele. Ideea că ele fuseseră acolo, la locurile lor, cu mult înaintea numelor pe care le purtau, cu mult

înainte ca primii ochi să le vadă.

Polițistul se apropie, lumină fața băiatului și apoi locul din dreapta, dând la iveală ruloul roșu al unui sac de dormit și o geantă verde cu fermoarul neîncheiat complet, din care se vedea un cuib cenușiu de ciorapi înalți sport. Sub geantă, pe podea, era o trusă de tâmplărie de pânză cu mânere din piele și cataramă de alamă strânsă la gura ei. Părea plină și grea.

Polițistul coborî lumina și rămase în cadrul geamului, cu capul și pălăria pe jumătate luminate, ca o lună, de farurile mașinii lui. Sub borul pălăriei avea niște ochi negri, o față plăcută și o mustață ca o lamă neagră. Haina lui purta însemnele departamentului șerifului, dar era prea tânăr ca să fie șerif. Îi ceru băiatului permisul de conducere și actele mașinii. Îndreptă raza lanternei spre un document și apoi spre celălalt, apoi o întoarse iar spre fața băiatului, aruncându-i în ochi o durere acută.

— Este permisul dumitale, domnule?

În vocea lui exista acel ritm săltăreț al unui alt ținut, al unor alți oameni, mai bătrâni decât orice.

— Da.

— Aici scrie că ai șaptesprezece ani.

Băiatul așteptă.

— Așa este?

— Da.

— De cât timp tragi din bețele alea canceroase? Băiatul privi spre țigara dintre nodurile degetelor lui. – Poftim?

— Ești cel mai bătrân băiat de șaptesprezece ani pe care l-am văzut.

Băiatul așteptă.

— De ce m-ați oprit?

— N-ai dat semnal când ai depășit mașina aia de transport. Cine e Grant Courtland?

— Tatăl meu.

— Asta e camioneta lui?

— Da.

— El știe că e la tine, tocmai aici?

— Ce vreți să spuneți?

— Cum adică ce vreau să spun? Tatăl tău din Wisconsin știe că tu îi conduci camioneta prin New Mexico.

— Știe că e la mine.

— Dar nu știe unde ești tu?
— Nu.
Adjunctul de șerif se uită la băiat.
— Ce-ai făcut acolo?
— Acolo unde?
— În Wisconsin.
— Nimic, spuse băiatul.
— Ai făcut tu ceva.
— Nu, domnule.
— Ba da, ai făcut. Ai plecat.
Băiatul continuă să-l privească pe adjunct. Niciun sunet, în afara motorului la ralanti al mașinii de poliție. După o clipă, adjunctul se aplecă puțin mai aproape și ridică fața într-un fel aparte. Ca pentru a simți mirosul băiatului.
— De unde vii, frate?
— Ce vreți să spuneți?
— Ea două oară când mă întrebi asta. Adică unde ai *fost,* înainte să vii pe aici?
— Am fost în California o vreme.
— California.
— Da.
— Pentru ce?
— Poftim?
— Pentru ce ai fost în California.
— Ca să văd oceanul.
Adjunctul îl privi fix.
— Dai niște răspunsuri slabe, frate.
Băiatul așteptă.
— Ai furat camioneta asta de la tatăl tău?
— A fost declarată furată?
— Ți-am pus o întrebare.
— Nu, domnule. Am împrumutat-o.
— Ai împrumutat-o.
— Da, domnule.
Adjunctul de șerif se îndreptă de spate și privi pe autostradă în sus, spre locul în care umbra de pe asfalt a camionetei se alungea și se subția spre întunericul de dincolo. Legănă ușor lanterna în sus și în jos, ca pentru a-i testa greutatea în mână. Îi ceru băiatului să coboare din camioneta împrumutată și să se ducă să stea în spatele ei, în lumina farurilor mașinii de poliție.

Se revărsau zorii, o nuanță violacee la est. Băiatul își fumă țigara, aruncă mucul și îl strivi cu vârful ghetei. Aerul avea un miros sec de salvie, ienupăr, pietre și pământ, dar era un miros rece, și chiar și fără țigară, respirația lui era un abur alb. Septembrie, se gândi el, început de septembrie. Anotimpurile puteau să se schimbe, dar nu erau anotimpurile lui și nu le cunoștea semnele. Băiatul se cutremură și încercă să scape de durerea de sub rotulă. Dormise o vreme la popas, cu sacul de dormit pe post de pernă, dar apoi începuse să resimtă acut frigul și durerea, așa că pornise mai departe.

Ochii negri ai adjunctului apărură în luneta mașinii, deasupra locului din dreapta, apoi dispărură iar. Între autostradă și o terasă stâncoasă îndepărtată se întindea un câmp alburiu de iarbă, din care se ițeau capetele întunecate ale tufărișului ca niște cocoașe ale unor monștri marini. La mai puțin de treizeci de metri era o antilopă sau o capră americană. Coarne ascuțite și răsucite, un ochi de obsidian ațintit asupra băiatului. Băiatul o privi și el insistent, cu ochii lui dureroși, și se gândi la chinezul care se apleca, deschizând larg un ochi cu arătătorul și degetul mare și înfigând ușor acul în globul neputincios, mirosul degetelor de cauciuc, *Bună, Sean, eu sunt dr. Lee. Luminile albe din spatele chinezului se revărsau, și apoi explozia subită a durerii din picior făcea ca toate luminile să se prelingă prin fața ochilor lui ca niște comete – iar în luminile acelea prelinse erau mașina, sau chestia aceea asemănătoare cu un jeep care ieșise dintre copaci și își blocase cauciucurile pe pământ, lentilele galbene ale bărbatului de la volan și privirea de pe fața lui, care nu era deloc o privire, ci doar ochii lui galbeni, în timp ce chestia asemănătoare cu un jeep pornea. Apoi băiatul trebuie să fi adormit iar, pentru că se trezise vorbind. Răspundea la întrebări atunci când deveni conștient că răspunde la întrebări. Nu-și simțea deloc piciorul, ca și cum i l-ar fi tăiat. Într-o parte erau mama și tatăl lui, iar un alt bărbat privea de sus spre el, un bărbat solid cu geacă de șerif. Ținea în mână o pălărie de șerif, avea o față serioasă și încerca să pară prietenos.*

Bravo, Sean! Te descurci foarte bine. Acum aș vrea să faci ceva pentru mine. E foarte important. Vreau să nu spui nimănui altcuiva care nu este om al legii ceea ce mi-ai spus mie acum. Înțelegi? Oricine te-ar întreba, tu spune-le doar că nu-ți amintești nimic. Nimic despre ochelarii de soare, nimic despre

pătură, nimic din toate astea. Înțelegi?

Toată lumea privea fix. Mama, tata, chinezul, șeriful.

Poți să faci asta pentru mine, băiete?

— Vino înapoi aici, spuse adjunctul.

Băiatul se apropie și privi pe geam. Ciorapii și tricourile erau presărate pe sacul de dormit nedesfăcut; pe podea, trusa de scule era pe o parte, și din ea se revărsau uneltele. Torpedoul era deschis, și toate nimicurile din el erau îndesate la loc, ca un căluș. *Să nu spui, Dudley. Să nu spui o vorbă.*

— Ce ai la picior? întrebă adjunctul.

— Deci, asta e tot?

— Ai împrumutat de la tatăl tău și sculele din geanta aia?

— Unele. Unele sunt ale mele.

— Ești sigur?

— Da, domnule.

— Într-o zi, tatăl meu s-a dus în casă să se cace și, când s-a întors în garaj, ferăstrăul circular dispăruse. L-a împrumutat cineva.

— Nu eu.

Adjunctul se întoarse și scuipă.

— Să-ți spun ceva, frate. Mie mi se pare că ești doar un alb tâmpit care face probleme, și n-am chef de așa ceva în orașul meu și nici măcar pe autostrada asta. Pricepi?

Băiatul privi pe deasupra camionetei spre est, unde se crăpa de ziuă. Stelele, regii lor și făpturile lor fuseseră măturate de valul de lumină.

Frățioare, așa îi spunea bărbatul cu ochi galbeni.

— Da, domnule, spuse el. Pricep. Dar am nevoie de benzină. Mă gândeam să opresc să alimentez.

Adjunctul ridică raza de lumină ca pe o sabie uriașă.

— E o benzinărie Shell la douăzeci de kilometri mai încolo, la ieșirea 151, spuse el. Au toate tipurile de benzină acolo.

11.

Februarie. Zile monotone, plumburii și reci. Stătea la masa din sufragerie, aplecat deasupra temelor, când ea coborî scările și trecu foșnind cu papucii și halatul de casă, stârnind aerul cu

mirosul ei de somn, în drum spre bucătărie. O privi cum își toarnă apă din carafa filtrantă și se oprește lângă chiuvetă, cu paharul la piept, privind în gol.

O oră după școală, o oră înaintea întunericului.

Vrei să mergi undeva? spuse el. Creionul nemișcat, degetele roase cu mușcături monotone.

Ea se întoarse, ca și cum ar fi fost surprinsă. Părul ei era ca o perdea inertă. Ochii, retrași în întuneric.

Am putea merge la magazin, propuse el.

Nu, scumpule. Pe fața ei apărură fragmente ale unui zâmbet, și ea se întoarse iar spre fereastră. Ai nevoie de bani? întrebă, ridicând paharul și sorbind.

El scutură din cap. Ea duse paharul la piept.

E tot acolo, spuse ea, mai mult pentru sine decât pentru el.

Era 27 februarie. La două zile după aniversarea ei de nouăsprezece ani. Ei doi stăteau în casa aceea de trei luni. Tatăl lui era în Colorado, în aceeași cameră de motel în care locuiseră el și băiatul.

Băiatul își luă geaca și cârjele, ieși pe ușa din spate și se duse peste pavajul înghețat la clădirea de metal, descuie ușa și rămase o clipă în prag, holbându-se la biroul tatălui său, scoțând aburi în frigul închis acolo. Femeia cu fustă. Picioarele ei goale. Se ridicase să zâmbească, să-i strângă mâna. O *clientă, spusese tatăl lui.*

Când ieși din clădirea metalică părea că umblă pe niște ustensile stranii: o încâlceală complicată și zăngănitoare de cârje, lopeți și greble. În felul acesta ocoli până în fața casei și ieși legănat pe trotuar și în stradă, sub brațele negre ale sicomorilor, acolo unde el și Caitlin obișnuiau să se urce. Privi în spate. Fereastra era pustie.

Era o veveriță rășchirată, ca pentru a cuprinde drumul, lumea, conservată de frig, cu țeasta zdrobită. Cei de la primărie spuseseră că o să vină, dar nu veniseră.

Stătea în cârje, privind-o. De ce n-ai rămas în scorbura ta, proasto?

Puse dinții greblei peste trup și lopata cu lamă dreaptă în spatele cozii somptuoase și unduitoare – dar ceva care se agățase nu-i permitea să grebleze trupul pe lopată, astfel că trebui să folosească lama ca pe o spatulă sub coadă, sub picioarele mici din spate, pe sub burtă și în sfârșit pe sub cap,

desprinzându-l cu un ușor zgomot de sfâșiere. Luă grebla și cârjele într-o mână, se apleca pe piciorul sănătos, ridică lopata îngreunată și o ținu dreaptă în timp ce deschidea sacul negru, apoi băgă atent lopata înăuntru și o înclină până când trupul țeapăn plonjă pârâind în întuneric. Scutură sacul, îl înnodă, își luă iar cârjele, privi în spate, și fereastra era pustie.

Ce ar fi putut el să-i spună ca s-o ajute?

Ce știa el?

Știa totul până la momentul la care fusese lovit, fusese lovit în aer, se uita la el însuși în aer, ca și cum el n-ar fi participat la așa ceva; fusese lovit iar, și nu era nimic altceva de știut decât durerea strălucitoare și nouă a rupturii.

Cât despre restul lucrurilor.

Mergeau mai departe în ciuda lui, fără el. Lucrurile pe care el n-ar fi trebuit să le știe, pe care nu putea să le știe, dar care nu erau mai puțin adevărate pentru asta. Ca și cum în acea clipă de impact se schimbase ceva mai mult decât genunchiul lui. Ca în revistele de benzi desenate pe care le adorase cândva: obișnuitul devenea fantastic din cauza unui cataclism întâmplător, a legilor ciudate ale accidentului.

Avea senzația de rușine. Ca și cum s-ar fi lăsat pe vine lângă fereastra de la subsol și ar fi ascultat. Nu puteai să spui ceea ce știai fără să spui de unde știai: m-am lăsat pe vine. Am ascultat.

Și, oricum, cine l-ar fi crezut? Nici măcar el însuși. El, mai puțin ca oricine.

Ce s-a întâmplat acolo sus, Sean?

Doar ce v-am spus. *Doar ce v-am spus.*

12.

Ea dispăru după cotitura drumului, și el nu strigă s-o oprească. Ea alergă mai departe pe drumul neasfaltat, patruzeci, șaizeci de metri înainte să privească înapoi, apoi alergând câțiva pași cu spatele, oprindu-se și alergând pe loc, cu mâinile în șolduri – făcuse doi pași înapoi spre drum când el ieși căznindu-se din penumbră, grămadă pe ghidon; ea nu-l strigă, se întoarse și alergă mai departe, fără să privească iar în spate.

Aici, lumina se subția. Pădurea era mai luxuriantă și mai sălbatică pe măsură ce urcau mai mult. Ca și cum ar fi intrat într-un anume fel de sălbăticie ce prospera grație altitudinii și a lipsei de oxigen. Probabil că ei îi trecuse prin cap să se întrebe cărui scop servea un astfel de drum și încotro ducea. Cu o clipă înainte să fie călcată de Caitlin, o șopârlă de mărimea unui deget zvâcni din nisipul roșu și se repezi printre buruieni.

După aceea, ea avea să creadă că știuse că asta urma. Avea să creadă că văzuse și nu văzuse ceva acolo, printre copaci. Auzise respirația potolită sau o mirosise, ori doar o simțise acolo, în spate, unde ochiul nu pătrundea. Sau poate că doar, mai târziu, ăsta păruse genul de lucru care trebuie să se întâmple pe un astfel de drum, într-o astfel de pădure. În orice caz, venise ca un monstru printre copaci, cu o viteză incredibilă, strivind frunzele căzute, în timp ce crengile târâte pe plăcile de metal șfichiuiau și țipau; apoi, dintr-odată, mugetul nestăvilit care o făcu să-și înfășoare brațele în jurul capului, zgomotul cauciucurilor blocate, al derapării și al acelui lucru intrând în ceea ce părea a fi tristul stâlp din tablă al unui semn de stop; apoi zgomotele agresive și organice ale aerului care de fapt erau plutirea prin aer a trupului băiatului și oprirea lui în spatele trunchiului unui copac.

O ceață ca de atomi de sânge urcă în susul pantei, și în spatele ei se afla mașina – sau camioneta sau chestia asemănătoare cu un jeep – oprită perfect lateral pe drum, ca o baricadă. Complet nemișcată și silențioasă.

Sean nu era în ceața roz de praf. Nu era nicăieri pe drum. Caitlin văzu bicicleta, portocaliul ei discrepant departe în vegetație, și își dădu seama că și băiatul era acolo, pentru că, bineînțeles, el trebuia să fie acolo unde era bicicleta. Dar apoi, ceva mișcă în prim-plan: era un braț ridicându-se ca pentru a saluta leneș din tufărișul de la baza copacului, și Caitlin se duse la el cu o iritare țepoasă în suflet – îmi strici alergarea – apoi însă spuse ah, căcat, și se lăsă în genunchi lângă el, învăluită în ceața roz ca în atmosfera colorată a unui vis. Când îi văzu piciorul, inima ei încetini, rece. Balonul vânăt al genunchiului și partea de jos a piciorului îndoită într-un unghi nefiresc.

Căcat, spuse ea, căcat.

Dar nu vedea nicăieri sânge, nicăieri nu curgea sânge pe care ea să-l oprească cu mâinile sau cu bluza ei. Sean începu iar să

ridice brațul, și ea spuse nu. Nu te mișca. Rămâi nemișcat. Ai auzit ce-am zis? Dintre buruieni se simțea o duhoare, ca de animal care își marchează teritoriul. Apoi ea privi iar spre el, și pata de pe pantalonii lui scurți, despre care ea crezuse că e transpirație, se întindea. Caitlin puse mâna pe umărul lui și spuse ah, Dudley.

Nu, spuse el, și ea își retrase mâna.

Sean? Mă auzi?

Ochii lui erau strâns închiși. Dintr-o urmă de gheară de pe fața lui începuseră să se prelingă picături stacojii. Cureaua căștii era afundată în pliul bărbiei lui. Casca era pe capul lui și păru să se încline în față.

Nu face asta, spuse ea. Nu mișca capul. Nu mișca nimic, bine? Caitlin îi puse iar mâna pe umăr, și cu cealaltă mână deschise fermoarul rucsacului și scormoni înăuntru până când simți telefonul. Pipăirea acestui obiect mic și familiar, nevătămat, îi umplu sufletul de ușurare. Relaxează-te, îi spuse ea. O să fii în regulă. Apoi apăsă pe tastatură și căută pe mica fereastră semnalul.

N-o să funcționeze, spuse o voce din spatele ei. Caitlin tresăltă puțin și țipă, cum stătea în genunchi, ca o cioară.

El stătea în spatele ei, după ce venise fără niciun sunet. Inuman de mare, la acea primă privire. Își freca gâtul cu o mână, ca un om care lucrase mult și luase o pauză ca să vadă ce-i cu ei, această fată și acest băiat de la marginea drumului. Mișcarea mâinii lui pe gât producea un zgomot cărnos, intim, și o parte a minții ei zăbovi asupra acestui detaliu. Asupra faptului că ea putea să-l audă atât de clar.

Aici sus nu e semnal deloc, spuse el. Niciodată. Bărbatul ridică cealaltă mână și îi arătă un telefon mic negru, ca și cum acela ar fi fost dovada.

Caitlin privi spre telefonul ei. Formă iar numărul, se uită la ecran și la bărbat în același timp.

Am ieșit pe drum și am dat de el, spuse bărbatul. Drept în fața mea, ca o căprioară. Nu mi-a venit să cred. Un copil pe bicicletă, aici sus. Ce mama naibii! Cum e posibil?

Bărbatul făcu un pas și se lăsă pe vine dintr-o singură mișcare, iar această poziție nouă – sau modul subit și natural în care o dobândise – îl transformă dintr-un gigant în picioare într-un bărbat cu un centru de gravitație mult mai jos, unul pentru

care statul pe vine era probabil cea mai firească poziție, ca o maimuță. Bărbatul îl cercetă pe băiat prin lentilele galbene.

Cum te simți, frățioare? spuse el, și Caitlin fu cât pe ce să spună nu vorbi cu el. Bărbatul mirosea a sevă de pin, a benzină și a transpirație, și existența lui îi luă lui Caitlin ceva. După doar o clipă de când simțise asta, ea își dădu seama despre ce era vorba: era faptul că se considera cea mai în vârstă. Cea mai puternică. Cea responsabilă.

Și totuși... poate că el era specialist în răni, în proceduri specifice muntelui. Așa era vestimentația lui: cămașa kaki călcată și băgată în pantaloni, centura neagră strălucitoare, blugii care păreau noi, bocancii de munte buni și șapca de baseball curată, de culoare cafenie. Caitlin privi mai atent la centură, căutând dispozitive și teci, la cămașă și la șapcă, după însemne. Privi dincolo de el, la mașina sau chestia asemănătoare cu un jeep care bloca drumul, dar nu găsi nicăieri vreun semn care să-i spună să nu-l piardă din ochi, să nu fie pregătită.

Ai fost lovit destul de rău, nu-i așa, frățioare?

Băiatul nu mișcă. Ochii lui erau închiși. Roșul inflamat al zgârieturii de pe obraz se răspândise pe toată fața lui și pe gât. Era culoarea pe care o căpăta când era foarte furios sau stânjenit.

Cred că a leșinat, spuse bărbatul.

Sean, spuse Caitlin. Sean, deschide ochii.

Lasă-l să doarmă, spuse bărbatul. Trupul lui are nevoie de asta.

Caitlin scutură cât se poate de încet umărul băiatului. Sean, deschide ochii.

Eu n-aș face asta, spuse bărbatul.

E fratele meu, spuse ea sec, fără să-l privească.

Chiar și așa, spuse el. Făcu un pas în față, pe vine, iar de acolo întinse mâna și puse două degete pe carnea gâtului băiatului.

Îi bate inima nebunește, spuse el. După ce mâna lui dispăru iar din câmpul vizual, Caitlin își dădu seama că bărbatul purta o verighetă de aur. E doar traumatizat, spuse bărbatul căsătorit. Ajută-mă să-l duc la camionetă.

Nu, spuse ea repezit, nu-l atinge.

Bine, spuse el, bine.

Poate fi rănit la gât. Caitlin se întoarse spre el. Ai o pătură sau așa ceva?

O pătură?

Ceva cu care să-l acoperim? Dacă intră în șoc?

Șoc? Părea un cuvânt nou pentru el. Bărbatul nu mișcă, apoi spuse: mă duc să mă uit.

După ce el plecă, Caitlin înteți strânsoarea de pe umărul băiatului și apăsă iar pe tastatură cu degetul mare liber. Haide, lua-te-ar naiba! Scutură obiectul, îl ținu cu mâna întinsă în toate direcțiile. Îl ridică deasupra capului, cât mai sus.

Pleacă, spuse băiatul.

Ce? Sean, ce-ai spus?

Se auzi o portieră trântită, și bocancii bărbatului se întoarseră la ea, scrâșnind. Cum de nu auzise asta mai devreme, bocancii lui pe pământ? Bărbatul ducea o bucată pătrată de stofă groasă, de culoare militară, iar când o despături, făcând faldurile să pocnească, din ea ieși un miros puternic de animal. O făcu să plutească în jos și se lăsă iar pe vine ca o maimuță, ca s-o ajute pe Caitlin să o înfășoare în jurul băiatului.

Stai. Caitlin trase pătura înapoi, băgă iar mâna în rucsac, găsi telefonul băiatului, îl scoase și i-l îndesă în palmă. Degetele se strânseră încet în jurul lui, ca un păianjen pe moarte. Sean? spuse ea. Nimic. Pleoapele lui erau închise, dar nu în repaus, pielea delicată zvâcnea ușor întruna. Ca și cum Sean era iar un băiețel, și ea îl supraveghea, așteptând ca el să vorbească în somn (ca să le povestească la micul dejun, ei străduindu-se să nu râdă, și băiatul roșu ca focul).

Bărbatul stătea în spatele ei, puțin la stânga, iar după o clipă Caitlin se desprinse de pământ și începu să scuture de pe genunchi pietricelele fine și nisipul. Continuă să se scuture și după ce nu mai rămăsese nimic în afară de urmele roșii de pe pielea ei.

Bun, spuse bărbatul. Ar fi bine să pornim.

Ea se întoarse spre el. Caitlin era o fată înaltă, 1,75 metri, picioare foarte lungi, iar el, cu bocancii lui, nu era mai înalt.

Te duc cu mașina jos, unde îți merge telefonul, spuse el. Te duc la ai tăi, dacă vrei. Sau la șerif. Unde vrei.

Cum așa? spuse ea. Îl abandonăm?

O să fie în regulă aici. N-o să se atingă nimic de el. Bărbatul își atârnă de centură degetele mari de la mâini și îi zâmbi oarecum.

Nu-ți fie frică, spuse el; și până în clipa aceea ei nu-i fusese.

Nu mi-e frică, spuse ea. Doar că n-are niciun sens. Poți să te duci tu jos, până găsești semnal. Suni la 911 și le spui unde suntem.

El rămase așa, privind-o prin lentilele galbene. Poate nu m-ai înțeles bine, spuse el. Eu mă ofer să te duc jos, de unde poți suna. La naiba, te las și în fața sediului șerifului, dacă asta vrei. Dar dacă tu mă trimiți jos singur, mă rog. Asta ar putea să pună capăt poveștii, în ce mă privește pe mine.

Caitlin credea că fața ei e perfect inexpresivă. Se abținu să ridice iar telefonul. Când vorbi, cuvintele i se păreau a fi niște pietre aruncate pe nisip.

Ce vrei să spui cu asta?

Vreau să spun că eu l-am lovit pe puștiul ăsta cu mașina mea și s-ar putea să nu doresc să fiu dat în judecată de tatăl lui.

Caitlin își încrucișă brațele și le desfăcu.

Atunci, chiar ai avea probleme. Dacă ai pleca, spuse ea.

Nu, spuse el. Doar că aș fi mai atent.

Eu te-am văzut. Ți-am văzut mașina.

Domnișoară, ai cumva idee unde ești?

Ea privi fix spre lentilele galbene. Ce fel de femeie îl aștepta pe acest bărbat? Dormea în patul lui?

Bine, du-te. Coboară de pe munte și du-te dracului de alb mizerabil ce ești, n-avem nevoie de tine.

Te rog, spuse ea cu voce tare. Te rog.

Bărbatul oftă. Uite ce e, spuse el. Uite care e situația. Stai aici cu frățiorul mai mic și dă cu banul dacă eu sun sau nu, și poate că el intră în șoc și moare sub ochii tău, bine? Sau, după ce plec eu, încearcă să alergi în jos până undeva unde poți suna chiar tu. Ai putea să mergi cu bicicleta aia, dar mă îndoiesc, după cum arată. Sau vii cu mine și ajungi la semnal în zece minute. Te las să cobori în clipa în care prinzi semnalul; asta vrei; iar șeriful sau tata te poate lua din drum când urcă. Ei, asta-i propunerea mea, domnișoară; poți s-o accepți sau nu, dar trebuie să te hotărăști repejor. Bărbatul începu să-și pipăie buzunarele – blugii, cămașa kaki – după țigări, chei sau vreun alt lucru rătăcit. Gândește-te un minut, în timp ce eu pun la punct vehiculul ăsta.

Bărbatul se îndepărtă, și ea privi pe drum în sus, apoi în jos. Vârfurile copacilor se legănau în vântul puternic. Lumina

soarelui se revărsa din creangă în creangă ca să ajungă la un loc oarecare de pe pământul pădurii. Sau poate deloc oarecare, se gândi ea, ci aceleași crengi, aceleași locuri de pe pământ, zi după zi, soarele pe traseul lui neabătut, și fiecare creangă fixată la locul ei; nu e nimic aleatoriu în asta în afară de ochii care privesc dintr-un anumit unghi, la această oră anume a zilei. Caitlin văzu fața Fecioarei, iar amintirea acelui loc – plopii tremurători albi, răcoarea aspră a băncii, mirosul de ciocolată și zgomotul mestecatului disperat al lui Sean – o copleși ca o amintire din copilărie, lăsând-o pradă deznădejdii.

Îngenunche și îi atinse iar umărul.

Sean, trebuie să plec. Trebuie să merg jos, unde pot să găsesc semnal, apoi mă întorc imediat, cu mama și cu tata. Cu o ambulanță. Apoi coborâm toți împreună. Bine? Nu trebuie decât să stai aici întins, și eu mă întorc imediat, promit.

Caitlin dădu să se ridice, dar se opri. El spusese ceva.

Ce? spuse ea. Sean?

Nu, spuse el.

Nu ce?

Nu pleca.

Vrei să rămân?

Nu.

Ce vrei să fac?

Fața lui roșie și moale. Nimic pe pleoapele lui, în afară de spasmele unui vis.

El mai spuse ceva, răgușit, slab, și ea se lăsă mai aproape. Ce? spuse ea, aproape la fel de slab, și își ținu respirația, urmărindu-i buzele.

13.

Chevy-ul vechi pe care i-l lăsase fiul lui încă mai trăgea bine la munte, dar Grant era mulțumit și fără să depășească camioanele cu lemne și celelalte utilaje care urcau anevoie serpentinele. Își aprinse o țigară, urmărind cum munții se înalță în jurul lui, perdelele dese de pini cu tot felul de forme, apoi iar pini și, din când în când, câte un pâlc de plopi tremurători gălbui, ca o mană pe acel fundal verde. În vârful trecătorii era o

porțiune pavată, o panoramă spectaculoasă, un refugiu față de virajele groaznice – irezistibilă pentru o familie trăită la câmpie, care nu mai văzuse niciodată un astfel de ținut.

De ce-i spune Cumpăna Continentală a Apelor dacă nu e exact la mijlocul continentului? voise să afle fiul său. Stăteau cu spatele la priveliște, în timp ce un necunoscut ațintea obiectivul aparatului de fotografiat și bâjbâia după buton. *Pentru că,* spuse fiica lui, *aici își schimbă apa direcția. Pe partea estică, toate pâraiele și râurile curg spre Atlantic. Pe partea vestică, totul curge spre Pacific.*

Priviseră cu toții, ca și cum ar fi putut să vadă aceste pâraie și râuri care se îndreptau cuminți către sfârșitul lor.

Grant conduse până la celălalt capăt al orașului, la Black Bear, parcă și își croi drum spre tejghea. *Sunt mort de foame,* spuse Sean. *Ce șocant!* spuse Caitlin. Câteva fețe ridicară ochii; priviră iar, apoi se aplecară deasupra sandvișurilor și supelor din față. Waylor Reese apăru din bucătărie, ridică mâna într-un gest mecanic de salut, dar apoi se apropie cu mâna întinsă. Îl întrebă pe Grant ce mai face, și Grant spuse că nu se putea plânge; apoi întrebă despre familia lui Waylon, și Waylon întoarse privirea spre ceva și spuse că sunt bine, sunt foarte bine cu toții.

Waylon Reese era unul dintre cei buni. Sandvișuri și cafele gratuite pentru oamenii șerifului, pentru cei din instituțiile federale, pentru voluntari. Își târâse întreaga familie pe munte, Julie și cei doi fii, ca să ajute la căutări. Păstrase afișul expus la Black Bear mult după ce alții din oraș îl dăduseră jos.

Un om bun, care acum dădu la o pagină goală din micul lui blocnotes și, privind fix într-acolo, spuse:

— Ce să-ți aduc, Grant?

•

O mașină claxonă, și Grant ridică privirea. Semaforul era verde.

Acceleră în curbă și o apucă pe vechea stradă, pe lângă terenul de sport al școlii, până când ajunse la clădirea șerifului. Podeaua de lemn care gemea, rastelul cu puști aliniate spre plafon, precum tuburile unei orgi. Privi pe deasupra capului tânărului adjunct de șerif, spre panoul cu informații, și simți cum inima i se scurge din piept – chipul fiicei lui, printre celelalte anunțuri. Dinții ei frumoși, ochii mijiți în soare. Părul negru care flutura, ca și cum ar fi sprintat. Era fotografia făcută de un

necunoscut în vârful cumpenei. Grant, Angela și Sean, munții și cerul, toate fuseseră decupate. Grant se uitase la ea de o mie de ori, și de fiecare dată îl ucidea.

Tânărul adjunct îl trimise în spate, iar când Grant bătu ușor în tocul ușii, Joe Kinney se răsuci și își aduse scaunul la orizontală, cu un țipăt mecanic ascuțit.

— Ia te uită! spuse Kinney.

Se ridică în picioare, iar Grant avansă ca să-i strângă mâna. Părul șerifului devenea tot mai alb și mai subțire, îndreptându-se spre freza înfoiată, ca de zăpadă, a tatălui său. Dar, spre deosebire de Emmet, șeriful era încă un bărbat solid, cu ditamai burdihanul tare, pe care îl purta ca și cum ar fi fost impus de vreo reglementare oficială.

Grant îi spuse șerifului că îi e dor de Black Bear, iar Kinney își propti degetele mari în centură și declară că merită drumul până acolo.

În camera din față, tânărul adjunct deschise un sertar, îl închise și murmură ceva.

— Te deranjează dacă închid ușa o clipă, Joe? spuse Grant.

— Nu, domnule, răspunse șeriful. Închide-o și ia loc. Vrei să-ți aducă Donny o cafea?

— Nu, mulțumesc. Nu durează mult.

— Poți sta cât vrei.

Pe biroul dintre ei, o stație de emisie-recepție sâsâi încet. Grant cunoștea prea bine greutatea ei și mirosul electronic, de piele. La dreapta, aranjată cu mândrie paternă, se afla fotografia fiicei lui Kinney pe calul ei, la rodeo, cu o pălărie de cowboy fluturând în urma ei.

Kinney îi oferi o țigară, iar el o luă și se aplecă spre brichetă. Șeriful își aprinse și el una și spuse:

— E totul în ordine acasă la tata?

— Păi… spuse Grant.

— Căcat, spuse celălalt bărbat, să nu-mi spui că iar a căzut de pe acoperiș…

— Nu, nu-i vorba de asta.

— Un om de vârsta lui să se suie pe acoperișuri.

— Nu-i vorba de asta, repetă Grant, privind critic spre vârful țigării. Mă întrebam doar dacă știi că Billy s-a întors iar acasă.

Șeriful se lăsă pe spate și trase din țigară.

— Ultima oară auzisem că e în Nevada.

Grant se aplecă în față, ca să scuture țigara în scrumieră.

— Nu, s-a întors. M-am gândit că poate vrei să știi asta, dacă nu cumva știai deja.

— Mulțumesc, Grant. Dar bănuiesc că dacă era vreo problemă, îmi spunea tata.

— Nu e casa mea, Joe, spuse Grant încuviințând din cap. Dar tatăl tău și cu Billy… Mă rog, tatăl tău îmbătrânește.

— Știu că îmbătrânește, spuse șeriful, zâmbind viclean. Dar dacă ai venit să-mi spui că nu se poate descurca cu derbedeul ăla de frate-meu mai mic, ei bine, aș spune că ar fi trebuit să-ți dai seama deja că nu e așa.

— Eu nu încerc să-ți explic nimic, Joe. Probabil că oricum n-ar fi trebuit să spun nimic. Dar m-am gândit că poate vrei să știi că fratele tău s-a întors iar, atâta tot.

Stația de emisie-recepție pârâi, aducând în inima lui Grant un tremur rapid, instinctiv. Kinney o luă, se încruntă spre ea și o puse din nou la loc.

Grant își strivi țigara, spunând „Ei bine”, și dădu să se ridice. Dar șeriful îi făcu semn cu mâna, spunând:

— Stai așa puțin, Grant. Și eu aveam ceva să-ți spun.

— Bine.

— E vorba de Angela.

— Ce-i cu ea?

— A început iar să sune. Zi sau noapte, nu contează. „Ce faci, șerifule? Care e planul tău? Ce faceți voi acolo ca s-o găsiți pe fata mea?” E încontinuu la telefon și… nu știu cum să spun, Grant, dar vorbește ca și cum n-ar fi cu picioarele pe pământ. Îmi pare rău că trebuie să treacă prin așa ceva – că amândoi trebuie să treceți prin așa ceva – știi asta. Dar…

Șeriful ridică o mână și apoi o lăsă să cadă.

Grant își studie ambele mâini. Cele două degete retezate. Mai auzise tonul acela din partea lui Kinney – acea primă oară, în acea primă dimineață, când șeriful voise să afle ce căuta pe munte, de unul singur, un băiat de cincisprezece ani.

Șeriful își stinse țigara, privind fix scrumiera. Mai avea ceva de spus, dar nu avea s-o spună, cel puțin nu astăzi. În spatele lui era harta mare, verde a munților; pe câțiva metri pătrați de hârtie și cerneală erau toate acele milioane de locuri reale și sălbatice în care se putea afla o persoană. Ce însemna oare suficient de mult timp când nu era copilul tău?

Și dacă era?

— Îmi pare rău să aud asta, Joe, spuse Grant.

— M-am gândit că poate vrei să știi, asta e tot, spuse Kinney scuturând din cap și stingându-și țigara.

Ocoli biroul, deschise ușa și îl urmă pe Grant în încăperea din față. La intrare, Grant se întoarse, și cei doi bărbați își strânseră mâna din nou.

— Voiam să-ți mulțumesc că ai păstrat fotografia afișată, spuse Grant.

Șeriful nu se întoarse să privească la panoul cu informații. Privi în jos, râcâi podeaua veche de lemn cu talpa ghetei și studie îndelung zgârietura.

— Cred că încă n-a apărut în ziare, nu m-am uitat. Dar ieri mi-a povestit un polițist despre o fată din Texas care a fost răpită când avea doisprezece ani. A fost târâtă spre o mașină chiar din fața casei. Asta a fost acum cincisprezece ani, și au găsit-o abia acum. În tot timpul ăsta, a trăit într-un garaj din spatele casei bărbatului, la mai puțin de cincisprezece kilometri de casa ei. Vecinii n-au știut nimic. Zic că n-au văzut-o niciodată. N-au văzut-o nici pe fetița pe care a avut-o cu bărbatul.

Șeriful ridică privirea.

— Fata asta are acum douăzeci și șapte de ani. Și o fiică de vârsta pe care o avea ea când a fost răpită, și nu știe nimic despre lumea asta decât garajul ăla.

Kinney inspiră pe nas și scutură din cap.

— Nu știam dacă să-ți spun sau nu, spuse el. Se pare că am decis că da.

— Mersi, Joe, zise Grant dând din cap.

— Ah, la naiba, spuse șeriful, îndreptându-se de spate. Ai fi citit oricum despre asta.

14.

După ce ploaia încetă, Angela merse pe trotuarele ude și pe sub copacii care picurau. Norii se destrămau pe cer ca o stofă putrezită. Vechea clădire din cărămidă a bibliotecii dispăruse, și pe locul ei se afla cea nouă, cu fațada ei înaltă de sticlă. Există și o poveste. În timpul construirii ei, oamenii o numiseră

Biblioteca Lindsay Suskind din cauză că Lindsay Suskind fusese cea care căzuse pe spate pe rampa pentru scaune cu rotile a vechii clădiri, și mama lui Lindsay, Jeanne, proaspăt înscrisă în barou, fusese cea care amenințase cu procesul.

Acum, spre clădire, existau trotuare largi și netede, ușile de sticlă se deschideau automat la nivelul solului și coridoarele dintre rafturi erau ca niște bulevarde. Când intrai în clădire, parcă intrai într-un atrium botanic, cu multe plante, zgomot de apă gâlgâind undeva și raze strălucitoare de lumină naturală. Însă mirosul noii biblioteci era asemănător mirosului vechii biblioteci: hârtie, legături, un ușor iz de mucegai. Asemenea mirosului autobuzelor, era un miros al copilăriei. Al fetelor plecate de capul lor într-o zi de vară. Zile lungi, goale de bronzat, înghețată și ochi insistenți ai băieților. Ai bărbaților.

Angela privea fix noile apariții. Lua una, o punea la loc. Alegea alta.

Pe un taburet din spatele tejghelei stătea o femeie plinuță, mai în vârstă, care lucrase și la vechea bibliotecă și care zâmbea într-un mod care te făcea să crezi că-și amintește de tine, chiar dacă trecuseră ani de zile. Angela îi întinse cartea, privind dincolo de ea. Un bărbat tânăr, cu inel mare de argint într-o ureche, stătea în fața unui calculator. Asta era tot.

— Lindsay Susking mai lucrează aici? o întrebă ea pe femeie.

Femeia examină cartea și zâmbi.

— A, da, spuse ea. E în pauza de masă.

Angela privi în jur.

— Se întoarce peste cincisprezece minute, dacă vreți să așteptați.

— Mulțumesc, nu era ceva important, spuse Angela, luând cartea și permisul.

Intră în cafeneaua din anexă, comandă o cafea neagră mică, se așeză la una dintre mesele mai mici și deschise cartea.

Fata stătea cu căruciorul la una dintre mesele mai mari și citea. Din când în când, băga furculița într-un vas de plastic. Printr-un act final de compensație, sau oricum altfel ai vrea să-l catologhezi, noua bibliotecă o instalase pe Lindsay însăși la înregistrarea împrumuturilor, unde excela. Angela auzise că, după un an, Lindsay obținuse diploma în biblioteconomie la seral, la universitatea unde tatăl ei preda și se culca cu studente, iar biblioteca o promovase în consecință. Mike și

Jeanne aveau, separat, tendința de a se lăuda cu ea într-un mod în care nu o făcuseră atunci când fata practica atletismul.

Angela își amintea acea zi – când fiica ei intrase în casă cu părul șiroind de apă, venind de la piscina Owensby, atât de cafenie și de zveltă în slipul ei, atât de frumoasă, încât o uimise. Ca și cum o femeie dezbrăcată pătrunsese cu pași mari pe ușa ei de la intrare. *Ai venit pe jos așa? era ea pe cale să spună, când Caitlin alergă în brațele ei, udă și suspinând.*

Ce e, scumpo, ce s-a întâmplat? Mintea Angelei fugi la ce era mai rău – viol, sarcină, HIV. Era ca și cum s-ar fi prăbușit prin întuneric. Sfârșitul a tot și toate. O fiică e viața ta; foarte simplu. Trupul ei era singurul trup, inima ei, singura inimă. Absoluta, teribila iubire.

Soarele de iulie ardea la fereastra bucătăriei. Aerul fierbea. Fata nu putea sau nu voia să vorbească; trupul ei se zguduia (senzația acelui trup lipit de al ei, pielea udă și înfierbântată de soare, moliciunea și tăria, mirosul de piscină, de cocos, al soarelui însuși pe pielea ei, în părul din care picura!).

E în regulă, doar spune-mi, doar spune-mi, scumpo... Auzise sirenele, avea să-și amintească mai târziu Angela.

Lindsay, spuse în cele din urmă Caitlin. Ah, mamă, a fost groaznic... iar Angela o strânse mai tare, în timp ce sufletul ei striga slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului; abia mai târziu se gândi la sora ei, Faith, plonjând de pe debarcader.

Apoi, acea zi, ziua strălucitoare de decembrie, poate la o săptămână după ce se întorseseră din Colorado, când deschise ușa și pe verandă era o fată cu păr închis la culoare, în scaun cu rotile, și pentru o clipă, un singur moment, Angela se gândise *Caitlin.*

Angela închise cartea și se duse la ea. Fata ridică privirea. Zâmbi când o recunoscu, apoi își aduse aminte situația, și zâmbetul păli.

— Doamnă Courtland, spuse ea. Doamne! Bună.

— Scuză-mă că te deranjez, Lindsay. Știu că mănânci de prânz. Voiam doar să te salut.

Fata închise cartea și lăsă jos furculița.

— Nu, Doamne! spuse ea punând mâna pe încheietura Angelei. Vreți să stați jos?

— Nu, tu mănânci...

— Vă rog, stați jos.

Angela își trase un scaun și se așeză, iar fata o studie, examinându-i fața cu ochii ei mari și căprui. Pentru o clipă, Angela se pierdu în ei. De ce venise? Ce crezuse că avea să-i spună acestei fete, acestei tinere femei pe care cândva o dusese și o adusese cu mașina, o hrănise, o supraveghease, ca și cum ar fi fost a ei?

— Doamnă Courtland, este ceva… vreau să spun, s-a…?

— Ah, spuse Angela. Nu. Nu, scuză-mă, ar fi trebuit să spun asta de la bun început.

— Nu v-am mai văzut aici, asta era tot. Adică nu v-am văzut aici niciodată. M-am gândit că…

Angela scutură din cap.

— Îmi pare foarte rău, spuse fata.

Un bărbat veni la tejghea și comandă ceva cu voce joasă, ca și cum n-ar fi vrut să afle nimeni, iar fata de la bar se apucă să prepare băutura.

— Azi-dimineață am văzut-o pe Ariel, spuse Angela.

— Da?

— Am ținut orele pentru cineva.

— Da?

Fata nu voia să pară surprinsă, Angela știa asta, dar nu se putea preface, nu avea niciun strop de șiretenie. Sufletul ei trecuse prin prea multe.

— Îmi pare rău, spuse Lindsay, credeam că ați…

— Da, dar asta a fost acum luni de zile.

Lindsay încuviință din cap.

— S-a purtat cum trebuie… Ariel?

— Da.

Angela privi fix mâinile fetei așezate deasupra cărții. Păreau ale altcuiva. O durea inima.

— A început să fie o pacoste acasă, spuse fata.

— Îmi pare rău, Lindsay.

Lindsay ridică din umeri.

— Presupun că e ceea ce se cheamă un adolescent.

— Nu pentru asta, spuse Angela, susținându-i privirea. Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat în ziua în care ai venit la noi.

— Nu e nevoie, doamnă Courtland, spuse Lindsay scuturând din cap. N-ar fi trebuit să vin așa, pe nepusă masă. Probabil a fost un șoc.

— A fost. Dar totul era un șoc. Totul. N-am știut ce să-ți spun.

— E în regulă.

— Nu, nu e. Nici la tine la spital n-am venit niciodată. După accidentul tău. Îmi pare rău și pentru asta. A fost oribil din partea mea.

— Oamenilor le era greu...

— Erai prietenă cu fiica mea. Eu eram prietenă cu mama ta. Ar fi trebuit să vin.

Lindsay privi în jos și, pentru o clipă, Angela o văzu în zbor, un picior lung aruncat în fața ei și celălalt îndoit ca o aripă, în timp ce depășea un obstacol. Elegant, superb.

— Caitlin a venit, spuse Lindsay. În fiecare zi după școală. Sau după antrenament. N-o să uit asta niciodată, doamnă Courtland.

Angela zâmbi. Lindsay zâmbi. Fără să se gândească, Angela întinse mâna și șterse cu degetul mare lacrimile de pe fața fetei, un obraz, apoi celălalt.

— Îmi pare rău că te-am abordat așa. Îmi pare rău că te-am tulburat. Voiam doar să vorbesc cu tine.

— Nu sunt tulburată. Mă bucur să vă văd.

Angela se ridică să plece.

— Doamnă Courtland? spuse Lindsay.

— Da?

— Eu știu ce s-a întâmplat.

Angela rămase locului, privind-o.

— Între mama mea și... și domnul Courtland. Acum mulți ani. Știu asta. Știu că de asta dumneavoastră și mama mea n-ați mai fost prietene. Știu că de asta n-ați venit la spital.

Angela o privi fix. Apoi își aminti, dar parcă era ceva ce pierduse sau îngropase. Habar nu avea ce simțise cândva la ideea că soțul ei se culcase – se culca – cu Jeanne Suskind. Se gândi la mama ei de la azil, care uneori îi spunea Faith, care o întreba *unde e Angela?* Oare mintea se defecta sau pur și simplu se corija? O lua pe altă traiectorie ca să evite durerea? Nu îi spuseseră nimic mamei sale despre Caitlin și nu aveau să-i spună niciodată. Bătrâna avea să moară fără să-și fi pierdut nepoata.

— Asta a fost atât de demult, scumpo, spuse Angela în cele din urmă. Nimic din toate astea nu mai contează.

— Știu. Dar eu și Caitlin discutam despre asta uneori. Cred că ne apropia. Aproape ca două surori. Oricât de ciudat ar părea.

Angela încuviință din cap. Zâmbi.

— Mă bucur că am reușit să te văd, Lindsay. O saluți, te rog, pe mama ta din partea mea?

— Așa o să fac. Și vă rog… Ochii fetei se umeziră iar. Vă rog, mai veniți.

Lindsay o privi cum se îndepărtează. Din locul unde stătea ea, o văzu pe Angela cum trece prin ușile de sticlă automate ale bibliotecii și se oprește să deschidă ușița de nichel striat a toboganului depozitului, înălță cartea ei și îi dădu drumul înăuntru. Păru să asculte bufnetul surd, apoi dădu drumul ușiței și plecă mai departe.

15.

Un șuierat ascuțit și trei fete cu picioarele dezgolite se repeziră pe culoarele negre, cu cozile șfichiuind, dar apoi se opriră râzând și sărind pe loc pe câmp, unde alte fete zac împrăștiate, răsucindu-se pe iarbă. Fete de cros, nu de sprint, cele mai multe erau într-a noua când Caitlin era într-a douăsprezecea, însă toate o cunoșteau și toate îl cunoșteau pe el, iar când o fată care se zvârcolea pe iarbă ridică privirea pe deal în sus și îl văzu, o bătu pe șold pe fata cea mai apropiată, el se întoarse și se îndepărtă șchiopătând.

Albastrul adânc și dureros al cerului, primele pete ale toamnei pe ulmi și stejari.

Autobuzele dispăruseră de mult, nu mai era nimic de văzut sau de auzit în fața clădirii, în afara carabinierelor care se izbeau de catargul înalt și gol cu acel sunet găunos, metalic. Când ajunse la stradă, o luă spre sud, spre liniile ferate. VRS însemna Veteranii din Războaiele Străine, iar bătrânii veterani îl aclamau, îl înarmau cu un tac și îi spuneau povești cu catastrofe din junglă, unde bărbații, de fapt băieții, nu cu mult mai mari decât el, cei mai buni prieteni, frați, erau acolo în clipa asta și în următoarea dispăreau. Decapitați. Tăiați în două. Nu-l lăsau să bea sau să fumeze. Îi spuneau Tânărul American. Jurau că o să-l găsească pe nenorocitul care îi făcuse așa ceva la picior și o să-l facă pe muist să-i implore să-l împuște în ochiul lui de muist. Bătrânii veterani nu știau nimic despre Caitlin – acolo în clipa

asta, în clipa următoare dispărută.

Înainte să ajungă la șine, o camionetă opri pe stradă în dreptul lui, geamul din dreapta coborî, și la volan era tatăl lui. Băiatul se opri, și Chevy-ul albastru opri și el.

Am fost la școală, spuse tatăl lui. Am bătut toate holurile alea. Tu unde erai?

Mă plimbam. Băiatul simți că amețește. Soarele părea că se fâțâie de colo-colo pe cer. Ce faci aici?

Am venit să vorbesc cu tine.

Băiatul așteptă.

Nu e vorba de Caitlin, spuse el. Urcă, îl îndemnă el, și băiatul respiră. Lăsă rucsacul să-i alunece de pe umăr și se trase în sus în mașină.

Unde mergeai?

Nicăieri. Doar mă plimbam.

Doar te plimbai, spuse tatăl lui. Probabil te simți foarte bine cu genunchiul ăla.

Băiatul ridică din umeri. Deși geamurile erau coborâte, în cabină era un miros personal umed, ca într-un pat recent părăsit. Era mirosul unui bărbat care condusese mult singur. Nenumăratele lui țigări și cafele. Pielea lui oțetită și toate emanațiile lui umane, inclusiv gândurile lui, toți kilometrii de gânduri adunați în cabină, ca o rouă pe care o poți ridica de pe sticlă cu vârful degetului.

Chevy-ul hurducăi peste șine; Grant o luă la stânga și trecu pe lângă vechiul club VRS, cu tunul lui antiaerian îndreptat spre cer. Drapelul șters se ridica încet de pe catarg și cădea iar.

Ai îngrijorat-o foarte rău pe mătușa ta Grace cu plimbatul ăsta al tău.

De asta ai venit aici?

Nu, veneam oricum.

De ce?

Ca să vorbesc cu tine, cum am spus.

Puteai să suni.

Asta funcționează doar atunci când celălalt răspunde la telefon. Ți l-ai pierdut iar?

A murit bateria. Deci ai condus până aici ca să vorbim?

Am nevoie de un motiv mai bun?

Merseră spre sud *și ieșiră din oraș, pe Old Airport Road. Grant tocmai venea de la întâlnirea cu Angela, după ce stătuse vizavi*

de ea la masa din bucătăria lui Grace, ea cu mâinile ei subțiri strânse în jurul unei căni, cu ochi negri, stranii. Ca și cum ar fi privit o scenă care nu avea nimic de-a face cu bucătăria aceea, cu el. Exista o anumită dimineață pe care ea nu o putea uita, spusese Angela.

Un Piper cu două motoare concură cu Chevy-ul pe un traseu paralel, se înălță de pe pista de decolare, se înclină imediat și se îndreptă spre ei, ca și cum i-ar fi atacat. Hurui deasupra lor, întunecându-i cu o umbră pasageră, și o luă, clătinându-se, spre vest. Când Sean era mic, veneau aici să se uite cum decolează și aterizează avioanele mici, iar Grant îi spusese lui Sean povestea străbunicului său, care fusese navigator în raidurile de deasupra Germaniei și al cărui avion fusese doborât. Cum unul dintre membrii echipajului se întorsese acasă după doi ani, ca să le dea de veste că văzuse parașuta străbunicului băiatului chiar în fața lui, dar îl pierduse pe cerul de noapte, iar când fusese capturat se așteptase să-l vadă pe navigator în lagăr, iar când se sfârșise războiul se așteptase să-l vadă la spitalul militar, apoi acasă, în State, dar nu-l mai văzuse niciodată. Nimeni nu-l mai văzuse niciodată.

Relatarea asta îi băgase băiatului în cap povestea unui bărbat care căzuse într-o pădure departe de război și de orașe, o pădure neagră și uitată, în care un om putea să meargă ani de zile fără să dea de vreun alt om sau de capătul pădurii. Acasă, tânăra lui soție și fiul lui au plâns la mormântul lui, dar bărbatul era viu în pădure și a trăit acolo atât de mult că a uitat că mai există ceva de felul războaielor, orașelor și familiilor. Pur și simplu a devenit, asemenea căprioarelor, cucuvelelor și vulpilor, o ființă a pădurii. Și, asemenea lor, într-o zi a murit, nu din cauza războiului sau a violenței vreunui alt om, ci pentru că îmbătrânise și nu mai putea vâna și nu se mai putea proteja de celelalte jivine din pădure.

Cred că ar fi bine să te întorci cu mine în Colorado, spuse Grant.

De ce?

Nu pari foarte fericit aici.

Ar trebui să fiu fericit?

Grant privi spre el.

Băiatul apucă proteza pe care o purta pe deasupra blugilor, cu bare de oțel de fiecare parte a genunchiului, și o smuci brusc

ca s-o potrivească. Și mama?

Ce-i cu ea?

Ea are nevoie de mine, mai știi?

Grant încuviință din cap, absent. Cred că acum, pentru ea, ar însemna mai mult dacă ai veni cu mine, spuse el. Să mă ajuți la căutări.

O vreme, băiatul nu spuse nimic. Apoi: Mi-a cumpărat ceva din senin. Ghici ce.

Ce?

Un model de avion.

Grant studie fața fiului său – subțiată în ultimul an, ca și restul trupului său. Mustăcioara moale și blondă pe care în sfârșit ar fi trebuit s-o radă. Știa că fiul lui își pierduse interesul față de modelele de avioane cu ani în urmă, chiar dacă pe cerul camerei lui încă patrulau avioane de vânătoare prăfuite.

Sean, spuse el. Ți-a povestit mama vreodată de sora ei, Faith? Sora ei geamănă?

Cea care s-a înecat.

Da.

Nu. Mi-a povestit Caitlin.

Ce ți-a spus?

Că mama a avut o soră geamănă pe nume Faith care s-a înecat când ele erau adolescente.

Grant încuviință din cap. Aveau șaisprezece ani, spuse el. Ca tine. Părinții lor, bunicii tăi, închiriau în fiecare vară o casă pe lac, timp de două săptămâni – înotau, făceau plajă pe debarcader. Într-o zi, le-au lăsat pe fete singure, ca să se ducă în oraș. Au lăsat-o cu ele și pe micuța Grace. Grace mergea deja în picioare și a căzut de pe marginea debarcaderului. Te deranjează dacă fumez?

Nu.

Grant își aprinse țigara și continuă, descriind ziua aceea așa cum i-o descrisese Angela într-o noapte, chiar înainte ca fiica lor să se nască (o noapte lungă și chinuită de nesomn, de temeri care dădeau năvală din pieptul soției lui): cele două adolescente pe verandă, dându-și unghiile cu ojă, vorbind cu un băiat la telefonul din casă, obișnuite ca mama lor să aibă grijă de copilul cel mic. Momentul în care ceva a pleoscăit, și ele s-au uitat una la cealaltă – fiecare văzând în cealaltă, în sora ei geamănă, propria ei expresie de înțelegere instantanee. Frică instantanee.

Două fete alergând ca una la capătul debarcaderului și plonjând. Angela o vedea pe micuța Grace jos, printre bolovani, ca o păpușă scufundată. Apa nu era adâncă și a prins-o rapid de mâini. A ieșit la suprafață dând din picioare și s-a agățat de debarcader, strigând am găsit-o, am găsit-o. Dar Faith nu ieșise la suprafață. Era încă jos, căutând, s-a gândit ea. A pus-o pe Grace pe debarcader, a întors-o pe burtă ca să scoată apa afară, apoi a întors-o iar, și în timp ce sufla în gura aceea micuță, ca să umple plămânii micuți cu oxigen, se gândea la amândouă surorile: cea pe care încerca s-o salveze cu răsuflarea ei și cea care nu era acolo, care nu ieșea la suprafață. Avea senzația că, fiind geamănă, sinele ei geamăn ar fi trebuit să poată plonja după Faith, geamăna ei reală. S-a gândit că ar trebui să poată fi pe acel debarcader și din nou în apă, în ambele locuri în același timp.

Scrumul țigării deveni incandescent, și Grant expiră fumul încet.

În cele din urmă, Grace a tușit și a început să respire, continuă el. Iar în timp ce sora ei mai mică revenea la viață, mama ta mi-a spus că simțea cum o altă viață se stinge. Cum se stinge în ea. A plonjat din nou în apă și a căutat, a ieșit la suprafață ca să se asigure că Grace e tot pe debarcader, continuând să plângă, și s-a scufundat iar. A durat prea mult. Simțea cum cealaltă parte a ei se scurge. Cum se scurge pur și simplu.

Grant privi fix în depărtare, ca și cum s-ar fi uitat în apele acelea. Faith își calculase greșit plonjonul, spuse el. S-a lovit de un bolovan de pe fund, plămânii ei s-au umplut cu apă și ea a plutit până sub doc, în penumbră.

Grant mai trase un ultim fum din țigară și o strivi.

Băiatul găsise albume fotografice în garajul mătușii Grace, cu file din plastic care separau cu un sărut zgomotos al timpului fetele gemene ca bebeluși, ca fetițe blonde la ziua de naștere, ca adolescente care, prin trăsăturile lor pure și încă nedezvoltate, semănau mai mult decât sora lui cu niște fiice ale femeii mature pe care o cunoștea. După șaisprezece ani era doar o singură fată blondă, iar a studia fotografii cu mama lui îmbătrânind însemna să se întrebe dacă, într-o altă lume funcțională, o lume divergentă, acea soră identică, atât de fericită și drăguță cândva, rămăsese fericită și drăguță sau

îmbătrânise și ea, devenind aceeași femeie obosită și înnegurată care își ducea viața mai departe în cea de aici?

Nu știa ce să zică. Înțelegea că mama lui își plânge nu doar fiica, ci și jumătatea ei pierdută.

Dar asta nu schimba nimic.

Școala tocmai a început, explică el, și Grant spuse că aveau să-l înscrie la școală acolo sus sau jos, în Denver; trebuiau să se intereseze în legătură cu asta.

Acum ai permis, nu-i așa?

Da.

Și poți să conduci fără probleme? Grant aruncă o privire spre genunchiul fiului.

Da.

Îi întinse o cheie, scoase trei bancnote de douăzeci din portofel și i le întinse și pe acestea. Îi spuse să se ducă acasă după cină, să ia Chevy-ul verde, să-i pună benzină și să se întoarcă la mătușa Grace. Să-și facă bagajele. Să fie gata de plecare la șapte dimineața fix.

Mama ta știe de planul ăsta, îi preciza el.

16.

Era o casă modestă, dar arătoasă, cu acoperiș mansardat și ferestre mari la parter, care prindeau și lumina de dimineață, și pe cea de seară. Existase o vreme când se apropia de ea și inima îi sărea din piept, ca atunci când vedea oceanul, ca atunci când vedea munții. Aici era forma vieții ei, a tot ceea ce iubea. O casă solidă. Nimic defect. Casa unui tâmplar. Grant construise el însuși dormitorul de deasupra garajului, atunci când Angela era însărcinată cu Sean, iar când terminase, Robert și Caroline de vizavi, care urmăriseră întregul proces, spuseseră că nu le venea să creadă că acesta nu fusese acolo dintotdeauna.

Era târziu, și soarele cobora printre copacii spălați și picurători. Deasupra ei se întindea brațul lung al unui sicomor de care se legănaseră cândva copiii ei. Își dădu seama că un câine latră, însă abia atunci când acesta încetă. În case se aprindeau lumini. Lumini galbene, calde, în case în care cândva se duseseră să ia cina, să bea ceva, să vadă bebeluși nou-

născuți. Petreceri aniversare în curțile din spate. Angela era aproape surprinsă de faptul că nu vede nicio lumină la ferestrele ei. Niciun băiat nu-și făcea tema la masa din sufragerie. Nicio femeie la chiuveta din bucătărie.

O dubiță viră după colț, cu farurile aprinse, și Angela urcă aleea, scormonind în geanta de umăr după chei. Le găsi, o alese pe cea potrivită pentru broască, descuie ușa în timp ce mașina trecu patrulând, intră și închise ușa în urma ei, cu o nonșalanță prefăcută.

În acel prim moment, în acea tăcere, auzi clinchetul unor unghii mici, în timp ce Pepe ieșea patinând de după colț. Dar Pepe fusese cu ani în urmă, trupul lui mic și încovoiat fusese îngropat în spate, sub ulm, într-o lădiță de pin, pe care o construiseră Grant și Sean. O absență atât de profundă pentru o făptură atât de mică. Zilele de suferință, și pledoariile lui Sean pentru a-l înlocui.

Mai vedem.

Când? Când mai vedem?

După Colorado.

Angela rămase locului, privind în sus spre penumbra scărilor. Nemișcarea absolută a casei. Tăcerea ca o surzenie pulsatilă. Mirosul vreunei lumânări consumate probabil, dar altfel nimic, nici măcar miros de praf.

Apăsă termostatul și ascultă cum cazanul intră în funcțiune, apoi se duse în bucătărie, aprinse lumina și dădu drumul la apă în chiuvetă – era ceva legat de sifoane, trebuia să le păstrezi pline cu apă. La subsol, umplu o carafă veche din plastic la chiuveta de serviciu și turnă apă în scurgerea mașinii de spălat și în scurgerea din podea. În cele din urmă, nu mai rămase nimic de făcut decât să urce la etaj. Acolo erau trei chiuvete. Două dușuri. Două căzi. Două toalete.

Trebuie să discutăm despre casă, Angela.

Bine, hai să discutăm.

Niciunul din noi nu a mai lucrat de peste un an.

Credeam că ăsta e rostul celei de-a doua ipoteci.

Da. Dar o consumăm și pe ea. Cu toate zborurile astea încolo și-ncoace. Facturile. Facturile de la spital.

Grant.

E doar o casă, Angie. Nu înseamnă nimic.

Doar o casă?

Știi la ce mă refer.

Asta îi spunem ei? Scumpo, era doar o casă? Nu însemna nimic?

Se opri în fața ușii lui Sean din capătul holului. Avu impulsul de a bate, dar scutură din cap la acest gând și deschise ușa, dând de o scenă fantastică: avioane militare roiau în spațiu. Ultimele raze ale soarelui izbucneau de-a lungul aripilor și al stabilizatoarelor, pe un fundal de stele.

Sean se plimba cu pași mari prin fața hărții cât peretele, ca un mic explorator, *Aici e Polaris, mamă, Steaua Nordului. Aici e Andromeda.*

Chiar deasupra ei era un avion de vânătoare care ataca în picaj, cu zâmbetul lui răutăcios de rechin. Avionul se înclină, cutremurându-se la atingerea ei.

Angela închise ușa, făcu câțiva pași și se opri în fața ușii fiicei sale. Puse mâna pe mâner.

Nu trebuie să faci asta, spuse Faith.

Știu.

Angela roti mânerul și intră.

Afișe. Imagini din reviste, așa cum făceau fetele de când existau reviste. Cântăreți cu frizuri excentrice care fredonau la microfon, un chitarist la bustul gol, dar mai ales sportivi, surprinși în câte un moment superb, fizicurile lor incredibile.

Măsuța de toaletă albă era așa cum o lăsase Caitlin. Articole de machiaj împrăștiate. Cărți, CD-uri. Mici cadouri de la prieteni: o inimă de cauciuc cu picioare și brațe, în niște pantofi de clovn și făcând cu mâna. O cutie de bijuterii deschisă, în care erau mai ales elastice de păr. Fotografii cu familia, fotografii cu prietenii. Lindsay Suskind și alte trei fete în aer, în posturi nonșalante, ca și cum ar fi levitat. Angela își văzu mișcările în oglindă, dar nu se uită, privirea ei aterizând în schimb pe peria de argint, un obiect pe care ea îl iubise întotdeauna. Greutatea bogată a acesteia, medalionul în relief cu o femeie tânără de pe spate, cu capul ușor ridicat ca pentru a primi o binecuvântare. Lustruită de atingerea a generații de fete tinere. *Războiul nostru de țesut părul,* îi spunea Caitlin când era mică. Peria stătea pe spate. După un lung moment, Angela întinse mâna și o atinse. Șuvițe fine de păr intrate adânc printre peri. Păr mătăsos, încă având optsprezece ani. Păr care nu avea să îmbătrânească niciodată.

Aici erau trofeele ei, sub un strat fin de praf. Teancurile de

panglici-medalii, atât de multe din ele albastre. Un Iisus mic și arătos pe crucea lui. Patul făcut cu grijă. Pernele. O maimuță de pluș cu ochi strălucitori, un urs vechi și ponosit de atâtea spălări și uscări, sprijiniți ca un cuplu, exact cum îi lăsase ea.

Înserarea pătrunsese în cameră. Angela era atât de obosită.

Luă geanta de pe umăr, o puse pe pat și băgă mâna în ea după telefon, sticla de apă de la magazin și flaconul auriu, punându-le pe toate cu grijă pe noptiera albă de lângă pat. Apoi mută maimuța și ursul și se întinse cu mâinile deasupra stomacului, deasupra pântecului. În cameră se furișă întunericul. Prin gura de aerisire venea căldură. Câinele începu să scheaune în curte, micul nebun de Pepe, chinuit de motanul gras și cenușiu al vecinului. În clădirea de metal, o lamă se trezi la viață zumzăind și începu să cânte într-o bucată de lemn tare – stejar, poate arțar –, Grant strigând la Sean să-l împingă încet, *încet,* și acum, dintr-o clipă în alta, ușa avea să se deschidă larg, și geanta ei de sport avea să cadă de la înălțimea șoldului pe podea, cu un bubuit puternic; iar ea ar fi fost atât de *hămesită, Dumnezeule, mamă... când mâncăm?*

17.

În zorii încețoșați, băiatul trecu pe lângă o benzinărie imediat ce părăsi autostrada și intră în orășelul pe care adjunctul de șerif îi spusese să-l ocolească. Parcurse Main Street la viteza setată, parcă între două locuri și băgă două monede de zece cenți, apoi o a treia, în aparatul de taxare.

Ușa cafenelei se deschidea cu clinchet de clopoței, și băiatul se opri pentru o clipă în mirosul cald și străvechi: epoci de cafea, epoci de șuncă. Zgomotul liniștit al cuțitelor pe porțelan. O fată îi spuse „Poți să te așezi oriunde”, și el se duse la șirul de taburete de la tejghea. Ea veni pe partea cealaltă, îi puse cafea și îi întinse un meniu. Fata avea părul negru și fața rotundă a indigenilor, chiar dacă el nu știa care anume. Comandă o chiflă englezească.

— Doar atât vrei?

— Cu unt și gem, te rog.

Ea îl privi mai atent. Băiatul părea să fie doar oase și mușchi

pe sub geaca de blugi, și cu șchiopătatul acela, ea se gândise prima oară la rodeo, dar ghetele nu se potriveau și nu purta pălărie. Arăta de parcă dormise pe o stâncă. Fata își imagină că îi atinge părul galben, murdar după cum părea.

Își trecu coada groasă prin pumn, susținându-i privirea.

— Douglas al nostru face niște clătite imense și costă doar cu un dolar mai mult decât chiflele englezești.

Băiatul aruncă o privire spre câțiva bărbați din spatele lui, ale căror fălci mestecau neîncetat.

— Nu, mersi, spuse el.

Cu un oftat și cu aerul că făcuse tot posibilul, chelnerița plecă. Peste un minut, un toaster sări, ea puse chifla în fața lui și se duse la casa de marcat.

— Cum a fost micul dejun, Gabe?

— Cred c-o să supraviețuiesc.

Bărbatul clipi cu o pleoapă ridată spre băiat și scoase o hârtie de douăzeci din portofel. Sertarul se deschise zăngănind, în timp ce monedele dinăuntru zornăiau tare.

•

Alți clienți intrară, iar chelnerița încărca farfurii pe tot antebrațul. Într-una din cursele ei, în fața băiatului apăru o farfurie cu o clătită mare, aburindă. Când chelnerița se întoarse la tejghea, farfuria nu se clintise. Ea împinse un bol mic de porțelan spre el.

— Sirop adevărat de arțar, spuse ea.

Băiatul băgă în gură ultima bucată de chiflă.

— Mulțumesc. Dar n-o s-o mănânc.

Ea făcu din cap o mișcare ca de pasăre.

— De ce?

Pe culoarul din spatele lui apăru un bărbat. Un bărbat solid, care se apleca să privească, cu o scobitoare în gură. Un ochi întunecat îl privea pe băiat, iar celălalt rătăcea prin lume.

— Am mâncat chifla aia și mi-ajunge, spuse băiatul.

Chelnerița se uită la bărbatul de pe culoar până când acesta plecă, murmurând către sine însuși, apoi ea se întoarse din nou spre băiat, luă farfuria și răsturnă clătită într-un coș de gunoi. La fiecare mișcare a capului, coada ei se legăna ca a unei fete puse pe fapte mari, care concurează, foarte groasă și imprevizibilă, foarte vie.

Băiatul ieși din bistrou și merse pe trotuar până ajunse la o

spălătorie automată. Puse mâinile streașină la geam și apoi intră. Crezu că e singur, dar nu era – o femeie pitică, rotofeie se întoarse și clipi la el cu niște ochi mici și negri, apoi se răsuci la loc ca să supravegheze ușa unui uscător, cu capul înclinat ca și cum ar fi încercat să surprindă vreo notă falsă în bufniturile ritmice ale acestuia. Aerul era umed și înțepător din cauza duhorii de amoniac a pișatului. Băiatul se duse în spate, lângă automatul care distribuia săpun, introduse monedele de douăzeci și cinci de cenți în partea de sus a telefonului public, scoase bucățica de hârtie din portofel și se uită la ea. Încetase să o mai sune pe mobil cu luni în urmă din cauza modului în care răspundea ea și a felului în care vorbea atunci când apelul nu era cel așteptat de ea.

Își puse o țigară în gură, introduse două monede în fantă și formă numărul. O voce îi ceru să pună mai mulți bani, el făcu întocmai, apoi își aprinse țigara și așteptă.

— N-ai voie să fumezi aici.

Era femeia, supraveghetoarea pitică smulsă de la supravegherea ei.

Băiatul încuviință din cap și îi arătă receptorul de la ureche.

— Asta e o unitate în care nu se fumează, spuse ea. Scrie acolo.

Țiuitul din urechea băiatului se opri, și el se întoarse cu spatele la micuța femeie în timp ce o voce spunea firav, electronic, de la kilometri distanță „Alo? *Alo...?*”

— Alo, mătușă Grace? spuse el. Sunt Sean.

— Sean? spuse ea. Abia te aud. Unde ești? Tot în California?

— Acum sunt în New Mexico.

— New Mexico! Ce e – Jordan, te rog încetează să-l mai împungi cu aia, acum te-a rugat să încetezi, așa că încetează.

Urmă o pauză, un zăngănit de tacâmuri și o voce disperată de fetiță. Mătușa spuse, acoperind microfonul cu mâna sau pieptul, „Foarte bine, domnișoară, ține-o tot așa până o să mă înfurii, bine?”

Băiatul trase din țigară, și o durere bruscă îi străpunse genunchiul, adânc între oase. Acută, făcându-l să se încovoaie. Își mută greutatea pe acel picior, ca să forțeze lama să iasă iar.

— Îîh, spuse mătușa lui la telefon. Îmi pare rău. Ești acolo, alo...?

— Sunt aici.

— New Mexico! spuse ea din nou. Dar ce se întâmplă acolo?
— Am găsit ceva de muncă, spuse el.
— Ar trebui să vii acasă, Sean. Poți să faci genul ăla de muncă și aici, nu-i așa?
Sean știa că dacă ar fi existat vești din Colorado, mătușa lui i-ar fi spus asta.
— Mama e pe-acolo? întrebă el.
Pentru o clipă îndelungă, păru că legătura se întrerupsese. Apoi, în sfârșit, mătușa lui spuse:
— Sean, n-ai vorbit cu tatăl tău?
El nu spuse nimic. Apoi întrebă „De e?”, și mătușa lui spuse:
— Seanie, mama ta e iar la spital.
Sean văzu o fantomă difuză a lui însuși în fața automatului de distribuit săpun.
— De când?
— Acum două săptămâni. A luat prea multe pastile.
— A încercat să se sinucidă.
— Nu, n-a încercat să se sinucidă, Seanie, a fost un accident. Doar că lua prea multe pastile din alea nenorocite.
— Doctorii cred că a fost un accident?
— Doctorii sunt… precauți. Vor s-o supravegheze o vreme, atâta tot.
În spatele lui, se auzi o sonerie stridentă, și femeia cea micuță deschise ușa uscătorului și începu să care rufe, cu mâinile una deasupra celeilalte, într-un coș de sârmă pe roți. Lângă automatul de săpun era un panou din plută cu fluturași și reclame: camionete și mașini agricole de vânzare, oferte de transportat gunoiul și supravegheat copii mici. În mod instinctiv, Sean căută fața surorii lui printre ele.
— Sean…? spuse mătușa lui.
Sean trase din țigară fără zgomot. Scutură scrumul pe pardoseala murdară.
— Ea e bine?
— Da. Adică, ce înseamnă bine?
Tăcură amândoi.
— E în siguranță, spuse în cele din urmă mătușa lui. Se odihnește.
Închiseră amândoi, iar Sean răsfiră monedele rămase în palmă, le socoti și mai introduse două în telefon. Formă un număr de pe panoul de plută și se uită cum femeia mică și

rotofeie iese cu spatele prin ușa de sticlă, cu trupul legănându-se sub greutatea a doi saci de gunoi umflați de la capătul brațelor ei.

— N-ai dreptul să fumezi aici, spuse ea, țintuindu-l cu ochii ei negri. N-ai dreptul să le dai celorlalți cancerul tău.

18.

Grant plecă de la șerif și se întoarse pe deasupra cumpenei, coborând iar ca să întâlnească crepusculul care urca. Ieși de pe autostradă când încă era sus deasupra orașului și o luă pe drumul local spre dealurile submontane, spre vechiul oraș minier care dăinuia încă, deși cuprul dispăruse de mult.

În timp ce mergea spre partea din spate de la Whistlestop, un bărbat întinse mâna să-l prindă.

— Ce atâta grabă, domnule?

Era Dale Struthers, bătrânul veterinar care deținea ferma situată mai jos de cea a lui Emmet. El și soția lui, Evelyn, care îi zâmbea cu căldură. Îi spuseră lui Grant să li se alăture, iar el se uită la ceas și spuse că nu poate; avea timp doar de o bere și apoi trebuia să se ducă să vadă ce tărășenii mai pusese la cale Emmet.

— Am vrut să dăm pe la el pe drum încoace, să vedem dacă putem hrăni cocoșul ăla bătrân, spuse Struthers. Dar apoi am văzut mașina lui Billy acolo și, mă rog…

— N-am vrut să deranjăm, spuse Evelyn.

— S-a întors de mult? întrebă Struthers.

— De câteva zile, răspunse Grant.

— Serios? spuse bătrânul, aranjându-și tacâmurile ca pentru operație.

Soția lui îl bătu pe Grant pe braț, ca să-l elibereze.

Grant merse mai departe spre bar și se așeză, înclinând capul către Jack Portman și către bărbatul pe care Jack îl servea și pe care el nu îl cunoștea. Își scoase țigările, apoi își aminti și le băgă la loc. Jack îi turnă o halbă de bere și o tărie. Grant dădu peste cap tăria, o stinse cu bere și făcu semn din cap pentru încă una. Stătu așa, urmărind barul și restaurantul de după el în oglinda din spatele barului. Cu ajutorul oglinzii îl studie pe

bărbatul aflat la câteva scaune mai încolo. Fața acestuia era una obișnuită și nu lăsa să se vadă nimic din caracterul lui.

Maria Valente apăru în cadrul oglinzii, oprindu-se în fața unui separeu cu liceeni ca să le ia comanda. Pentru o clipă, Maria păru să privească în direcția lui Grant, înainte să se întoarcă la bucătărie, dar fața ei era mascată de o cataractă mare, argintie a sticlei vechi.

Grant se gândi să mai comande o tărie și o bere. Își trecu degetul mare peste capetele boante ale celor două degete și privi iar în oglindă după bărbatul cu față obișnuită. Bărbatul dispăruse. Grant mai comandă o tărie și o bere.

•

— E ocupat locul ăsta?

Maria era acolo, în stânga lui, ochii ei negri căutându-i pe ai lui în oglindă. Se urcă pe un taburet și puse farfuria cu mâncare între ei.

— Am luat friptura cea mare și porție dublă de cartofi prăjiți, spuse ea. Uite niște tacâmuri.

— Nu, asta e cina ta?

— Glumești? Uită-te ce imensă e chestia asta. Ar trebui să aibă act de proprietate.

În vocea ei, în felul în care articula cuvintele, existau scene de demult ale unei fetițe din Italia. Grant știa că are tendința să urmărească gura Mariei.

— Ești liberă? spuse el.

— Debbie-Lynn s-a îmbolnăvit și și-a luat liber, spuse ea scuturând din cap. Adică are o întâlnire incendiară. Dar tu?

— Ce-i cu mine?

— Ai planuri mari pentru diseară?

— Sigur, spuse Grant luând un cartof prăjit. Eu și Emmet dăm o petrecere la fermă. O să fie un chef cu muzică folk. Vino și tu.

— Zău. O petrecere de bun venit pentru Billy?

Grant se uită la ea, și ea spuse:

— A fost aici mai devreme. Cu fata aia, Gatskill, de-i place să se sărute franțuzește în public.

Maria se uită la el în oglindă, apoi luă cuțitul ei și începu să taie friptura. După câteva clipe, el i se alătură.

Tocmai terminaseră friptura, când fiica Mariei apăru lângă ea, proptindu-și coatele de bar ca să se tragă mai în față, să privească farfuria însângerată.

— Ce dezgustător! Chiar ai gătit asta?

— Carmen, *tesoro* – ți-l mai amintești pe domnul Courtland?

— Da. Bună seara, domnule Courtland.

— Bună seara, Carmen.

Fata avea ochii negri și părul negru, cârlionțat al mamei sale, dar pielea ei era mai închisă la culoare decât a Mariei. Era tot ce știa Grant despre tatăl ei.

— În fine, spuse fata trântind pe bar un card. Uite-l.

— Le-ai zis să verifice lichidul de la cutia de viteze?

— L-am verificat eu. E în regulă.

— Cine ți-a arătat cum să faci?

— Un autostopist pe care l-am luat.

— Ah, ce amuzant! Nu e amuzantă Carmen, domnule Courtland?

Se auzi un sunet, un ciripit jucăuș, și fata privi spre telefonul ei. O sărută pe mama ei pe obraz și coborî de la bar.

— Tre' să plec, mă așteaptă Jenna.

— Să fiți cuminți, spuse Maria.

— Și voi.

— Și nicio secundă peste miezul nopții, vorbesc serios.

Fata ieși din restaurant cu pași mari, și liceenii o urmăriră cum pleacă. Unul dintre băieți făcu ochii cât cepele, și sufletul lui Grant fu cuprins de revoltă. Se văzu cum se duce acolo și îl ridică de gât pe băiat din separeu.

— Deci, Carmen a primit mașina, spuse el.

Maria privi în plafon, cu ochi mirați.

— Când a ieșit cu ea din parcare, singură la volan, m-am gândit: Nu e posibil, uită-te la ea, uite cât de tânără e! Maria se întoarse spre el și îi atinse antebrațul. O, Doamne, îmi pare rău…

Grant scutură din cap și o bătu pe mâna ei micuță. *Stai liniștită.*

Când ieși din tură, la ora zece, Maria îl găsi unde îl lăsase, aplecat deasupra sticlelor și a paharelor. Urmă o scurtă scenă în fața barului, în lumina galbenă a stâlpilor de iluminat, când el nu vru să renunțe la chei, dar în cele din urmă le băgă în buzunar și se sui în Subaru-ul ei. Maria nu se aștepta la nimic. Existaseră nenumărate ocazii când ar fi putut să se întâmple ceva și nu se întâmplase, și ea nu avea o problemă cu asta.

Grant stătea cu mâinile pe genunchi și ochii ațintiți asupra

drumului care se desfășura în lumina farurilor. Maria deschise radioul, ascultă pentru o clipă un cântec country, apoi îl închise.

— E o fată minunată, spuse el.

— Cine?

— Fata ta. Carmen.

— Mulțumesc.

— Și deșteaptă. Deșteaptă. Sunt sigur că e gata să meargă cu mașina aia direct la facultate.

Maria privi spre el. Grant pipăi buzunarul de la piept al gecii, apoi încetă și puse mâna la loc pe genunchi.

— Poți să fumezi dacă vrei, spuse ea. Serios. Cred că am și o chestie de-aia ca o brichetă…

— Aici e, spuse el apăsând pe buton.

Își puse o țigară în gură și crăpă puțin geamul. Bricheta sări, și el manevră rola cu grijă. Suflă fumul prin deschizătură, apoi ținu scrumul cât mai aproape de curent posibil fără să-l strice. Verigheta de pe degetul lui licări, de un verde-auriu opac, în lumina bordului.

— Mă rog, spuse Maria. Dar Sean?

— Ce-i cu el?

— Se pregătește pentru facultate?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu, doamnă.

— Dar asta… spuse ea. Nu asta vrei?

Grant apropie încet țigara de curent, absorbit, până când scrumul se aprinse și izbucni ca un pui ieșit din găoace.

— Îmi pare rău, spuse ea, îmi bag nasul unde nu trebuie.

— Nu, nu-ți bagi nasul unde nu trebuie.

— Profit de situație.

— Care situație?

Ea se uită la el, apoi privi iar spre drum. Încetini la o curbă fără vizibilitate, și farurile măturară un pâlc de plopi tremurători – pentru o clipă, pielea lor albă sclipi cu intensitate, apoi se ascunse iar în întuneric.

— Întreabă-mă ceva la care pot să răspund, spuse Grant după o tăcere.

— Bine, spuse Maria, încuviințând din cap. Bine, întotdeauna am fost curioasă: ce s-a întâmplat cu degetele alea?

— Care degete?

Maria îi aruncă o privire, și el desfăcu mâna în fața parbrizului.

— Accident de muncă? întrebă ea. Vreun fierăstrău, sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Mă rog, a fost un fierăstrău, dar nu accident de muncă. A fost accident de băutură.

— Ah.

— Am fost bețiv într-o vreme.

— Ah.

— Aici e ieșirea de pe autostradă.

— Știu. Dar mersi.

Când ajunseră la fermă, el îi spuse să ocolească molidul cel mare și să parcheze în fața vechii case. Grant se chinui cu centura, până când ea se aplecă s-o desfacă. Revărsarea părului ei negru, mirosul lui de aproape.

— Poate ar fi bine să intru să-ți fac niște cafea, spuse ea. Ai cafea?

Labradorul îi întâmpină pe verandă, iar Maria duse încheieturile degetelor la nasul cățelei și îi scutură urechile moi. Grant îi ținu ușa să intre, aprinse lumina și văzu imediat utilitatea mohorâtă, nepăsarea masculină. Izul rufelor pe care le lăsase să se strângă pentru că nu-i plăcea zgomotul mașinilor, acel zumzăit și bufnit, acea falsă acalmie.

— Fă-te confortabilă, spuse el.

— Unde te duci?

— Dincolo, să văd ce face Emmet.

Apoi chemă câinele să îl urmeze.

Maria privi de la fereastra de deasupra chiuvetei cum bărbatul și câinele traversează luminișul, în lumina albastră. Grant mergea drept, imperturbabil, într-un mod care îi făcea inima să tresalte. Încercase să-și imagineze situația – că ceea ce i se întâmplase lui i s-ar întâmpla ei, fiicei sale –, dar nu putea, nici măcar pentru o clipă. Și oamenilor buni li se puteau întâmpla lucruri rele. Dumnezeu avea un plan, întotdeauna. Dar cum îl ajuta asta pe acest bărbat? Pe familia lui? Pe fata aceea? Maria începu să caute cafeaua.

Grant se opri lângă veranda lui Emmet, în fața ferestrei de la sufragerie. Auzea prin geam disputa dintre doi detectivi TV. Pe pereți și pe picioarele cu ciorapi albi ale bătrânului jucau halouri electrice verzi și albastre. Telecomanda stătea vertical în mâna pătată a bătrânului, dar ochii lui erau închiși, și falca țepoasă îi

căzuse. Grant se gândi la copiii lui – la felul cum îi ducea în pat când erau mici. Greutatea lor umană inertă, mirosul copilăresc al pielii lor, murmurele pe care le scoteau în timp ce îi așeza. Angela îl aștepta la parter cu un pahar de vin, cu picioarele desculțe sub ea, pe canapea. Rămase în fața ferestrei bătrânului, amintindu-și că asta se întâmplase, că era adevărat.

19.

Marginea nu era ascuțită, dar buștenii de plop canadian erau uscați și se despicau ușor, jumătățile sărind în lături în timp ce lama se înfigea în suprafața butucului, el însuși trunchiul unui plop canadian. Băiatul spărgea fiecare buștean în jumătate, apoi jumătățile în jumătăți, în familii de câte patru, iar și iar, oprindu-se doar ca să care butucii în colțul casei și să îi așeze în stivă, rotindu-l pe fiecare ca să se potrivească. Casa avea o tencuială de o culoare ștearsă și cioturi de bârne ieșind din fațadă. Lângă ea era un cimitir de camioane, mașini agricole și alte epave, toate tăvălindu-se în iarba înaltă și galbenă. În umbra pridvorului îngust din fața casei stătea un câine vărgat musculos, care urmărea mișcările băiatului. Părea să aștepte un pretext ca să-l atace.

Pe la amiază, când soarele dogorea cu furie, băiatul se duse la pompa manuală de lângă casa mai mică, *casita,* și se căzni cu ea până când apa începu să țâșnească, curgând cu un șuvoi rece care mirosea a pietre și a fier. Își băgă capul sub șuvoi, apoi își ridică tricoul ca să se șteargă pe față. Când îl lăsă la loc, o fată ședea pe un scaun la umbră, alături de câine. O fată cu brațe subțiri, sutien negru și ochelari de soare rotunzi, enormi, care se agăța cu labele picioarelor de balustrada de lemn.

Băiatul își aprinse o țigară și o fumă la umbra casei mai mici.

Mai târziu, bărbatul ieși cu două sticle de bere și un sandviș cu șuncă pe o farfurie de plastic. Era un bărbat solid, roșu la față, cu un tricou negru strâns pe burtă și picioarele băgate într-un fel de sandale. Avea probleme cu spatele și se mișca asemenea unui om cu lanțuri la glezne. Îl chema Tom Carl, dar băiatul nu știa dacă acesta e numele lui întreg sau Carl e a doua parte a prenumelui.

— Nu știu dacă am ce să fac cu astea chiar acum. Dar mulțumesc.

Tom Carl se uită la stiva de lemne de foc de lângă casă.

— Îmi dau seama că știi să lucrezi, spuse el. Nu trebuie să încerci să mă impresionezi.

Băiatul se uită în jur după un loc unde să pună sandvișul și berea, altul decât suprafața butucului.

— Și noi am venit aici să lucrăm, spuse Tom Carl, măsurând cu privirea aparatura distrusă a regatului său. Să stăm mai mult împreună, să punem casa asta la punct. Un proiect de familie. Angela a rezistat cinci luni și a zbughit-o înapoi în Phoenix, și acum fiica mea abia așteaptă. Într-o zi, o să plece și câinele.

— Angela, spuse băiatul.

— Angela. Soția mea.

— Așa o cheamă pe maică-mea.

Bărbatul mai în vârstă se uită la el, apoi bău cu sete din bere.

Băiatul stătea cu sandvișul și berea în mână.

— Dă-le încoace, spuse Tom Carl.

Cu mâinile din nou ocupate, se întoarse, făcu doi pași spre casă și se opri brusc.

— Tu de când ești aici? întrebă el.

Unghiile fetei, vopsite, de la picioare erau ca un colier de rubine în soare. Nu ridică privirea din revista din poala ei.

— De la începutul timpului, spuse ea dând pagina.

•

Băiatul era în colțul casei, stivuind lemnele de foc, când fata se ridică de pe scaun și se întinse spre plafonul pridvorului, arătându-și abdomenul și scărița coastelor. El se gândi la Caitlin și la prietenele ei în șorturi sport și bluze strâmte – reginele desculțe ale zilelor de vară, care puneau țara la cale, cu voci care nu se străduiau deloc să se ascundă de singura persoană masculină din casă, băiatul stângaci, banal și fără importanță care ardea în vecinătatea lor.

Băiatul acela era acum mai mare decât fuseseră atunci fetele acelea. Mai mare decât fata din fața lui.

— Haide, spuse fata, prefăcându-se că se repede pe lângă câine. Se apleacă și se pocni peste coapsă. Haide, îl îndemnă ea fluturând o bucată de os scobită. Vrei asta? Vrei asta?

Câinele se ridică în patru labe și o urmă leneș. Fata agită osul în fața lui și îl aruncă în iarba înaltă și strălucitoare, spunându-i

„Du-te după el!” Câinele făcu un pas spre osul aruncat, roti capul ca să se uite cum se întoarce băiatul la trunchiul de copac și apoi se furișă înapoi la umbră și la bucata lui pătrată de covor murdar. Fata rămase cu spatele la băiat, scăldată în lumina roșiatică, tânără și cu șolduri cambrate, stranie, minunată.

•

— Îmi dai și mie un cui? spuse ea.

Era la stânga lui, cu mâna la frunte, apărând ochelarii mari de lumina soarelui. Scobitura albă a axilei sale emana un ușor iz.

— Poftim?

— O țigară?

Băiatul se văzu oglindit în ochelarii negri. Se uită la picioarele ei goale, la unghiile rubinii prăfuite. Scoase din buzunar pachetul turtit și i-l întinse. Ea trase o țigară cu vârfurile degetelor și o băgă sub marginea sutienului, apoi îi întinse aceleași degete.

— Victoria, spuse ea.

Băiatul își șterse mâna de coapsă, strânse mâna ei mică și caldă și își spuse numele.

— Ce s-a întâmplat cu piciorul tău, Sean?

— Un accident.

— Un accident de mașină?

— Da.

— Alea sunt cicatrici?

— Ar fi bine să te dai la o parte, spuse el.

Ea rămase pe loc în timp ce el abătea toporul asupra altui buștean, recupera una din jumătăți și o așeza, lovind iar. Se gândea la fiecare mișcare, la fiecare pauză.

— Deci, Sean, spuse ea. Pot să te întreb ceva?

— Da.

— Ce cauți aici?

— Aici?

— Aici, în zona asta.

Fata privi la lumea aridă din jurul ei.

— Fac bani de benzină.

— Ca să mergi altundeva.

— Da.

— Undeva anume?

— Nu.

— Deci, în principiu, pur și simplu rătăcești cu camioneta aia

de colo-colo.

— În principiu, da.

Ea încuviință din cap și se uită la el. Băiatul își trecu antebrațul peste frunte. Sus pe cer, în depărtare, un cârd de trei păsări dădeau ocol încet. Băiatul puse încă un buștean pe butuc.

— Și nu dorești companie?

— Poftim?

— Nu te simți singur?

Băiatul abătu toporul asupra bușteanului, și cele două jumătăți săriră. Luă una din ele și o privi ca și cum noua suprafață galbenă a ei ar fi putut să-i spună ceva. Apoi o puse pe butuc și o despică în două. Simțea ritmul bătăilor inimii lui.

— Ei, spuse fata. Orice om are nevoie de companie la un moment dat.

Fără să aștepte răspunsul lui, se întoarse și intră în casă. Băiatul o privi, chiar dacă știa că fata era conștientă de privirea lui.

De ce nu ea? se gândi el. De ce nu fata asta în locul lui Caitlin? Ideea unei astfel de neglijențe, a unor astfel de alegeri arbitrare în lume aproape că îi dădu o senzație de rău organic.

La apusul soarelui, mai rămăseseră doar câțiva bușteni. Îi despică și pe aceștia și îi puse în stivă. O lună galbenă răsărea la orizont, de după terasele stâncoase. Tom Carl se întoarse cu două sticle de bere brumate.

— Acum ți-e foame?

— Nu, dar mi-e sete.

Ascultară cântecul insectelor. Tom Carl se uită la Chevy și îi spuse băiatului că e departe de Wisconsin, iar băiatul spuse că nu mai locuiește acolo; Tom Carl îl întrebă unde locuiește, și Sean privi către lună și spuse că ultimul loc în care stătuse, într-o casă normală, fusese în Colorado, împreună cu tatăl lui.

— Acum cât timp a fost asta?

— Februarie, spuse el.

— Și de-atunci doar rătăcești așa? De la o slujbă la alta?

— Da.

Tom Carl bău din bere.

— Mai sunt și alții în Colorado, cu tatăl tău?

Băiatul privi spre el.

— Alții de-ai tăi. Din familie.

Băiatul își mută greutatea pe piciorul rănit, și Tom Carl spuse:

— Nu e treaba mea. Eram doar curios dacă tatăl tău e singur acolo sau nu.

— Mai e un bătrân, la ferma la care stă.

Tom Carl își ridică brațul cu care bea și îl plesni cu mâna liberă, omorând un țânțar.

— Cum se face că ai plecat? Dacă pot să întreb.

Băiatul tăcu vreme îndelungată. Își aminti o dimineață dură, încrâncenată, în care Perseu, ucigașul lui Cetus, era la vest, și vechea camionetă verde nu voia să pornească, așa că luase camioneta bună, Chevy-ul. Stătea cu tatăl lui la fermă de cinci luni și nu se gândise decât după ce ajunsese la kilometri distanță cum avea să se simtă acesta când se trezea și descoperea că încă un copil al lui dispăruse.

— Pur și simplu mi s-a părut că e timpul să plec, spuse el în cele din urmă, luând o gură de bere.

Tom Carl duse o mână la spate și făcu o grimasă.

— Mă gândeam că poate ai avut probleme.

— Probleme?

— Probleme.

Băiatul căută ochii bărbatului mai în vârstă, apoi privi spre amurg și spuse:

— Nu, domnule. Nicio problemă. Vreau doar să fac bani de benzină.

Tom Carl îi arătă casa cea mică, canapeaua extensibilă de acolo și dușul de deasupra pardoselii de piatră. În timp ce pleca, se opri și îl întrebă pe băiat dacă are telefon mobil.

Avea, dar bateria era moartă.

— Dacă vrei să suni pe cineva, spuse gazda lui privind prin mica încăpere, vino la noi. Am un telefon fără fir care poate fi scos afară, asta e cam tot ce se poate face în materie de intimitate.

El îi mulțumi, iar Tom Carl înclină sticla în semn de noapte bună și închise ușa.

Băiatul își scoase ghetele și ciorapii și se întinse pe spate pe patul îngust. Genunchiul îi pulsa din cauza rănii vechi, și umărul îi răspundea acolo unde mușchiul și osul continuau să taie lemne, iar el stătea întins în acest dialog al durerii, gândindu-se la tatăl lui din Colorado, la mama lui din Wisconsin, în spital, și la Caitlin, unde era ea – nu credea că o să adoarmă, dar adormi, și în somn, urca pe o cărare din pădure, în întuneric, croindu-și

drum după mersul animalului pe care îl urma, un câine sau lup de asemenea albeață încât stârnea umbre în lucrurile pe lângă care trecea, copaci sau pietre. Ținu pasul cu câinele alb până când cărarea deveni abruptă și începu să rămână în urmă, ajungând curând în întuneric complet. Zgâriat de brațele copacilor, căzând în patru labe, orbecăi mai departe până dădu de ea pe cărare, dintr-odată. Albă, goală și ghemuită, și chiar dacă foarte mică, băiatul știa că e ea. Îi rosti numele, dar ea zăcea acolo, strângându-și genunchii la piept, iar când el ridică privirea din nou, văzu câinele alb care îi privea. Dădu să o ridice, și câinele avansă, iar el îi dădu drumul și se trase în spate. Câinele se apropie iar, și el se trase în spate până când n-o mai putu vedea pe fată, până când ea se pierdu complet în întuneric. Apoi câinele se duse la ea, și la lumina lui băiatul o văzu iar, o văzu stând în capul oaselor; crescuse. Cu o mână își acoperea sânii, și cu cealaltă îi făcea semn, chemându-l înapoi, vino *înapoi*...

20.

Existase o dimineață pe care ea nu o putea uita, spuse Angela. O *dimineață strălucitoare, zdrobitoare, în care ea se trezise în patul ei, după o plecare atât de îndelungată, în camera ei – prima dimineață după întoarcerea din Colorado, și nu fusese un vis, nu crezuse asta nici măcar o clipă –, și imediat ce se trezi, își dădu seama că Grant plecase. Își dădu seama că nici măcar nu venise în pat, la etaj, ci dormise câteva ore pe podea în sufragerie și plecase pe întuneric sau în zori, ca s-o scutească de această plecare, de această despărțire – s-o lase să se trezească atunci când voia ea și cum voia ea. Era ca înainte, când el îi părăsise, pe ei, pe ea, pentru o altă femeie, pentru un alt pat, spuse ea. Doar că acum ei nu-i părea rău; fiecare clipă în care el era aici, cu ea, era o clipă în care el nu era în Colorado, căutând, și acestea erau niște clipe grele, detestabile.*

Grant își luă cafeaua și bău. Se așeză vizavi de ea, la masa din bucătărie, în toiul după-amiezii, la mijlocul lui septembrie. Sean era la școală; copiii lui Grace erau la școală; Grace și Ted erau la slujbele lor. Casa era ca una în care toți fuseseră

omorâți: vase de la micul dejun în chiuvetă, un camion de plastic pentru băieți pe blatul din bucătărie, groaznicul ceas de perete care ticăia întruna. Grant se întorsese la insistența lui Grace, ca s-o vadă pe Angela, să-l vadă pe fiul lui, al cărui picior se vindecase acum, sau se vindecase atât cât era posibil. Ea nu voia s-o exprime deschis, dar Grant știa că ceea ce voia cumnata lui era ca el să constate cum ajunsese situația în casa ei mică și aglomerată.

Caitlin dispăruse de un an și două luni.

În dimineața aceea, prima după întoarcere, Angela coborâse scările în halat. Sean era pe canapea, sub pătură, iar pe măsuță erau împrăștiate cărți, caiete și alte lucruri din camera lui. Scaunul cu rotile la îndemână. Părea că doarme, și Angela trecu rapid spre bucătărie, unde găsi biletul lui Grant pe cafetieră – N-am vrut să te trezesc *etcetera. Stătea la fereastra bucătăriei, privind absent afară, când Sean intră în cărucior. Ea se uită la el și zâmbi. Cum te* simți*?*

Tata a plecat?

N-a vrut să te trezească. A spus că sună de pe drum.

Sean privi prin bucătărie, ca și cum n-o mai văzuse până atunci. Se obișnuia să vadă totul dintr-un unghi mai jos. Ca și cum se micșorase la loc. Angela se întoarse și privi pe fereastră la ziua foarte friguroasă. Nicio mașină, nimeni pe trotuare, toată lumea închisă în casă, revenindu-și după Ziua Recunoștinței. Ei se duseseră la un restaurant, unde ciuguliseră în tăcere niște sandvișuri fierbinți cu curcan. În restaurant era atâta liniște, că îl auziseră clar pe chelnerul tânăr cum spune în bucătărie: Dumnezeule, a murit cineva?

Mamă, spuse Sean.

Hmm? Angela se întoarse din nou spre el. Da?

Sean ridică piciorul puțin, apoi îl coborî la loc. Nimic, spuse el. Cred că aș mânca niște cereale.

Ah, scuză-mă, trebuia să te întreb. Vrei ouă?

Nu.

O chiflă englezească?

Nu, doar niște cereale.

Bine. Se dusese la dulăpioare și scosese cutiile. Va trebui să mutăm lucrurile jos, ca să poți ajunge la ele, nu-i așa. Angela puse masa pentru el, dădu scaunele la o parte, aranjă toate cutiile cu cereale și laptele și se uită cum el vine cu căruciorul în

fața bolului.

Tu nu mănânci? întrebă el.

Nu acum. Mă duc sus să fac duș. Te descurci?

De aici încolo, cred că mă pot ocupa eu.

Ea îl atinse pe umăr și ieși din sufragerie. Înțelegea, îi spuse ea lui Grant, cum totul se mutase în casă, ca niște piese de puzzle: camera goală a băiatului și sufrageria devenită acum dormitor, patul ei pe jumătate gol, încă un dormitor gol, depășind orice înțelegere sau verosimilitate. Urcă scările. Apoi, din capătul lor, îl auzi pe Sean că spune ceva, dar nu se opri și nu privi în urmă.

Grant aștepta. Angela duse cana la gură, sorbi și o puse la loc pe masă, fără zgomot.

Asta e tot? spuse el.

Asta e tot. Da.

Grant privi spre scări.

Dumnezeule, ceasul ăla! spuse el. Se întoarse să privească pe fereastră. În cele din urmă se întoarse iar. Angie, erai în stare de șoc.

Ea se gândi la asta. Oare oamenii își amintesc că au fost în stare de șoc? Eu îmi amintesc momentul acela foarte viu. El m-a strigat, și eu m-am prefăcut că nu aud.

Grant privea fix spre cafeaua lui. Scutură din cap. Nu poți să dai vina pe tine, Angie. Știu că ăsta e impulsul de părinte, de mamă, dar nu poți să faci asta.

Auzi goliciunea propriilor lui cuvinte în nemișcarea ticăitoare a bucătăriei împrumutate.

Ea așteptă ca el să ridice privirea. E și mai rău, spuse ea.

Ce anume? Dumnezeu? Dai vina pe Dumnezeu?

Aș vrea să dau vina pe Dumnezeu.

El se întinse ca pentru a-i lua mâinile, iar mâinile ei se retraseră la marginea mesei.

Grant o privi, studiind-o, și ea văzu clipa în care el înțelese și își dădu seama că și el se gândise la asta, nu doar ea.

Dar, Angie, Dumnezeule, spuse el încet. Sean era doar un băiețel. Și era rănit. Ce-ar fi putut să facă?

Nu știu, nu știu. Ochii ei erau uscați. Întunecați. Grant nu îi cunoștea. Dar a stat pur și simplu acolo, spuse ea. A stat pur și simplu acolo, în timp ce ea se urca în mașina bărbatului, și nu mă pot abține, Grant, când mă uit la el singurul gând care îmi

vine în minte e de ce n-ai făcut ceva? De ce n-ai oprit-o?

21.

Băiatul se trezi tresărind, dezorientat, întins pe un pat îngust dintr-o cameră mică. Zgomotul animalelor îl trezise, un schelălăit ascuțit și îngrozitor și lătratul îndepărtat al câinilor. Inima îi bătea tare, și tricoul era leoarcă. Se holbă complet derutat la stâlpii de susținere ai plafonului, la pereții albi.

Simți miros de fum, apoi văzu jarul mișcându-se și, în sfârșit, o văzu pe fată cum stă, nu departe de pat, pe celălalt articol de mobilier din cameră, anume un scaun șubred din lemn. Fata stătea cu un picior gol la piept și un braț subțire înfășurat în jurul genunchiului.

— Dumnezeule! spuse el ridicându-se pe coate. Ce-i asta?

— Ce anume.

— Zgomotul ăsta.

— Coioții. Coioții ăia nenorociți. Poate că se fut.

El întoarse privirea de la ea, ascultând. Ea îl privea.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— Trei noaptea. Nu puteam dormi cu hărmălaia asta. Fata trase din țigară și suflă fumul. Scaunul scârțâi. Vrei să plec? spuse ea.

El o privi fix, contururile lăptoase ale brațelor și picioarelor. Părea că nu poartă aproape nimic.

Băiatul scutură din cap să-și limpezească gândurile, dar ele refuzau să facă asta.

— Asta înseamnă nu? întrebă ea.

— Ce? zise el după o clipă.

Fata îl privea. Dacă el s-ar fi mișcat doar puțin spre perete, ea ar fi ocupat spațiul de lângă el, așa cum obișnuia să facă micul lui câine. Trupul micuț și cald lipit de burta lui.

— Te simți bine? spuse ea, mijind ochii către el în lumina slabă. Nu arăți prea grozav.

Zgomotele animalelor se întrerupseră brusc, și fata își înclină capul, ascultând. Apoi lăsă piciorul jos și se aplecă spre el.

— Cine e Caitlin?

— Ce?

— Ai spus Caitlin în somn. E prietena ta?

Înainte ca el să poată răspunde, ușa se deschise larg, și amândoi se întoarseră ca să vadă cum silueta lui Tom Carl o ocupă pe toată.

Scrumul zbură ca un licurici spre pardoseala din piatră.

— Salut, Thomas, spuse fata.

Tom Carl se opri în ușă. Câinele vărgat gâfâia chiar în spatele picioarelor lui. Cu o grație surprinzătoare, Tom Carl avansă, o luă pe fată de braț, o ridică în picioare și o împinse spre ușă.

— Aveam o conversație, Thomas!

— Conversația s-a încheiat. Du-te în casă. Imediat.

Fata se opri în prag, frecându-și brațul. Se priviră cu dușmănie, rudenia dintre ei fiind evidentă, până când, în sfârșit, ea oftă, se întoarse și plecă cu pași mari, forfecând întunericul cu picioarele ei albe. Tom Carl se întoarse spre băiat.

— Ai atins-o?

Tonul lui nu era acuzator, nici agresiv; nu răzbătea din el nicio îndoială în privința a ceea ce voise să facă băiatul – și nicio judecată cu privire la asta. Exista doar dorința de a ști dacă făcuse asta.

— Nu, domnule.

Tom Carl scutură din cap și își trecu mâna prin păr.

— Ți-am dat de lucru, spuse el. Ți-am dat un pat în care să dormi. Are cinșpe ani, știai asta?

Băiatul se ridică și întinse mâna după ciorapi. După ghete.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse el.

Tom Carl îl privi cum își bagă picioarele în ciorapi. Mirosi aerul, privi în jurul lui, făcu un pas în față și călcă țigara cu sandaua. Plecă fără să mai spună nimic, iar câinele aruncă o ultimă privire spre băiat, își roti capul pătrățos și îl urmă.

Afară, luna era sus pe cer, și un spectru ciudat de lumină se întindea peste toate lucrurile – camionetele și rablele de camionete, terasele stâncoase din depărtare, ienupărul și piñonul care creștea din pereții lor. Totul saturat, ca o fantasmă.

Băiatul trase din țigară și privi spre nord, spre acel loc din cer unde credea el că trebuie să fie munții din Colorado, coloana vertebrală albă a Stâncoșilor; și acolo nu era nimic, doar cerul negru presărat cu stele, nesfârșit. O stea căzătoare lăsă o zgârietură peste Rac, care apoi fu înghițită la loc, iar la acel semn, coioții își reluară urletele, scâncetele și schelălăielile,

foarte aproape de el.

Ocoli casa cea mică, dar când ajunse pe latura opusă era sigur că animalele trebuie să fie pe latura din care tocmai plecase. Se întoarse și simți aceeași certitudine. Existau pe lume lucruri care nu puteau fi explicate. Entități se nășteau din lumina lunii sau din nefireasca lor voință de a fi, de a urla, de a alerga, de a se împerechea sau de a vâna. Andromeda caută de pe stânca ei în mare lucrurile pe care aceasta le ascunde, solzii negri și ochii negri lipsiți de rațiune, zâmbetul înfometat. Nu foarte departe, în munții de la nord, pe cele mai înalte coame, ea cunoștea bine lucrurile acestea. Ea se luptase, se rănise și scăpase de ele, dar veniseră altele care s-o înhațe și s-o tragă înapoi. Nu pleca, era ea pe cale să spună în vis, nu mă lăsa aici; ea luptase și fugise, iar luna privea în jos de pe patul ei de stele fără să facă nimic.

22.

Nu face asta, să nu faci asta, nu te sui în mașina aia; dar ea se suise, el îi spusese să-și pună centura, și ea făcuse și asta, apoi acceleraseră, legănându-se pe drumul de pământ, el cu mâna pe schimbătorul de viteze vertical ca pe un baston elegant, până când îl împingea brusc, cu o izbitură violentă, ca și cum acesta era singurul mod în care ar fi funcționat.

Ieșiseră de pe drumul de pământ printr-un viraj brusc la dreapta și intraseră pe asfalt. Ea se răsucea într-o parte și-n alta, dar nu exista nimic să-și întipărească în minte în afară de norul roșu de praf, de lumea anonimă a copacilor și de acel L-ai lăsat pur și simplu acolo, fără nimic, doar cu animalele. Lovit, complet singur, un băiețandru, și tu l-ai lăsat acolo.

Încercă să citească pedometrul, dar nu reuși – apoi își aminti de ceasul ei.

Ce-i aia? întrebă bărbatul. Ce faci acolo?

Mă uit la kilometraj, spuse ea. Își văzu pulsul și inspiră încet și profund.

Nu e nevoie să faci asta, spuse bărbatul. Spune-le doar s-o ia pe Fox Tail Road, din Drumul Local 153. Șeriful o să știe exact unde să meargă.

Ea se uită la telefon.

Coborâră pe drumul asfaltat, înclinându-se spre stânga, spre dreapta, în timp ce cauciucurile scoteau țipete ușoare, și vântul o șfichiuia peste față cu șuvițele scăpate din coada ei. Pinii stăteau la distanță, neclari ca spițele de bicicletă.

Dacă încetinește, ai putea sări, ai putea să sari, să intri în pădure și să te întorci la el. Sau să te duci jos.

Caitlin își dorea pământul, forțele pământului lângă ea, fiecare copac pe lângă care trecea i se părea unic și esențial, asemenea fetelor pe terenul de sport. Avea să știe ce să facă. Îndeosebi agilă la fugă, formele pădurii aveau să i se deschidă în față, avea să vadă cărare după cărare, toate ducând în jos.

Jos unde? Putea să dureze ore întregi. Ai putea să *te rătăcești, și atunci ce s-ar întâmpla cu el?*

Deci așa, strigă bărbatul ca pentru a acoperi un zgomot mai puternic. Dar ce făceați voi acolo sus, de fapt?

Și ea l-ar fi putut întreba același lucru. Se uită la telefon.

Am zis, ce făceați voi acolo sus, de fapt?

Alergam.

Alergați?

Da.

Alergați de cine?

Ea se uită la telefon. Ce?

Am zis, alergați de cine?

De nimeni. Doar alergam. Pentru antrenament.

Ah. Bărbatul frână și viră brusc, schimbă viteza în una inferioară, acceleră iar. Vă antrenați pentru ce?

Pentru alergat.

Asta-i bună, spuse el. Foarte amuzant. Ai o minte strașnică, nu-i așa.

Vrei te rog să taci dracu' din gură? spuse mintea ei strașnică, dar nu cu voce tare.

Drumul se intersecta cu un altul neasfaltat și nemarcat, și el o luă pe acolo, plonjând în jos printre copaci până când aterizară abrupt pe alt drum asfaltat, sau pe același. El o luă pe acolo, și ea pierdu orice speranță de a fi cea care să arate drumul înapoi. Dar șeriful trebuia să știe. Cum ai putut să-l lași pur și simplu acolo?

Cum te cheamă, de fapt? strigă bărbatul.

Dar pe tine? spuse ea mecanic. Ca un copil.

El zâmbi larg și spuse ceva, dar ea nu auzi, revenise la telefonul ei. Acesta se schimbase – micul șir de simboluri se schimbase. Caitlin apăsă pe tastatură și așteptă, iar inima îi tresări atunci când pe ecran apărură razele pulsatile ale apelării.

Deci, cum te cheamă? spuse bărbatul.

Ea își lipi telefonul de ureche.

Era spre sfârșitul dimineții, deja trebuiau să se fi trezit și să fi făcut duș. Probabil erau în cafeneaua de lângă motel, beau cafea, citeau ziarul local și încercau să nu privească prea des pe fereastră – încercând ca nici măcar să nu se gândească la faptul că aleseseră acea masă, fără să vorbească, din cauza priveliștii care dintr-o clipă în alta avea să includă perechea de siluete familiare ale fiicei și fiului, exact așa cum le vedeau și le cereau mințile lor, avansând nepăsător pe strada aceea necunoscută. Poate că după ce se treziseră în camere necunoscute, chiar și în camere necunoscute separate, dar se treziseră fără copii în niște camere necunoscute în lumina și aerul munților necunoscuți, care puneau inima în mișcare, poate că se simțiseră mai aproape unul de celălalt. Poate că râseseră. Se atinseseră. Poate că, atunci când telefonul sună, în inimile lor bătea o nouă iubire veche, pe deasupra cănilor cu cafea.

Caitlin zâmbea, plângea, auzind deja vocea lui: Alo? Caitlin? Unde sunteți, scumpo? Apoi ea auzi într-adevăr în ureche vocea lui groasă, calmă și familiară, și chiar dacă era doar căsuța lui vocală, ea începu să suspine. Tati, spuse ea, înainte ca prima lovitură s-o atingă.

23.

Când se trezi auzi muzică, o muzică gravă și ritmată, care îl smulse înapoi în lume. Grant era întins pe canapea, cu genunchii trași în sus, iar poala ei fusese înlocuită cu o pernuță aspră pe care ea reușise cumva să i-o strecoare sub cap. Se ridică în capul oaselor, puse ghetele pe podea și își trecu neglijent mâna peste față. Muzica era afară, basul grav pulsa pe deasupra pământului și a scândurilor podelei. Grant privi în jur, prin camera întunecoasă. Ce făcuse? O sărutase, acolo, pe canapeaua prăfuită, li pusese mâna pe sâni, și ea pusese mâna

peste a lui. Dar când el începuse să-i descheie nasturii, ea îl oprise. Îi frecase degetele scurtate între degetele ei, ca pe niște monede, și îi spusese că nu vrea să fie un accident la băutură. El își pusese capul în poala ei, și ea îi desenase cercuri încet, pe frunte, cu degetele. Când plecase, stinsese lumina.

Dar nu, iat-o – silueta ei la fereastra bucătăriei, decupată de lumina albastră de dincolo de ea.

— Hai să vezi, spuse ea.

El se ridică în picioare, se duse la ea și se uitară împreună afară.

Erau șase oameni pe veranda lui Emmet. Trei băieți, două fete și Emmet. Toți aveau beri în mână, în afară de Emmet. Doi dintre băieți și una din fete stăteau pe trepte, în timp ce deasupra lor tronau ca niște stăpâni Billy și fata pe nume Gatskill, pe două balansoare apropiate, astfel ca ea să-și poată băga degetele în părul lui Billy. El Camino-ul era parcat în fața lor, pe pământ, și ritmul pompa prin geamurile deschise precum sângele.

— Ăsta-i cheful cu muzică folk de care ziceai, spuse Maria.

Emmet stătea în lumina ușii de plasă, cu o mână încă pusă pe ivăr și părul alb răvășit. Avusese timp să-și tragă o salopetă peste pijama și să-și ia bocancii butucănoși și vechi, dar nu și să se lege la șireturi. Făcu semn spre El Camino, cu mâna liberă, și îi vorbi lui Billy, care spuse ceva peste umăr drept răspuns, iar ceilalți își lăsară capetele în jos de râs.

Grant își apropie ceasul de față.

— E aproape miezul nopții, spuse el. Fiica ta o să ajungă acasă curând.

— Crezi că ar fi un moment oportun să plec? spuse Maria, privindu-l fix în întuneric.

— Nu, probabil că nu. Dar…

Afară se întâmpla ceva; Emmet traversa veranda. Coborî două trepte printre tinerii adunați acolo, după care Billy se ridică de pe balansoar și îl prinse de partea de sus a brațului. Emmet privi uimit mâna de pe brațul lui, apoi spre fața fiului său. Ochelarii lui aveau licăriri albastre în lumina de la fermă.

Maria apucă încheietura lui Grant și îi rosti numele.

— Stai așa, spuse el. Stai așa.

— O să-l rănească.

— Stai așa.

Billy îi spuse ceva lui Emmet, care îi replică la rândul lui, apoi Billy îl târî de braț înapoi pe trepte. Emmet trase de degetele fiului său și își înfipse picioarele în podea, dar, cu o smucitură slabă, Billy îl dezechilibră și îl făcu să se împleticească tropăind jalnic spre ușa de plasă. Billy deschise ușa, îl îndrumă pe bătrân înăuntru și o închise iar. Se priviră unul pe celălalt în ochi, prin plasă. Apoi Emmet se întoarse, și umbra lui de pe podeaua verandei se micșoră, apoi dispăru. Billy se așeză la loc, în ovațiile și sticlele ridicate ale celorlalți.

— Mă întorc imediat, spuse Grant.

— Grant, ar trebui să chemăm pe cineva.

— Pe cine?

— Șeriful Joe.

— E plecat departe, în munți.

— Atunci pe șeriful Dave de jos.

Grant deschise un sertar și începu să scormonească printre baterii și lanterne vechi de tablă.

— Ce cauți?

— Nimic, spuse el strecurând cartușele în buzunar.

— Grant, știi ce i-a făcut băiatului ăluia, Haley.

— Am auzit de asta.

Grant ieși și coborî treptele, iar bătrâna cățea apăru de sub verandă și îl urmă șchiopătând.

— Salut, vecine! spuse Billy de pe balansoar. Oameni buni, el e Grant, mercenarul bătrânului, cum ar veni. Grant, ei sunt prietenii mei.

Tinerii ridicară berile și îl salutară.

— Și văd că mi-ai adus și câinele. Unde te-a ascuns, fetițo, hm? Ia vino aici. Vino aici, fetițo. Vino odată.

Billy se aplecă în balansoar, și geaca lui neagră de piele, atârnată pe spătarul înalt, flutură ca niște aripi.

Cățeaua se lăsă jos, pe burtă, și își plecă urechile.

— Fir-ar al naibii, spuse Billy, plesnindu-se peste coapsă.

— Las-o în pace, Billy.

— Nu-mi spune tu ce să fac, Grant.

— E doar o cățea bătrână și speriată.

— E cățeaua mea bătrână și speriată. Vino odată aici, fetițo, dacă nu vrei să vin eu acolo și să te aduc.

Grant se întoarse ca să se uite la cățea, care ridică privirea. Grant făcu un gest de alungare, și cățeaua se ridică în picioare

și dispăru în întuneric.

— Ți-a plecat câinele, Billy, spuse unul dintre băieții de pe trepte.

Băiatul sfrijit și înalt, plin de coșuri, rânjea cu o țigară în gură. Billy îl privi fix până când rânjetul băiatului se descompuse, și el întoarse privirea.

— Cred c-ar fi bine să punem capăt serii, Billy, spuse Grant. Nu cred că tatăl tău poate să doarmă cu toată hărmălaia asta. Și nici eu, ca să spun drept.

— Zău, spuse Billy. Credeam că nu la somn îți stă capul, Grant.

— Aia e mașina chelneriței ăleia, spuse băiatul cu coșuri. Aia care are o fată cu un negru.

Grant se apropie de băiat. Chiar era un flăcău, mai mic decât Billy cu zece ani, probabil. Toți erau mai mici, inclusiv fata pe nume Gatskill.

— Ar fi bine să ai grijă ce spui, fiule.

— Chiar așa, tată?

— Chiar așa.

— Căcat, Vernon, așa e, spuse Billy. Vorbești de parcă taică-tu i-a tras-o soră-sii și ai ieșit tu fredonând imnul sudist.

Se auziră râsete, iar Vernon își dezgoli dinții și spuse:

— Foarte amuzant, Billy.

— Eu o să intru înăuntru puțin, spuse Grant. M-aș bucura dacă v-ați duce toți acasă, cum v-am rugat.

— Eu sunt acasă, Grant, spuse Billy. Tocmai asta-i ironia: nu s-ar fi întâmplat asta dacă vechea mea casă de colo n-ar fi fost ocupată de altcineva.

Grant aruncă o privire spre cealaltă casă. Fereastra de la bucătărie era un pătrat întunecat și anonim pe fațada ei.

— Nu-i nimic de făcut în privința asta acum, spuse el.

— Nu, spuse Billy. Aici sunt de acord cu tine.

Grant urcă treptele, intră și urcă la etaj. Emmet era în camera lui, stând pe marginea patului. Părea să mediteze adânc la ghetele din picioarele lui. Grant se așeză lângă el, smulgând arcurilor un țipăt ușor.

— Îmi pare rău dacă te-au trezit, Grant.

— A, eram treaz.

— N-au niciun pic de respect. Nicio fărâmă.

— Em. Poate că ar trebui să sunăm pe cineva. Emmet ridică

privirea; ochii din spatele lentilelor erau cețoși între ridurile lor.

— Pe cine naiba?

— Poate ar fi bine ca Joe să afle ce s-a întâmplat.

— N-o să fac asta, Grant. N-o să ațâț un frate împotriva celuilalt. Ți-am mai spus.

Bătrânul scutură din cap.

— Copiii ăștia o să se sature curând și o să se ducă acasă, spuse el.

— Mie nu mi se pare, Em. Am impresia că vor să facă puțin spectacol, mai ales acum c-am venit și eu.

— Cine-i băiatul ăla? spuse Emmet, trecându-și mâna peste față. Nici măcar nu știu cine e.

Ritmul din El Camino se simțea în pat ca o pulsație. Era vechiul pat prăbușit în care bătrânul continuase să doarmă, an după an, pe partea cea mai apropiată de ușă.

— Unde ții pușca aia, Em?

— Ce anume?

— Doar pentru spectacol.

Emmet privi spre el. Apoi zvâcni cu mâna spre dulap.

Grant găsi husa, o puse pe pat și îi desfăcu fermoarul, eliberând un miros de nuc, oțel și lubrifiant. Era un Remington vechi de calibru 20, cu două țevi.

— Știi s-o mânuiești?

— Am avut și eu una nu foarte diferită. Era a lui taică-meu. Angela n-a mai fost de acord s-o țin în casă după ce au crescut copiii. Desprinse țevile, se uită înăuntrul lor și le fixă la loc. Ai îngrijit-o bine, spuse el.

Însă bătrânul nu păru să-l audă.

•

Grant coborî treptele verandei, ajunse la El Camino și răsuci cheia în contact, oprind motorul și muzica. Țeava cromată de eșapament se cutremură, scoase un ultim nor albastru și încremeni.

— Să fiu al dracu’, spuse băiatul cu coșuri, mercenarul are și pușcă.

— Ce-ai de gând, Grant? întrebă Billy.

— V-am rugat să puneți capăt serii, și acum nu vă mai rog.

— Bătrânul te-a pus să faci asta?

— Nu, el a fost împotrivă.

— Și ce-o să faci, o să ne împuști?

— Nu. O să împușc cauciucurile de la una din mașinile astea. După asta, dacă mai sunteți aici, o să le împușc la încă una. Dacă mâine va trebui să cumpăr cauciucuri noi, o s-o fac, dar în seara asta petrecerea s-a încheiat.

— Și noi cum plecăm dacă ne împuști cauciucurile?

— Tacă-ți gura, Vernon. Grant, eu nu cred că ai vreun cartuș în minunăția aia.

— Aici ai dreptate.

Grant apăsă siguranța, îndoi pușca, băgă două cartușe roșii pe țevi și închise pușca la loc.

— Bine, spuse Billy. Asta-i faza unu. Dar cred că va trebui să vedem și faza a doua pentru ca negocierile astea să continue.

— Dumnezeule, Billy, spuse fata de pe trepte. Hai să mergem altundeva, înainte ca boșorogu' ăsta să facă vreo nebunie.

— Stai jos și tacă-ți gura, Christine.

— Astea nu sunt negocieri, Billy, spuse Grant. Asta e ceea ce urmează să se întâmple dacă voi continuați să stați aici.

Vocea lui era egală și pieptul calm. Se gândi la asta în timp ce Billy ducea țigara la buze și își punea gheata neagră pe genunchi. Billy se trase de părul de sub buza de jos, acel smoc maro diform. Apoi încuviință din cap, și Grant ocoli El Caminoul, ridică pușca spre cauciucul din față al unei camionete GMC hodorogite și apăsă pe trăgaci cu ciotul degetului arătător. Pușca reculă și o bucată de cauciuc zbură din pneu într-un nor gazos, iar camioneta se încovoie ca un cal bolnav. Din molid se repeziră rândunicile, rotindu-se printre stele în timp ce ecoul răsuna pe dealurile din depărtare. Aerul nopții se amărî imediat din cauza mirosului de pulbere explozivă și a izului de cauciuc al aerului vechi din pneu.

— Mi-ai împușcat cauciucul, spuse Vernon ridicându-se. Dementu' dracului!

Grant făcu un pas și ridică pușca spre cauciucul ca de jucărie al unei Honde mici, roșii.

— Billy! țipă fata de pe trepte.

— Bine, bine, spuse Billy râzând. Își puse țigara în gură și aplaudă de câteva ori. Se ridică de pe balansoar și îi oferi mâna fetei Gatskill. E timpul să plecăm, ăia care putem.

— Și cu camioneta mea cum rămâne, fir-ar al dracu'?

— Ai auzit ce-a spus omu', Vernon. A zis că mâine îți ia un cauciuc nou, și ai văzut deja că e om de cuvânt, așa că termină

cu văicăreala și treci în mașină.

În timp ce tinerii se îngrămădeau în El Camino și Honda, Grant privi spre stele. Alicele luminoase și aleatorii ale unor trupuri străvechi, monstruoase. Forțe de negândit. În timp ce trecea pe lângă el, Billy se opri și privi în spatele lui, cercetând spre dealurile submontane întunecoase. Își miji ochii de parcă văzuse ceva, spunând „Ce naiba...?”

Grant nu se întoarse să privească, iar Billy își aruncă țigara pe jos și o strivi pe pământ cu vârful ghetei.

— Mi s-a părut că văd pe cineva, spuse el ridicând privirea spre ochii lui Grant. Dar nu-i nimeni acolo. Nu-i așa, Grant?

Billy făcu cu ochiul, aruncă geaca de piele în fața lui, în poală la fata Gatskill, și se lăsă în jos pe scaunul din El Camino.

Stopurile se îndepărtară în noapte. Grant rămase cu Remington-ul pe umăr. Greutatea țevilor, mânerul armonios de nuc, trăgaciurile calde, izbitura patului care încă îi mai circula prin oase – toate erau o plăcere stranie pentru el.

Emmet era la ușa de plasă, cu o mână pe ivăr, ca și cum ar fi încercat să se hotărască dacă să iasă în întuneric sau să închidă ușa împotriva lui. Grant susținu pentru o clipă privirea bătrânului, apoi se întoarse și porni înapoi spre cealaltă casă. O formă neagră se desprinse din umbra molidului și se furișă pe pământ spre el, devenind bătrânul câine la picioarele lui, pe jumătate invalid de șolduri, gâfâind încet și oprindu-se brusc atunci când Grant se opri: în cealaltă casă se vedea mișcare, cineva trecea prin pătratul întunecat al ferestrei de la bucătărie. O femeie. Femeia reveni și rămase acolo, în cadrul ferestrei, făcând ceva cu mâinile, pregătind ceva, ca și cum ar fi fost casa ei.

Grant se opri lângă molid cu pușca în mâini, în timp ce câinele gâfâia încet. Privi spre nord, distingând forma munților după dâra de stele de la baza cerului. În visele lui, ea alerga – întotdeauna alerga. Avea o inimă puternică și picioare sigure, nu se împiedica niciodată, nu obosea niciodată, kilometru după kilometru, venea precum apa. Grant privi spre nord și începu să vorbească, așa cum făcea în fiecare noapte, începu să vorbească, și cățeaua bătrână încetă să mai gâfâie și deveni atentă, ciulind urechile spre întuneric.

24.

Alerga bine, cu pași mari și ușori; picioarele ei se mișcau regulat, plămânii ei făceau efort, dar nu prea mare, și inima ei era ca un ceas lichid în piept și în timp ce o parte a minții ei cutreiera prin trup în modul acesta – observând, evaluând, ajustând –, cea mai mare parte, cea mai avansată, procesa mesajele alergării așa cum le primea ea prin simțurile-i îngustate: zgomotul tălpilor pe zgură și zgomotul a mulți plămâni; mirosul de rouă al ierbii de aprilie și duhoarea plăcută de bitum a pistei de alergare; fețele încețoșate care ovaționau într-o sâmbătă dimineața, dincolo de câmpul vizual îngust care era lungimea culoarului din fața ei, următorii câțiva metri de pistă, umbra ei de acolo, neagră, silențioasă și cu un pas în față, întotdeauna cu un pas în față, îmboldind-o înainte până când rămâneau doar ele două, mult înaintea celorlalte, care acum nu mai aveau alt motiv să alerge decât ca să termine cursa – a doua, a treia, ce mai conta?

Și ea câștiga; era imediat în urma umbrei sale, înclinându-se pentru ultima turnantă, gata să dea drumul la pas și să cucerească cursa, s-o ia pur și simplu, fără milă sau scuze, ca și cum ar fi luat un iubit – zuuum, acum e al meu, nu mai e al tău! Alerga fără teamă sau efort, o fată puternică și cu picioare lungi, în vârstă de optsprezece ani, o fată neînfrântă, care nu avea în fața ei altceva decât alte curse, altă viață și iubirea nesfârșită a familiei sale, ca și iubirea ei pentru familia care o aștepta dincolo de linia de sosire ca să o recepționeze iar, să o revendice cu mândrie și dragoste și s-o ducă la micul dejun. Ea alerga, și era ca un vis al alergării sub soarele de primăvară, iar ziua era atât de minunată, și inima ei atât de plină că abia observă umbra care reveni, întunecând zgura din fața ei, ca și cum ea ar fi depășit încă o turnantă, deși n-o făcuse. Inima ei bătea, picioarele ei băteau, dând totul, absolut totul, dar nu era de ajuns; umbra rămânea la conducere, se alungea, și ea o privi înspăimântată cum – se desprinde. Despărțită de ea, metru cu metru, de picioarele ei, fugind pe pistă, nepriponită, imposibil de prins, dispărută.

Iar de la asta, la o scenă care ar trebui să fie visul, dar nu e – acest spațiu întunecos și grosier, cu pereți de scânduri nelăcuite

și tavan scund de bârne, podea închisă la culoare de cherestea groasă, prin ale cărei găuri intră și ies mici ființe vii. O încăpere atât de pătrată și de uniformă încât ar fi putut să se rostogolească, asemenea unei case de jucărie, și să fie la fel, peretele ca plafon, plafonul ca podea. Fata clipește greoi, lumina și culorile cursei o părăsesc, lumina soarelui o părăsește, vântul și viteza o părăsesc, căldura, mirosul și bătăile inimilor celorlalte fete – toate dispar, singurele brațe care așteaptă să o revendice sunt cele care au răpit-o, fără scuze sau milă, au luat-o pur și simplu de pe munte.

PARTEA A DOUA

25.

La câțiva kilometri în afara unui orășel din jumătatea estică a Nebraskăi, având de parcurs încă vreo trei sute de kilometri până la granița de pe râu, băiatul aprinse luminile de avarie și opri pe marginea asfaltată a drumului, coborî, ocoli mașina și descoperi cauciucul din spate aproape dezumflat. Făcuse plinul în acel orășel și acum privi înapoi în direcția lui.

„Ai uitat să verifici cauciucurile, Dudley”.

Scoase geaca din mașină, o îmbrăcă, își aprinse o țigară și privi ținutul. Ciulinii tremurau ca niște ființe vii în sârma gardului din apropiere, iar dincolo de gard, pământul se depăna ca o perie nesfârșită de tulpini de porumb retezate și albite. Sfârșit de februarie, se gândi el. Poate martie. La vest, o pânză mai întunecată de cer plumburiu mătura pământul, aducând cu ea ploaie sau zăpadă; mirosul ajunsese deja acolo. Privi pe deasupra întregii lumi lipsite de adăpost și se întrebă ce ai face sau unde te-ai duce dacă te-ai trezi acolo pe jos, cu nimic altceva în afară de hainele de pe tine, singur în acel pustiu, când se abătea furtuna. Asta se întrebase întotdeauna, pe câmpii, munți sau în deșert.

Acum avea optsprezece ani. Ea ar fi avut douăzeci și unu.

Aruncă țigara, o călcă și studie camioneta, poziția ei pe marginea drumului, și, nevăzând nicio modalitate de ameliorare, trase frâna de mână, desprinse cricul și levierul din clemele lor din spatele scaunului și se apucă de lucru. Puse levierul pe un prezon și se lăsă pe el, se lăsă pe el și mai tare, dar fără niciun efect. Cu câteva săptămâni în urmă, schimbase cauciucurile între ele la o benzinărie mică de lângă granița mexicană, iar cel care făcuse asta îi strânsese prezoanele la loc cu un aparat pneumatic și îi ceruse zece dolari.

Așeză iar levierul, se prinse de marginea platformei

camionetei, călcă pe bara subțire și își lăsă încet greutatea, până când levierul sări, cu un clinchet, pe acostament. Se lăsă pe vine și descoperi trei margini ale prezonului netezit, cu rotocoale mici și subțiri de oțel.

Bravo, Dudley! Care-i următoarea ta șmecherie?

Cum îi plăcea tatălui meu să spună, ar zice tatăl lui, producând cine știe ce soluție mecanică vicleană, *până și o maimuță cunoaște valoarea unui băț.*

Primele picături de ploaie începură să răpăie pe platforma camionetei. O singură picătură îi explodă rece pe ceafă, apoi celelalte se abătură șuierând asupra drumului din spatele lui. Băiatul se pregăti ca pentru o lovitură și dintr-odată ajunse asupra lui, găurindu-i capul, decupând camioneta cu un ciuruit violent și înnegrind drumul pe măsură ce avansa.

Se băgă în cabină, descheie catarama micului rucsac, iar între timp se uită prin luneta aburită din spate și văzu o siluetă care venea spre el prin ploaie, singură și la fel de cenușie precum ploaia însăși. Șterse geamul cu mâna și se uită cum silueta avansează nonșalant, cu degetele mari băgate sub chingile rucsacului și pete de ploaie pe umerii gecii.

— Ce naiba! spuse băiatul.

Coborî din mașină cu ciocanul mare Estwing, se puse iar în genunchi, așeză levierul pe prezon, ținându-l acolo cu mâna stângă, duse ciocanul în spate și îl abătu drept peste bară, dar fără niciun alt rezultat în afară de un șoc violent, electric, în oasele mâinii stângi. Ridică ciocanul și lovi iar, încă o dată și încă o dată, apoi ridică privirea prin ploaia torențială, spre fața tânărului care venise prin spatele lui pe acostament și se oprise acolo, cu cozorocul șepcii picurând, privindu-l pe băiat prin niște lentile rotunde antireflexie. În clipa aceea, băiatului i se păru că tânărul e mai mare decât el cu câțiva ani buni; dar tânărul avu aceeași impresie despre băiatul care stătea în fața lui, pe marginea drumului, cu ciocanul mare în mână.

Fără să-și scoată degetul mare de sub chinga rucsacului, tânărul deschise palma și spuse *hola,* iar băiatul dădu din cap și spuse și el *hola.*

— Cine a strâns prezoanele alea era pus pe treabă, spuse tânărul.

— Și Chevy mi-a dat doar cheia asta mică de jucărie.

Tânărul pufni și privi spre drumul din fața lui, ca și cum ar fi

vrut să plece. Apoi examină levierul și cauciucul și spuse:

— Mie mi se pare că e o problemă de pârghie.

— Presupun că n-ai în rucsac o țeavă de juma de metru, nu-i așa?

— Ai încercat să calci pe el?

— A alunecat și a zgâriat prezonul.

— Mda, spuse tânărul, dând din cap și examinând cauciucul. Am o idee, dacă ai terminat cu măciuca aia.

Băiatul așeză din nou levierul în poziția indicată și îl ținu cu amândouă mâinile, în timp ce tânărul veni lângă el, se prinse de camionetă și păși pe bară cu un tenis ud, apoi cu celălalt, rămase o clipă așa ca să-și găsească echilibrul, apoi începu să salte ușor, astfel că băiatul simțea cum bara se îndoaie în mâinile lui; simțea în ea o calitate a oțelului care avea să reziste doar o vreme și apoi avea să se rupă; era gata să-i spună tânărului să înceteze, când bara tremură în mâinile lui, prezonul scoase un țipăt straniu, și tânărul apăsă bara uniform până la asfalt și se dădu jos.

— Asta-i una, spuse el.

— Asta-i una, repetă băiatul.

Ploaia nu contenea, dar mai slabă în intensitate, și micul levier rezistă, astfel că în curând băiatul strângea prezoanele pe roata de rezervă, în timp ce tânărul întorcea cauciucul dezumflat, înnegrindu-și mâinile ude, până când se opri spunând „Uite-o”, iar băiatul întoarse privirea. O floare de cui de culoarea nichelului licărea în calea de rulare.

— Am lucrat puțin în construcții în Texas, spuse el. Dar asta a fost acum câteva săptămâni.

— Uneori, așa fac. Astupă gaura o vreme, după care n-o mai astupă. Unchiul meu Mickey e constructor și l-am văzut chitit să concedieze un om pentru că lăsase un cui pe pământ.

Tânărul frecă ușor floarea cuiului.

— Ăsta are o margine turtită, spuse el. Ca un cui de ciocan pneumatic.

Băiatul se gândi la asta, apoi se ridică în picioare, cu genunchiul trosnind, puse levierul și cricul în spatele scaunului, în timp ce tânărul suia cauciucul în bena camionetei și își ștergea mâinile una de alta.

— Ne mai vedem, spuse el.

Și pornise deja pe autostradă, când băiatul se întoarse. Îl

strigă, și tânărul se întoarse și se opri.

— Merg în direcția aia, dacă vrei să te iau.

— Mersi, îmi place să merg pe jos.

— Ei, aș vrea să-ți întorc serviciul.

— Nu de-asta am făcut-o.

Băiatul își miji ochii spre cer, ca pentru a descoperi soarele în tot acel cenușiu umed.

— Nu cred că-i cea mai bună vreme de mers pe jos, insistă el.

— Nici eu. Dar sunt deja ud leoarcă și nu vreau să-ți murdăresc camioneta.

— E doar o camionetă, și eu sunt la fel de ud.

Închise catarama micului rucsac și își îngrămădi geanta de scule și sacul de dormit în spatele scaunelor, iar tânărul își aruncă rucsacul cel mare în bena camionetei și urcă în cabină. Băiatul băgă în viteză și ieși pe autostradă, lăsând la vedere un dreptunghi perfect uscat pe marginea drumului, în timp ce Chevy-ul se îndepărta prin ceață.

•

Tânărul își scoase șapca udă și o puse ca pe un bol în poală. Spuse că îl cheamă Reed Lester, iar băiatul își rosti la rândul lui numele complet, apoi nu mai vorbiră o vreme, ascultând doar pocnetele ștergătoarelor și fâșâitul cauciucurilor. Aerul din cabină era întețesat de miros de trupuri nespălate și umede și haine murdare.

— De cât timp mergi pe jos? spuse băiatul.

— Am plecat din Lincoln acum două zile.

— Și ai mers tot drumul ăsta?

— Mare parte.

— Încotro te îndrepți?

— Nicăieri anume. Dar tu?

— Tot acolo.

— E o camionetă frumoasă, nu-i așa, spuse Reed Lester, privind în jur.

— Nu e rea.

— Pare nouă-nouță.

— A fost nouă-nouță acum patru ani.

Tânărul râse, și băiatul privi spre el, surprins. De sunetul râsului în camionetă, ca și de ideea că el îl provocase.

— Te deranjează dacă fumez? întrebă el.

— Nu, ce naiba, e camioneta ta.

— Vrei o țigară?
— Nu, mersi.
Apăsă bricheta și duse mâna înapoi pe volan.
— Unchiul ăla al tău a văzut vreodată un cui de ciocan pneumatic într-un cauciuc? întrebă el.
— De obicei, cuiele alea nu stau pe jos de unele singure, spuse Reed Lester privind drumul.
Bricheta scoase un pocnet, și băiatul aprinse țigara, trase fumul în piept, crăpă geamul și expiră în curentul rece.
— Crezi că l-a băgat altcineva acolo? spuse Reed Lester potrivindu-și ochelarii.
— În Texas, am cunoscut la o benzinărie un bărbat care m-a angajat pe loc. A zis că rămăsese în urmă cu casa lui de lângă Austin. A doua zi, m-am băgat și eu, împreună cu niște băieți mexicani care erau acolo de luni de zile și care probabil că nu știau ce să creadă despre mine. Un băiat alb care apare din senin, într-un Chevy frumos, albastru.
— Ei nu știu ce să creadă despre tine, spuse Reed Lester scuturând din cap, când e de fapt țara ta, fir-ar al naibii.
Băiatul fumă.
— Și după aia ce s-a întâmplat?
— Nimic. Am lucrat două săptămâni și am plecat mai departe.
— Cu un cui de ciocan pneumatic în cauciuc.
Băiatul nu spuse nimic. Privi drumul, apoi spuse:
— Băieții ăia mexicani lucrau mai mult decât am văzut pe cineva vreodată. Făceau bani buni și nu i-am văzut niciodată să mănânce altceva decât fasole și tortilla. Trimiteau fiecare bănuț în țară, la familiile lor.
— Păi, spuse pasagerul lui, asta e.
— Ce anume?
— Toată problema cu oamenii ăștia. Se plâng de discriminare și deportare, și în tot timpul ăsta ei aruncă peste frontieră bani americani care nu se mai întorc niciodată. Unchiul Mickey nu-i mai angajează, nici dacă au acte. Zice că există destui americani care știu să dea cu ciocanul.
Băiatul privi fix în față, fără să spună nimic. Dădu drumul la aer pe parbrizul aburit.
— Unii numesc asta rasism, continuă Reed Lester. Dar dacă americanii nu obțin slujbele alea, ei n-o să aibă capitalul cu care să construiască case, și dacă ei nu construiesc case, atunci

unchiul Mickey nu mai poate să dea slujbe la alți zece oameni. Nu e rasism, e economie elementară.

Băiatul trase din țigară și scutură scrumul în curentul de aer.

— Eu n-am spus că e rasism.

— Știu asta, șefule, spuse Reed Lester luându-și șapca udă și cântărind-o în mână. La naiba, prietena mea din liceu era cubaneză. Cubaneză get-beget. Toată familia ei traversase marea pe o barcă aproape ca o plută. Tata, bunicul și toate mătușile și unchii. Mama ei avea optsprezece ani și era însărcinată cu ea. Au dat de o furtună când se vedea Miamiul. Acum vedeau luminile, în clipa următoare nu le mai vedeau. Când a ajuns acolo Paza de Coastă, mai erau doar fetele în apă – mama ei și surorile mamei. Toți bărbații, tatăl Miei, bunicul ei, toți unchii ei, toți se înecaseră. Reed Lester se scărpină la falcă. Nu i-au trimis înapoi pentru că ce s-ar fi întâmplat în Cuba cu patru fete adolescente fără familie și cu una dintre ele deja însărcinată?

— De ce s-au înecat toți bărbații?

Tânărul ridică privirea, ca trezit dintr-o reverie cu ochii deschiși.

— Ce?

— De ce-au murit bărbații.

— Pentru că nu erau veste de salvare decât pentru fete.

Ploaia se transforma în lapoviță, izbind parbrizul asemenea unor insecte și strângându-se în canale clipocinde la capetele exterioare ale ștergătoarelor. Bornele de la marginea drumului se aprindeau verzi în lumina pozițiilor camionetei. După cincisprezece kilometri, la nouăzeci de kilometri de Omaha, ceva apăru pe drum; băiatul ridică piciorul de pe accelerație și începu să apese ritmic frâna.

— Ce-i ăla? spuse Reed Lester. E un coiot?

— Nu, e prea mare.

Ștergătoarele trecură peste parbriz, și ei văzură cum animalul crește în întuneric. Era un câine. Un ciobănesc german întins pe o parte, jumătate pe carosabil, jumătate în afară. Stătea cu șira spinării lungă spre ei și o ureche închisă la culoare îndreptată spre cer, coada inertă și turtită de ploaie pe acostament. Băiatul trase pe dreapta, la câțiva metri de câine, oprind motorul și luminile.

— Ce vrei să faci? întrebă Reed Lester.

— Să mă uit, cred.
— La ce? Câinele-i mort.
Băiatul întinse mâna, desfăcu rucsacul mic de la picioarele pasagerului său și își scoase mănușile, apoi aprinse luminile de avarie, scoase cheia din contact și ieși în lapovița violentă.
Reed Lester coborî din camionetă cu șapca pe cap și rămase acolo, cu mâinile înfundate în buzunarele gecii. Băiatul își trase mănușile și se duse la câine, iar Reed Lester îl urmă.
Câinele nu părea să fie acolo de mult. Blana lui stufoasă nu era îmbibată cu apă, șoldurile și ceafa încă îi tremurau în vânt. Pe drum erau așternute o peliculă de lapoviță și un strat subțire, alb, întrerupt doar de dârele negre de cauciucuri. Nu era niciun semn că vreo altă mașină virase, frânase sau oprise pe marginea drumului.
Băiatul se apropie încet, urmărind coastele câinelui și urechea neagră, ascuțită. Nimic nu mișca, în afară de lapoviță și de blana suflată de vânt. Se apropie și mai mult, se îndoi de mijloc, se mai apropie puțin, și dintr-odată câinele înălță capul cu o mișcare repezită, și băiatul se trase în spate. Lui Reed Lester îi fugiră picioarele de sub el, așa că se așeză pe acostament, spunând „Ce mama dracului”, apoi se ridică rapid și se îndepărtă.
Câinele puse capul la loc pe asfalt, și băiatul rămase acolo, uluit și înfrigurat. Ciobănescul încercase să-l muște, dar nu mai avea falca de jos. Existau botul și caninii de sus, dar atât. Limba și falca de jos fuseseră retezate și aruncate undeva. Sau erau înfipte în bara de protecție a unei mașini care mergea spre Iowa.
Băiatul își scoase mănușile, avansă iar și se propti în genunchiul sănătos, iar de data asta, când capul câinelui zvâcni în sus, puse mâinile dezgolite pe trupul lui, una la coaste și cealaltă la gât, băgă degetele în blană, liniști câinele și îi căută ochii mari și disperați. Capul coborî iar, și băiatul ascultă scâncetele ascuțite din nările însângerate; îl liniști, mută mâna la craniul câinelui și îi frecă urechile mari. Oriunde se uita vedea numai răni. Spintecături însângerate în blană, oase zdrobite sub piele. Câinele cunoscuse acea plutire bruscă și uimitoare, acea călătorie lungă prin aer și revenirea pe pământ, cu acea trosnitură de frângere. Singura lui parte rămasă intactă părea să fie gâtul, și când apăsă cu degetele pe blană, băiatul simți zgarda. Băgă degetele mai adânc și trase de o bucată de piele

înnegrită. Roti zgarda până când plăcuțele ieșiră zăngănind la lumină.

— King, spuse el. E în regulă, King. E în regulă, băiete.

Exista și un număr de telefon. Băiatul desfăcu catarama, scoase zgarda de la gâtul ciobănescului, o împături și o băgă în buzunarul de la geacă și se ridică încet în picioare, în timp ce animalul îl privea cu ochii lui ațintiți spre cer. Înălță iar capul, dar nu agresiv, ci ca pentru a se ridica, și băiatul îi arătă palma și spuse „Stai”, iar Reed Lester îl văzu cum se întoarce, se duce la camionetă și pune antebrațele pe marginea ei. Se duse lângă el.

— Ce-ai de gând să faci, șefule?

— Nu știu.

— N-ai ce să faci pentru animalul ăla.

Pe bena camionetei răpăiau bobițe de gheață. Un break de culoare închisă trecu șuierând pe autostradă, cu fața unei fetițe la geam.

— Ar fi un lucru, spuse băiatul.

Se duse la cabină, băgă mâna în rucsacul mic, scoase ciocanul Estwing și se întoarse pe marginea drumului, la câine, iar Reed Lester se uită la el și văzu cum câinele ciulește urechea la zgomotul pașilor băiatului. Văzu, pe măsură ce băiatul se apropia, cum câinele se străduia să ridice coada, îl văzu pe băiat cum se lasă iar pe genunchi, pune mâna goală pe gâtul câinelui și îi spune ceva ce el nu putea auzi. Văzu cum băiatul duce mâna la urechile câinelui, frecându-le, apoi la frunte, și îl văzu cum ridică foarte sus ciocanul, cu cealaltă mână pe ochii câinelui, și îl abate o dată, foarte tare, foarte aproape de mână.

Ridicară câinele, îl duseră într-un șanț și îl așezară acolo. Băiatul privi într-o parte și-n alta pe autostradă. Apoi se întoarse la camionetă, băgă mâna după cârpa roșie pe care tatăl lui o ținea acolo, se duse cu ea înapoi în șanț și o legă de cea mai de sus sârmă din gard. Privi în jos spre câine, în timp ce lapovița cădea, privi spre cer și se cutremură. Se duse din nou la camionetă, băgă iar mâna în spatele scaunului, se întoarse la șanț, despături prelata albastră și o întinse peste câine, băgând marginile sub el. Prelata fusese adăpostul lui, acoperișul lui de plastic în nopțile petrecute în aer liber, când cădea rouă. Se trase înapoi. Lapovița lovea zgomotos în plastic, ca și cum ar fi fost furioasă pe el. Băgă ciocanul înapoi în rucsac și se

întoarseră amândoi la camionetă. Băiatul opri luminile de avarie și porni Chevy-ul. Ștergătoarele își reluară brusc mișcarea lor zgomotoasă. Se uită în oglindă, reveni pe autostradă, își aprinse în tăcere o țigară și își continuară drumul fără să vorbească.

26.

Există o rază de lumină, modelată de o gaură de mărimea ochiului din fereastra astupată de deasupra patului, o lumină fără alt scop decât să-și împingă moneda arzătoare peste marginile scândurilor podelei – demarcații neregulate ale unui ceas ilogic. Raza e roz în zori și devine alb-gălbuie, pe măsură ce soarele avansează spre vest pe deasupra pământului – pe măsură ce pământul se rotește spre est dinspre soare –, trecând dintr-un colț al camerei, unde se află un cufăr încuiat în colțul opus, raza devine arămie, apoi iar roz, după care piere complet la piciorul de leu al sobei, ca descurajată, înfrântă zilnic de acel obiect negru din fier.

În unele zile, raza nu mai sosește niciodată, e ca și cum soarele, și timpul odată cu el, s-ar fi oprit. În alte zile, raza pâlpâie și pălește în mijlocul podelei, semnalând sosirea unui front de furtună. Iar atunci când moare dintr-odată, ca de un comutator, ea încremenește pe partea cu peretele a patului, așteptând ca raza să revină, și ochiul furișat care a întrerupt-o să plece iar.

Acum, raza e la mijlocul podelei. Ea ar putea să întindă mâna și să o pună sub ea, să o simtă cum i se adună în palmă, un galben cald, tomnatic, un perpetuum imponderabil cu lumea exterioară, liber să vină și să plece.

Ea nu se mișcă, niciun pic. Inima ei încetinește după o cursă în care crezuse că e, o cursă onirică împotriva a nimic în afara propriei sale umbre.

Ar trebui să te scoli. Ar trebui să te scoli. N-ar trebui să zaci aici așa.

Moneda de lumină stă în centrul câmpului ei vizual, tăiată în două de o crăpătură a lemnului. Cu cât refuză mai mult să se ridice, cu atât e ca și cum sinele ei real ar merge mai departe în vis, lăsând în urma lui această povară de gânduri întunecate,

această carapace. De ce să te scoli? De ce să te miști? Disperarea se lasă ca umbra unei păsări uriașe; gândurile negre se înalță precum apa. Apoi, dintr-odată, fără ca ea să decidă asta, se ridică în capul oaselor. Se ridică în picioare. O pereche de mâini în poala ei. Mâinile ei. Poate să facă degetele să se miște așa. Degetele mele. Picioarele mele. Ale mele.

27.

Se îndreptară cu furtuna spre est, iar la momentul la care ajunseră în suburbiile din Omaha era întuneric, și gheața se îngroșase la marginile parbrizului, acolo unde ștergătoarele și căldura o împingeau; iar când cauciucurile camionetei se abăteau de la făgașele de pe drumul albit, drugi de zloată se zdrobeau sub ele cu un zgomot umed, exploziv.

Ajunseră la mai multe benzi și un trafic mai intens. Un autocamion trecu prin zloată pe lângă ei, aruncându-le un val de murdărie pe parbriz, prin a cărui curgere văzură în fața lor o pereche de stopuri, dar într-un loc ciudat și într-o înclinare ciudată. Puțin mai departe văzură urmele de cauciucuri abătându-se brusc în fața lor, învârtindu-se în spirală și apoi dispărând pe porțiunea dintre sensurile de mers; apoi văzură și SUV-ul negru de acolo, strălucirea albastră a telefonului dinăuntru și buzele bărbatului care se mișcau calm, ca și cum acesta n-ar fi făcut decât să continue conversația pe care o purta înainte de a derapa de pe autostradă.

— Ditamai camionul, și ajungi cu el lângă drum, spuse Reed Lester.

— Am putea să fim noi următorii, spuse băiatul.

— Mă îndoiesc.

— Tracțiunea integrală nu folosește la nimic pe gheață, și eu n-am nicio greutate în spate.

— Vrei să mă duc eu acolo, șefule?

— Te-ar deranja? spuse băiatul privind spre el.

— Nu, ce naiba! Oprește o clipă.

— Mă gândeam că ai putea să ieși pur și simplu pe geam.

— Aș putea. Dar ce te faci dacă cad?

Băiatul privi drumul. Lumina roșie, ca o explozie stelară, a

stopurilor. Firmele încețoșate ale benzinăriilor și motelurilor alunecau pe lângă ei.

— Poate că ar trebui să oprim undeva și să mai vedem ce se întâmplă cu asta, propuse pasagerul lui.

— Spuneai că mergi doar până în cealaltă parte a orașului.

— Da, dar e un oraș al naibii de mare, și traficul ăsta o să se înrăutățească al naibii, și eu nu mă grăbesc deloc. Tu?

Băiatul privi insistent afară, spre furtună.

— Știi vreun loc unde să mergem?

Ieșiră de pe autostradă și merseră printr-o zonă comercială de parcări, magazine de băutură și multe clădiri întunecate și părăsite. În mijlocul ei, se afla un mic restaurant sub formă de vagon de marfă, cu beri din neoane luminoase la ferestre și o firmă strălucitoare în formă de palmier care declara că numele lui e Paradise Lounge.

— Îți plac hamburgerii? întrebă Reed Lester.

— Câteodată.

— Asta va fi una din acele dăți.

Lester îl direcționă să parcheze în spate, și băiatul se conformă, oprind Chevy-ul în parcarea cu pietriș adăpostită, printre alte zece mașini și camioane. Transferară rucsacul ud din benă în cabină, și băiatul încuie camioneta și îl urmă pe Lester spre ușa roșie metalică.

Înăuntru era o adunare zgomotoasă, care lăsa cumva impresia că venise din noaptea neîndurătoare cu multe ore înainte și toți deodată. Unele fețe se îndreptară spre ei ca să-i măsoare și apoi se întoarseră iar, fără să lase să se vadă vreo impresie bună sau proastă. Aerul mirosea a vită prăjită, parfum și alcool. O muzică din insule cobora din tavan, și pretutindeni pe pereți erau imagini mari și viu colorate cu nisipuri albe, ape turcoaz și fete cu spatele ars de soare.

Găsiră două taburete la bar, se așezară în licărirea albastră a unor torțe polineziene și îi cerură două beri barmanului, un bărbat solid, cu păr galben și cămașă hawaiană care văzu, cu privirea lui exersată, doi bărbați obosiți de drum și vreme și se întoarse să le toarne berile. Puse halbele în fața lor și îi întrebă:

— Vreți să mâncați aici, domnilor, sau așteptați o masă?

Lester se uită la băiat, care ridică din umeri, și spuse că o să mănânce acolo, dacă pe barman nu îl deranja.

— Pe mine nu mă deranjează, dacă pe voi nu vă deranjează.

— De ce ne-ar deranja?

— Eu știu că sunt drăguț, dar majoritatea tipilor care vin aici preferă să fie serviți de Barb sau Patti.

Își rotiră taburetele și le examinară pe chelnerițe, una blondă, alta roșcată, amândouă în cămăși hawaiene și amândouă mai mari decât oricare dintre ei cu cel puțin zece ani.

— O să ne uităm dacă se eliberează vreo masă, spuse Lester.

Bărbatul luă o expresie aprobatoare și scoase un creion de după ureche.

— Bun, spuse el. Cu ce vreți să fie hamburgerii?

•

Își băură berile, urmărind fără să comenteze meciul de wrestling universitar care se desfășura la televizorul de deasupra barului: doi bărbați musculoși, aproape goi, care se încolăceau ca niște pitoni, până când postul fu comutat, în mod inexplicabil, la un meci de baschet. Băiatul se văzu într-o oglindă din spatele barului, pe el și pe Lester, cum stau unul lângă celălalt, și părea ceva ciudat și implauzibil. Când barmanul le aduse hamburgerii, mari și clătinându-se pe cuiburile lor de cartofi prăjiți, se apucară amândoi să mănânce, recunoscători, chiar dacă băiatului nu-i era foame.

Barmanul arătă spre paharele lor, însă numai Reed Lester era gata pentru încă unul.

— Eu nu prea mă uit la sporturile universitare, îi spuse el băiatului cu gura plină. Tu?

— Nu prea.

— Cum li se spune în Wisconsin, Buckeye?

— Badgeri, spuse el.

Cuvântul se aprinse roșu pe câmpul alb al memoriei – șortul ei de alergare pe munte, în pădure.

— Știi cum li se spune aici?

Băiatul nu știa, și Reed se aplecă și spuse conspirativ:

— Cornhuskeri. Îți vine să crezi? Cine poate să spună cuvântul ăsta fără să se gândească la găozari[7]?

Își terminară hamburgerii și se apucară de cartofii prăjiți. Barmanul veni să le verifice paharele și răpăi cu nodurile

---

[7] *Cornholer,* în limba engleză, în original, termen argotic cu sensul „practicant al sexului anal”; Cornshuskers („Depănușătorii”), Badgers („Bursucii”) și Buckeyes („Castane”, simbolul statului Ohio) sunt numele populare date sportivilor universitari ai statelor respective (n.tr.).

degetelor pe bar.

— N-am nimic împotriva voastră, domnilor, dar s-a eliberat un separeu acolo, dacă vă interesează.

Se uitară, iar Lester spuse:

— Ce zici?

Băiatul aruncă o privire pe fereastra din apropiere. Lapovița continua să cadă abundent. O nesfârșită și inutilă traversare a ceții roșii a berilor din neon luminos.

— Nu mă deranjează să mai stau o vreme, dar nu mai beau.

— Tu stai, și eu beau.

Se duseră cu paharele în separeu, și roșcata, Patti, le luă comanda și plecă.

— Câți ani crezi că are? întrebă Lester.

— Habar n-am. Treizeci.

— Eu cred că mai degrabă treizeci și cinci. Totuși, în seara asta s-ar putea să fie cea mai bună din bătrânul Paradise.

În timp ce el spunea asta, ușa de la intrare se deschise larg, și două femei tinere se repeziră înăuntru, aduse de spate, strângându-se una în alta, încercând să capete control asupra tocurilor alunecoase ale cizmelor și râzând.

— Căcat, cum îmi stă părul! spuse una dintre ele.

Râseră amândouă iar și își aruncară ochii machiați prin încăpere.

Reed Lester ridică o sprânceană spre băiat.

Fetele ochiră cele două taburete libere de la bar și se grăbiră într-acolo ca să se așeze, trăgând întruna de fustele lor scurte, potrivindu-și fundurile și aruncându-și părul într-o parte.

— S-au ars, spuse băiatul.

— Ar putea să nu se ardă într-un separeu, spuse Lester.

Privi spre fete, și zâmbetul lui larg se stinse:

— Căcat.

Doi bărbați traversaseră încăperea ca să le încadreze pe fete. Sau nu bărbați, ci niște flăcăi voinici cu geci sport roșu cu alb și șepci de baseball puse invers pe cap. Fiecare se aplecă spre fata din apropiere, cu brațul înfipt în bar, ca două imagini în oglindă ale capturii. Numele de pe geaca băiatului mai solid era Valentine. La o masă din cealaltă parte a încăperii, doi alți băieți priveau și ei, iar după o clipă, fetele se întoarseră să se uite spre masa lor, apoi se aplecară și se consultară cu capetele apropiate, apoi râseră, se ridicară de pe taburetele lor și,

trăgând iar de fuste, traversară încăperea în fruntea băieților. Cel mai mic dintre băieții cu geacă înhăță două scaune de la o masă vecină, fără să ceară permisiunea, se așezară cu toții și începură prezentările.

— Găozari, spuse Reed Lester.

Chelnerița se întoarse ca să le pună băuturile în față și plecă iar. Băiatul nu voia să fie acolo, dar voia să fie treaz, așa că își bău Coca-Cola, în timp ce Lester își bea Jackul lui cu Cola.

— Am mai văzut genii de-astea cum se uitau la Mia prin baruri, spuse el.

Băiatul privi spre el.

— Iubita mea – cubaneza? Îi vedeam cum se strâng unul în altul și încep să facă pe șmecherii. Bineînțeles, se găsea întotdeauna câte un geniu găozar care să vină și să înceapă s-o vrăjească, de parcă cu nici n-aș fi fost acolo. Ea se uita la mine ca și cum n-ar fi știut ce dracu' se întâmpla, ca și cum ce-ar fi putut să facă ea, ea doar stătea acolo. Și într-adevăr, chestia e că ea doar *stătuse* acolo, șefule. E singurul lucru pe care îl făcea întotdeauna, și ei tot veneau. Lester dădu pe gât jumătate de bere și medită la cea rămasă în sticlă. Mă rog, spuse el. E singurul lucru pe care îl făcea când eram eu acolo. Dar eu nu eram acolo întotdeauna. Și pe urmă, după o vreme, nici ea n-a mai fost.

— Dar unde era?

— Unde era? Unde era, mă întrebi? Mi-am pus și eu aceeași întrebare. A început să mi se întunece nițel mintea, șefule, ca să spun drept. M-am dus la blocul ei. M-am dus acolo doar ca să văd dacă pot să o prind când vine sau pleacă. Voiam să-i văd fața, voiam să se uite în ochii mei, atâta tot. Pe buzele lui înflori un zâmbet trist. Mă rog, continuă el. Îți poți imagina în ce direcție merge chestia asta. Într-o seară, stăteam acolo, vizavi, și oprește un Cadillac negru care stă cu motorul pornit în ralenti cinci minute, douăzeci de minute, nu știu, până când la un moment dat se aprinde becul din plafon și ea coboară; îi zâmbește ăluia din mașină și flutură degetele spre el. Mia. Mia a mea. Dumnezeule!

Lester se aplecă deasupra băuturii lui, o duse la gură, bău și apoi o puse la loc, pe cercul ei umed de pe masă.

Băiatul își dorea o țigară. Căută în zadar un ceas.

Lester se uită la el pe sub sprâncene.

— Chestia e că eu cunoșteam mașina aia, șefule. Și capul chel și bătrân care se luminase atunci când se aprinsese becul din plafon. Era scriitorul. Scriitorul celebru, pe care facultatea îl închiriase pentru anul ăla.

Băiatul așteptă să audă numele scriitorului, dar Lester ridică doar paharul, din nou, înghiți și se înfioră.

— La vreo două seri după acea primă seară, am văzut Caddy-ul negru parcat în fața unui anumit bar, o bombă din oraș, unde profesorii bătrâni se duc să bage mâna pe sub fustele studentelor, în separeurile din spate. Așa că intru, și ei erau acolo. Aveau o conversație minunată. Aproape că se atingeau cu capetele pe deasupra mesei, și el își pusese gheara lui bătrână pe încheietura ei, iar eu mă trezesc că mă duc acolo. Mă duc acolo, ei ridică privirea, și, când Mia mă vede, îi piere zâmbetul, pur și simplu îi piere.

Lester privea fix într-un punct îndepărtat, vreun segment de câmp vizual de dincolo de umărul drept al băiatului, și întorcea încet paharul în mâini.

— Mă opresc lângă separeu, și marele scriitor se uită la mine. Cu capul lui chel și barbișonul lui. Se uită la Mia, se uită iar la mine și zice: „Iubitul gelos, presupun?” Eu mă uit la el și spun: „E o onoare să vă cunosc, domnule, sunt un mare admirator al operei dumneavoastră”, și el dă din cap și zice: „Ești foarte amabil”, și eu: „Cum e s-o fuți pe iubita mea, îți place?”

Lester își ridică băutura, sorbi din ea și o puse jos.

— Mia a spus ceva, dar eu n-am auzit. Acum eram doar eu și scriitorul, ne holbam unul la celălalt. „Tinere”, spune el, foarte liniștit. Foarte senin. Îmi amintesc fiecare cuvânt, șefule. „Tinere”, spune el, „după o astfel de remarcă, pot doar să presupun că tu ai presupus, poate ținând cont de vârsta mea, poate de comportamentul meu sau Dumnezeu știe ce, că eu nu o să mă ridic din separeul ăsta și n-o să-ți fac fundul arșice, obraznicule ce ești. E o presupunere eronată. Pe de altă parte, este absolut adevărat că aș prefera să rămân așezat unde sunt. Nu vrei să te așezi și să-mi permiți să-ți ofer ceva de băut?” La care eu am răspuns: „Am citit odată o carte a ta, muistule, și decât să mai citesc încă una aș prefera să mi-o bage cineva în fund”. Mă rog. Marele scriitor s-a întors spre Mia și și-a cerut scuze, ca și cum s-ar fi dus la budă, a ieșit din separeu, s-a întors și mi-a dat o directă ciudată, de modă veche, în burtă, dar

m-a prins la încheietură, și am auzit niște oase cum îi cedează și, înainte să mai ridice mâna, eu am venit cu stânga împrejur și l-am așezat la loc în separeu plin de sânge; îi țâșnea din nas peste tot pe cămașa lui frumoasă, pe sacoul sport și peste mâinile Miei, când ea a venit și a încercat să-l șteargă cu niște șervete de cocktail. Dumnezeule, arăta ca o asistentă care încearcă să tamponeze o rană la burtă cu șervetele alea mici, nenorocite.

Lester ridică paharul în care mai era doar drojdie apoasă.

Băiatul întoarse privirea, atras de torțele polineziene electrice de la bar. Imitau curgerea întâmplătoare a unor picături de ceară, dar dacă te uitai mai bine, nu era deloc întâmplătoare, ci ciclică și predictibilă.

— Și dup-aia ce? întrebă el, reluându-și poziția.

— Dup-aia ce ce?

— Ce s-a-ntâmplat?

Lester îl privi apatic.

— Păi sunt aici, nu-i așa? Dădu peste cap paharul gol și zdrobi niște gheață între măsele. Am fost dus în fața decanului, și știi ce mi-a spus? A spus că pot să plec naibii din campusul lui până la cinci după-amiază sau direct la pușcărie, cum prefer. Eu i-am zis că nu eu am dat primul, și decanul zice că marele scriitor spune altceva, și eu i-am zis că barul era plin de martori și el zice că nici măcar unul din ei nu spune ca mine. Eu i-am spus că există unul care nu spune asta, și el mă-ntreabă cine, și eu zic Mia, fata care a fost acolo tot timpul. Dar decanul scutură din cap la mine și spune fiule, n-a fost nicio fată acolo.

Băiatul se ridică să se ducă la fumat. Trecu pe lângă toalete și văzu telefonul public pe care nu-l observase când intrase; se gândi cât de târziu e și când sunase ultima oară – la câteva zile după ce ea ieșise din spital, și, chiar dacă era voioasă și spusese că se bucură să-i audă vocea, el nu auzea în vocea ei decât spitalul: pacienții care se plimbă pe holuri, care murmură, care se uită la televizor, care plâng, cei uitați, cei distruși.

Ieși pe ușa de metal, în noaptea rece, cu lapoviță.

În lumina galbenă, era un bărbat care fuma, cu spatele la perete și un picior ridicat, ținând călcâiul cizmei de cowboy proptit pe cărămizi. Lapovița sărea peste marginea jgheabului prea mic și cădea în unghi înclinat într-un loc aflat la doar câțiva centimetri de vârful celeilalte cizme. Bărbatul duse mâna la

cozorocul șepcii și spuse:

— Nu-i cine știe ce, dar e uscat.

Băiatul își ridică gulerul și puse o țigară în gură, iar bărbatul scoase o brichetă și i-o aprinse. Avea o față brăzdată de riduri adânci, iar barba nerasă devenise argintie. Cozorocul șepcii îi umbrea ochii.

— Frumoasă noapte, spuse el. Mai ai mult de mers?

— Nu foarte mult.

— Asta e bine. Cred că o să se transforme în zăpadă, și zăpada peste gheață e mare distracție.

Băiatul încuviință din cap, fumând.

— Tu mai ai mult de mers? spuse el.

— Acum deja nu mai e mult. Dar ăștia ultimii kilometri sunt grei, nu-i așa? Mai ales când ai ceva la care merită să ajungi.

Se răsuci și surprinse privirea băiatului, care zâmbi ușor și întoarse ochii.

— Încerc doar să ghicesc, spuse bărbatul arătând spre mașinile din parcare. Chevy-ul ăla.

— Poftim? spuse băiatul.

— Ziceam că Chevy-ul ăla, cel albastru, e mașina ta.

Băiatul se holbă inexpresiv la camionetă. Îl vedea cu coada ochiului pe bărbat cum îl urmărește.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi, după expresia pe care o aveai când ai ieșit, mi s-a părut că n-ai mai avut plăcerea să vezi acest fumoar. Și văd numărul de Wisconsin. Și pare mult bagaj în cabină, ca pentru un om plecat la drum.

— A ta care e? întrebă băiatul trăgând din țigară. Examină parcarea, căutând mașina unui polițist aflat în afara programului de lucru sau a unui detectiv.

— Fordul negru de-acolo, cu spatele închis, spuse bărbatul.

Băiatul privi și văzu pe geamul din spate un abțibild cu steagul american și, mai jos, unul pe care scria SMITH & WESSON, doar atât.

— Cred că în spate poți să și dormi, spuse băiatul. – Ai putea, dacă n-ar fi atât de plin că nu mai încape nici măcar un șoarece.

Fumară, privind în noaptea care venea mai devreme. Răpăitul lapoviței pe plafoanele și capotele mașinilor. Băiatul simți că aerul rece îi mai limpezise gândurile.

— În timp ce veneam încoace, am găsit un câine pe marginea

drumului, spuse el. Un ciobănesc german. Avea zgardă și plăcuțe.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul, fără să privească spre bărbat.

— Mort?

— Nu.

— Fusese lovit?

— Da.

— Ce-ai făcut?

— Nu mai era nimic de făcut.

— Și ce-ai făcut?

— L-am lichidat. Apoi l-am pus sub o prelată lângă gard. E un număr de telefon pe una din plăcuțe.

Bărbatul privi spre băiat, apoi afară, spre furtună.

— Taică-meu a împușcat o dată un câine, spuse el fumând și scuturând din cap. Bătrânul Jim-Jim. Parc-aud și acum focul ăla de pușcă de parc-ar fi fost ieri.

Pe drumul de lângă autostradă trecu încet o mașină de poliție, iar fața ofițerului luminat de lumina bordului se întoarse să-i cerceteze și să le rețină figurile.

— Cel care a lovit câinele nici măcar n-a încetinit, spuse băiatul.

— Și asta te miră?

— Poate nu și-a dat seama că l-a lovit, spuse băiatul studiindu-și țigara.

— Întotdeauna ai o părere așa de bună despre oameni? întrebă bărbatul privind spre el.

— Nu, nu întotdeauna.

Bărbatul trase ultimul fum și ținu mucul în fața lui, de parcă ar fi fost un obiect nou și straniu.

— A existat o vreme când puteai să mănânci bine și să fumezi după aia o țigară fără să te ridici de la masă. Îți mai aduci aminte?

Aruncă mucul într-o groapă din asfalt, plină cu zloată, se desprinse de perete și duse mâna la cozorocul șepcii.

— Numai bine.

— Și ție la fel.

— Ai grijă de tine.

28.

Exista chestia asemănătoare cu un jeep, bineînțeles – pe undeva. Ascunsă în vreo peșteră de tufăriș, cu alte tufe peste ea ca s-o mascheze. Ea știe când a folosit el mașina după mirosul lui de benzină și mirosul locurilor în care a fost, un fast-food, o frizerie, un bar. Mirosurile dintre acești pereți sunt limitate, iar cele pe care le aduce el din lumea exterioară trebuie amușinate și identificate, cum amușină câinele familiei musafirii. Caitlin încearcă să simtă mirosul motelului în care a stat ea cu familia. Restaurantul în care mâncau, Black Nu Mai Știu Cum. Încearcă să simtă mirosul parfumului mamei sale.

O dată pe lună, el vine cu cumpărături, și ea știe că se întâmplă o dată pe lună după datele de pe revistele pe care le aduce, National Geographic, Field & Stream. *Așa știe ea, cu aproximație, de cât timp e acolo. Niciun ziar. Nimic care să-i spună ceva despre ea sau despre căutarea ei, nimic care să-i spună ceva despre fratele ei – cât timp a zăcut acolo, cine l-a găsit, cum l-au coborât de pe munte, ce-i mai face piciorul și N-ar fi trebuit să-l lași acolo, n-ar fi trebuit să faci asta niciodată, cum zăcea acolo atât de speriat și piciorul în acel unghi nefiresc. Bărbatul spusese că văzuse la știri, când coborâse de pe munte, că băiatul e bine așa că să nu mai întrebe – iar uneori aduce câte o bluză nouă, viu colorată, de la raionul de băieți, pentru că nu vrea să cumpere de la femei; nici tampoane sau rimel nu cumpăra, lucruri de felul ăsta existau deja aici, stivuite pe un raft de deasupra toaletei. Vederea lor îi spusese totul încă din prima zi, totul.*

Oamenii îl văd atunci când merge cu chestia aia asemănătoare cu un jeep, când se duce unde se duce el. Trebuie să-l vadă. Trece printre ei ca oricare altul. Face cumpărături. Schimbă amabilități. În acea primă zi, purtase inel, dar nu și după aceea, iar aici nu e nicio femeie, Caitlin își dă seama de asta așa cum orice femeie și-ar da seama. Se gândește oare cineva la el? I se pare cuiva ciudat?

Moneda galbenă de lumină a trecut peste a noua crăpătură dintre scânduri. Caitlin se ridică de pe pat și se duce la baie, în urma razei albastre de lumină a lămpii de cască de alpinist care o precede precum văzul însuși.

Baie. Să fim serioși. Mai degrabă un veceu din fundul curții, cu vas de porțelan, fără apă curentă. Caitlin trage ușa subțire și introduce micul cârlig în urechea lui, ia o cutie de pe raft, aruncă un tampon despachetat în găleata cu apă, unde el se umflă și plutește ca un animăluț înecat. Mai sunt încă patru în cutia asta. Și câte douăzeci în cele patru cutii rămase. Asta era programul ei, mandatul ei aici? În spatele toaletei, jos, într-un colț al lemnului vechi și înnegrit, e un petic de umbră mai deschis. O dată, Caitlin s-a pus în patru labe și a privit atent. A pipăit cu vârfurile degetelor. Zgârieturi mici și ușoare pe lemn. Crestături. Luni întregi de ținut calendarul, incomplet marcate. Asta îi provocase silă și o învățase: nu ține socoteala. Nu însemna. Nu crede într-un sfârșit previzibil, în care nu ai altceva de făcut decât să aștepți și iar să aștepți.

Caitlin se așază și face pipi, cu un răpăit răsunător în vasul fără apă curentă, ia tamponul de codiță, îl scoate din găleată și îl aruncă în bol, înclină găleata cu apă și clătește totul, spre locul în care curge totul, în funcție de legile gravitații și ale geografiei. Și asta e decis tot de Marea Cumpănă a Apelor.

În oglinjoara neclară prinsă de perete e un miner albicios, cu o lună de halogen în mijlocul frunții. Pijamaua zace pe podea, și Caitlin se ridică în picioare ca și cum s-ar fi înălțat din ea, cu pielea zgribulită de frig. Înmoaie o cârpă în apa rămasă în găleată, o freacă cu săpun și se spală, în timp ce fata din mintea ei își reia povestea din mijlocul propoziției... însă mai ales un lucru trebuia să-mi spun în fiecare dimineață, când mă trezeam în locul acela... vocea nu e a ei, e vocea unei fete mai mari, mai dure, care pare să vorbească unei săli de sport pline de fete, cu expresii reținute, în timp ce trupurile lor își imaginează și inimile lor bat pline de o însuflețire stranie, și ea e una dintre ele, umăr la umăr cu prietenele ei. Ascultați-mă, vi se poate întâmpla și vouă așa ceva, ăsta e mesajul fetei.

Caitlin ia prosopul gri și aspru, se șterge rapid și începe să se îmbrace.

Ce trebuia să-mi spun eu mie însămi?

Nu exiști decât tu. Nu exiști decât tu.

•

În cealaltă cameră, Caitlin întinde brațele într-o parte și apoi în cealaltă, încălzindu-și coloana. Rotește capul, se îndoaie din șolduri și își apucă degetele de la picioare, își prinde brațele în

jurul genunchilor, așa îndoită, și se îmbrățișează ca un pliu uman compact, inspiră, inima ei întoarsă cu susul în jos bate uniform, expiră. Atinge inelul gros de la gleznă, fierul dur cu căptușeala lui de piele, care acum nu i se pare mai straniu decât propriul ei picior. Își desprinde brațele, adună lanțul în pumni și se ridică, aplecându-se până când toată greutatea ei se opune porțiunii de lanț rămase, și începe să meargă în sensul acelor de ceasornic, ca un catâr care învârte roata unei mori.

Plăcuța de oțel, cam de mărimea unei fișe de bibliotecă, se mișcă ușor sub cele patru nituri ale ei, scoțând la lumină fibre de lemn brut, în timp ce ea parcurge o jumătate de cerc și apoi se întoarce. Mișcarea plăcuței de oțel e bună, dar ea se concentrează asupra inelului, micul semicerc de oțel sudat pe plăcuță, a interiorului său rugos, maroniu-roșcat, unde ea a alimentat coroziunea cu ajutorul unei diete de apă, transpirație, suc de portocale, urină și Cola. (Particulele de rugină sunt mai tari ca oțelul, scumpo, îi spusese tatăl ei cândva, ca să o consoleze după ce un leagăn o lăsase să cadă în fund; uzura prin frecare e inevitabilă.) Cu fiecare trecere încordată a ei, zaua de legătură parcurge arcul inelului și înapoi, transmițând spre mâinile ei, prin zale, un cod spasmodic și scrâșnit. Răsucirile au devenit mai rugoase, mai zgomotoase, și ea se oprește la fiecare șase treceri ca să asculte dacă se aude vreun șuierat. Vreun zgomot de pași.

Moneda de lumină e pe ultima scândură de lângă piciorul leului, și Caitlin dă drumul lanțului pentru ziua aceea, îngenunchează cu fața spre est și încearcă inelul cu dosul moale al degetelor. E cald. Umezește vârful unui deget și adună particulele minuscule, ca o sare vărsată. Duce vârfurile degetelor la buze și încearcă gustul cu limba, izul aparte de rugină pe care acum îl adoră, atât de asemănător cu cel de sânge. Bine lucrat. Aude fluieratul în pădurea de afară, se ridică în picioare și se scutură pe genunchi. Bravo. Fluieratul se apropie, și ea se duce la pat, se întinde pe spate, ia revista, o deschide și se uită fix la o imagine cu o mumie egipteană. Revista tremură, degetele ei tremură din cauza efortului depus, vibrația și zbârnâitul nervos al lanțului e încă viu în mâinile ei, ca un puls nebunesc. Bine lucrat. Bravo.

29.

Reed Lester se juca cu paharul sprijinit de masă, rotind în cerc cuburile goale de gheață. Pe fața lui era o nuanță nouă de roșu, ca pe fețele celor care stăteau lângă geamurile unde luminau sticlele roșii de bere. Chelnerița îi aduse încă un pahar și îl întrebă pe băiat dacă mai vrea unul, iar el îi spuse că vrea un pahar cu apă, și ea se duse la grupul de tineri din colț care începuse să comande shoturi – pe care le beau în cadrul unui fel de joc, trântind zgomotos paharele pe masă și aclamând. Cei de la mesele de lângă ei își achitaseră notele de plată și plecaseră. Unul dintre băieții în geacă o înconjura cu brațul pe una din fete. Un alt băiat se aplecă să-i spună celeilalte fete ceva la ureche, iar ea îl împinse, spunând: „Pleacă de-aici cu respirația aia de câine. Dumnezeule!”

La fereastră, lapovița se transforma în zăpadă.

— Știi la ce mă gândeam, șefule?

— Nu.

— Mă gândeam că ar fi bine să vii cu mine la unchiul Mickey. O să ne angajeze pe amândoi cât ai clipi.

Reed Lester pocni din degete fără zgomot. Se lăsă pe spate și îl privi pe băiat cu ochi încețoșați de whisky. Pleoapele îi alunecară în jos și se deschiseră abia după mult timp, și atunci doar ca reacție la zarva de la masa tinerilor. Un scaun zgârie podeaua și un mănunchi de chei căzu pe jos, apoi fu recuperat.

— Ah, stai jos, Courtney, spuse unul dintre băieți, zău așa.

— Abby, spuse fata ridicată în picioare, vorbesc serios.

Fata pe nume Abby spuse ceva, iar cea din picioare răspunse:

— Vorbesc serios, eu iau mașina. O să rămâi blocată aici.

Reed Lester îi privea inexpresiv.

— N-o să rămână blocată, spuse unul dintre băieți.

— Abby, repetă fata. Abby.

Fata pe nume Courtney traversă încăperea singură, aprigă și nesigură pe cizmele cu tocuri, și ieși afară. Într-o clipă, o pereche de faruri se aprinse, îndesind ninsoarea, viră și fu înlocuită de ochii roșii ai stopurilor, care se clătinară peste parcarea cu gropi, se rotiră spre drumul de lângă autostradă și dispărură.

— Ce prostie! spuse Lester. Ce prostie!

— Cred că e timpul s-o-ntindem, spuse băiatul.

— Haide, spuse Lester, fluturând extravagant din mână. Dar lasă-mă doar o clipă. Mi se învârte capul ca un glonț într-o cană. Îmi trebuie apă. Un pahar cu apă, și-o să fiu în formă.

Capul i se rostogoli iar pe spate, și el închise ochii. Băiatul se uită după chelneriță, care era în spatele barului, privind într-un ecran de calculator. Se uită o vreme la Lester, apoi se ridică și o luă pe hol spre toaleta bărbaților.

— Lasă-l aici, Dudley, spuse el către ghipsul crăpat de deasupra pisoarului, către falusul mare și curbat desenat cu grijă acolo. Adu-i naibii rucsacul înăuntru și șterge-o.

Afară, prin hol, trecea un grup. Cineva de talie mare bubui în ușa băii. Un bărbat răcni, ușa din spate a restaurantului se deschise gemând, iar după ce grupul trecu, se închise tot cu un geamăt, iar băiatul îi auzi slab cum râd în parcare. Un motor se trezi brusc la viață, portierele fură trântite și zgomotul motorului se stinse încet.

Băiatul se spălă pe mâini, mototoli un prosop de hârtie, ieși în hol, se duse la ușa de metal, ieși iar și se uită după bărbatul care îi oferise un foc mai devreme, dar nu era acolo, nimeni nu mai era acolo, își aprinse țigara și se sprijini de perete. Lapovița se transformase complet în zăpadă, și pe jos erau depuși cel puțin câțiva centimetri, pe Chevy, pe Fordul negru cu spatele închis, peste toate în afară de dreptunghiurile de pietriș unde stătuseră până de curând mașinile și camionetele, care se umpleau și ele rapid. Ochii lui căzură pe cel mai proaspăt dreptunghi și rămaseră acolo. Apoi privi spre partea laterală a clădirii, pe care o ocolise când parcase. Privi din nou la dreptunghi. Urmele de cauciucuri care plecau de la el nu duceau pe acolo, ci se curbau în direcția opusă, dispărând într-o fantă îngustă dintre Paradise Lounge și clădirea din bolțari de alături. Băiatul se sprijini de zidul de cărămidă, fumând și privind. Peste o clipă, în colțul pe lângă care dispăreau urmele de cauciucuri apăru un nor alb de respirație. Doar unul.

Privi spre Chevy-ul albastru, sub haina lui de zăpadă, și se gândi la rucsacul mic din cabină și la ciocanul din rucsac. Își aminti greutatea lui și sunetul loviturii și trase adânc din țigară. Se uită iar spre colț, apoi strivi țigara cu piciorul și intră înapoi în bar.

Făcu câțiva pași spre sala de luat masa, apoi se întoarse și

intră iar în toaleta bărbaților, apoi în cabina cu veceu. Lângă el, într-un colț puturos, era o pompă de desfundat ieftină. Cauciuc negru mizerabil și un mâner murdar de lemn.

Valoarea unui băț, se gândi el.

Prinse calota de cauciuc între podea și gheată, deșurubă bățul, se duse cu el la lumină și îl privi. Dincolo de băț văzu din nou bățul și pe el însuși ținându-l, în pătratul de geam de deasupra chiuvetei, fața lui gălbuie, umbrită de becul din plafon, cu adânciturile întunecate de sub frunte.

Ce-ai de gând, Dudley?

30.

Ea cunoaște lumea sacului de dormit. Interiorul satinat care se transformă din rece în cald, deschizătura pentru cap cu un șnur care o strânge până la mărimea unui pumn de copil, plămânul lui care respiră umed, ca și al tău. Plăceri de mult dispărute.

Fetițo, se aude vocea lui prin deschizătură. Din nou: fetițo, iar ea se mișcă puțin, pentru ca el să nu pună mâna pe sac – pe umărul ei, pe șoldul ei. Iese în dimineața rece, clipind, întâi cu degetele, apoi cu brațele și cu capul. Șunca sfârâie într-o tigaie. Aerul e afumat și înțepător. El stă cu spatele la ea. S-a întors târziu azi-noapte, își amintește ea, și s-a dus direct la patul lui, încercând să n-o trezească.

Ea trage fermoarul până la deschizătura mai mică de la picioarele ei, pe unde intră lanțul, își lasă picioarele peste marginea patului și le bagă, desculțe, în papuci. Poartă pijama de flanelă, dar dimineața, o fată trebuie să se poată scula din pat fără să fie urmărită, așa că el își ține ochii plecați în timp ce îngenunchează la picioarele ei și îi descuie cătușa.

•

Știi ce zi e azi? Îi întinde farfuria de plastic. O cutie de suc pentru copii pentru cealaltă mână a ei. Bărbatul a încetat să-i mai ofere cafea, știe că ei nu-i place. Ea stă pe pat, și el își trage aproape scaunul de camping. Lângă sobă e o piramidă îngrijită de lemn de foc proaspăt. Toporul și fierăstrăul sunt afară, undeva. Pistolul e la șoldul lui.

Caitlin ia furculița de plastic și se uită la bulgărele galben de ouă, Mănâncă, Courtland. Caitlin ia o îmbucătură cu furculița și spune luni.

Nu…

Joi. Sâmbătă.

Nu, nu ziua din săptămână, fetițo. Ceva mai important. Gândește-te la ceva mai important.

Ea mestecă ouăle, rupe cu degetele o bucată de șuncă, o bagă încet în gură, mestecă și ridică din umeri.

Care e cea mai importantă zi a anului? spune el. Ziua pe care toată lumea o așteaptă cel mai mult?

Ea se uită la el. Apoi se întoarce și se uită la brăduțul de la capătul patului ei. La colierele de fructe roșii de pădure și popcorn pe care le înșirase pe sfoară în timp ce la difuzorul cel mic cânta Johnny Mathis. Își înțeapă degetele cu acul ca să rămână atentă acolo, cu ea, în acest loc, și nu la vreo amintire cu miros de lumânări de acasă.

Sub crengile pomului e o cutie mare și roșie. Ah, spune ea.

Aha, spune el.

După ce mănâncă, el pune iar Johnny Mathis și stă cu cafeaua pe scaunul lui, privind ninsoarea de la micul pătrat al ferestrei. Îi spune lui Caitlin că așa îi place dimineața de Crăciun: simplă, liniștită. Când era mic, nu era chip să-l scoale careva din pat pe bătrânul lui înainte de amiază, și tot beat era. Uită-te la toate cadourile astea afurisite, spune el. E Crăciunul, fir-ar al naibii. De ce nu mi-a spus nimeni că suntem bogați?

Bărbatul își rotește scaunul, deschide ușița de fier și bagă bățul în foc, declanșând o prăbușire sfărâmicioasă. Soba e o chestiune serioasă. Extrem de serioasă. Dacă ea nu s-ar ocupa de sobă cum trebuie, cât e el plecat, dacă ar fi neglijentă… își poate oare imagina o modalitate mai groaznică de a muri decât focul?

Hm… să mori în foc, legată cu lanțul ca un câine?

El aruncă înăuntru un butuc și îl potrivește cu bățul. De un Crăciun, spune el, nu-mi doream altceva decât un briceag. Din ăla mare, cu o sută de funcții. Un briceag de supraviețuire adevărat. Nu ceream nimic altceva. Taică-miu lucra ca pădurar și nu stătea prea mult pe-acasă, dar când era acasă, voia să se asigure că băieții lui nu devin niște fătălăi cât e el plecat. Dacă plângeam când ne bătea, continua să ne bată până tăceam. Eu

îmi doream briceagul pentru că mă gândeam că e ultimul lucru pe care și l-ar dori un fătălău.

Bărbatul privește fix spre foc. Noul buștean sâsâie și șuieră.

Și l-ai primit? spune ea.

El ridică privirea. Ce?

Briceagul.

Nu. Taică-miu mi-a spus: Știu că-ți dorești briceagul ăla, băiete, dar ce fel de tată aș fi eu dacă i-aș da un briceag unui băiat care încă face în pat, ce fel de mesaj ar fi ăsta? Bineînțeles, mă confundase cu Bobby, fratele meu mai mic, dar nu puteai să-i spui asta. Și nici să-i amintești că el, și nu Bobby, își pierdea cunoștința și se pișa pe el pe canapea.

Mâna lui se duce spre șold, unde își ține cuțitul mare de vânătoare, dar nu găsește nimic și se întoarce la loc. Închide ușița și se întoarce din nou spre ea. Cuțitul, cu teaca lui cu tot, e în dulapul de lângă patul lui. Sau sub pernă.

Bărbatul bea din cafea. Ea se uită la lanțul care zace pe podea. E eliberată de el, și totuși mâinile ei tânjesc după el.

Doi ani mai târziu, spune el, la doar câteva luni după ce Bobby s-a spânzurat cu un cablu electric, el – taică-miu – era în Oregon, când o încărcătură de bușteni s-a rostogolit de pe un camion și l-a strivit. Bărbatul înalță cafeaua, dar nu bea din ea. O echipă de treizeci de oameni veneau și plecau toată ziua, și taică-miu a fost ăla care a trecut pe acolo când buștenii s-au hotărât s-o ia la vale. Unii ar vedea în asta mâna lui Dumnezeu.

Ea așteaptă, apoi spune, dar tu?

Eu? Bărbatul râde. După ce l-ai văzut pe fratele tău mai mic atârnând de o țeavă ruginită de la subsol, știi cam tot ce trebuie despre Dumnezeu.

Pe obrazul ei se prelinge o lacrimă, și asta o surprinde. E ziua asta. Familia ei. Vocea lui. Johnny Mathis care cântă pentru pereții aceștia, paturile acestea, care la o simplă privire trădează toate lucrurile brute, incredibile la care au asistat.

Ea își șterge lacrima, și el spune hei, îmi pare rău. Ce-o fi în capul meu? Cui îi trebuie să audă tâmpeniile astea? E Crăciunul! Ceașca de cafea se înalță și capul lui se lasă pe spate pentru ultimele picături – o singură convulsie puternică a mărului lui Adam pe sub piele –, iar când privește din nou spre ea, ochii lui sunt plini de căință.

Ți-am adus ceva care o să te înveselească.

Bărbatul ia cutia cea roșie și i-o pune în poală. E surprinzător de ușoară pentru mărimea ei, și lui Caitlin i se strânge inima la gândul că înăuntru e o rochie, dar apoi își aduce aminte că el n-ar face așa ceva, e prea atent.

Eu nu ți-am luat nimic, spune ea.

El face un gest în semn că asta n-are importanță.

N-am avut timp, spune ea.

El face un gest impacientat spre cadou.

Ea desface aripile de hârtie și studiază imaginea de pe cutie. Doar pentru o clipă, în pieptul ei se trezește ceva asemănător cu însuflețirea, cu fericirea, apoi înțelege cruzimea situației.

Scoate capacul, mototolește hârtia subțire, și inima ei începe să bată tare.

Asta-i o glumă?

O glumă cam scumpă, spune el scoțând din ambalaj una din cele două rachete de zăpadă. Mă gândeam că poate ți-ar plăcea să ieși de aici puțin. Ai mai purtat așa ceva?

31.

Băiatul ieși iar pe ușa metalică, în frig și zăpadă, și avansă fără grabă pe lângă perete, spre colțul unde văzuse dâra de respirație albă și unde acum văzu încă una. Începu să murmure și să pășească greoi, dibuindu-și șlițul în timp ce ajungea la colț, iar când văzu geaca albă de acolo, în penumbră, făcu un pas stângaci în spate și spuse „Ah, scuze”.

— Cară-te, prietene, spuse băiatul în geacă.

— Scuze, șefule, spuse băiatul. Voiam doar să golesc rezervorul.

— Golește-l altundeva, prietene. Pișe-te și dispari.

Era tipul cel solid, Valentine, cu geaca de un alb strălucitor pe aleea neluminată. Numărul 10 roșu-aprins, pe un câmp alb.

Băiatul privi dincolo de Valentine pe alee, și tipul cel solid avansă ca să-l împiedice să vadă.

— Nu înțelegi? Ți-am spus să dispari, spuse el.

Băiatul simțea în față respirația lui acră, de alcool. Se retrase cu spatele pe unde venise și se opri, privind spre Valentine. Valentine mai făcu un pas și băiatul se retrase iar. În felul

acesta, ajunseră amândoi după colț, iar când Valentine trecu complet de el, băiatul nu se mai mișcă. Lăsă bățul de lemn să-i alunece din mâneca gecii și îl prinse de capătul filetat, care funcționa ca un mâner. Văzu, în lumina zăpezii, petele negre din ochii sticloși și albaștri ai lui Valentine și lovi cu bățul în sus, într-un arc de cerc șuierător care îl nimeri pe băiatul mai solid în ureche. Valentine duse mâna la cap, alunecă în genunchi și apoi în față, pe mâna liberă, cu fața schimonosită într-un țipăt mut.

Băiatul îl ocoli și intră pe alee, avansând spre cealaltă geacă pe care o vedea acolo, în întunericul mai dens, ca un semnal, ca un steag. Pe geacă scria Whitford, și băiatul acesta, Whitford, stătea în spatele camionetei într-o postură arogantă, cu blugii și chiloții întinși de la un genunchi la altul, mișcând din fundul alb și încordat. Ceilalți doi băieți de la masă erau aplecați peste marginea camionetei, cu mâinile în jos în întunericul platformei, ca niște ajutoare de la fermă care îndeplinesc un act legat de creșterea animalelor. Când ei ridicară privirea, băiatul văzu că el nu mai era el însuși – nu mai era băiatul pe care îl cunoștea el, ci conturul întunecat al unui bărbat, decupat de lumina și zăpada din spatele lui, fără vârstă sau chip, care avansa sigur pe el spre ei.

Unul dintre băieți spuse „Căcat”, iar Whitford, cel care dădea din fund, ridică ochii, privi peste umăr și spuse, fără să se oprească:

— Tu cine dracu' ești?

Nu văzu, doar auzi bățul care se abătu șuierând prin întuneric și îl lovi imediat sub geacă, lateral, peste fund, ca pentru a-i crea o nouă despicătură orizontală. Whitford urlă și se îndepărtă, învârtindu-se, de altă lovitură, pe care o primi însă peste față. Ridică mâinile și începu să se împleticească, până când cătușele blugilor îi puseră piedică și îl făcură să cadă cu palmele întinse în zăpadă.

— Nenorocitule! spuse el îndepărtându-se târâș. Nenorocitule!

Băiatul ridică bățul iar, și cei doi băieți aplecați peste bena camionetei dădură drumul la ceea ce țineau și o rupseră la fugă pe alee, iar fata care stătea cu fața în jos începu să alunece peste haion. Băiatul îi puse mâna pe noadă ca s-o oprească. Părul îi cădea peste față ca o pânză de păianjen și se simțea miros de vomă, băiatul vedea locul în care voma topise zăpada,

adunându-se pe platforma camionetei.

Lăsă bățul să cadă și o apucă de subsuori, gândindu-se care ar fi cea mai bună modalitate de a proceda. În timp ce făcea asta, auzi pași grei în spatele lui și se pregăti pentru lovitură, care îl atinse cu asemenea forță încât îl trânti peste trupul fetei. Un braț îi înconjură gâtul și îl ridică, el îi dădu drumul fetei ca să prindă brațul, și fata începu să alunece iar, inertă și greoaie, peste haion. Căzu peste el, lovindu-se cu bărbia de marginea haionului și capul ricoșându-i pe spate, se prăbuși ca o păpușă, cu capul aterizând ultimul și săltând o dată moale pe pământul acoperit cu zăpadă.

Băiatul fu ridicat de pe picioare, simțind pe fața lui pielea feței lui Valentine, maxilarul care se mișca în timp ce îi spunea încet: „Te-am prins, prietene, te-am prins”. Băiatul se încordă, dând din picioare și lovind orbește cu pumnii spre capul lui Valentine, dar brațul acestuia se întări și mai mult, până când băiatul nu mai putu respira, simțind doar respirația celuilalt care îi spunea la ureche: „Încetează odată, nu te ajută cu nimic”.

— Întoarce-l încoace, Clayton.

Băiatul fu răsucit și se trezi în fața lui Whitford, care se ocupa răbdător, cu capul plecat, de șlițul și de cureaua lui. După ce termină, își puse iar șapca cu cozorocul la spate și se uită la băiat. Își duse degetele la pomet, pipăindu-l ușor cu vârfurile degetelor. Se uită la fata căzută și apoi iar la băiat.

— Lasă-l să respire puțin, Clayton. Pare c-o să leșine, și nu cred c-ar vrea una ca asta.

Whitford se apropie de fată și începu să caute pe jos. Lovi cu piciorul chiloții ei negri, răsuciți, spunând: „Nu asta. A, aici erai”. Se apleca și trase bățul de sub piciorul ei. Se uită la el ca și cum ar fi fost o mostră rară de armament.

— Ăsta să fie oare? La naiba.

Duse bățul la șoldul fetei și îi ridică fusta. Se uită iar la băiat, care atârna ca o cârpă în brațele lui Valentine.

— Putea să-ți vină și ție rândul după ce terminam noi, amice. N-aveai niciun drept să devii agresiv. Pune-l acolo, pe haion, Clayton.

Băiatul se zbătu, dar Valentine era prea mare și puternic, iar când băiatul fu țintuit de haion, Whitford îi înconjură talia cu mâinile și începu să-i desfacă cureaua. Băiatul încercă să-l prindă de încheieturi, dar bățul îl șfichiui peste degete, și

Valentine îl strânse până când el ridică mâinile iar, apucând lațul gros al brațului acestuia.

— Nu te zbate, spuse Whitford. Și nu-ți face griji, nu sunt poponar. N-o să fac decât atât. Mă asculți? Poți să respiri? Bine. N-o să fac decât atât: o să-l iau pe micul tău prieten și-o să ți-l bag în cur, până unde ajunge, bine? Cum ți se pare, amice?

Băiatul se încordă, iar Valentine își lăsă greutatea în față, aplecându-l peste haion până când ajunse cu fața aproape în voma fetei. Se zvârcoli în timp ce blugii îi erau trași în jos până la mijlocul coapselor. Aerul era rece, iar zăpada era asemenea unor insecte reci care aterizau pe pielea lui. Urmă un moment lung și odios în care nu se întâmplă nimic, după care bățul scoase sunetul lui șuierător și îl lovi cu putere. Băiatul tresări, dar nu scoase niciun sunet.

— Bun, spuse Whitford. Acum amândoi știm cum e asta. În ce privește următoarea parte, mă rog. Va trebui să-mi povestești tu. Ține-l bine, Clayton.

Băiatul se încordă, ca și cum ar fi putut să facă în așa fel încât acea parte a lui să se închidă și să dispară pur și simplu doar prin puterea voinței. Ceva îl atinse pe șold, și el tresări; erau degetele celuilalt băiat care îl atinseseră. „Ușurel”. Degetele îl mai atinseră o dată ușor, apoi degetul mare căutând o priză cu care să poată crea o pârghie. Din parcare, se auzi zgomotul unui motor care pornea – chinuindu-se rece la început, dar apoi lansându-se într-un muget grav și exuberant, susținut și stimulat de o serie de apăsări ale accelerației. Degetele de pe pielea băiatului se opriră, iar brațele care îl țineau erau asemenea brațelor încremenite ale unei statui. Motorul ambalat îi aduse aminte de Fordul negru și de bărbatul care îl conducea. SMITH & WESSON. *Ai grijă de tine.* Pe alee se revărsă o lumină galbenă care cercetă peretele de bolțari, dar în clipa următoare, șoferul coti și clădirea mască lumina, apoi șoferul, mașina, lumina și zgomotul dispărură în noapte.

Degetele se așezară din nou pe șoldul băiatului, și Whitford îi spuse încet că totul avea să se termine înainte să-și dea seama, iar în momentul lung și grotesc care urmă se auzi un alt sunet, neașteptat, unul care stopă tot ce se întâmpla pe alee, orice mișcare, orice respirație, până și inimile lor. Doar zăpada continua să cadă ca înainte, mut. Era sunetul clar, de oțel, pe care toți îl percepură ca pe introducerea unui glonț în camera

cartușului.

— Aruncă bățul, numărul doișpe, spuse bărbatul cu pistolul.
Bățul căzu la pământ cu un zdrăngănit înăbușit.
— Dă-te la o parte, acolo. Și tu, numărul zece. Ăla solid. Dă-i drumul și du-te acolo, lângă prietenul tău poponar.
După ce Valentine îi dădu drumul, băiatul trase aerul rece în gâtul lui strivit și se îndepărtă de haion.
Își ridică blugii, își închise șlițul, își legă cureaua și se întoarse.
— Ți-am spus eu, șefule. Găozari.

32.

Bărbatul îi adusese echipament – bocanci, geacă, mănuși și ochelari de soare, toate scoase din dulap și totul în maniera unui adolescent inhibat. Lucruri care i-ar fi plăcut fratelui său. Însă ea știe, în timp ce își ia geaca și bocancii, că ele n-au fost purtate niciodată de un băiat, ci de o fată ca ea, vreo predecesoare ale cărei urme nu le poate vedea sau mirosi, dar care sunt totuși aici, ca o umbră lăsată în urmă. Umbra din aceste haine, din numărul bocancilor, din geacă, mănuși și căciulă, e profundă, reconfortantă și dezgustătoare.

Atunci când el deschide ușa și se dă la o parte, ea crede că e pregătită, dar nu e. Întreaga lume albă se abate asupra ochilor ei, frigul acestei lumi, incredibila ei strălucire. Caitlin își pune ochelarii de soare și vede această lume așa cum a văzut-o fata dinaintea ei: pinii montani care se înalță complet spre cerul alb, crengile împovărate de zăpadă. Aerul cu miros de pin, atât de alb, curat și rece, încât e ca și cum ea n-a mai respirat niciodată, n-a mai mirosit niciodată. E atât de amețită că aproape nu mai privește în urmă, dar apoi o face. Nu e o baracă, ci o cocioabă. Nici măcar atât. O magazie scundă din lemn, pe jumătate îngropată în zăpadă. De pe burlan se desprinde fumul, ca niște păsări albe. O bandă roșie îi atrage privirea și are nevoie de o clipă ca să-și dea seama ce e, talpa vopsită a unei sănii. O sanie lungă de lemn, pentru copii, așezată de-a lungul peretelui. Așa aduce el bușteni din pădure și proviziile de la chestia asemănătoare cu un jeep. Alte obiecte.

O să ți se pară ciudat când o să ajungem la zăpadă mare, îi spune el stând pe vine ca o maimuță la picioarele ei, în timp ce îi pune legăturile. E ca și cum ai învăța din nou să mergi, spune el. Dar nu poți învăța altfel decât exersând. Nu uita să ții picioarele depărtate și încearcă să nu le târăști pe jos, ca să nu agăți ceva de sub...

Ea pornește înaintea lui prin micul luminiș, la vale, iar când se împiedică, brațul pe care îl ridică în cădere se afundă la nesfârșit, ca într-o ceață. Se oprește în propria ei amprentă, cu fața întoarsă dinspre zăpadă. Se rostogolește pe jumătate și încearcă să se ridice cu ajutorul celuilalt braț, dar descoperă sub ea același nimic adânc. Își dă seama că trebuie să pună rachetele din nou sub ea ca să se poată ridica în picioare, dar gimnastica aceasta – rostogolitul, gemetele, eforturile neobrăzate ale spatelui ei – e o reprezentație pe care el nu o va vedea, cel puțin nu aici.

El se apropie de ea și o ajută să se ridice. Ai călcat pe o rachetă cu cealaltă. Picioarele depărtate, ai uitat?

Ea își scutură zăpada de pe picioare și șolduri, pornește iar și ajunge până la copaci.

Ceva mai bine, spune el, ceva mai bine. Dar hai în direcția asta. Și se întoarce dinspre panta descendentă și o conduce pe Caitlin în sus. În sus pe munte, într-o pădure de molid și brad, complet imobilă. Respirația ei e agitată și cvadricepșii îi pulsează. El se oprește să o aștepte, și ea trece pe lângă el cu pași apăsați.

Nu te forța, spune el. La altitudinea asta, poate să ți se facă rău, iar ea spune mă simt bine și merge mai departe.

Avansează încet, împotriva pantei și a gravității trupului ei, care vrea doar să coboare. Se uită după vreo modificare a copacilor, vreo urmă pe sub zăpadă a unei ordini impuse de calea unei albii de pârâu sau a unui drum. Ridică întruna privirea căutând cabluri, ascultă după orice sunet posibil: trafic, drujbă, elicopter. Își amintește, din acea zi de iulie, marcajele albastre ale potecii și privește în jos, așteptându-se să le vadă ca pe niște capete mici care încearcă să rămână deasupra zăpezii.

Cum te simți? spune bărbatul în spatele ei, iar ea tresare când îl aude. Mai face doi pași și cade.

Începi să obosești, spune el apărând deasupra ei, blocând ninsoarea și priveliștea asupra copacilor. Când obosești te

lenevești, și cu rachete n-ai voie să lenevești.

Unde suntem? întreabă ea.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun, unde suntem? Suntem departe de unde ai... de unde eram eu cu fratele meu? Caitlin nu l-a mai pomenit pe băiat de la început, din acele prime zile.

El privește în jos, spre ea. În ochii lui din spatele lentilelor galbene nu există absolut nimic.

De ce?

De ce ce?

De ce întrebi?

Pentru că vreau să știu.

De ce?

Așa. Tu n-ai vrea?

Nu. Ce importanță are?

Te-ai putea simți mai puțin rătăcit.

Sau mai mult. Ești acolo unde ești, nu unde nu ești.

Ea îl privește fix. Dar eu nu știu unde sunt.

Ba da, știi. Ești cu mine, chiar aici.

El se uită la ea, apoi întoarce privirea. Vrei să ne întoarcem? Asta vrei? Vrei să petrecem Crăciunul în casă? Nu ne simțim bine aici? Nu e frumos?

Panta devine mai abruptă și pădurea mai deasă, obligându-i să șerpuiască printre copaci, într-o serie de serpentine care fac ascensiunea mai ușoară, dar și mai lungă. Când panta se domolește, în drum le apar mai puțini copaci, ca și cum așa ar fi fost planul, până când ajung, în sfârșit, la o întindere mare de zăpadă, unde copacii sunt rari și nu mai înalți decât ea. Dacă nu cumva sunt doar vârfurile copacilor, și ea traversează un lac adânc de zăpadă.

În față, copacii dispar de tot, apoi dispare și muntele, complet și abrupt, ca o margine a lumii. Nimic dincolo de el, în afară de cerul cenușiu și de zăpada deasă ce cade din el, ca și cum acesta ar fi locul din care începe zăpada, sorgintea ei. Caitlin se duce spre margine, dar el strigă oprește-te, și ea se oprește și se uită înapoi.

Bărbatul stă între doi brazi mici, care îi oferă iluzia unei staturi impozante. Nu e bine să trecem de punctul ăsta de aici, spune el.

De ce nu?

O să-ți arăt. Vino înapoi.

Ea se întoarce și el își scoate mănușa cu dinții, bagă mâna sub geacă, iar după un pocnet metalic în mâna lui apare pistolul.

Este centrul negru și dur al lumii albe. Singurul lucru care trebuie privit sau care trebuie luat în seamă. Ea își vede ca prin ceață trupul ei aici, lăsat în urmă, în lacul de zăpadă, ca să înghețe și să se dezghețe odată cu anotimpurile. Sau poate să nu se mai dezghețe niciodată, ci să zacă secole întregi în această ultimă poziție prăbușită, conservând și povestea morții ei, iar ea îl va ruga foarte mult ca măcar să nu-i scoată echipamentul, bocancii, geaca și mănușile, măcar atât să facă.

El înalță pistolul și trage spre golul cenușiu. Sunetul e neașteptat de slab, ca o petardă, dar se deplasează neașteptat, ricoșând și întorcându-se la ei din cotloane invizibile. În clipa următoare, ea se gândește că trebuie să existe ceva ce el vede, și ea nu poate vedea, și se uită cu ochi flămânzi după un bărbat, un alpinist, un polițist care să iasă împleticindu-se din ceață, cu mâinile la burtă și fața schimonosită de durere și uluială.

În schimb, se aude un nou trosnet, mai puternic, ca o amplificare a focului de armă, și în zăpada din prim-plan apare o crăpătură zimțată și albastră, ca un filon plin de vopsea. Filonul se lărgește, devine de un albastru-închis și glacial și apoi se umple cu alb când întreaga coamă se cutremură și alunecă în spațiul cenușiu, trăgând după ea în jos, în cer, ochii, inima și stomacul lui Caitlin. Coama cade și se strivește, izbind partea laterală a muntelui. Durează mult, și în tot acest timp se aude de parcă nu ar fi mai departe decât acolo unde a început. Apoi se oprește sau pare să se oprească și nu se mai aude nimic în afară de reluarea îndepărtată a tunetului în defileurile îndepărtate și invizibile.

Stau amândoi așa, în tăcerea care urmează. El evacuează din țeavă tubul care cade sfârâind în zăpadă. Scoate alt cartuș, îl bagă în țeavă, închide pistolul și îl pune la loc în tocul de sub geacă. Se aude pocnetul capsei metalice, apoi el își trage iar mănușa.

Câte un cartuș o dată. Ea nu știuse asta, dar înțelege imediat: dacă va pune vreodată mâna pe pistol, poate să tragă în el doar o dată, iar lui i-ar plăcea ca ea să rateze sau să-l rănească într-un mod care să nu-i fie fatal.

Acum suntem în siguranță, spune el. Avansează împreună, și spațiul dintre ei crește pe măsură ce se apropie de margine, ca o înțelegere. Caitlin privește zăpada care se rostogolește și simte atracția canionului, căderea de negândit, îngustimea spațiului dintre a face sau nu – dintre un pas al minții și un pas al trupului, momentul ireal în care totul e gata și nu mai poate fi dat înapoi, nemairămânând decât inima care ți se rostogolește și mugetul lumii încețoșate.

Atenție! spune el. Întinde mâna spre ea, și ea pășește imediat înapoi. Vântul poate să te ia ca pe-o frunză, spune el.

Se opresc, privind în spațiul gol.

În zilele senine, poți vedea cum văd ulii, spune el. Vezi cum vede Dumnezeu.

Se uită la ea, ca să observe efectul unor astfel de cuvinte.

Ea își șterge nasul care îi curge.

Plecăm? spune ea. El pășește spre ea, și ea pășește într-o parte, îndepărtându-se de margine.

Ce faci? spune el.

Nimic. Mi-e frică de margine.

Nu-ți fie frică, spune el. Cum îi spusese în acea altă zi, cu mult timp în urmă.

Ea mai face un pas și se oprește, iar el vine lângă ea, aliniindu-și atent rachetele cu ale ei. O prinde cu mâinile de partea de sus a brațelor: nu vreau să-ți fie frică, Caitlin.

Nu mi-e. Acum nu-mi mai e.

Bine.

El rămâne așa, privind-o fix, apoi scuturând din cap.

Ce e? spune ea.

Nimic, răspunde el strângând-o de brațe. Ești atât de frumoasă în lumina asta. În lume. Știai asta?

Ea îl prinde cu mâinile de încheieturi și zâmbește, iar el se mai apropie puțin, încleștând și relaxând degetele, încleștează, relaxează. Se apropie doar până la un punct, nu mai mult.

După o clipă, privind în lentilele galbene, ea parcurge restul drumului până la buzele lui.

33.

Eliberat din strânsoarea lui Valentine, băiatul duse mâna la gât și privi pistolul de la capătul brațului drept, ținut orizontal, al lui Reed Lester, reflexia suplă de lumină de pe țeava de crom.

— N-aveam de gând să fac asta, spuse băiatul pe nume Whitford.

— Tacă-ți gura, spuse Lester.

— Voiam doar să creadă el c-o s-o fac.

— Să nu mai scoți un cuvânt, găozarule, vorbesc serios.

Apoi întoarse privirea spre băiat și spuse:

— Ce dracu' faci?

Băiatul stătea în genunchi, băgând mâinile pe sub gâtul și genunchii fetei. O smuci spre el, și piciorul îi tremură în timp ce se ridica, dar rezistă. Capul fetei se bălăngăni în îndoitura brațului lui, și din bărbia ei ridicată în sus începu să curgă sânge. El o întoarse astfel încât fața ei să se sprijine de pieptul lui.

— E rănită, spuse el răgușit.

— Cred că cel mai inteligent e s-o-ntindem pur și simplu, șefule, și-ncă repejor.

— Luăm și fata.

Lester deschise gura iar, dar nu se auzi altceva decât *Dumnezeule mare,* cu o voce nouă, și Lester și cei doi băieți amenințați cu pistolul se întoarseră să vadă ceea ce băiatul văzuse deja, și anume chelnerița cea roșcată care stătea la intrarea aleii, în lumină.

— Ce-i faci fetei ăleia?

— Spital, spuse băiatul.

— Ce i-ai făcut? întrebă chelnerița.

— El nu i-a făcut nimic, fir-ar al naibii, spuse Lester. Du-te înăuntru.

Băiatul avansă cu fata, șchiopătând, ajunse lângă chelneriță și repetă „Spital”.

Chelnerița deschise gura și scutură din cap.

— Unde naiba e spitalul?

Chelnerița se întoarse și își trecu mâna prin păr, în timp ce se orienta. Arătă spre sud cu țigara.

— În zona comercială, la vreo șapte kilometri de aici. Treci pe

sub autostradă și-o să vezi semnul. Sisters of Mercy. Dar hai mai bine să chem o ambulanță, nu vrei? Și du-o pe ea înăuntru.

Băiatul porni șchiopătând spre parcare, iar după o clipă chelnerița se întoarse și alergă spre ușă.

Când Reed Lester ajunse la Chevy, rucsacul lui era pe jos, în zăpadă, și băiatul băga picioarele fetei în cabină, dinspre locul din dreapta. Lester își luă rucsacul de jos, îl aruncă în benă, lângă uneltele băiatului, ocoli mașina și îl ajută să o așeze pe fată la mijloc.

— Conduc eu, șefule.

Băiatul potrivi capul fetei pe spătar, îi trase fusta scurtă în jos, închise portiera, ocoli mașina și se opri lângă locul șoferului, uitându-se fix la Lester.

— Ai dreptate, condu tu, spuse Lester.

Ocoli în grabă, deschise iar portiera, se îngrămădi lângă fată și trânti portiera. Băiatul porni mașina și ștergătoarele care scârțâiră, fără să se clintească însă.

— Ai racletă, șefule?

— Sub scaunul tău, spuse băiatul ducând mâna la gât.

Lester găsi racleta, sări afară și lăsă portiera deschisă în timp ce râcâia parbrizul. Ușa roșie de la Paradise Lounge se deschise, și chelnerița și barmanul blond și solid se uitară la ei. Barmanul începu să traverseze parcarea, dar când Lester se întoarse spre el și spuse „E totul în regulă, șefule” se opri brusc, de parcă ar fi ajuns la capătul unui pripon.

— Vine poliția, spuse el. Eu cred c-ar fi mai bine să lăsați fata aici, băieți.

— Și eu cred la fel, spuse Lester. Dar nu eu dictez aici.

Băgă mâna în buzunarul gecii, și barmanul făcu un pas în spate. Lester aruncă un mănunchi de chei de jos în sus, iar barmanul le prinse și se uită la ele.

— Ce-s astea?

— Niște chei.

— Serios?

— Sunt de la camioneta parcată pe alee.

Se urcă din nou în Chevy, și băiatul băgă în viteză și ieși din parcare. O luă pe drumul de lângă autostradă și acceleră cu camioneta pe zăpadă.

Reed Lester se uită la băiat, apoi la fată. Bărbia ei crestată sângera și pe gâtul gol i se scurgea o panglică udă, de culoare

închisă, formând o mică baltă în scobitura gâtului, apoi panglica cobora mai departe pe stern, dispărând sub gulerul puloverului, în întuneric. Pe măsură ce cabina se încălzea, începea să se simtă mirosul ei. De alcool și fiere.

— N-o să spun niciodată, zise Lester.

— Ce să spui? zise băiatul.

— Ce s-a întâmplat acolo.

Băiatul se uita la drum. Duse mâna după țigări, dar focul din gât îl opri.

— Unde e pistolul? întrebă el.

— Pus bine. De ce?

Băiatul se uită spre el, și Lester ridică privirea din locul în care privise fix, anume coapsele goale ale fetei și poala ridicată a fustei. Se uitară unul în ochii celuilalt. Ștergătoarele scoteau zgomotul lor obișnuit. Băiatul privi iar spre drum.

— E încărcat? spuse el.

— Ce?

— Pistolul.

— Altfel nu e bun de nimic, șefule.

— L-ai avut cu tine mereu.

— Nu știi niciodată peste ce dai în drum.

— De exemplu, un câine.

— Poftim?

— Ai stat și te-ai uitat la mine, cu ciocanul ăla, spuse băiatul privind fix spre drum.

Lester privi profilul băiatului pentru un lung moment.

— Păi, dacă aș fi scos pistolul acolo, șefule? Ce-ai fi crezut?

Băiatul privea fix înainte, în fulgii care cădeau razant.

— La naiba! spuse Lester. Credeam c-o să te bucuri c-am scos pistolul atunci când l-am scos.

Sunetele sirenelor ajunseră la ei dintr-o direcție incertă. Lester se uită în jur, de la un geam la altul, până când sirenele începură să se estompeze. Ochii îi căzură iar pe coapsele fetei. Carnea albicioasă se legăna încet odată cu mișcările camionetei. Tivul negru, ridicat, al fustei.

— Ce faci? spuse băiatul.

— Nimic.

— Nici să nu te gândești.

— Nu mă gândeam la nimic, șefule. Ce naiba, crezi c-aș face așa ceva?

Băiatul își puse o țigară în gură, o aprinse și ținu fumul în gură, luptându-se cu instinctul de a-l inhala.

Pe de altă parte, zise Lester, cineva s-ar putea întreba la o adică ce făceai acolo în spate, șefule. Ce-ai căutat să intri în belea?

Înainte ca băiatul să poată răspunde, apăru brusc o explozie de roșu și albastru, sirenele urlară iar, și mașinile de poliție se înmulțiră în jurul lor. Băiatul opri cu grijă pe marginea drumului, sub pasajul autostrăzii.

Cabina fu inundată de lumina albă a reflectoarelor mașinilor de poliție, și în acea strălucire, lumina din plafonul camionetei nu făcu niciun fel de impresie când se aprinse, astfel că băiatul nu-și dădu seama că o portieră se deschisese decât atunci când se întoarse ca să-i spună lui Reed Lester să nu spună absolut nimic și descoperi că acesta nu mai era. Portiera încă se legăna în balamalele ei, iar în luminile de afară se auzeau bărbați strigând. Motoarele se ambalară, cauciucurile se învârtiră, și unele dintre mașinile colorate plecară mai departe, cu luminile lor rotitoare.

Peste tot în jurul lui, polițiștii stăteau ghemuiți după portierele lor, cu pistoalele scoase, și strigau la el. Băiatul privi încă o dată portiera deschisă din dreapta și văzu racleta pe podea, acolo unde o lăsase Lester, și lângă ea altceva, pe jumătate băgat sub scaun și pulsând roșu și albastru odată cu luminile mașinilor de poliție. Se holbă la el un lung moment. Apoi privi drept în față, ridică mâinile și răsfiră degetele, ca pentru a arăta numărul zece. În fața lui, dincolo de mașinile de poliție și de luminile lor, la mai puțin de o sută de metri de locul în care era el, pâlpâia în ninsoare o firmă albastră pe care scria cu cuvinte argintii SISTERS OF MERCY.

34.

Stai așa, spune el, și ea se oprește și așteaptă ca el să ajungă lângă ea, fără alt zgomot pe lume decât foșnetul moale al rachetelor lui de zăpadă.

El își dă jos rucsacul și scoate două sticle de plastic cu apă. Le deschid și beau amândoi, apa gâlgâie pe lângă sloiurile de

gheață de la gâtul sticlelor. Ea pune dopul, descheie fermoarul gecii și bagă sticla în buzunarul de lângă sân, apoi îl încheie la loc.

El se uită la ea în timp ce face asta. Se uită la ea și după ce termină.

E prea rece ca s-o bei, explică ea.

El ridică iar sticla și apoi o pune la loc în rucsac, iar ea spune: ce altceva mai ai acolo?

Batoane cu cereale. Și câteva Snickers. Ți-e foame?

Aș vrea un Snickers, cred. Altceva?

Nimic altceva. Nimic altceva de mâncare.

Șervețele?

Ce?

Ai adus șervețele?

Adică batiste de hârtie?

Orice. Ea se uită fix la el, în lentilele galbene, până când el înțelege.

Am un pachet mic de șervețele, atât.

Mi-l poți da?

Sigur. Bărbatul scotocește într-un buzunar al gecii, apoi în altul, până găsește micul pachet.

Caitlin îl bagă în buzunarul gecii, alături de Snickers, apoi se întoarce și pornește înapoi pe drumul pe care au venit, la vale, pe propriile ei urme.

Unde te duci? spune el după o clipă.

Caitlin nu se uită înapoi. Arată spre un molid îndesat și solitar, lat, des și plin de zăpadă ca și cum zăpada ar fi florile lui și singurul lui scop. Calcă greșit, se bălăbăne pe rachetele de zăpadă și își revine.

Ai grijă, spune el, și ea îi face semn cu degetele mari în sus, pe deasupra umerilor.

De pe cealaltă parte a molidului, privește înapoi printre crengile înzăpezite și simte cum îi îngheață inima când îl vede cum stă, întunecat, pe zăpadă, exact așa cum îl lăsase, mult mai aproape decât crezuse ea că o să fie. Ca și cum distanța străbătută de ea până la molid ar fi fost una imaginară. Sau ca și cum în timp ce ea mergea ar fi mers și el, dar fără zgomot și fără urme sau efort.

Caitlin ezită, apoi își regăsește vocea: te văd că te uiți la mine.

Nu se vede nimic, spune el, și ea știe că e adevărat.

Se apleacă să strângă legăturile de pe bocanci. Te văd că te uiți, spune ea iar. El nu se mișcă. Stă doar acolo. Nu pot să fac dacă te uiți, spune ea și, în sfârșit, cu o expresie de părinte exasperat, el se întoarce cu spatele la ea.

Caitlin face un pas în zăpadă, în josul pantei. Crede că nu a scos niciun sunet, dar nu poate fi sigură din cauza bubuiturilor sângelui din urechi. Stă așa o clipă, în timpul oprit, respirația oprită și inima oprită a blocstarturilor – respiră, *Courtland – apoi mai face un pas și încă unul, astfel încât copacul să rămână între ea și Maimuță, iar când ajunge la douăzeci de pași de molid, se întoarce și începe să coboare muntele cu pași mari, silențioși și imponderabili.*

35.

Tot ce urmă în acea noapte lungă și apoi dimineață fu un vis pervers cu ochii deschiși, care nu se putea sfârși, ci doar îl tachina cu gustul sfârșitului, cu frânturi de somn care îi erau smulse în ultima clipă și înlocuite cu alte zgomote, alți pași, altă cameră goală sau aceeași cameră goală cu același bărbat sau aceiași bărbați de cealaltă parte a mesei de oțel, ori alți bărbați, dar întotdeauna aceleași întrebări și aceeași lumină nemiloasă, și singura întrerupere în toate acestea, singura evadare temporară, fusese un vis adevărat care apăruse în timpul unei pauze din cursul procedurilor, o nesincronizare a păzitorilor lui care îl lăsaseră singur suficient cât să adoarmă; se făcea că urcă pe o cărare din pădure, în întuneric, croindu-și drum după mersul animalului pe care îl urma, câine sau lup atât de alb încât stârnea umbre dinspre lucrurile pe lângă care trecea, copaci sau pietre. Apoi, în pădure răsunase un tunet, și el se trezise tresărind în fața barelor de fier și a cimentului, iar bărbatul luminat din spate îi spusese să se ridice, după care fusese condus încă o dată pe coridor, încătușat, spre camera goală.

Bărbatul de la masă nu ridică privirea, ci rămase așa, studiind paginile unui dosar deschis din fața lui, în timp ce bărbatul care îl adusese pe băiat îi scoase cătușele și plecă fără o vorbă,

închizând ușa de oțel în urma lui.

Cel de la masă nu purta sacou, doar o cămașă albă cu mânecă lungă, încheiată la mâneci și guler, și o cravată imaculată, cu nod bine făcut. Curelele din piele ale tocului de pistol scoteau cămașa în evidență, sugerând sănătatea și forma fizică bună a torsului de sub ea. Avea un păr negru bogat, tuns scurt, cu o cărare îngustă pe o parte, iar maxilarul neras era albăstriu. Purta verighetă.

Acest bărbat privi, în sfârșit, spre băiat. Îi căută ochii, ca și cum ar fi putut să vadă acolo ceea ce niciunul dintre bărbații dinaintea lui nici măcar nu se gândise să caute. Ceea ce văzu îl făcu să coboare privirea și s-o oprească asupra gecii de blugi a băiatului, încheiată aproape până la gât. Îi luaseră tricoul alb, pătat de sânge.

Privi din nou în ochii băiatului și spuse:

— Eu sunt detectivul Luske, Sean. Fac parte din Departamentul Agresiuni Sexuale al Poliției Omaha. Vrei niște apă?

— Da.

Detectivul umplu un pahar de carton de la un dozator de apă din colț, îl puse în fața băiatului și se așeză iar.

— Sean. După cum știi, întrucât susții că ai fost martor la ceea ce s-a întâmplat, fata care era cu tine în camionetă aseară a fost violată. De cel puțin un agresor. Poate chiar trei. Acum, ea era în stare de ebrietate și în mare parte a timpului n-a fost conștientă, dar am vorbit cu ea, și crede că îi poate identifica pe băieții care au stat cu ea la masă în Paradise Lounge, chiar dacă nu neapărat pe cei care au violat-o. Înțelegi?

— Da.

— Sigur?

— Da.

— Ce-aș vreau eu, Sean, e să chem aici alt polițist care să-ți ia o mostră. Ai fi de acord să mă lași să fac asta?

— Ce fel de mostră?

— O mostră de ADN. De pe partea interioară a obrazului. Din gură. Durează cam două secunde. Ai fi de acord să mă lași să fac asta?

— N-o să încerc să vă opresc.

— Asta nu e de-ajuns. Nu pot să iau mostra fără consimțământul tău decât dacă obțin un mandat. Dar ar da mai

bine pentru tine dacă ți-ai da consimțământul?

— Consimțământ verbal, adică?

— Da.

— Bine, îmi dau consimțământul.

Luske se lăsă pe spate, ușa se deschise, și intră o femeie înaltă și subțire, care purta halat medical alb și mănuși albe de cauciuc. De gât îi atârna un șnur cu o legitimație argintie. Femeia îi ceru băiatului să deschidă gura și frecă un bețișor de plastic de partea interioară a obrazului său. Băiatul simți mirosul mănușilor ei de cauciuc și își aminti de doctorul de la spital, chinezul cu lanterna-stilou. Femeia băgă cu grijă bețișorul în interiorul unui tub de plastic, puse capacul și plecă.

— Cât o să dureze? spuse băiatul.

— Ce anume?

— Analiza.

— Asta nu are nicio influență asupra anchetei, Sean. Analiza e pentru stat, pentru un eventual proces, dacă va decide să intenteze unul.

Băiatul rămase cu mâinile pe masă.

Detectivul își luă creionul și începu să bată în masă cu guma lui de șters, în timp ce băiatul îl privea.

— Presupun că nu pot să fumez, spuse el.

— În clădirea asta nu se fumează, spuse Luske scuturând din cap.

Apoi băgă mâna în buzunarul sacoului său de pe spătarul scaunului. Întinse pachetul de țigări al băiatului peste masă, și băiatul scoase o țigară. Detectivul o aprinse cu bricheta băiatului și se uită cum acesta trage fumul în piept și îl suflă spre tavan.

— Sean, spuse Luske. Spune-mi de ce te-ai dus pe aleea aia.

— Am avut o senzație, spuse băiatul din nou.

— O senzație sexuală?

— Nu, doar o senzație. Am auzit cum pleacă niște oameni în timp ce eu eram la baie, dar când am ieșit afară să fumez, am văzut, după urme, că intraseră pe aleea aia. M-am gândit că ceva nu e în regulă și mi-am cam dat seama despre ce e vorba.

— De ce nu te-ai dus înăuntru să chemi poliția? Sau să vorbești cu un angajat al restaurantului?

— Era doar o senzație. N-am fost sigur decât când am ajuns acolo.

— Bun. Deci ai intrat înapoi în Paradise Lounge și ai luat un – ce era, un mâner de pompă de desfundat? Nu te-ai dus la camionetă să iei ciocanul?

— Nu, m-ar fi văzut.

— Cine?

— Cel care stătea de pază la colț. Cel solid, cu Valentine pe tricou.

— Bine. Deci, te-ai dus la colț, și tu și cu băiatul ăsta v-ați certat și apoi tu l-ai lovit cu mânerul pompei.

— Da, după ce am văzut ce se întâmplă acolo.

Băiatul povesti iar cum îl lovise pe al doilea băiat, cum încercase s-o țină pe fată să nu cadă de pe haion, cum primul băiat îl înhățase de gât și al doilea îl lovise cu bățul.

— Unde te-a lovit?

— Pe alee.

— În ce parte a trupului.

— La fel ca și eu pe el. Peste cur.

— Peste fundul gol.

— Da.

— De ce erai în fundul gol?

Băiatul privi spre scrumul țigării. Se pregăti să-l scuture în palmă, dar detectivul îi spuse să-l scuture pe jos, și el făcu întocmai.

— De ce erai în fundul gol, Sean?

— Pentru că îmi trăsese blugii în jos. Tipul mai mic. În timp ce ăla solid mă ținea.

— Și apoi ce s-a întâmplat, după ce te-a lovit.

— Nimic. Atunci a apărut Reed Lester.

— Nu ți s-a mai întâmplat nimic, din punct de vedere sexual?

— Nu.

— Bine, spuse detectivul, scărpinându-se pe o parte a nasului. Ce l-a făcut pe Reed Lester să se ducă acolo?

— Nu știu. Va trebui să-l întrebați pe el.

— Nu ai nicio părere?

— S-o fi gândit că poate am plecat fără el.

— Cu rucsacul lui în mașină?

Băiatul ridică din umeri.

— Unde l-ai întâlnit prima oară pe Reed Lester?

— Pe marginea drumului. El mergea pe jos și m-a ajutat să

schimb cauciucul, așa că l-am luat cu mașina.
— Până atunci, nu te-ai mai întâlnit cu el niciodată?
— Nu.
— Nu ți-ai petrecut timpul cu el în Lincoln?
— Nu.
— N-ai știut că e căutat în legătură cu o acuzație de agresiune sexuală în Lincoln?
— Cum aș fi putut să știu?
— Putea să-ți spună. Doi tipi într-un bar, care beau și pălăvrăgesc...
Băiatul ridică din umeri.
— A spus ceva despre o bătaie dintr-un bar cu un scriitor, din cauza unei fete cubaneze.
— O bătaie dintr-un bar cu un scriitor din cauza unei fete cubaneze? repetă detectivul, privindu-l fix. A atacat o femeie de patruzeci și cinci de ani, într-o parcare. Una dintre profesoarele lui. Nici vorbă de vreo fată cubaneză.
Băiatul trase din țigară, suflă fumul și așteptă.
— Bănuiesc că n-ai știut nici că are pistol, spuse Luske.
— Nu, până când l-a scos pe alee.
— Deci, nu v-ați apucat să discutați între voi înăuntru la Paradise Lounge și nu v-ați hotărât să vă duceți împreună acolo, în spate, cu pistolul și bățul și, poate, să terminați ce începuseră băieții ăia?
— Nu. S-a întâmplat așa cum v-am spus.
Detectivul se uită la el, apoi citi foaia din fața lui și sublinie ceva cu creionul.
— Bine. Acum îi amenințați pe băieții ăia doi cu pistolul, și fata zace acolo, inconștientă. De ce n-ați chemat poliția în momentul ăla?
— Nu știu. M-am gândit că ar dura prea mult. Fata sângera și am vrut s-o duc la spital.
— Reed Lester și pistolul lui n-au contat în decizia ta?
— Nu. Nu-mi păsa nici de el, nici de pistolul lui.
— Cum crezi că a ajuns pistolul la tine, în camionetă, și nu la el?
— El l-a lăsat acolo, când a fugit.
— Grozav prieten, nu?
— Nu era prietenul meu. L-am cunoscut doar în ziua aia.
— Vorbește-mi despre ciocan.

— E un ciocan Estwing mare. E al tatălui meu.
— Cum a ajuns pe el sângele.
— A trebuit să ucid un câine pe marginea drumului.
— A trebuit să ucizi un câine pe marginea drumului?
— Da, domnule.
— De ce?
— Pentru că era rănit și nu-l ajuta nimeni. Cineva îl lovise cu mașina.
— Deci, l-ai lovit cu ciocanul și l-ai omorât.
— Da, domnule.
— Și Reed Lester era acolo la momentul acela?
— Da, domnule.
— De ce n-a folosit pistolul? Sau de ce nu te-a lăsat pe tine s-o faci?
— Asta l-am întrebat și eu mai târziu.
— Și el ce-a spus?
— A spus ceva de genul că n-a vrut să mă sperie.
Detectivul se ridică în picioare, umplu iar paharul băiatului cu apă și își turnă și lui într-o cană.
— Sean. Ce căutau chiloții fetei în buzunarul gecii tale?
— Bănuiesc că i-am pus eu acolo.
— De ce-ai făcut asta?
— Nu știu. Nu-mi amintesc să fi făcut asta. Probabil că i-am văzut pe jos, în zăpadă, și m-am gândit că sunt ai ei, și probabil că o să-i vrea înapoi. Habar n-am.
— Lucrez în domeniul ăsta de zece ani, Sean, și nu pot să-ți spun de câte ori am găsit chiloții victimei fie asupra făptașului, fie acasă la el. Pare că nu e în stare să se abțină. Trebuie să aibă acest trofeu. Acest suvenir.
Băiatul trase din țigară, expiră și așteptă.
Detectivul se uită la el.
— Bun, ai o pană de cauciuc. Iei în mașină un om care fuge de poliție. Trebuie să omori un câine cu ciocanul. Și ești tras pe dreapta cu o fată violată și un pistol într-o camionetă care nu e pe numele tău. Cred că asta se poate numi o zi proastă, Sean.
— Am avut și mai proaste, spuse băiatul dând din cap.
— Știu. Știu despre sora ta. Știu cum ai ajuns să șchioapeți.
— Ați aflat despre ea, deci?
— Știu ce vi s-a întâmplat acolo sus pe munte, da.
— Atunci știți mai multe decât mine. Știți mai multe decât tot

statul Colorado și FBI-ul.

Se priviră fix unul pe celălalt. Detectivul bătea cu radiera creionului în prima pagină a dosarului, și sunetul păru să-i aducă aminte că acesta era acolo. Coborî privirea, dădu pagina și o întoarse la loc. După o vreme spuse:

— O să-ți spun ce știm cu adevărat, Sean, bine? O să-ți spun ce se știe sigur în ancheta asta. Se știe că în noaptea agresiunii, tu ai fost tras pe dreapta cu o camionetă care nu era înregistrată pe numele tău. Se știe că un martor ocular te-a văzut la locul agresiunii. Se știe că atunci când ai fost tras pe dreapta, victima era în cabina camionetei, ceea ce poate constitui răpire. Se știe că în cabina camionetei a fost găsit un pistol, ceea ce poate constitui răpire cu amenințarea armei. Se știe că în bena camionetei era un rucsac aparținând unui bărbat căutat în alt ținut pentru agresiune sexuală. Se știe că într-o trusă de scule era un ciocan cu sânge pe el. Se știe că victima sângera, și tu aveai sânge proaspăt pe tricou. Se știe că fata nu avea chiloți și că în buzunarul gecii tale era o pereche de chiloți de damă. În sfârșit, se știe că nu există nimeni, nici măcar fata însăși, care să confirme declarația ta că nu ai violat-o, ci că ai încercat s-o ajuți.

Luske își încrucișă iar mâinile deasupra dosarului. Băiatul îi întâlni și îi susținu privirea.

— Sean.

— Da.

— Ai optsprezece ani, așa e?

— Da.

— Și știi care îți sunt drepturile?

— Cred că da.

— Știi că procuratura îți va desemna un avocat, dacă soliciți asta.

— Da.

— De ce n-ai solicitat un avocat?

— Pentru că n-am greșit cu nimic.

Fața detectivului se întunecă.

— Asta o să decidă procuratura, nu tu, spuse el. Înțelegi? Pe procurori îi doare fix în cur de tine. Când o să decidă să te pună sub acuzare, n-o să-ți fie de folos toată nevinovăția din lume. În momentul ăla, ești o bucată de carne mută din sistemul judiciar. Iar sistemul judiciar, Sean, o să-ți distrugă viața.

Băiatul fumă, în timp ce detectivul îl privea.
— Și părinții tăi? întrebă Luske.
— Ce-i cu ei?
— Nu vrei să vorbești cu ei?
— Nu.
— De ce nu?
— Are vreo importanță?
— Pentru mine nu, spuse detectivul.
Băiatul fu dus înapoi în celulă. Se așeză pe patul tare, privind în gol, în timp ce un bărbat din celula vecină, care nu fusese acolo înainte, sforăia și mormăia. Se întinse pe pat, privind fix spre plafonul de ciment găurit, cenușiu, iar în acest timp vedea cu colțul ochiului alți bărbați care se mișcau agitați prin celulă, le simțea mirosul și îi auzea, dar când mișcă din cap ca să privească într-acolo, nu era nimic în afară de ciment, gratii și lumina galbenă zumzăitoare care desena alte bare pe podea.

36.

Zăpada roiește în jurul ei, deasă și albă ca într-un bulgăre de zăpadă, un praf alb care orbește ochii și promite o cădere nedureroasă, dar care pentru fata care încearcă să rămână deasupra ei înseamnă doar groaza de a cădea și lupta sufocantă de a ieși din ea, de a reveni la verticală în timp ce Maimuța se apropie pas cu pas, sigur pe picioarele lui.

Zilele copilăriei, în care își imprimase urma trupului pe zăpada și făcuse oameni de zăpadă, fuseseră irosite. Zilele petrecute cu Dudley pe lac fuseseră ocazii ratate – ei doi pe lacul înghețat, cu rachete de zăpadă foarte vechi, niște chestii incomode din lemn, cu talpă din nuiele împletite și legături uzate de piele.

Dar astea! Astea sunt ca niște pantofi sport pentru sprinteri; se mișcă odată cu ea, cozile îi clămpăne inteligent pe călcâie. Nu tremură și nu se strâmbă, și sunt suficient de înguste ca să nu trebuiască să depărteze picioarele într-un mod inconfortabil, dar suficient de late ca să rămână deasupra zăpezii, așa cum îi promisese Maimuța.

Caitlin l-a urmărit, i-a ascultat respirația și știe că, dacă are un avans bun, poate să-l întreacă. Să reziste mai mult. Nu aleargă

neapărat, dar avansează suficient de rapid, cu pașii ei atenți, ca să-și păstreze avansul și chiar să-l îmbunătățească. Zăpada asta e și zăpada lui, și nici el n-o să vrea să facă vreo greșeală, n-o să vrea să riște o cădere, timpul și energia necesare pentru a ieși din ea, ci va conta pe faptul că panica ei, lipsa ei de experiență și slăbiciunea trupului ei, tot timpul în care ea nu făcuse nimic în colibă o vor doborî. Contase pe asta atunci când decisese să cumpere rachetele de zăpadă și s-o scoată afară. Când îi permisese să se ducă în spatele molidului, fără el.

Și acum, el avea să afle dacă avusese dreptate.

•

Respirația ei albă îi explodează în față, și când trece prin ea, Caitlin aude să nu cazi, să nu cazi. Fiecare pas reușit e savurat și lăudat, iar piciorul care calcă îl provoacă pe cel din spate să facă asta într-un mod încă și mai clar și impresionant. Nu se uită în spate, ci doar ascultă, așa cum ascultă pista de zgură, și o lungă vreme nu se aude nimic în afară de acel să nu cazi, să nu cazi al respirațiilor ei și cadența mai puțin zgomotoasă a rachetelor pe pulberea zăpezii. Știe că, chiar dacă el o vede în față, în depărtare, o întrezărește în globul ei de zăpadă, e prea în urmă, și între ei sunt prea mulți copaci.

Pentru ce?

Pentru pistol.

Pe piept și pe spate i-a apărut transpirația, care îi udă bluza de sub geacă. Când temperatura va scădea, și ea se va opri pentru odihnă, cum știe că trebuie să facă, o să-i fie frig. În buzunar, lângă lanterna frontală, are chibrituri – dar nu, ai nevoie de întuneric, de distanță, de rezistență, și să nu cazi, să nu cazi, să nu cazi...

Vrea să deschidă fermoarul gecii din mers, încercând să prindă trăgătorul de metal cu mâinile înmănușate, privește rapid în jos ca să-l localizeze și în acea clipă de neatenție rachetele de zăpadă se ciocnesc cu un pocnet ascuțit, piciorul ei drept nu mai ajunge în față și ea e proiectată în josul pantei, la începutul unui plonjon cu capul înainte. Însă chiar în timp ce mâinile ei se întind în așteptarea zăpezii, picioarele ei reacționează, încercând să împiedice asta, și împing în crampoanele din față, astfel că ea sare, desprinzându-se de zăpadă și trăgând rachetele în față, un fel de salt de broască, despărțind ramele la timp ca să aterizeze iar pe pantă, cu un bufnet înfundat. Dar la

aterizare, se înclină prea mult în spate și cade iar, de data asta în spate, cu toată greutatea pe părțile din spate ale rachetelor, rotind brațele și patinând pentru o clipă în jos înainte ca părțile din spate ale rachetelor să înceapă să se afunde. Apoi încetinește, în timp ce trupul ei se balansează în față, și face un pas ezitant, coapsele ei protestează, e din nou stabilă pe rachete, și Nu ai căzut, nu ai căzut.

Stă pe zăpadă, trăgând frigul în plămâni, cu inima bubuind. Ridică instinctiv încheietura mâinii, dar ceasul de antrenament nu mai e acolo. Zace pe fundul vreunui canion, împreună cu telefonul ei.

Își descheie geaca și își smulge căciula din cap. În spatele ei, în susul pantei, nu e nimic altceva decât copaci, zăpadă căzând, urmele ei. Urme enorme, repetate și neîntrerupte, imposibil de ratat. Vulpile, și poate alte animale vânate, știu cumva cum să se întoarcă pe urmele lor. Dar ea nu înțelege cum instinctul de a te întoarce pe urmele tale poate să-l înfrângă pe cel de a merge înainte, întotdeauna înainte, de a pune cât mai mare distanță între tine și cel care te urmărește.

Apă. Trebuie să bei, Courtland. Ia o înghițitură rapidă și pune sticla la loc. Mai aruncă o privire în susul pantei, apoi ridică racheta stângă, împotriva reticenței mute a mușchilor, împotriva gravitației brutale, apoi racheta dreaptă și pornește iar, coboară iar.

37.

Se trezi din cauza tusei puternice a unui bărbat și se ridică în capul oaselor, în lumina galbenă zumzăitoare. Duse degetele la o mâncărime de la piept și fu nedumerit de nasturii de la tricou, până când privi în jos și văzu geaca de blugi.

Se duse la veceu, apoi se aplecă deasupra chiuvetei, își dădu cu apă rece pe față, o lăsă să-i curgă pe cap și bău din căușul palmei, apoi bău încă o dată, în ciuda gustului de monede vechi. Când se îndreptă de spate, bărbatul din celula vecină se uita la el. Stătea pe pat, sprijinit de peretele de ciment, cu picioarele cu ciorapi albi încrucișate la glezne și brațele încrucișate pe burtă. Era un bărbat slab, tuciuriu, cu păr argintiu scurt și sârmos. Se

holba la băiat și vorbi pe o voce parcă ieșită dintr-un gâtlej hârjâit de nisip:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Ce?

— Ce? spuse bărbatul.

Băiatul susținu privirea ochilor sticloși și injectați.

— Am spus, zise bărbatul, dacă pot să te ajut cu ceva.

— Nu cred.

— Atunci de ce te holbezi la mine?

— Nu mă holbam la tine.

— Nu pe dracu', nenorocitule.

Băiatul se duse în fața barelor ușii, ca și cum gestul lui ar fi forțat ușa să se deschidă și să-l elibereze. Vezi asta în filme și la televizor, dar nimic nu te face să înțelegi ce înseamnă să fii băgat într-o cușcă, împotriva voinței tale, împotriva rațiunii și a adevărului fie doar și pentru o oră din viața ta.

Bărbatul din cealaltă celulă se ridică în picioare, se apropie de barele care despărțeau cele două celule și se uită la băiat cu încheieturile plasate peste bara orizontală și mâinile atârnând în spațiul celulei băiatului.

— Hei, spuse el.

Băiatul se întoarse, și bărbatul își arătă dinții mari și albi, ca și cum ar fi zâmbit.

— Glumeam doar, spuse el.

— Ah, spuse băiatul.

— Voiam doar să văd ce hram porți, omule.

Băiatul încuviință din cap și întoarse privirea.

— Hei, spuse bărbatul. Pe mine mă cheamă Jonas.

Băiatul privi din nou spre el. Bărbatul întinse mâna și rămase cu ea așa. Băiatul se apropie și i-o strânse. Era rece, subțire și aspră, precum mâna unei femei bătrâne. Își spuse numele și se îndepărtă iar.

— Pentru ce te-au băgat aici, Sean?

— Pentru nimic.

— Nimic? Bărbatul se uită la el, apoi continuă: Atunci, ce *cred* ei că ai făcut, Sean?

— Cred că am violat o fată, răspunse băiatul fără să se întoarcă.

Bărbatul șuieră grav și rău prevestitor.

— Albă? spuse el.

Băiatul întoarse privirea.
— O păsărică albă sau neagră? întrebă bărbatul. Apoi râse și continuă: Dar ce spun eu? Păsărică are o singură culoare, nu-i așa, Sean?
Râse până când își dislocă ceva din gât și se întoarse ca să scuipe în direcția veceului din celula lui.
— Hei, Sean, Sean, spuse el. Îmi dau seama că nu ești vreun violator, omule, ce dracu'. Glumeam doar.
Băiatul privea fix spre coridor.
— Ai discutat cu avocatul tău, Sean? Sau avocata? Zilele astea sunt tot atâtea avocate cât avocați.
— Nu.
— Ce-ai zis? N-ai discutat cu niciun avocat?
— Nu.
— De ce?
— Nu-i nimic de discutat.
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun că nu e nimic de discutat.
— Pentru că tu n-ai făcut nimica.
Băiatul tăcu.
Bărbatul îi examină profilul și spuse:
— Câți ani ai, Sean?
— Optișpe.
— Nu te cred.
Băiatul tăcu. Becurile zumzăiau.
— Optișpe. La dracu', am o fată mai mare decât tine, spuse bărbatul plecând capul. Apoi îl ridică iar și adăugă: Băiete, tu-ți dai seama în ce belea te-ai băgat?
— Am o oarecare idee.
— Cred că o idee destul de proastă, altfel acum n-ai pălăvrăgi cu mine, ai discuta cu nenorocitul tău de avocat.
Bărbatul se întoarse cu spatele, ca și cum ar fi terminat cu băiatul, se duse lângă patul lui și rămase așa, privind fix spre acesta. Apoi reveni la bare și introduse iar mâinile în celula băiatului.
— Unde-s ai tăi? întrebă el. Știu că ești aici? Știu în ce rahat te-ai băgat?
— Nu.
— De ce?
— Nu e problema lor.

— Nu e problema lor.
— Nu, domnule.
— Ești fiul lor?
— Ce?
— Ești fiul lor?
— Da.
— Fiul lor de sânge? Ei te-au făcut acum optișpe ani? Ei te-au făcut, nu altcineva?
— Da.
— Atunci fix asta ești, problema lor. Asta o să fii întotdeauna, și mai vreau să-ți spun ceva, Sean. Poate că judecătorul și juriul o să-ți dea iar drumul în lume, dar o să-ți dea drumul la ce? La ce? Înțelegi ce spun?
Băiatul se întoarse și privi în ochii injectați ai bărbatului.
— Uită-te la tine, băiete, spuse celălalt. Ești tânăr, dar ai apucat-o deja pe un drum care duce într-o singură direcție.
Apoi roti mâinile în aer și trase aer pe nările umflate, ca un om care inhalează toată aroma unei mâncări minunate.
— Mm-hmm, spuse el, îi *simt* mirosul. Îi simt mirosul pe tine, miroase de trăsnește.
Luske îl aștepta în aceeași cameră, pe scaunul lui, cu mâinile pe dosar. Acum avea sacoul pe el și se bărbierise, și camera mirosea a cremă de ras și cafea. După ce băiatul se așeză și rămaseră singuri, Luske împinse spre el una dintre cele două cafele mari negre, cu aromă delicioasă. Un miros al lumii normale și libere. Luske scormoni în buzunarul gecii, întinse mâna și dădu drumul pe masă unei grămăjoare de pliculețe și cutiuțe cu lapte pentru cafea.
— N-am știut cum bei cafeaua, așa că am luat de toate.
— De obicei, cu o țigară.
— Ți-am spus că în clădirea asta nu se fumează, spuse el.
Apoi împinse țigările și bricheta spre băiat, care îi mulțumi și își aprinse una.
Luske se uita la el.
— Știi ce zi e azi, Sean?
— Duminică? spuse băiatul după ce se gândi puțin.
— Nu. E ziua ta norocoasă.
— Da?
— Poți fi sigur. L-am arestat pe proprietarul acelei camionete Ford, un băiat pe nume Valentine, care s-a prăbușit ca un castel

de cărți. N-am mai văzut un băiat de mărimea asta care să plângă atât de tare. Așa a plâns și când l-ai lovit cu bățul?

— Nu, domnule. N-a scos un cuvânt.

— Ei, acum are de spus o grămadă.

— Presupun că n-a spus și că eu n-am luat parte la ce i-au făcut ei fetei ăleia.

— Nu, n-a spus asta. Și-a frecat urechea roșie și umflată și a spus că ai vrut să i-o tragi și tu.

Detectivul își luă cafeaua, sorbi din ea și o puse la loc.

— Minte, spuse băiatul.

— Poate că da, spuse Luske, dar cine poate ști?

— Eu știu.

Luske păru să aștepte ca el să continue, dar văzând că n-o face, adăugă:

— Însă ne-a dat niște nume. Și în dimineața asta, i-am arătat fetei mai multe poze, și ea i-a indicat pe toți patru. Și o să depună mărturie.

Băiatul trase din țigară și suflă fumul.

— Bănuiesc că era și poza mea acolo, spuse el.

— Nici nu s-a uitat la ea, spuse Luske încuviințând din cap.

— Bănuiesc că asta nu contează prea mult, dat fiind că era leșinată.

— Nu. Dar contează alte lucruri.

— Ce alte lucruri?

— Declarația chelneriței. Faptul că ai fost tras pe dreapta în apropierea spitalului. Câinele mort pe care l-am găsit acolo unde ai zis că e. Deși nu era nicio prelată albastră acolo.

— Poate a luat-o vântul.

— Sau poate a furat-o cineva.

— Și pistolul? spuse băiatul scrumând și privind cum scrumul cade spre podea.

— A fost vândut de un dealer de lângă Lincoln. Cumpărat de Reed Lester cu cinci zile înainte să-l iei tu cu mașina.

— Și el?

— Lester? E încă în libertate.

Băiatul studie vârful țigării, ca și cum ar fi citit un mesaj în rotocolul subțire de fum.

— Și acum? spuse el.

— Acum sunt obligat să-ți dau drumul, Sean. Te așteaptă tatăl tău la recepție.

În pieptul băiatului se răsuci un obiect greu, ca un topor. Îl privi fix pe detectiv.

— L-am sunat în legătură cu camioneta, Sean.

— Cât de mult știe?

— Nu știu. Știu doar că-i aici.

Băiatul nu spuse nimic. Privea fix în cana cu cafea.

— Sunt obligat să-ți dau drumul, Sean, dar nu-mi face nicio plăcere.

— Nu?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că am o intuiție în privința ta, în ciuda a ceea ce pare că ai făcut pentru fata aia. Poate din cauza asta. Poate din cauza modului în care ai făcut-o. A faptului că nu ai sunat poliția și nu ai căutat niciun fel de ajutor, ci te-ai dus pur și simplu acolo și i-ai pocnit pe băieții ăia doi cu mânerul unei pompe de desfundat căcatul. A faptului că în camioneta ta era Reed Lester, indiferent din ce motiv. În ochii oamenilor care sunt capabili de anumite lucruri există ceva, și eu văd asta în ochii tăi.

Băiatul nu întoarse privirea.

— Eu n-aș face niciodată ce au făcut ei, spuse el.

— N-am spus că ai face asta. Dar sunt multe alte lucruri pe care un om le poate face și care sfârșesc la fel de prost. Poate că el nu caută anume lucrul ăsta și nu crede că-l vrea, dar nici n-o să se străduiască suficient să-l evite, și atunci lucrul ăla o să dea peste el. O să dea peste el, Sean, mai devreme sau mai târziu.

38.

Câteva ore mai târziu, nu știe câte, la o distanță necunoscută, Caitlin își dă seama de o schimbare a pasului ei, a naturii efortului de care e nevoie ca să meargă mai departe și a sunetului acelui efort.

Se oprește și privește în jur, în valea în care a intrat. Un mic amfiteatru muntos. Unghiul copacilor îi confirmă ceea ce trupul îi spune, că nu mai coboară, ci traversează zăpada acumulată

uniform pe un teren orizontal. În lipsa senzației de jos, din picioare, un bolovan de frică se rostogolește din locul lui din spatele inimii. Jos e tot ce știe, singurul lucru pe care contează. În lipsa acestuia și fără vreun semn pe cer după care să se ghideze, ar putea să meargă la nesfârșit și să dea dintr-odată, în noaptea rece, de propriile urme.

De ambele părți ale văii, versanții munților se înalță spre cerul cenușiu. Indiferent ce s-ar afla la capătul îndepărtat al văii, asta e în spatele unui văl de ninsoare și înserare, și nu are cum să afle decât ducându-se acolo. Pare foarte departe și aș vrea să mă opresc, spune fata în mintea ei, fata din sala de sport, vreau să sap în zăpadă ca un animal, să mă îngrop și să-l ascult cum trece pe deasupra mea în întuneric. Să dorm. Să aștept primăvara. Dar nu m-am oprit. Știam că dacă mă opresc mor. Le-am cerut picioarelor mele să continue să se *miște și ele au reușit cumva să facă asta.*

Caitlin coboară în centrul văii, în lumina tot mai slabă, iar acolo valea continuă, chiar dacă se îngustează, aripile muntelui se strâng constant, avansând spre o unire pe care ea nu o poate vedea. Observă șerpii de pulbere care se mută și zvâcnesc la picioarele ei și apoi observă vântul din spate care îi mână. Vântul șfichiuie și capătă putere cu cât se apropie ea mai mult de convergența celor versanți ai muntelui – ciocnirea dură și inevitabilă care va zdrobi orice cărare practicabilă și nu va lăsa nimic în afara unei confluențe abrupte și stâncoase, o fundătură. Va fi aproape o ușurare.

Vânturile smulg o notă rece din crengile copacilor, din acele lor; sunetul singurătății absolute. Caitlin avansează, și munții se apropie, ea a ajuns din nou sub copaci, crengile lor încărcate se agață de ea, zăpada se învârtejește de pe pământ în sus, umplându-i partea interioară a lentilelor cu o erupție de cristale distorsionante. Își scoate ochelarii, îi pune la adăpost și își croiește drum prin lumile întunecoase ale crengilor, în timp ce vântul îi leagănă rachetele de zăpadă într-o parte, apoi în cealaltă, și în sfârșit înainte, doar înainte, precum curentul unui râu. O împinge înainte, printr-o pereche de crengi joase încrucișate ca niște săbii. Cum pășește printre ele, cu brațele ridicate ca să-și protejeze fața, aproape că nu vede marginea unei prăpăstii subite, cât pe ce să cadă.

Jos.

Se oprește, privind în jos spre povârnișul drept, fără copaci, și își dă seama că e albia unui pârâu, o albie secată precum cea pe care au urcat ei doi în acea zi de iulie. Nu aceeași; Caitlin știe că e departe de locul acela. Dar această albie i-o aduce mai aproape pe aceea. Sau îi aduce mai aproape o arteră secundară care o poate expedia din nou spre viață, spre familie. Vântul urlă în golul din spatele ei, zăpada isterică gonește pe lângă ea, și în acea pală de vânt canalizată aude huruitul unui motor. Un motor mare și suprasolicitat, ca un camion în viteza întâi, care își trage încărcătura în susul muntelui. Un bărbat stă la căldură în cabină, cu muzică country în difuzoare, în timp ce farurile solitare sfredelesc viscolul. Imaginea e atât de puternică în mintea ei încât nu-și poate imagina nimic altceva pe fundul albiei secate decât drumul asfaltat și curățat de zăpadă.

Povârnișul e mai abrupt decât se așteptase și îi vine instinctiv să se lase pe spate, dar când face asta părțile din spate ale rachetelor alunecă și patinează. Caitlin își mută greutatea spre crampoanele din față, dar simte că se va prăvăli cu capul înainte, pe deasupra rachetelor, în cele din urmă, se întoarce de-a curmezișul pantei și își continuă coborârea cu o serie de pași deliberați, ca un copil foarte mic care coboară o scară.

Îi ia cinci minute, îi ia cinci ore. Când ajunge pe fundul albiei secate, nu știe altceva decât că a ajuns pe fund și nu e niciun drum. Când curge, pârâul se varsă aici într-o adâncitură lată din munte, unde fie se adună, fie se scurge prin mai multe pâraie, niciunul suficient de mare ca să sape o pârtie recognoscibilă printre copaci. Niciun drum. Niciun camion. Niciun vânt aici. Niciun sunet, în afară de șuieratul ei aspru, în care aude și o notă de disperare și își spune încetează odată, lua-te-ar naiba.

Atunci se aude un răspuns – un țipăt puternic din pădure. Din susul pantei, departe. Chemarea răsunătoare a vreunei păsări mari care își anunță măreția în pântecele muntelui. Acest țipăt, acest sunet o spintecă și îi prinde inima în gheare.

Caitlin se întoarce ca să privească în urmă, pe albia secată în sus. Nu e nimic în afară de povârnișul alb și de formele întunecate și conice care îl mărginesc. Apoi, printre înălțimile lui, pe zăpadă, apare un obiect întunecat și căzător. Negru ca noaptea, plutind în jos. Un înger negru pe schiuri.

Caitlin face doi pași violenți în cealaltă direcție, și la al treilea racheta nu se mai ridică. Cade greoi, cu fața în jos, în zăpadă.

Dă din picior, dar racheta nu se mișcă, s-a prins de ceva, s-a agățat de burtă, ca un pește. Încearcă să aducă celălalt picior în față, dar nu-l poate trage prin greutatea zăpezii, prin greutatea ei. Mai rău: transmite semnalul către picior și nu se întâmplă nimic, nicio reacție a mușchilor. Începe să dea din mâini și din picioare, încercând să se întoarcă pe spate. Chiar dacă nu vede, știe că în apropiere e un copac – încă mai simte senzația acelor zgâriind-o în cădere și mirosul lor de pin. Dacă poate să pună mâna pe o creangă de jos, se poate trage de acolo.

Împinge în zăpada goală, se zvârcolește și reușește să se întoarcă suficient cât să vadă, la marginea depresiunii, ultima parte a coborârii lui. Bărbatul ține brațele întinse și picioarele depărtate, în extazul zborului, schiind pe părțile din spate ale rachetelor de zăpadă. Când ajunge la zăpada orizontală de jos, crampoanele lui se înfig, și el se prăvălește în față, prin aer, și aterizează sigur pe el, spulberând zăpada la jumătate de metru de ea. În întunericul de deasupra lui Caitlin, dinții lui strălucitori.

Se lasă pe vine și pune mâna pe racheta ei de zăpadă. Toată carnea ei tremură. Privește în sus, spre copacii ca niște turle și spre cerul negru, în încercarea ciudată de a asimila totul, asemenea cuiva care știe că vede ultimele lucruri.

Azi e Crăciunul, își amintește ea. Peste două luni ar fi împlinit douăzeci de ani.

Te-ai agățat de ceva de sub zăpadă, spune el respirând dificil. Nu te-am avertizat? Îi desprinde racheta și îi împinge cumva brutal piciorul. Privește în jos spre ea. Acest obiect ciudat din zăpadă.

Știi ceva? Eu nu cred că n-ai mai folosit niciodată rachete de zăpadă. Nimeni nu se mișcă așa de bine prima dată. La naiba. Era cât pe ce să renunț. Am vomat acum trei ore ouăle cu șuncă.

Își dă jos rucsacul și scoate sticla cu apă. Ia uite – e înghețată complet! Nu durează mult. Ia zăpadă cu mănușa și și-o îndeasă în gură. O plimbă într-o parte și-n alta. Înghite. Privește spre pădurea întunecoasă.

Acum chiar ai făcut-o, nu-i așa? Suntem la mama naibii. Fără cort. Prea departe, prea întuneric și prea frig ca să ne întoarcem în seara asta. Nu avem altceva de făcut decât să ne băgăm sub zăpadă și să ne ținem unul altuia de cald să nu murim înghețați.

El o privește fix, iar ea privește dincolo de el. La modelele alb-

negru ale copacilor. La fulgii nepăsători și fantomatici. Ai vreo idee cum putem să facem asta? întreabă el, iar ea scutură din cap.

Eu am. Dă-mi mâna și hai să te ridici în picioare. Vreau să văd tot ce ai în buzunare.

Nu.

Ce-ai spus?

Nu.

Nu-mi spune mie nu, fetițo. O prinde de geacă și o ridică într-o poziție răsucită, pe jumătate șezând, și o ține așa – apoi îi dă drumul, și ea cade din nou pe o parte. El se ridică în picioare, apleacă mâinile, o prinde de geacă cu amândoi pumnii și smulge toată greutatea ei moartă în sus și pe spatele ei. Ea se prăbușește din nou în zăpadă. El se apleacă deasupra ei, cu nori strălucitori și furioși izbucnindu-i din plămâni.

N-ar fi rău dacă ai fi puțin mai cooperantă, spune el, și o voce subțire din întuneric spune: Te rog. Nu vreau decât să merg acasă.

Ce-ai spus?

Te rog, spune vocea.

El se uită spre cerul negru, își umple plămânii și se tânguie. Nu e alt cuvânt mai potrivit. Sunetul se îndepărtează în noapte și îngheață inima micilor creaturi care îl aud.

Vine deasupra ei, cu picioarele într-o parte și-n alta, și se lasă în genunchi. Greutatea lui cade fix pe șoldurile ei și o afundă și mai mult în zăpadă. Prinde cu dinții vârfurile mănușilor și își scoate o mănușă, apoi o trage și pe cealaltă, prinde trăgătorul fermoarului de la gâtul ei și îl smucește în jos, expunând pieptul ei frigului.

Fetițo, spune el. Nu înțelegi că ești deja acasă?

Mâinile lui intră pe sub geaca ei. Găsesc sticla de apă și o bagă în geaca lui, apoi ridică bluza de flanel și trag brutal de pe sânii ei sutienul sport ponosit. De pe pielea ei albicioasă se ridică aburi albicioși, se înalță și se deplasează ca și cum ar fi un strat al sinelui ei alungat. El vorbește, dar ea nu-l aude, e afundată adânc în zăpadă și în interiorul zăpezii e sala de sport, Allison Chow la stânga și Colby Wilson la dreapta ei, stau pe băncile de lemn și o ascultă pe fata care a venit să le vorbească, să le spună povestea asta, și ele ascultă cu ochi măriți și bătăi puternice de inimi. Dar, chiar dacă ele știu că povestea fetei e

ceva ce li s-ar putea întâmpla și lor, totuși nu s-a întâmplat, cel puțin nu încă. I s-a întâmplat ei, acestei fete care stă în fața lor. Ei, nu lor. Și pentru asta ele o iubesc, cu aceeași patimă cu care se iubesc una pe alta.

PARTEA A TREIA

39.

Când Sean apăru brusc din spatele secției de poliție, ieșind neînsoțit pe ușa de oțel, cu părul ciufulit și slinos și fire țepoase blonde pe maxilar – iar din ochii lui albaștri privind un băiat mult mai matur –, Grant își frecă bărbia, încercând să reprime elanul inimii lui ca să nu-i răzbată pe chip. Băgă mâinile în buzunare, pentru a le împiedica să se întindă și să-l cuprindă pe băiat.

Sean se duse la el și se priviră unul pe celălalt.

— Nu trebuia să vii.

— Crezi c-aș fi putut să nu vin?

Sean se așeză pe banca tare și băgă mâna în punga de plastic cu care venise. După o clipă, Grant se așeză și el și se uită cum fiul lui își bagă șireturile înapoi în ghete și cureaua prin găicile blugilor.

Un polițist îi duse la parcarea mașinilor confiscate în spatele unei mașini de poliție, refăcând traseul parcurs de băiat cu o zi înainte spre secție, pe același drum de lângă autostradă pe care se afla încă Paradise Lounge, cârciuma înghesuită, urâtă și lipsită de sens, în dimineața cenușie și friguroasă. Deși ninsoarea încetase abia de doar câteva ore, pretutindeni părea să se fi așternut deja un strat de nisip. Polițistul îi lăsă la parcarea aflată la doi kilometri distanță, le ură cele bune și plecă în timp ce stația lui de emisie-recepție cârâia.

Recuperară cheile și traversară parcarea spre Chevy-ul albastru pe care Grant, spre deosebire de băiat, nu-l mai văzuse de peste un an.

— Am schimbat uleiul la fiecare cinci mii, spuse băiatul. Și am schimbat între ele cauciucurile.

Grant dezlipi un abțibild portocaliu țipător de pe parbriz și apoi se duse la benă și puse mâna pe cauciucul stricat. Găsi capul argintiu cu degetul mare și rămase așa o clipă, pipăindu-l

ca și cum din el ar fi putut să ghicească tot ce se întâmplase din pricina lui.

Se duseră la un motel de lângă autostradă, și Grant luă o cameră single cu două paturi mari. Credea că Sean o să vrea să facă duș și îi sugeră asta, dar băiatul se așeză pe patul cel mai apropiat, își scoase ghetele, se prăbuși pe perne și adormi. Grant trase perdelele, luă plapuma de pe celălalt pat și o puse peste fiul lui, apoi se așeză pe patul de vizavi. Rămase în camera întunecoasă, studiind silueta băiatului de sub pătură. Acum are optsprezece ani, se gândi el. Vârsta pe care o avusese ea.

După o vreme, scrise un bilet pe care îl puse aproape de Sean, apoi îl luă înapoi, ieși pe ușă și se opri pe palierul îngust de beton. Părea foarte departe de munți, de fermă și de oamenii pe care ajunsese să-i cunoască: Emmet și fiii lui, Maria și fiica ei. Încă și mai departe de Wisconsin, Angela și casa în care își crescuseră copiii; fosta lui viață.

Inhală aerul rece, cu izul lui de benzină, de autostradă, și își aprinse o țigară. Privi spre vest, în vânt, până când i se încețoșă privirea, apoi se întoarse spre est, spre orizontul industrial scund al orașului, sub cerul jos, plumburiu. Camioanele treceau unul după altul, zumzăind pe autostradă spre cer.

•

Când se întoarse, soarele coborâse la vest în spatele norilor, și camera era aproape în întuneric. Plapuma fusese dată la o parte, iar la vederea patului gol, inima lui Grant tresări pentru o clipă, uimită, dar apoi văzu ușa de la baie închisă, pe sub care ieșea o rază de lumină, și auzi cum de cealaltă parte geme ventilatorul de aerisire.

Puse jos punga cu cumpărături, trase perdelele și privi spre autostradă, în apusul cenușiu, până când ușa de la baie se deschise, iar fiul lui închise ventilatorul și ieși. Purta același tricou albastru și aceiași blugi uzați. Camera se umplu de mirosul de săpun și cremă de ras.

— Credeam că o să dormi până mâine, spuse Grant.

Băiatul privi spre el, dar îi văzu doar silueta întunecată din fața ferestrei. Își luă geanta și o puse pe pat.

— Nu-mi plac camerele de motel, spuse el așezându-și lucrurile înapoi în geantă.

— Mi-am dat seama de asta după interiorul camionetei. Acolo

ai dormit tot timpul ăsta?
— Nu. Uneori am dormit afară. Alteori, m-au primit oamenii.
— Dacă ai fi cerut, ți-aș fi trimis bani. Sau un card de credit.
Băiatul închise fermoarul genții, apoi se ridică și își dădu pe spate, cu degetele, șuvițele ude.
— Am cumpărat niște suc de portocale, spuse Grant. Cola. Și niște sandvișuri.
— Am putea să plecăm? spuse băiatul luându-și geaca.
Chevy-ul era cald încă. Grant băgă cheia în contact, dar nu o întoarse. Își aprinseră amândoi țigara și rămaseră așa, cu geamurile pe jumătate deschise, privind cerul plumburiu, în tăcere. Apoi băiatul întrebă, fără să privească:
— Vrei să conduc eu?
— Nu, conduc eu.
Sean aruncă.
— Ai fost ceva timp plecat, spuse el.
Grant privi spre el, dar băiatul nu îl privi în ochi.
— Am căutat un service să repar cauciucul, spuse el. Dar e duminică. Peste tot e închis.
Grant puse mâna pe cheie, apoi o lăsă iar.
— Sean.
— Ce e?
— Vorbește cu mine. Trebuie să vorbim.
— Despre ce?
— Sean.
Băiatul inhală și suflă brusc fumul spre geam.
— Ce-ar trebui să spun? întrebă el.
— Nu știu.
— Nici eu nu știu.
Priveau amândoi spre vest, unde soarele care apunea izbucni deodată între nori și orizont, ca un ochi al unei păsări mari, ce se deschide, rotund și fierbinte.
— Am vrut doar s-o ajut.
— Știu, Sean.
— De unde?
— De unde ce?
— De unde știi?
— Pentru că te cunosc. Pentru că ești fiul meu.
— Nu e același lucru.
— Pentru mine e.

Băiatul stătea fără să se miște. Grant își strivi țigara în scrumieră. După o vreme, băiatul făcu la fel.

— Și acum? spuse el.

— Ce vrei să spui?

— Te duci înapoi la aeroport sau ce?

— Nu știu. Tu unde te duci?

Băiatul nu răspunse.

— Unde mergeai? spuse Grant. Mergeai acasă?

— Care casă?

— În Wisconsin.

Băiatul tăcu.

— A ieșit din spital, știai? spuse Grant. S-a întors acasă la Grace.

— Știu. Am vorbit cu ea.

Când?

— Imediat după ce i-au dat drumul.

— N-a fost la închisoare, Sean. S-a dus de bunăvoie.

— Știu.

— Se simte mult mai bine. Zicea că poate se apucă iar de predat.

— Asta e bine, spuse băiatul, încuviințând din cap.

Grant își plimbă degetele pe bord, se uită la ele și frecă praful roșu cu degetul mare.

— Vrei să te duci acum acolo? Ai putea să iei avionul de aici. Sau…

Grant nu termină.

— Sau ce?

— Sau am putea să mergem împreună cu mașina. Dacă vrei.

Băiatul îi aruncă o privire, apoi se întoarse iar spre soare. Un disc portocaliu, călduț, care stătea exact la marginea lumii, ca și cum nu mai avea unde să se ducă. Nu părea posibil ca întreaga jumătate vestică a țării să se întindă în fața lui, și nu în spatele lui. Munții, deșerturile. Planșa întinsă a mării, toate așteptându-și apusul.

— Nu putem să facem asta, spuse băiatul fără să se întoarcă.

— Ce nu putem să facem?

— Nu putem s-o lăsăm aici.

Grant nu spuse nimic. În pieptul lui erau două inimi, doi pumni care izbeau. Într-o inimă băteau amintirile cu fiica lui, în cealaltă priveliștea fiului din fața sa. Fiecare cu atât mai furioasă în

prezența celeilalte.

Băgă în viteză și ieși din parcare. Găsi intrarea pe autostradă, acceleră și se pierdu printre mașinile care se îndreptau spre vest, printre benzile de mașini, camionete și camioane care goneau toate spre orizont, ca și cum ar fi vrut să-l prindă, ca și cum ar fi putut să zboare peste el ca peste o denivelare a drumului, silind astfel soarele să dea înapoi spre cer, tot mai mult și mai mult, rămânând pentru totdeauna în aer, ținând ziua în viață de-a pururi.

40.

Străbătură din nou lunga autostradă a Midwestului, de la un capăt la altul, exact ca în acel iulie cu mult timp în urmă, toți patru; totul, până și Nebraska, merita privit; apoi merseseră iar pe ea atunci când Grant și băiatul se întorseseră cu două camionete. Acum erau din nou doar ei doi, în singura camionetă. Era noapte, și nimic de văzut în afara aceleiași porțiuni de autostradă, aceeași fâșie dintre sensurile de mers și aceeași întindere monotonă de zăpadă viscolită ce le însoțea, ca o insulă mobilă de pe care nu puteau scăpa. Chiar lângă orășelul North Platte, Grant opri să alimenteze și să meargă la toaletă, iar când se întoarse, Sean era în continuare adormit, sprijinit de portieră și de sulul sacului de dormit.

Mai târziu, băiatul se ridică în capul oaselor și miji ochii la luminile de pe șosea, întrebând unde sunt. Grant îi spuse că tocmai intraseră în Colorado; voia cumva să se oprească să mănânce? Sean se învoi și o luară pe următoarea ieșire de pe autostradă, dar atunci când chelnerița veni la tejghea, în bistroul prea luminos, el împinse meniul la o parte și comandă doar cafea.

— Doar atât? întrebă chelnerița.

— Da, mulțumesc.

— Nu vreți un mic platou cu sandvișuri de vită picante? Oamenii vin de peste tot pentru sandvișurile astea. Am doi bătrâni care vin tocmai din Sterling pentru ele. Mă rog, cred că și eu aș face la fel dacă aș sta în Sterling. Apoi chelnerița adăugă în spirit de glumă: Și dac-aș fi bătrână.

Grant îi preciză faptul că ei veneau din Omaha, și chelnerița strigă *„Omaha!”*, de parcă le-ar fi anunțat celorlalți din bistrou o descoperire înspăimântătoare.

— Ce Dumnezeu ați făcut în *Omaha?*

Băiatul privea pe fereastră, unde nu se vedea decât imaginea bistroului: el și tatăl lui, stând acolo.

Grant îi întinse chelneriței meniul și îi spuse că trecuseră pe acolo în drum spre sandvișurile picante de vită.

— Credeam că ți-e foame, spuse el după ce chelnerița plecă.

— N-am spus că mi-e foame.

— Te-am întrebat dacă vrei să mănânci și ai spus da.

— Ai întrebat dacă vrei să ne oprim să mâncăm. M-am gândit că ți-e foame, așa că am spus bine.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Nu știu. De ce?

— Cum adică, de ce?

— Ce importanță are?

Grant privi fix spre fiul lui, spre fața lui slabă, și pentru o clipă i se păru că acesta ar fi putut să fie orice tânăr din bistrou, aflat pe drum ca și el.

Chelnerița se întoarse, le umplu cănile cu cafea și plecă iar.

— Când eram gras, toată lumea încerca să mă înfometeze. Acum vor să bage în mine mâncare, chiar dacă eu nu vreau.

— N-ai fost gras niciodată, spuse Grant în timp ce băiatul întorcea privirea spre el. Doar că mai trebuia să crești puțin în înălțime.

Revenird pe autostradă, și băiatul conduse, în timp ce Grant dormea. Noaptea era senină și trafic, puțin. Băiatul zări luna, în al treilea pătrar, care îl depășea pe stânga, rece și constantă. Cu timpul, această lună scoase din prim-planul negru un șir de dinți luminoși, și băiatul o privi nedumerit și confuz până când înțelese ceea ce vede, și anume primul recif de piscuri înzăpezite, aflate încă la ore distanță, care se arătau pe câmpii.

Grant săltă capul ca să vadă cum se înalță munții în noapte. Își căutară amândoi țigările și așteptară ca bricheta de bord să sară. Crăpară geamul și fumară, în timp ce noaptea rece se rostogolea înăuntru, șuierând în jurul lor ca un spirit nebun. Băiatul se gândea la celula arestului, la duhoarea puternică și rece din acel loc. Parcă-l și vedea pe bărbatul din celula alăturată, ca o proiecție pe parbriz: ochii lui injectați și mâinile

imateriale, atârnând în spațiu*. Îmi dau seama că nu ești vreun violator*, *omule.*

Băiatul suflă fumul și scutură scrumul prin crăpătura geamului.

— Crezi că o să ne mai simțim vreodată normal? întrebă el.

— Nu știu. Ce înseamnă normal?

— Nu știu, spuse băiatul privind spre drum, spre munți. Nu asta.

Câțiva kilometri mai încolo, Grant își stinse țigara și ridică geamul automat. Băiatul făcu la fel, și șuieratul încetă, iar cabina se încălzi iar. Nu uita de aeroport, spuse Grant. Băiatul spuse că n-o să uite, și după trei kilometri o luară pe ieșirea spre el. Găsiră Chevy-ul verde în marea de mașini, apoi conduseră cele două camionete în tandem spre orașul luminat.

41.

Băiatul își azvârle ghetele din picioare, se aruncă pe spate pe patul mic și se uită cum o multitudine de trupuri aproape invizibile se înalță în spațiu deasupra lui. Nebuloase dense fuzionau în spirale armonioase, ca atunci când praful stelar se preface în stele, planete și sateliți. El însuși se înălța, fără trup, și călătorea prin sistemele de lumină, culoare și substanță, pe care doar el le văzuse vreodată și pe care doar el putea să le denumească. Dar în clipa următoare, sau ceea ce i se păru a fi clipa următoare, se auzi un sunet, și lumile extraterestre se împrăștiară ca și cum s-ar fi speriat, iar băiatul deschise ochii și ascultă; după încă o clipă, se auzi iar: un fel de strigăt. O singură notă șuierată, scurtă, nesigură. Se auzea la intervale întârziate, și băiatul se gândi că probabil e tatăl lui aflat în camera de vizavi, care inventa un nou tip de sforăit, din nas. Dar apoi își dădu seama că nu venea de vizavi, ci din camera lui. Se ridică în capul oaselor și ascultă, apoi se aplecă și privi sub pat, unde găsi doar praf și scândurile vechi ale pardoselii. Sunetul se auzi din nou, mai tare și mai aproape, în timp ce el privea aplecat. După un minut, își luă ghetele, ieși încet în hol și apoi pe verandă, în frigul zorilor.

Rămase pe verandă, ascultând și scoțând aburi pe gură. Apoi

coborî treptele și se lăsă pe genunchiul sănătos ca să privească sub verandă. Acolo nu era nimic, în afară de pământ bătătorit și un fel de adâncitură ușoară, delimitată oarecum de rămășițele unei pături cândva roșii. Se lăsă în patru labe pe zăpadă și intră puțin sub verandă ca să privească în colțurile spațiului îngust, iar când ajunse acolo și așteptă ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul, deasupra lui, pe scândurile podelei, bocăniră niște ghete, balamalele ușii de furtună scârțâiră și ghetele coborâră treptele bocănind.

— Ce se întâmplă? S-a spart vreo țeavă?

Tatăl lui apăru în lumina din spatele lui, cu mâinile pe genunchi și fața întoarsă în sus.

— Nu. Câinele-i aici.

— E acolo?

— Mă uit la ea.

— Ce face?

— Se uită la mine.

— De ce nu iese?

— Nu știu. Băiatul strigă pe nume cățeaua bătrână și îi spuse să iasă de acolo. Labradorul scoase un scheunat, și băiatul spuse: Cred că e rănită.

Grant se apropie în spatele lui, pe palme și genunchi.

— Poate are ceva la șolduri. Făcu semn cu mâna și strigă cățeaua, care se târî înainte câțiva centimetri pe labele din față, se opri și scânci. Grant se uită la ea. Examină spațiul îngust și pământul și spuse, cu ochii la cățea: Crezi că te poți târî până acolo?

Scoaseră cățeaua de sub casă și o puseră cu grijă în cabina Chevy-ului albastru. Între timp, băiatul își aminti de fata care sângerase în camionetă și, în epuizarea lui, se gândi că sigur fusese un vis.

Se urcară de o parte și de alta a câinelui, iar Grant conduse până la drumul local și o luă spre vest, în direcția opusă orașului, iar după doi kilometri parcă în fața unei case albe cu două etaje, roz în lumina zorilor. După o clipă, pe veranda cu plasă pentru țânțari apăru o femeie impunătoare cu păr alb, care strigă spre ei:

— Tu ești, Grant Courtland?

— Mă tem că da, Evelyn, strigă și Grant.

— Văd că ți-ai recuperat camioneta.

— Da, doamnă.
— Cine-i cu tine?
— Era cu camioneta.
— Serios? Ce mai faci, Sean?
— Bine, doamnă Struthers. Dumneavoastră?

Femeia dădu capul pe spate și îl examină de la înălțimea verandei, de la înălțimea ei înseși.

— Doamna Struthers îmi spun elevii mei. Ai fost cumva elevul meu?

— Nu, doamnă.

— Așa mă gândeam și eu. Atunci spune-mi Evelyn.

Femeia deschise ușa mai larg și le făcu semn să intre.

— Haideți, intrați, că e frig; vă fac imediat cafea.

Când bătrânul coborî de la etaj, Grant spuse:

— Îmi pare rău, Dale, știu că te-ai pensionat, dar nu știam unde altundeva să merg.

— Nu vorbi prostii, spuse Evelyn apărând în spatele soțului ei și ducându-se la cafetieră. Doar suntem vecini.

Struthers privi spre ceafa soției, apoi se întoarse spre Grant și spre băiat și împunse cu degetul mare spre ea, ca să curme orice altă discuție pe această temă. Femeia se întoarse și puse o cană cu cafea în mâna lui întinsă și, astfel înarmat, Struthers vorbi:

— Bine atunci. Hai să vedem ce-ați adus.

Grant trase camioneta, oprind-o în fața unei anexe mici, roșii, și împreună cu băiatul cărară câinele înăuntru și îl așezară pe masa de oțel. Băiatul își făcu mâinile căuș și suflă în ele, iar bătrânul veterinar spuse:

— Scuze pentru frig. Abia dacă mai încălzesc altceva în afară de casă, și nici pe-aia cine știe cât; gazul e scump.

Oricât de frig era, aerul mirosea puternic a coteț de câine, a amoniac și a pin.

Bătrânul lăsă jos cafeaua, băgă mâna în buzunarul halatului alb, puse ceva sub nasul cățelei și într-o clipă recompensa dispăru, hăpăită. Puse mâinile pe cățea, plimbându-le încet prin blana ei, privindu-i ochii, încruntându-se, oprindu-se, avansând iar și așteptând ca mâinile lui și ochii câinelui să-i transmită ceva. Strecură o mână sub cățea, care schelălăi și se roti ca pentru a-l mușca de încheietură, dar se mulțumi să i-o lingă cu furie. Bătrânul băgă iar mâna în buzunar și cățeaua luă iar

recompensa, se linse pe bot și se uită la mână.

— Zici că era sub casă.

— În fund, cât s-a putut băga, spuse Grant. A trebuit să-l trimit pe slăbănog acolo ca s-o scoată afară.

Se uitară toți trei la câine, care îl urmărea pe veterinar.

Acesta sorbi din cafea și o puse iar jos.

— Are cel puțin două coaste fisurate sub blană. Una e aproape ruptă, dar nu de tot. Aș zice că a lovit-o un cal cu copita. Dar din toți câinii loviți de cal pe care i-am văzut vreodată, n-am văzut niciodată unul lovit de jos în sus, ca ăsta. Nu știu ce cal ar putea să facă asta; voi știți?

Grant îi susținu privirea bătrânului. Apoi se întoarseră amândoi spre cățea, ca și cum ea ar fi putut să pună capăt speculațiilor prin mărturia ei. Grant nu spuse nimic. Băiatul se uită la tatăl lui, și astfel își dădu seama că cei doi bărbați discutaseră ceva, dar el, chiar dacă era acolo, nu avusese cum să audă – ca și cum ar fi adormit în picioare sau ar fi leșinat.

— Poți face ceva? întrebă Grant.

— Ce vrei să spui?

— Pentru coaste.

— Nu sunt prea multe lucruri de făcut pentru coaste fisurate, în afară de bandajare. Și e bătrână.

— Da, spuse Grant. Adică?

— Adică o să se vindece foarte greu, dacă o să se vindece. Și o să aibă dureri.

Grant încuviință din cap.

— Pentru asta există ceva? spuse el. Pentru durere?

— Sigur, sigur, spuse veterinarul. Numai că...

Grant și băiatul așteptară. Struthers își duse mâna la falca proaspăt rasă, mișcând-o într-o parte și-n alta.

— Nu sunt sigur că ar fi bine să se întoarcă acolo, Grant, asta-i chestia, spuse el.

— Da, spuse Grant.

— Adică, nu e treaba mea...

— Nu, cred că ai dreptate.

— Și eu nu pot s-o țin aici.

— Nici nu ți-aș cere asta, Dale.

— Nu mai sunt pregătit pentru așa ceva. Și Evie nu poate să stea în casă cu un animal, din cauza alergiilor ei; n-a putut niciodată, în toți anii ăștia. Domnul a spus niciun copil și apoi a

spus nici animale de casă; nu-ți rămâne nimic altceva, femeie, decât acest bătrân care seara intră în casă mirosind a cal, a câine și a toate celelalte.

— Mie mi se pare că a avut o grămadă de copii, Dale, spuse Grant. Sute.

Struthers nu păru să îl audă, dar apoi ridică privirea pe sub sprâncenele lui argintii și spuse:

— O mie trei sute doisprezece.

Grant se uită la el.

— A păstrat absolut toate cataloagele începând de la prima ei clasă, din anul în care ne-am căsătorit. Din când în când, le mai scoate. Le răsfoiește unul câte unul, ca pe niște albume de fotografii.

•

— Și acum? spuse băiatul.

— Acum mergem să ne întâlnim cu un prieten.

Erau iar în camionetă și se întorceau spre oraș. Cățeaua înfășurată în bandaje se cuibărise între ei, clipind somnoros în timp ce analgezicele își croiau drum prin arterele ei. Soarele urca deasupra pinilor, inundând crengile înzăpezite cu scânteieri pline de neastâmpăr. Ajunseră la o curbă, și Grant opri Chevy-ul în spatele unui autobuz școlar. La geamul din spate se vedeau fetișoare cu obrăjori rumeni, atât de apatice la acea oră a dimineții încât nici măcar nu scoteau limba.

Băiatul își puse o țigară în gură și apăsă butonul brichetei.

— Dă-mi și mie una, spuse Grant. Le-am terminat.

Bricheta sări și aprinseră pe rând.

— Vrei să-mi spui și mie ce se întâmplă? întrebă băiatul.

— La ce te referi?

— Știi la ce mă refer.

— Nu pot să-ți spun ce nu știu, replică Grant scuturând din cap.

— Spune-mi atunci ce crezi.

— Ce cred?

Grant scutură scrumul. O fetiță și un băiețel mai mic decât ea ieșiră dintr-o căscioară de șindrilă și se îndreptară spre autobuz. Ușa acestuia se deschise, și băiețelul se opri în ultima clipă, bătând imperativ din picior în zăpadă, până când fetița îl înghionti, și el urcă anevoie, urmat imediat de ea. Ușa se închise huruind, semnul cu oprește de pe partea lui laterală se plie la

loc și autobuzul demară cu un tușit mai departe, trăgând după el Chevy-ul, la o anumită distanță.

— Mă întreb dacă nu cumva Billy i-a făcut asta, spuse Grant.

— Billy.

— Fiul lui Emmet. Mașina aia de lângă casă e a lui. El Caminoul.

Băiatul se uită la câine, apoi la partea din spate a autobuzului.

— De ce-ar face asta?

— N-am spus c-a făcut-o, spuse Grant trăgând din țigară.

Tăcură amândoi. Fetișoarele din spatele autobuzului îi priveau. Băiatul trase ultimul fum din țigară și o strivi în scrumieră.

— Ba da, ai spus.

Urmară autobuzul prin oraș și încă vreo doi kilometri în afară, apoi Grant intră în pădure pe un drumeag îngust mărginit de pini pe care zăpada strălucea, neatinsă. La capătul drumeagului, era o căsuță albastră-deschis, cu un singur nivel, cu obloane albastre-închis și o ușă de un roșu-aprins. Grant găsi un loc pentru Chevy pe ceea ce probabil era gazonul casei, astfel încât să nu blocheze niciunul din cele două breakuri Subaru parcate în fața casei, iar când deschise portiera, cățeaua uită de rana ei și încercă să se ridice, dar Grant îi puse mâna pe cap și spuse:

— Tu stai aici. Stați aici amândoi.

Închise portiera, și câinele începu să respire greu, frământându-se din cauza a ceea ce nu putea să vadă, astfel că băiatul îi vorbi:

— Se apropie de casă. Bate la ușă. Cineva apare la fereastră. Se deschide ușa. E o femeie. Are păr negru, ondulat. E femeia de la restaurant, chelnerița aia, am uitat cum o cheamă. Se uită încoace și face cu mâna… îi fac și eu cu mâna. El intră în casă și ușa se închide. Maria o cheamă. Maria Valente.

Ușa roșie se deschise iar. Grant se întoarse la camionetă și luă câinele pe jumătate în brațe, iar băiatul ocoli mașina și apucă cealaltă jumătate; după ce ieșiră din mașină, Grant îi ceru s-o lase jos, dar s-o țină în picioare. Cățeaua privi în jur, nedumerită, până când Grant îi spuse să-și facă treaba, semnal la care ea, fără să pară a ezita în vreun fel, își lăsă coapsele în jos și dădu drumul în zăpadă unui flux lung, șuierător.

O duseră în casă și o așezară pe patul de pături pregătit de Maria în holul pavat cu gresie. Maria se lăsă pe vine ca s-o

mângâie pe cap, apoi se ridică iar și se uitară toți trei la câine. Încă mai stăteau acolo atunci când fata ieși de undeva din casă, încălțată cu ciorapi, cu un rucsac mare într-o mână și telefonul mobil în cealaltă. Abia privind spre cei doi bărbați, fata aruncă rucsacul, se lăsă pe călcâie lângă cățeaua bandajată și începu s-o mângâie.

— Ce-a pățit?

Cățeaua amușină genunchiul gol al fetei și îl linse.

— Nu știm sigur, spuse Grant. Poate a fost lovită.

— De cine?

Fata ridică privirea – privi când la Grant, când la băiat. Păru gata să mai adauge ceva, dar nu mai spuse nimic. Se întoarse iar spre cățea și o mângâie pe urechi.

— Sărmana Lola, spuse ea, sărmana Lo.

Băiatul se uită spre tatăl lui, apoi din nou la fată.

— Cunoști câinele ăsta? o întrebă el.

— Bineînțeles că-l cunosc, spuse ea ridicând privirea cu fruntea încruntată, ca și cum el făcuse vreo afirmație absurdă.

— Uneori, se duce acolo sâmbăta, spuse Maria. Ca să-i ajute cu caii.

Tăcură cu toții, în afară de fată, care continua să aline cățeaua mângâind-o și vorbindu-i.

Grant promise să treacă mai târziu pentru a aduce mâncare pentru câine și a o scoate afară, iar Maria îi dădu cheia, pe care el o strecură în buzunar. Spuse că o să găsească pe cineva care să țină câinele mai mult timp, dar Maria îl liniști în această privință. Apoi fata spuse, pe un ton categoric: „Avem noi grijă de ea”.

Maria se duse în bucătărie să ia un bol cu apă, iar fata se ridică, se întoarse trăgând în jos de fustă și îl pironi pe băiat cu ochii ei negri.

— Eu sunt Carmen, spuse ea.

— Știu, răspunse băiatul, prezentându-se.

— Știu, spuse fata. Dar nu credeam că știi cum mă cheamă pe mine.

— Am fost împreună la istorie, spuse el.

— Pentru scurt timp, spuse ea. O istorie scurtă.

Cățeaua de la picioarele lor căscă larg, arătându-și colții bătrâni.

Fata își verifică telefonul, apoi se întoarse, deschise un dulap,

scoase o haină roșie de lână și o îmbrăcă, își băgă picioarele încălțate cu ciorapi în niște ghete din piele întoarsă, într-un stil retro la modă, și se mai aplecă o dată ca să mângâie urechile câinelui. Ridică rucsacul de pe podea și strigă „Am plecat, mamă”, la care Maria îi răspunse:

— Bine, *tesoro.* Ai grijă la zăpadă, te iubesc.

— Și eu.

Fata le zâmbi lui Grant și băiatului, apoi ocoli câinele și deschise ușa roșie, iar în clipa strălucitoare în care soarele de dimineață o întâlni, fata făcu o piruetă și dispăru.

•

Când se trezi iar, camera era caldă, inundată de soare. Rămase întins pe spate, privind fix spre bășica mare, galbenă de deasupra lui. O coajă de ou din ipsos, goală și netedă, formată de o scurgere care se mutase de mult pe alt traseu sau fusese detectată și oprită la sursă. Încercă să audă iar acel sunet, câinele sau fantoma lui care să fi revenit în vizuina de sub scândurile podelei. Dar când se auzi iar, sunetul venea indubitabil prin ușa de pin. Prin cele două uși de pin închise una către alta, peste holul îngust.

Băiatul se ridică din pat, deschise o ușă, așteptă și o deschise cu grijă și pe cealaltă.

Camera aceasta, de pe latura vestică, nu primea lumina soarelui decât după-amiaza, și tatăl lui stătea întins pe pat într-o penumbră răcoroasă, cu fața către el. Avea pătura trasă peste coaste, dar umărul și brațul îi erau dezvelite, goale și albe, cu brațul încolăcit în jurul unei perne, așa cum își ține un copil animalul de pluș. Așa cum își ține un bărbat soția. Când vorbi, păru să-i vorbească băiatului, cu o voce la fel de egală și de clară ca și cum ar fi întrebat cât e ceasul. Dar ochii lui, sau ochiul care se vedea, erau închiși. Și fața lăsată.

— Ce? spuse băiatul.

— Unde e ea, spuse bărbatul adormit.

— Cine anume.

Băiatul făcu un pas în față. Podeaua rece trosni, și el rămase nemișcat.

— Unde e ea, spuse tatăl lui.

Băiatul se uită mai atent. Pleoapa curbată tremura și se mișca odată cu globul agitat de sub ea. Îi trase pătura peste umărul dezgolit.

— E bine, spuse el. E în siguranță.

Își luă blugii și tricoul și ieși pe verandă desculț. Se duse unde nu era zăpadă, își aprinse o țigară, trase fumul în piept, se sprijini de stâlp și suflă fumul afară. Aproape imediat, de pe cealaltă parte a drumului, un nor alb compact ieși brusc de pe veranda casei. Băiatul duse țigara la gură și își miji ochii. Bătrânul obișnuia să stea acolo dimineața, pe balansoar, cu mâinile în jurul unei căni aburinde. Dar bătrânul nu avea păr castaniu dat pe după urechi și nu ieșea din casă în tricou și desculț nici în cele mai călduroase zile, și nici nu fuma.

Cei doi fumători se priviră peste drum. Traseră amândoi câte un fum și expirară, și în timp ce fumul se destrăma în aerul rece, tânărul de pe cealaltă verandă ridică țigara într-un mod manierat – princiar, pretențios – și o coborî iar.

Băiatul își ridică și el mâna drept răspuns.

42.

Vine primăvara, chiar și acolo. Sau poate o falsă primăvară.

Zăpada topită picură de pe acoperișul barăcii, răsunând ușor pe suprafața micilor băltoace din zăpadă, fragile guri de aerisire ale pământului. O secvență de note dogite. Acoperișul cu șindrilă expus la soare se îndoaie și crapă de parcă ceva s-ar trezi. Când Caitlin apropie nasul de gaura pentru ochi din lemnul de deasupra ferestrei, simte mirosul sevei încălzite a pinilor de dincolo de geam și tânjește după senzația de primăvară ce urmează lungii ierni din Wisconsin. Pista de zgură ce se înalță din zăpadă ca un inel încins, primordial. Încearcă să audă sunetul apei care curge, al zăpezii topite care își caută drum prin minuscule cascade, umflându-se și prinzând viteză, învolburându-se spre văile îndepărtate, spre marile râuri care coboară spre mare. Dar care mare?

El lipsește mai mult. Uneori zile întregi. Mâncarea se termină. Lemnele se termină. Ea strânge apă. În oglinda mică și tocită e forma craniului ei. Acolo nu e nimeni.

•

Continuă să lucreze, cu trupul împuținat proptit împotriva lanțului, mergând pe un semicerc și apoi întorcându-se,

ascultând ce îi spun zalele. Pe suprafața plăcuței de oțel, între cele două suduri groase ale inelului, se află un mic câmp care scânteiază încet, clipind și schimbându-se vizibil la fiecare câteva treceri ale ei, odată cu adăugarea unor noi și considerabile granule de oțel sau rugină. Cea mai mare dintre ele cade în clipa în care capetele mate ale zalei de jos și inelul se freacă, se luptă și cedează, într-un salt brusc și zbârnâit care face ca și inima ei să tresară odată cu anularea de moment a rezistenței și cu senzația, ca la acel leagăn de demult, că zaua s-a rupt, și ea o să înceapă să plutească liber prin spațiu. Iar și iar, aceeași amăgire.

După un astfel de zbârnâit atât de profund, încât trebuie să facă un salt ca să-și păstreze echilibrul, Caitlin rămâne scârbită și dezamăgită să constate că lanțul e tot încordat, tot nerupt de inel. Ceva cedează în interiorul ei, și ea începe să urle violent către lanț. Mai târziu, își dă seama că tocmai zgomotul făcut de ea, torentul de blesteme abătut către lanțul chinuit, e cel care o face să nu audă sunetul pașilor de afară, de pe zăpada înghețată.

Primul lucru pe care îl aude la el e vocea.

Alo? strigă el.

Caitlin încremenește. Ridică lanțul, își ține răsuflarea. Inima ei bubuie.

Se aude iar: Alo? E cineva acolo?

Nu e el. E alt bărbat. Aproape, dar nu chiar. Nu e deloc lângă ușă. Păstrează distanța, din cauza cine știe cărei reguli a legii muntelui. Sau a fricii de ceea ce auzise, zbaterile ei sălbatice.

Gâtul i se contractă, maxilarele i se deschid, și o voce pe care nu o cunoaște strigă: Alo? E cineva acolo?

Alo, strigă bărbatul. Am văzut fumul. M-am gândit că poate e vreun incendiu.

Caitlin face un pas spre ușă, și piciorul ei drept se oprește dureros la mijlocul pasului. Se uită în spate, nedumerită, spre lanțul de pe podea. Cătușa învelită în piele de la glezna ei, lacătul mare pe spatele căruia scrie Master. *Piciorul ei gol, murdar și străin.*

Se întoarce spre ușă. Ești de la poliție?

El nu răspunde. Apoi: Cine ești? Fata își dă seama că e un om obișnuit. Nu polițist. Fără pistol. Fără câini. Fără stație de emisie-recepție. Fără elicopter care să vină din urmă. Fără tatăl,

fără mama, fără fratele ei.

Cine ești? întreabă el iar. Ești bine?

Ea duce mâna la gât și simte cu degetele cuvintele care urcă, în timp ce își spune numele pentru prima oară după atât de mult timp. O caută familia, spune ea. Și poliția o caută. Un bărbat o ține acolo, te rog ajută-mă.

Zăpada scrâșnește, și bărbatul se apropie.

Bine, spune el, bine. Ia-o încet. Ai spus că te cheamă Caitlin? Acum, bărbatul e aproape. De cealaltă parte a ușii. *Ea aude cum lacătul se mișcă. Aude cum bărbatul trage de el. Caitlin? spune el.*

Da?

Unde e el?

Nu știu. M-a lăsat aici.

De cât timp?

Caitlin scutură din cap. De două zile? Încearcă să-și liniștească inima care tresaltă. Te rog, ajută-mă. Îl aude pe bărbat cum respiră greoi în aerul rarefiat. E un topor pe undeva, spune ea. Îl vezi?

El face un pas în spate de lângă ușă. Nu.

E acolo, spune ea. Caitlin parcă și vede toporul, atât de clar. Îl aud mereu cum taie lemne.

Bărbatul se îndepărtează câțiva pași, apoi se întoarce.

Se mai poate intra pe undeva? Vreo fereastră? spune el; și ea răspunde că pe partea cealaltă, dar e încuiată și aceea. Pașii lui se îndepărtează de ușă și se sting, în timp ce el ocolește baraca.

Caitlin târăște lanțul pe podea, se urcă pe pat și pune ochiul la gaura mică, incandescentă din tocul ferestrei, blocând lumina cât o monedă.

Incredibil, dar el e deja acolo – exact acolo. Conturul lui negru se vede în aura albă a câmpului ei vizual. Centrat perfect, ca o siluetă vizată de o lentilă încă nefocalizată. Stă acolo, în fața ei, însă sunetul pașilor lui ajunge la ea prin peretele din stânga. Stă nemișcat și merge în jurul barăcii, deopotrivă. Caitlin clipește în lumina agresivă, și silueta din vizor devine clară, dobândind forma ei reală, în pieptul ei, o lamă îi despică inima în două jumătăți, ca pe un măr.

Pașii înaintează dincolo de colțul barăcii și devin mai sonori, mai apropiați, apoi se opresc chiar lângă fereastră, lângă ceea ce poate ea să vadă din lume, și Caitlin îl aude cum spune

Dumnezeule. Bărbatul scoate un sunet ca un fel de râs. De unde-ai apărut, prietene?

Probabil de unde ai apărut și tu. Maimuța zâmbește, fața lui începe să se întoarcă spre fereastră, și Caitlin se prăbușește ca o grămadă de oase pe pat.

Am văzut fum, spune Maimuța. Am crezut că e vreun incendiu.

Și eu la fel, spune bărbatul. Dar e cineva înăuntru. Bărbatul face doi pași și se oprește. E o fată înăuntru.

Sprijinită de perete, cu genunchii la piept, Caitlin îi aude ca și cum ar fi într-un tunel, și vocile lor sunt canalizate de pereții de piatră spre gură.

Știu, am auzit, spune Maimuța. Am auzit c-a spus că un bărbat o ține acolo.

Aceste cuvinte se rostogolesc și se sting în tunel.

Nu ești tu bărbatul ăla, nu-i așa? spune Maimuța.

Nu, ce dracu’, spune bărbatul. Și nu mai spune nimic altceva.

Tac amândoi, lumea întreagă tace, până când în cheresteaua acoperișului se aude un trosnet care reverberează prin perete până în locul unde îl atinge ea cu umărul și o străbate smucit.

E cam ciudat că am ajuns amândoi în același timp, spune Maimuța, iar bărbatul răspunde: Am văzut fumul.

Ai mai spus. Maimuța pufnește. Nu arăți a polițist.

Nici nu sunt.

Nu?

Nu.

Dar ce ești.

Ce sunt? Sunt doar un excursionist, ce naiba!

Un excursionist. Maimuța se foiește în geaca lui. Te-ai abătut mult de la potecă, nu-i așa?

Cum spuneam, am văzut fumul.

Maimuța se foiește iar. Ai văzut asta?

Întâi mi-a mirosit.

Aha.

Tac amândoi. De pe acoperiș se scurg picături care răsună în băltoace.

Dar tu, spune excursionistul.

Ce-i cu mine?

Ce te-a adus aici, sus?

Sunt polițist voluntar.

Un polițist voluntar. Ce înseamnă asta?

Înseamnă că am o cabană la poalele muntelui și nu vreau să ia foc.

Excursionistul tace. Apoi spune: N-ar fi mai bine să vedem cum am putea s-o scoatem de acolo? Poate e rănită. Ești rănită? strigă el.

Fugi, naiba să te ia, șoptește Caitlin. Pleacă. Coboară de pe munte.

Acum câteva secunde părea destul de in formă, spune excursionistul. E un lacăt la ușă, dar ea spune că e un topor pe-aici pe undeva.

Am auzit. O fi ăla de-acolo?

Unde?

În spatele tău. Sub copacul ăla. Unde sunt lemnele.

Excursionistul își schimbă poziția în zăpadă, pe loc, apoi pornește rapid în direcția din care venise. Da, strigă el. E un topor. Am găsit toporul, strigă el către Caitlin. Mai e un om aici. E polițist voluntar. O să venim pe partea cealaltă și o să spargem lacătul de la ușă, Caitlin.

Pornește iar, și Caitlin îi urmărește pașii, ca și pe ai Maimuței, în timp ce ocolesc baraca. Imediat, excursionistul ajunge iar în fața ușii de la intrare.

Nu face asta, șoptește ea. Nu, nu…

Nu așa, spune Maimuța. Folosește capătul.

Ce?

Marginea boantă.

De ce?

Pentru că o să strici lama.

Cui îi pasă dacă stric lama?

Se așterne tăcerea. Apoi excursionistul spune Stai așa, și prin ușă se aude un zgomot pe care ea îl cunoaște, un trosnet scurt, viu, ca o singură pocnitoare. Atât de tare cât să sperie doar o pasăre, dar suficient de brusc și tăios ca să despice un munte și să-l facă să se reteze singur. Imediat, ușa se cutremură în tocul ei, ca și cum excursionistul s-ar fi hotărât să o izbească cu trupul, însă prea slab, apoi, înfrânt, ar fi alunecat încet în zăpadă.

Mie, spune Maimuța.

Caitlin îl aude cum deschide pistolul și aruncă tubul, închide pistolul la loc. Ceva râcâie partea exterioară a ușii, undeva jos,

lângă podea. Ca un câine bătrân care râcâie la ușă ca să fie primit înăuntru. Se aude al doilea trosnet, și râcâitul încetează.

•

Când îl aude întorcându-se, Caitlin e pe pat, ca și până atunci, neclintită, cu picioarele trase în sus, tot ghemuită. Pașii lui și tălpile saniei avansează mai ușor prin zăpadă. Își amintește malul înalt de zăpadă, golul vertiginos de dedesubt, însă el nu a lipsit suficient pentru asta, a ascuns cadavrul altundeva. În timp ce el descuie lacătul, cheresteaua trosnește deasupra ei, și picioarele ei au un spasm, zvâcnind ca atunci când visează că aleargă, iar mintea ei îi înfățișează o scenă în care ultimul lucru pe care îl vede și îl simte ea în viață e fața rece, albăstrie a singurei ființe umane care a aflat, în tot acest timp, unde e ea, care i-a auzit vocea. Un necunoscut cu care ea o să rămână acum, de-a lungul cine știe câtor ani, secole, fără să aibă altceva de făcut decât să se strângă în brațe unul pe altul, până când vor fi găsiți, cu zdrențele hainelor și carnea mumificată contopite, poveștile lor contopite, oase care se îmbrățișează. Mai îndrăgostiți unul de altul, după aspectul acestora, decât oricare soți din lumea vie.

43.

Se trezeau amândoi ca să bea cafeaua și să mănânce cereale reci, dimineața făceau diversele treburi, împreună și separat, apoi mâncau de prânz cu Emmet. Băiatul mesteca rapid, și Emmet își spunea poveștile ca și înainte, fără să-l întrebe vreodată unde fusese sau ce făcuse în tot timpul cât stătuse plecat, iar fiul lui Emmet, Billy, traversa aceste scene ca un personaj dintr-o piesă de teatru, comentând cu un dispreț voios și trecând mai departe, fără să se oprească vreodată, mereu în drum spre scene mai promițătoare, spre companii mai promițătoare.

Acasă la chelneriță, priveau din ușa verandei cum câinele calcă delicat prin zăpadă, căutând locurile care îi conveneau. Stăteau amândoi în curentul cald și parfumat din interiorul casei mici până când ușa se închidea și se încuia iar. Mai târziu, trezeau la viață clopoțeii de deasupra ușii cafenelei, și Maria

zâmbea când îi vedea.

Ziua de sâmbătă îl găsi pe Sean trezindu-se devreme ca să facă duș și să se bărbierească, să facă cafea și să iasă cu o ceașcă pe verandă. În vârfurile copacilor de pe coame era o tăcere rece și nicio mișcare, nici urmă de nor pe cer. Era a doua săptămână a lui martie și nici o schimbare nicăieri, niciun semn că iarna s-ar sfârși. Peste drum se afla El Caminoul, negru și sclipitor.

Iepele fornăiră și pufniră la apropierea lui. Băiatul veni lângă boxa din staul legănând un măr în palmă.

Scotea iapa pe nume Belle din boxă atunci când bătrânul apăru în poarta grajdului cu o cană de cafea, scoțându-și căciula roșie de pe cap ca și cum ar intra în biserică.

— Te gândeai să călărești? spuse el.

Băiatul răspunse afirmativ. Legă iapa de stâlp și se duse s-o aducă și pe cealaltă, în timp ce Emmet arunca ovăz în gălețile galvanizate prinse de fiecare parte a stâlpului. După ce priponi ambele iepe și acestea începură să mănânce, băiatul se întoarse la boxe și începu să strângă paiele murdare într-o grămadă.

În timp ce mângâia grumazul iepei de lângă el, Emmet spuse, cu ochii ațintiți asupra calului:

— Pari îmbrăcat cam simandicos pentru munca asta.

— Nu mai simandicos decât de obicei, spuse băiatul ridicând furca.

— Dacă nu ești atent, s-ar putea să te trezești cu ceva companie, spuse Emmet mângâind grumazul iepei.

— Da?

— Da, spuse Emmet sorbind din cafea. După ce ai plecat tu, a început să vină sâmbăta o fată care ne ajută cu caii.

— Am auzit.

— Sigur, nu vine în toate sâmbetele. Uneori e ocupată cu alte lucruri. Dar adevărul e că sunt surprins că în ultima vreme tot vine. Emmet tuși, se întoarse și scuipă, apoi adună cu pantoful un mic morman de țărână pe acel loc. Dar tot mai vine când are chef, adăugă el. Când nu vine, mă sună.

Băiatul aruncă ultimele paie în roabă, ieși cu ea în lumina soarelui, se întoarse înăuntru, luă țesala și începu să țesale iapa pe nume Nellie.

— Azi n-a sunat, spuse Emmet. Fata. De-asta am zis că s-ar putea să ai ceva companie.

Băiatul spuse că își închipuise.

— Ți-ai închipuit și c-ai putea să păstrezi țesălatul până după aceea, când o să aibă nevoie de asta?

Băiatul spuse că nu are altceva mai bun de făcut și continuă.

— Te doare tare piciorul? spuse Emmet uitându-se la el.

— Care picior?

— Auzi, care picior, spuse Emmet sorbind din cafea și scărpinându-și cicatricea de la gât. Ți-am povestit vreodată de bunică-miu, care șchiopăta și el de un picior?

— Nu, domnule. Cum a ajuns să șchiopăteze?

— L-am întrebat și eu asta o dată. I-am zis: „Bunicule, cum se face că șchiopătezi de un picior?” El s-a uitat în jos la mine, cu o privire care-ți îngheța sângele în vine, și a spus: „Băiete, o să-ți povestesc asta doar o dată, pentru că știu că n-o să înțelegi, dar ar trebui să-nveți că un cățelandru nu trebuie să întrebe un bărbat în toată firea așa ceva”. Apoi mi-a povestit că el avusese trei frați, născuți unul după celălalt, el, cel mai mic. Ei bine, când a venit Marele Război, cel mai mare dintre ei, pe nume John Junior, de optsprezece ani, a plecat la război și după doar două săptămâni a fost sfârtecat în două. După o lună, al doilea frate, pe nume James, a plecat noaptea pe furiș, dar n-a reușit să ajungă pe continent, a fost spulberat de un submarin în Marea Nordului. Au trecut două săptămâni până când al treilea frate, pe nume Thomas, a fugit acolo și nu s-a mai auzit niciodată nimic despre el.

Emmet făcu o pauză ca să soarbă din cafea.

— „Ei bine”, a spus bunicul, continuă Emmet. „Într-o noapte friguroasă, eram în pat, aveam cinșpe ani, și pentru prima oară în viața mea nu trebuia să împart patul cu nimeni. Tocmai adormisem, când m-am trezit țipând. Mi se părea că am piciorul băgat în oțel topit, zăceam acolo urlând, și, când am putut în sfârșit să văd ceva de atâta durere, ce crezi c-am văzut? L-am văzut pe tata cum stătea lângă mine cu toporișca cu care făcea maică-mea așchii de foc. M-am uitat să văd dacă-mi tăiase piciorul, dar nu-l tăiase, doar îl pocnise cu marginea boantă și-mi zdrobise toate oscioarele. Așa că l-am întrebat de ce-a făcut una ca asta. Știi ce mi-a zis? «Pentru că așa mi-a zis maică-ta.»”.

Emmet duse cafeaua la jumătatea drumului către gură și se opri. Băiatul se oprise din țesălat, cu mâna imobilă pe umărul

iepei.

— Crezi că inventez? spuse bătrânul.

— S-ar putea să spui povești, replică băiatul reluând țesălatul.

— Povești adevărate. După mulți ani, la înmormântarea bunicului, am sărutat-o pe bunica mea pe obraz și i-am spus „Bunico, acum o să se bucure să-și revadă frații, nu-i așa?” Și ea a clipit către mine și a spus: „Frații? Despre ce vorbești?” Și eu de colo: „Cei trei frați ai lui care au murit toți în război; că așa a ajuns să șchioapete de un picior, pentru că maică-sa i-a zis lui taică-su să-i rupă piciorul cu toporișca”. Mda. Și bunica s-a holbat la mine și apoi a început să râdă. *Să râdă,* la înmormântarea soțului ei. „Băiete”, mi-a spus ea, „bunicul tău nu a avut niciun frate. S-a ales cu șchiopătatul ăla la treișpe ani, pentru că a lovit un catâr și și-a rupt piciorul”.

Emmet înălță cafeaua și sorbi zgomotos, iar când o lăsă în jos, se încruntă zâmbind.

Băiatul țesăla spinarea iepei cu mișcări lente și mecanice.

— Asta mi-amintește de un câine pe care l-am găsit cândva pe marginea drumului, spuse el.

— Mort? ghici bătrânul, curajos.

— Nu, încă viu. Un ciobănesc german mare. Cel care îl lovise plecase mai departe. Nu mai avea maxilarul inferior.

Emmet îl privi pe băiat, fără să spună nimic.

— Câinele ăsta a ridicat capul și s-a uitat direct la mine. N-ar fi putut să muște nici dac-ar fi vrut, dar nu cred că voia. Cineva îl călcase cu mașina și îl lăsase acolo așa, dar el l-a lăsat pe un necunoscut să se apropie de el și să-l atingă.

— Știa că nu-i vrei răul.

— L-am omorât cu un ciocan.

Emmet se uită la băiat, care continuă să țesale.

— Ți s-a făcut milă de el, atâta tot. Ai făcut ce-ar fi făcut orice om de bun-simț.

Băiatul continuă să țesale.

Emmet își trecu degetele prin coama iepei, tăcând. Apoi spuse:

— Am cumpărat animalele astea din două motive. Unul a fost ca Alice și cu mine să le putem călări din când în când, și celălalt a fost să-i dau o ocupație băiatului meu, Billy. Dar după ce Belle l-a aruncat și și-a rupt brațul, n-a mai vrut să aibă de-a face cu niciuna din ele. Erau deja blânde ca niște mielușei când le-am

cumpărat, și când l-am întrebat ce-a făcut de l-a aruncat, s-a uitat la mine și a spus: „Nimic. Doar că-i un nenorocit de animal, rău și nebun”.

Bătrânul tuși, apoi sorbi din cafea.

— Eu și Alice n-am făcut nimic altcumva pentru băiatul ăsta decât am făcut înainte pentru frate-său. De fapt, adevărul e că am făcut mult mai mult pentru el. Dar el ne frângea inima întruna, an de an. Sărmana fată! Ai crede că inima devine tot mai tare, dar pentru o mamă nu e așa. Se frânge, se frânge și se frânge iar și iar.

— Și pentru un tată, nu? spuse băiatul aruncându-i o privire lui Emmet și continuând să țesale.

— Și pentru un tată. Dar un tată nu-și dă seama atât de bine. Un tată e mai ocupat cu trupul lui. Un tată nu se oprește niciodată. Apoi, într-o zi, soția lui de patruzeci și cinci de ani dispare, și el își dă seama. Atunci își dă seama. Se trezește într-o bună zi și are prea multă iubire. Pur și simplu prea multă iubire. Ce să facă cu ea? Încotro să se ducă?

Băiatul rămase cu țesala pe crupa iepei. Bătrânul privea fix în cana cu cafea, apoi ridică privirea abrupt, ca și cum ar fi fost surprins să descopere că nu e singur cu caii.

— Ai fost plecat mult timp, spuse el direct.

— N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut, spuse băiatul reluându-și țesălatul. Știu asta.

— Ceva îți spune că e timpul să pleci, și pleci. În privința asta, un tânăr nu se deosebește prea mult de un bătrân.

Băiatul țesălă în jos picioarele din spate ale iepei și trecu la cealaltă iapă, apropiindu-se de Emmet. Iepele fornăiau și plescăiau cu botul spre gălețile goale.

— Ei, spuse Emmet. Nu te mai bat la cap.

— Nu m-ai bătut la cap.

— Ei, spuse Emmet.

Dădu să plece, dar se opri. Băiatul se întoarse și văzu breakul Subaru verde-albăstrui care trecu de colțul casei, ocoli molidul cel înalt și se opri chiar lângă poarta grajdului. Se uitară amândoi cum fata coboară din mașină și vine prin zăpadă, cu cizme și pălărie de cowboy. Se înalță pe vârfuri ca să-l sărute pe Emmet pe obraz, iar iepele întoarseră capetele dinspre găleți, umflându-și nările la mirosul diferit, și pufniră.

Ochii ei negri străluceau sub borul împletit al pălăriei.

— Iepele cred că le-am adus morcovi, spuse Carmen.
— Știu sigur că ai adus, răspunse Emmet.
— Da, spuse ea, dar sunt pentru mai târziu.
Păși între iepe și înălță câte o mână către fiecare. Ele își împinseră botul în palmele ei goale, fornăind și suflând, și pentru o clipă, în timp ce caii își înclinau capetele către căușul palmelor ei, Carmen păru că îi cântărește unul față de celălalt, ca un fel de figură a dreptății cabaline venită să le judece cazul.

44.

Din locul în care stătea, la fereastra dinspre vest, Grant văzu cum caii pleoscăie prin grâul de iarnă unul lângă celălalt. Din fața lor își luau zborul mierlele, iar în spatele lor rămâneau siaje paralele. Fata se ținea dreaptă pe cal, cu ușurință, iar părul ei legat la spate se legăna în tandem cu coama iepei, în timp ce fiul lui se ținea strâns de cal cu genunchii, iar brațele și umerii lui erau în dizarmonie totală cu ritmul acestuia. Se uită să vadă dacă vreunul dintre ei se întoarce să privească înapoi, dar niciunul nu făcu asta, și Grant îi urmări pe cei doi cum ies de pe pășune, și siluetele lor devin intermitente și neclare, din cauza vreunui efect distorsionant al distanței și al luminii, apoi dispar complet în șirul de copaci: un băiat și o fată care nu se mai văd. Se întoarse de la fereastră și privi nedumerit prin camera goală și străină.

•

Când ajunseră la șirul de copaci, Carmen o luă în față și înaintară pe potecă unul în spatele celuilalt. Iapa lui o urma agale pe a ei, astfel că el nu avea altceva de făcut decât să privească ploaia de lumini intermitente prin care treceau ea și calul ei. Aerul era înțesat de mirosul de rășină de pin și nu se auzeau alte sunete decât cele ale cailor: scârțâitul șeilor, bocănitul copitelor, mușcatul zăbalei și fornăitul.
Băiatul ținea frâul lejer și o urma așa cum urmase altă fată cu mult timp în urmă, tot mai sus, și pentru o clipă i se păru că o vede iar cum avansează pe drumul asfaltat, albă, subțire și luminoasă, cu fulgerul roz, regulat al pasului adidașilor – până când poteca ajunse la un teren drept, și el se legănă în șa pe

spate. Se opriră.

În fața lor era o poiană largă cu plopi tremurători albi și rari; dincolo de el se înălța pădurea de pini, iar la mare depărtare, deasupra celor mai înalți pini, erau piscurile înzăpezite ale Stâncoșilor, fantastic de mari și strălucind în lumina propriei lor imensități. Băiatul stătea pe cal, cu mâinile înmănușate pe cornul șeii. Cowboy odihnindu-se, se gândi el. Omul Marlboro în carne și oase. Duse mâna după țigări când celălalt cal porni mai departe, și al lui făcu la fel; unul lângă celălalt în poiană, înfigând copitele în suprafața zăpezii, pe care alte animale mai mici și mai ușoare călcaseră de curând.

Caii coteau așa cum cereau copacii și nu pătrunseseră prea mult în poiană când iapa băiatului se legănă spre Carmen și se opri brusc, smucind capul cu un nechezat. Băiatul îi dădu frâu liber să ocolească obstacolul și se uită în jos în timp ce treceau pe acolo, la învălmășeala de labe însângerate și la sacul sfâșiat de blană și oase care nu mai semăna cu niciun animal cunoscut lui.

Zări cabana printre ultimii plopi: o geometrie solidă, nefiresc de întunecată din față, neașteptată și neverosimilă. Preț de o clipă chinuitoare, i se păru că înțelege totul, tot ce aveau să găsească înăuntru. Dar nu acesta era locul, nu acesta era locul; își dădu seama de asta în timp ce traversau micul luminiș din care copacii fuseseră tăiați de mult pentru construirea cabanei înseși și unde în locul lor nu mai crescuse nimic.

Caii se opriră la vreo douăzeci de metri de cabană.

— E a lui Emmet? întrebă el.

— Nu. Pământul ăsta nu-i al lui.

Tocul ușii cabanei părea făcut pentru o rasă de oameni mai mici. În toc nu mai exista nicio ușă, iar înăuntru nu se vedea nimic, doar întuneric. Acoperișul era o cușcă toracică de stâlpi prăbușiți, agățați cu capătul de sus de hornul din piatră.

— Cailor nu le place să se apropie prea mult, spuse Carmen.

— De ce?

— Nu știu.

Rămaseră așa, privind cabana.

— Ce e înăuntru?

— Nu știu. Nu m-am uitat niciodată.

•

Lăsară caii și se duseră la cabană. Genunchiul băiatului

înțepenise în scara șeii, și fiecare pas era ca o capcană cu arc care îi mușca oasele. Carmen sesiză pe fața lui hotărârea indiferentă de a călca oricum și merse mai departe. Trecu pe sub pragul de sus al ușii, și băiatul o urmă, aplecându-se. În peretele opus fusese tăiată o a doua fereastră, iar în timp ce intrau în cameră, un animal negru cu trup lung o zbughi afară.

Se uitară în jur, ca niște potențiali chiriași. Exista o singură încăpere, în care nu găsiră nicio urmă a foștilor locatari, nici măcar obișnuitul gunoi al cutiilor de bere lăsate de vânătorii aflați în trecere sau de adolescenții care caută locuri izolate. Pe podeaua de piatră a vetrei nu erau decât funingine și același strat cenușiu de nisip care acoperea podeaua de pământ, ea însăși tare ca piatra și adâncită ușor spre centru, parcă făcută de umbletul neobosit al unor oameni. Se duseră amândoi în această depresiune, fără să-și dea seama, și se opriră spate în spate, respirând alb și dens.

— Aici a locuit cândva cineva, spuse ea.

— Posibil, spuse el. Sau poate doar pentru vânătoare.

— Eu cred că aici a locuit cineva, spuse ea cutremurându-se și încrucișându-și brațele.

Carmen privi în jur și mirosi aerul. Apoi se întoarse spre băiat, care în lumina slabă semăna mai puțin cu cel pe care și-l amintea ea de la școală și mai mult cu un frate mai mare, mai dur. Inima îi tresări straniu și se întoarse și ieși.

El nu o urmă, ci rămase acolo singur, încercând să-și imagineze un bărbat care construia cabana. Lovind cu toporul ca să curețe pământul, fiecare copac în parte. Decojind și crestând buștenii, îmbinându-i la colțuri și decupând golurile. Nopțile lungi în care se legăna pe balansoar în fața flăcărilor, fumându-și pipa în timp ce vântul urla. Oare visa să aibă companie? Visa la femei?

Afară, Carmen găsise o buturugă, dăduse la o parte de pe ea stratul de zăpadă și stătea cu picioarele întinse în față. Băiatul ieși din cabană, mătură zăpada de pe o altă buturugă, pe care se așeză el. Iepele ridicară capetele, ca să se uite la ei.

— Până la ăștia, n-am atins în viața mea un cal, spuse el.

— Puteai să nimerești și mai rău, replică ea. Emmet mi-a spus odată că, atunci când a cumpărat iepele astea, vânzătorul a vrut să i-o dea doar pe una dintre ele și un alt cal. Zicea că nu e bine ca surorile să stea împreună. Zicea că nu căpătaseră niciun fel

de independență sau erau greu de dresat, sau cam așa ceva. Dar Emmet le-a văzut cum se mișcau, cum stăteau una lângă alta, și nici că i-a mai trebuit altceva. A zis că dacă stau una lângă cealaltă, nu trebuie să-și facă griji că cealaltă o ia la fugă cu nevastă-sa în spate, când ies să călărească.

Carmen tăcu și constată că băiatul se uită la ea.

— Ce e?

— Nimic, spuse el.

Își scoase țigările și aprinse una. Ea îl privi, și el întrebă, ridicând țigara:

— Te deranjează?

Carmen scutură din cap.

— Nu-mi place să fumez, dar îmi place mirosul, spuse ea umflându-și foarte ușor nările, în timp ce se întorcea către cai. Tatăl meu era fumător, poate de-asta. Nu l-am mai văzut de când aveam șapte ani.

— Unde e?

— Nu știu.

— Nu vrei să-l revezi?

— De ce-aș vrea să văd un om care nu vrea să mă vadă?

Băiatul scutură scrumul și spuse că el nu o mai văzuse pe mama lui de peste un an, și el știa exact unde e.

— De ce n-ai mai văzut-o?

Băiatul ridică din umeri. Își descrucișă gleznele și le încrucișă din nou invers. Mișcarea îi declanșă iar durerea de la genunchi – nervii de dedesubt, din locul unde osul se freca de alt os îi trimiteau semnale de indignare.

După o vreme, Carmen se ridică și se duse la iepe.

— Știi ce-am văzut o dată? spuse ea.

— Ce?

— Am văzut cum cățeaua aia, Lola, se duce sub caii ăștia și stă acolo la umbră.

Carmen se întoarse și îl privi fix, așteptând ca el să priceapă sensul afirmației sale. Și anume convingerea ei că nu una dintre iepe fusese cea care fisurase coastele bătrânului câine.

•

Se întoarseră nu pe unde veniseră, ci pe ceea ce mai rămăsese dintr-un drum ce trecea printr-o vale adâncă, împădurită cu pini, unde crengile obligau iepele să-și ciocnească crupele una de alta, iar scările, cea din stânga lui și din dreapta

ei, să scoată un clinchet. Soarele ajunsese departe spre vest, și ei înaintau încet pe drumul pe care nu erau alte urme decât cele ale căprioarelor și urmele înzăpezite ale copitelor iepelor cu care mai trecuse Carmen pe acolo. Călăreau, și ea vorbea despre universitățile la care trimisese formulare de înscriere, discutând calm despre avantajele și dezavantajele lor, despre răspunsul pe care, evident, îl aștepta din partea lor, dar și despre cel la care spera. Parcurseseră vreo doi kilometri, când iapa pe care o călărea băiatul fornăi și se porni într-un galop mai energic. El încercă să o înfrâneze, dar iapa nu făcu decât să își arunce capul nerăbdătoare și să gonească mai departe. Cealaltă iapă mări ritmul și, când animalele ajunseră iar unul lângă celălalt, băiatul spuse:

— Pur și simplu, mă ignoră.

— Mirosul grajdului.

— Ce?

— E înnebunită de mirosul grajdului. N-o lua personal.

— Auzi, să n-o iau personal, spuse el către cal. După toate merele pe care ți le-am dat să le mănânci din palmă.

— Dacă ai întoarce-o în cealaltă direcție, s-ar purta iar cum trebuie. Sigur, va trebui s-o faci să se întoarcă.

— Poate că o s-o fac.

— Îi arăți cine-i șeful?

— Exact.

— Să te vedem, cowboy.

Băiatul privi în jur.

— Aici nu-i locul potrivit să întorci un cal.

— Ai fost vreodată la rodeo?

— Nu. De ce?

— Un cal se poate încolăci ca un șarpe în jurul unui butoi.

— Poate alt cal. Nu ăsta.

— Meșteșugarul prost dă vina pe unelte.

— Unde-ai auzit asta? întrebă băiatul cu ochii la ea.

— Mi-a spus-o odată un bărbat.

— Ce bărbat?

— Ce bărbat? spuse ea împingând în afară buza de jos. Un bărbat pe nume Grant Courtland.

— Mă gândeam eu.

— Îl cunoști?

— Am auzit de el. Și știi ce?

— Ce?

— Nu știe absolut nimic despre cai.

Carmen râse, dându-și capul pe spate.

Se apropiau de o curbă a drumului, și, cu mult înainte să ajungă la ea, amândouă iepele își ciuliră urechile și începură să fornăie, legănându-și capul spre gâtul celeilalte și înclinându-se una spre cealaltă, prinzând între ele picioarele călăreților. Carmen trase de frâu și strigă ho, ho; băiatul se mulțumi să meargă mai departe. Apoi auziră ceea ce caii auziseră deja – notele ascuțite și subțiri ale chitarei electrice, basul care pulsa grav în aer. Sunetul se intensifică, și animalele merseră mai departe, luptându-se cu ele însele și cu călăreții lor, până când ajunseră în sfârșit cu toții la curbă și văzură mașina, iar iepele se opriră fornăind.

Trăsese pe vechiul drum care pornea din drumul local asfaltat, exact acolo unde ocolirea mașinii devenea dificilă. Nu puteau nici să se abată prin pădure, din cauza desimii copacilor. Lăsase motorul pornit, coborâse geamul și, cum stătea sprijinit de aripa neagră din față, cu geaca lui neagră de piele, părea o prelungire întunecată a mașinii înseși, la fel de neînsuflețită, cu excepția degetului mare care se mișca deasupra tastaturii telefonului.

Carmen se uită la băiat, apoi se aplecă în șa și strigă „Hei”, apoi și mai tare *„Hei”,* până când, fără să-și ia ochii de la telefon, Billy ridică mâna liberă, făcând un apel mut la răbdare. În sfârșit, luă telefonul de la ureche, îl băgă în buzunar și întoarse fața spre ei, amabil, dispus acum să afle cu ce îi putea ajuta.

Dincolo de gamele și de ritmul de bas al muzicii, se auzea pulsarea gravă a motorului la ralanti.

— Nu putem trece, spuse Carmen.

Billy duse mâna la ureche, și ea repetă. El ridică un deget, băgă mâna pe geam, și muzica încetă, motorul se opri și, în afară de fornăitul cailor și de bocănitul neliniștit al copitelor acestora, nu se mai auzea nimic altceva.

— Bună ziua! spuse Billy zâmbindu-le într-un mod prietenos. Parcă sunteți o carte poștală, cum stați așa pe caii ăia.

— Nu putem trece, repetă Carmen.

Billy privi în spatele lui, se întoarse din nou spre ea și spuse:

— Cum să nu. E loc suficient în partea asta.

— Caii nu vor să treacă pe lângă mașină.

— Cum adică nu vor să treacă pe lângă mașină?

— Adică nu vor să treacă pe lângă mașină.

— Sunt cai, scumpo. Fac ce le spui. Billy îi zâmbi lui Carmen și se uită spre băiat, care până acum nu spusese nimic. N-am ce zice, e foarte plăcut să vezi că toți se înțeleg așa de bine unii cu alții. Toți sunt atât de prietenoși. Știi ce-am auzit acum câteva zile?

Cei doi nu spuseră nimic. Caii își scuturau capetele.

— L-am auzit pe bătrân fredonând o melodie, spuse Billy, dând din cap. Îți dai seama?

Carmen zâmbi ușor, se uită spre băiat, apoi se întoarse iar spre Billy.

— Vrei să dai înapoi și să ne lași să trecem? spuse ea.

Billy îi susținu privirea. Continua să zâmbească, dar acum zâmbetul nu mai exista nicăieri altundeva decât pe buze.

— Oricum, unde-ați fost voi doi? întrebă el mijind ochii. Ați fost la cabană, nu-i așa. La cabana bătrânului Santiago? Pe fața lui dansau voioșia și lascivitatea. Știu un tip care s-a dus cândva la doctor cu o grămadă de alice calibrul 5 în fund, continuă el. Doctorul aruncă o privire la blugii îmbibați de sânge ai individului, dar fără nicio gaură în ei, și zice: „La naiba, credeam că bătrânul Santiago a murit de mult”.

Apoi Billy i se adresă băiatului:

— La cum stai pe calul ăla, aș zice că ipochimenul ăla bătrân s-a sculat din morți.

Băiatul nu spuse nimic.

— Vrei să dai mașina la o parte sau nu? întrebă Carmen.

Billy o studie. Testă cu limba micul smoc de păr de sub buza lui, apoi zâmbi iar.

— De ce vorbești cu mine pe tonul ăsta? spuse el. Stai pe calul meu, nu-i așa?

— E calul lui Emmet.

— Greșit. Calul ăla dintre picioarele tale e al meu, scumpo. Billy se apropie de ei, iepele săriră în lături cu un bocănit, și el se opri. Nu c-aș fi mândru că sunt posesorul unei asemenea perechi de gloabe încăpățânate.

— Bun, a fost distractiv, spuse Carmen trăgând de frâu. Zău. Eu mă întorc și-o iau înapoi.

— O iei înapoi? întrebă Billy. Cu el?

Carmen încerca să facă iapa să dea cu spatele, ca s-o poată întoarce, dar calul nu făcea decât să se lase în jos și să scuture din cap, fără să se clintească îndărăt.

— Jalnic, spuse Billy, scuturând din cap.

În sfârșit, Carmen struni agresiv iapa care dădu cu spatele, se ciocni de sora ei și coborî cu copitele din față în direcția din care veniseră. Carmen o opri, se uită spre băiat și spuse:

— Vii? Acum o să vrea să întoarcă.

Băiatul se uita spre Billy.

— Sean, spuse fata.

Băiatul scoase o gheată din scară, trecu piciorul peste cal, coborî în zăpadă, trase frâul peste capul iepei și o prinse de căpăstru, în timp ce ea scutura din cap. După ce iapa se liniști, băiatul plecă de lângă ea și se apropie de Billy.

Billy aștepta cu brațele relaxate pe lângă corp, zâmbind calm până când băiatul se opri în fața lui.

— Ei bine? spuse Billy.

— Vrei să muți mașina?

— Sigur că da.

Băiatul așteptă.

— Vrei să zici acum? În clipa asta? Nu, nu cred c-o să fac asta.

Băiatul se îndreptă spre mașină.

— Unde te duci? spuse Billy, urmându-l.

Băiatul se îndreptă spre portiera șoferului și întinse mâna după mâner.

— Eu n-aș face asta, spuse Billy.

Băiatul trase de mâner și deschise portiera, iar Billy se apropie și lovi portiera cu călcâiul ghetei, smulgând-o din mâna băiatului și trântind-o la loc. Zgomotul răsună în defileul de pini, și amândoi caii se cabrară, dar Carmen se ținu tare, liniștindu-i. Urmări cum iepele priveau înnebunite, cum Billy îl prinde pe băiat de geacă, îl rotește și îl țintuiește de aripa mașinii, apropiindu-și fața de a lui și spunând:

— Așa tată, așa fiu. Ce-i cu voi? Nu știți că n-ai voie să pui mâna pe mașina altcuiva?

Băiatul nu opusese rezistență. Acum, când Billy stătea cu fața lipită de a lui și simțea cum stropii de salivă ai acestuia îi aterizează pe piele, ridică mâinile, îi prinse în pumni reverele hainei de piele, se împinse în mașină, se roti și îl țintui la rândul lui pe Billy de ea.

— Încetați, spuse Carmen. Sean, încetează.

— Ai face bine s-o asculți, spuse Billy. Cum o să te mai dai la poponețul ăla maroniu, dacă nici n-o să mai poți să mergi?

Băiatul dădu drumul unui rever și încercă să lovească, dar Billy întoarse capul și băiatul abia îi atinse bărbia. Înainte ca el să apuce să lovească iar, Billy îl trase lângă el și își apropie capul de capul băiatului, maxilar lângă maxilar, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva la ureche. Băiatul încercă să se desprindă, dar Billy îl ținu și îi spuse în ureche: „Păcat că n-ai fost la fel de dur când ai pierdut-o pe soră-ta”. Apoi se dădu în spate și îl lovi cu capul în nas. Se auzi un trosnet, și Sean simți sângele curgându-i peste buze. Billy se depărtă, îi dădu ocol și îl lovi încă o dată, cu putere, în spate, și băiatul se prăbuși în genunchi, pe zăpadă, ca la o comandă care nu era a lui.

Carmen încercă să întoarcă iar calul, dar acesta se opintea. În cele din urmă, îl lovi cu călcâiele, și calul țâșni în galop. Carmen se uită o dată în spate și văzu că și cealaltă iapă o urmează, apoi lăsă calul pradă propriei disperări, și acesta goni pe drumul îngust. Trupul imens al iepei se legăna sub ea, pălăria îi zbură de pe cap și se pierdu în urma ei.

Billy, care se uita la ea cum pleacă, nu văzu că băiatul se ridică în picioare și nici lovitura care îl nimeri la tâmplă și îl făcu să se bălăbăne, ca pe niște picioroange, spre copaci. Înfipse o mână în zăpadă, evitând o căzătură zdravănă, grație acestui sprijin pe trei membre, iar când băiatul se apropie să-l lovească cu piciorul, Billy îi prinse gheata și ținu de ea. Sean căzu, și Billy se îndepărtă, ținându-se cu mâna de cap. Băiatul sări în picioare, se întoarse iar spre el, se apropie și lovi prost cu stânga. Billy se feri, îl împinse în spate și spuse:

— Ți-ai rupt încheietura de capul meu, dobitocule.

Băiatul se întoarse și se apropie iar cu pumnul stâng ridicat.

— Termină.

Băiatul lovi, iar Billy pară lovitura și îl împinse în mașină cu fața înainte, ținându-l așa în timp ce băiatul se zbătea și scuipa sânge pe parbriz.

— Am spus să termini odată, fir-ar al dracu’. Carmen a plecat.

Băiatul încercă să se răsucească, iar Billy îl prinse de mâna rănită într-un mod nefiresc, și Sean se aplecă iar în față, cu buzele răsfrânte într-o grimasă largă de durere.

— Vorbesc serios, spuse Billy.

— Du-te dracu’!

— Eu să mă duc dracu’? Zău? Vrei să termini?

Billy răsuci încheietura băiatului, care întoarse fața, deschise gura și aruncă o ploaie de stropi de sânge pe parbriz. Fără să mai spună nimic, Billy răsuci și mai mult mâna, simțind cum oasele cedează ca niște vreascuri. Auziră amândoi oasele rupându-se.

Băiatul se relaxă, iar Billy îi dădu drumul și se îndepărtă. Sean se întoarse și alunecă încet pe vine, apoi se lăsă să cadă în zăpadă, ținându-și o mână cu cealaltă.

Billy stătea lângă el în picioare, gâfâind. Scuipă în zăpadă și se șterse la gură. Se uită pe poteca pe care plecase fata. Nu se mai vedea nimic altceva, în afară de urmele proaspete de copite și de conturul de culoare închisă al pălăriei din zăpadă.

Billy se uită înapoi, spre drumul local și din nou spre băiatul sprijinit de mașina lui, căruia îi curgea din nas o șuviță de sânge. Scutură din cap și privi spre vârfurile înalte ale pinilor, spre orizontul întunecat.

— Te scoli dimineața din pat și habar n-ai ce-o să se întâmple, spuse el. Habar n-ai.

Băiatul își oblojea brațul. În fața lui, la talia lui Billy, era un oval de argint cu doi ochi de rubin și o limbă despicată roșie, emailată. Era cureaua încrustată a pugilistului, de pe a cărei suprafață lustruită îl privea fix propria lui față însângerată, distorsionată, miniaturală.

Arăți bine, Dudley.

Billy își scoase telefonul și îl ținu neglijent în palmă, ca și cum ar fi fost o piatră pe care o putea arunca.

— Ce dracu’, spuse el în cele din urmă.

Băgă telefonul la loc în buzunar. Se aplecă să-l prindă pe băiat de geacă, dar băiatul îi dădu mâinile la o parte și se ridică singur în picioare. Merseră spre locul pasagerului, și Billy deschise portiera, așteptând ca băiatul să urce.

— Ține capul pe spate, spuse el.

Găsi o cârpă roșie cu care băiatul să-și tamponeze fața, închise portiera, ocoli mașina și urcă la volan. Își puse o țigară în gură, scoase încă una pe jumătate, se uită la băiatul cu cârpa lipită de față și puse pachetul la loc. Își aprinse țigara și privi iar spre băiat. Apoi se aplecă să bâjbâie sub scaun, găsi sticla cu mâna, o ridică, deșurubă dopul și o întinse.

— Uite, spuse el.

Băiatul depărtă cârpa ca să se uite. Era o sticlă mare de Jack Daniel’s, pe jumătate goală. Băiatul luă sticla și o ridică. Whisky-ul rece se vărsă în gura lui, spălând gustul metalic al sângelui și arzându-l rece pe gâtlej. Înapoie sticla, cutremurându-se și lăcrimând, în timp ce un șarpe mare, fierbinte se descolăcea în măruntaiele lui.

Billy se uită să vadă dacă nu cumva rămăsese sânge pe sticlă, apoi luă o dușcă sănătoasă de whisky, băgă sticla la loc sub scaun și porni mașina. Chitara electrică izbucni, iar Billy o închise imediat. Se uită lung la parbriz, scuturând din cap. În cele din urmă, dădu drumul la ștergătoare și se uitară amândoi cum sângele se întinde pe geam, mânjind lumea întreagă de afară cu arcuri aprinse de sânge.

45.

Când Grant coborî din camionetă, ușa roșie se deschise, și câinele bătrân ieși șchiopătând să-l întâmpine, în bandajele care păreau cenușii în lumina înserării. Grant se duse pe verandă și se opri. Maria stătea în deschizătura îngustă, cu o mână pe ușă și cu cealaltă pe toc, ca și cum chestiunea primirii lui înăuntru era încă discutabilă.

— Am întârziat, spuse el. Îmi pare rău.

Ea îl mai ținu așa o clipă, cu trusa de scule în mână ca o geantă cu cele necesare pentru noapte, apoi zâmbi și deschise larg ușa.

— Nu trebuie, spuse ea. Nu avem un program fix.

El tropăi cu ghetele pe preșul cu „Bun venit” și intră, trecând pe lângă ea și prin mirosul ei, un amestec pasager de parfum, mâncare și vin.

— Îmi dai te rog haina?

Grant privi în jos la geaca veche de postav și o scutură.

— Mai am doar o geacă în afară de asta, care mă face să mă simt de parc-aș merge la propria înmormântare.

— Îmi place foarte mult geaca asta. Numai că o să te încălzești dacă rămâi cu ea.

— Poate-ar fi bine să mă ocup de ușă mai întâi. Dacă nu

cumva e gata cina.

— E timp suficient. Dar, Grant, zău așa, îți dau de mâncare oricum, promit.

— Și eu ți-am promis.

Maria îl conduse în spatele casei prin bucătărie – mirosurile de usturoi prăjit, sos de carne pusă la fiert și pâine coaptă îi treziră stomacul la viață – înspre spălătorie.

— Să-ți aduc ceva de băut? Un pahar cu vin?

În spatele ei, câinele se trânti gemând pe podeaua bucătăriei, ca să-l vadă pe Grant.

— La naiba, spuse el. Am uitat vinul.

Maria scutură din cap și apăsă cu două degete pe sternul ei.

— Sunt italiancă, ai uitat? Dacă șeriful mi-ar vedea depozitul, m-ar aresta. Îți pun un pahar.

— Mai bine nu. Nu încă. Am aici niște unelte destul de ascuțite.

Grant trase zăvorul ușii din spate, ridică de mâner și smuci de ușă ca să se deschidă, făcând geamul vechi să zăngăne.

— Să te ajut cu ceva?

— Nu, doamnă.

Ea rămase așa, privindu-l.

— Însă mi-ar prinde bine puțină companie, spuse el. Dacă nu cumva e nevoie de tine la bucătărie.

— Cred că e totul în regulă, spuse Maria aruncând o privire peste umăr. Doar să-mi aduc paharul.

Ușa atârna în balamale. Grant o închise la loc și studie golurile. Apoi luă ciocanul și șurubelnița din trusă, scoase șarnierele din stratul gros de vopsea, desprinse ușa și o puse jos pe o parte. Seara friguroasă se revărsă înăuntru.

— O să-ncerc să termin repede, spuse el.

— Nu te grăbi.

Grant începu să scoată șuruburile vechi cu cap crestat și, în timp ce lucra, îi povesti de ce întârziase: din cauză că îl prinsese pe Emmet suit pe o scară și spărgând gheața din jgheaburi cu o șurubelniță, și o oră îi luase ca să-l convingă pe bătrân să coboare. Apoi urcase el ca să termine treaba, și mai avusese nevoie de ceva timp ca să-l bage pe bătrân în casă și să se asigure că rămâne înăuntru în seara aceea.

Ridică privirea de la ce lucra, și Maria ridică și ea privirea – îl urmărea, îi urmărea mâinile – și zâmbi.

— A avut noroc că ai apărut, spuse ea.
— Se descurca destul de bine.
— Mă refeream în general.
— Și eu.
— Dacă pentru tine fractura de picior înseamnă destul de bine.
— Nu că nu-i place să fie ajutat. Dar nu suportă ideea că are nevoie de asta.
— Nu-i place că îmbătrânește.
— E amuzant în felul lui.
Grant desfăcu pe uscător ruloul cu dălți, alese una și începu să decupeze noile caneluri din marginea ușii și de pe toc, bătând încet și în locul potrivit cu ciocanul Estwing.
— De fapt, cred că a întinerit de când sunteți voi acolo, spuse Maria. Tu și cu Sean. Are în ochi o lumină pe care n-o avea înainte.
— E lumina diavolului în persoană.
— Da, e diavolul în persoană, râse Maria.
— Vorbesc serios. Un cuvânt nevinovat n-ar scoate pe gură.
— Ce spune?
Grant puse balamaua de probă, luă iar dalta și începu să desprindă rotocoale fine de lemn.
— Are el ceva de spus despre chestia asta, răspunse el fără să ridice privirea.
— Chestia asta? Ce vrei să spui prin chestia asta?
Maria nu voia să-l ajute.
— Faptul că am venit aici, spuse el aruncând un rotocol pe podea și punând dalta la loc. Și la cafenea.
— Zău.
— Nu pe șleau. Niciodată pe șleau. E prea viclean pentru asta.
— Înțeleg, spuse Carmen privindu-l. Te deranjează asta?
— Ce anume?
— Că-i așa de viclean.
— Nu.
Grant montă iar balamaua și o bătu ușor cu capătul daltei. Se potrivea perfect.
— Dar pe Sean l-ar putea deranja. Dacă bătrânul o ține în direcția asta.
— Ce direcție?
Grant băgă în bormașina fără cablu un burghiu și făcu locașuri

pentru noile șuruburi.

— Ah, azi a fost foarte viclean în legătură cu Sean și Carmen.

— Sean și Carmen?

— Fiul meu și…

— Da, mersi. Ce-i cu ei?

— Se pare că cele două iepe au ieșit azi la plimbare cu copiii ăștia doi în spate.

Maria ridică paharul și vorbi cu el la gură:

— Te deranjează?

— Ce anume? întrebă Grant schimbând burghiul și privind spre ea. De ce să mă deranjeze?

După ce montă șuruburile, Grant ridică ușa în picioare și o cără până la toc. Potrivi urechile balamalelor, băgă cuiul de sus și apoi pe cel de jos și, în sfârșit, le duse până la capăt și închise ușa cu un clinchet ușor și clar. O testă încă o dată și, văzând că nu ține nimic, trase zăvorul, băgă sculele la loc, luă mătura și începu să măture.

— Lasă-mă cel puțin pe mine să fac asta, spuse ea.

Însă el scutură din cap. Curățenia face parte din lucru, spuse el; uneori, era partea cea mai plăcută, chiar dacă nu și de data asta. Ea îl întrebă care era partea cea mai plăcută de data asta, și el zâmbi și spuse că nu știe încă, dar deocamdată mirosul acela de mâncare în timp ce lucra. Apoi se răzgândi: era faptul că discutase cu ea în timp ce lucrase, și ea zâmbi, dar nu în modul în care o făcea de obicei.

— Ascultă, spuse ea după o clipă. Vreau să-ți spun ceva.

El se opri din măturat.

Maria nu mâncase nimic în afară de două măsline grecești, și simțea vinul pe limbă, îl auzea în cuvintele ei; cu toate astea continuă.

— Ascultă, spuse ea. Știu că ținutul ăsta nu e neapărat unul al cuplurilor fericite. Înțelegi? Nu știu ce e, dar știu că nu e asta. Și mai știu că nu de asta vă aflați voi aici. În Colorado. Tu și cu Sean. Vreau doar să știi că eu sunt conștientă de asta. Toată lumea știe asta.

— Toată lumea?

Maria sorbi din vin.

— Ce știe toată lumea? întrebă Grant.

— Știu că voi…

Maria îi întâlni privirea și o susținu, zâmbind și ridicând din

umeri.

— Știu că voi nu sunteți aici pentru noi.

Grant privi în jos, spre grămăjoara de vopsea și așchii de la picioarele lui, apoi se întoarse să privească pe geamul vechi al ușii, dar se lăsase noaptea și nu se vedea nimic altceva în geam decât fața lui schimonosită și silueta femeii din spatele lui.

— Nu cred că ea nu mai e, spuse el fără să se întoarcă. Știai asta?

Maria încuviință din cap și fu de acord cu el.

— De unde știai?

— Pentru că ești tatăl ei, spuse ea privindu-l.

Grant dădu aprobator din cap spre reflexiile din geam.

— În lipsa probelor, spuse el, în lipsa probelor definitive, un tată nu renunță niciodată să creadă, nu-i așa.

— Nu.

— Mult după ce toți ceilalți au renunțat, s-au întors acasă și își văd de viața lor, el continuă să creadă pentru că, în lipsa probelor, n-ai putea nicicum să ucizi credința asta.

— Nu, n-ai putea.

Grant încuviință iar din cap și rămase tăcut multă vreme. Ea se uita la spatele lui, la umerii lui.

— Dar nu e credință, spuse el. Nu e credință. Orice-ar fi credința, orice-ar fi fost cândva, a fost distrusă de altceva. A fost zdrobită de altceva.

Maria se uită la el, ținând paharul de vin cu amândouă mâinile.

— Credința n-are nicio șansă în fața necredinței, spuse el.

— Necredință? întrebă ea după o clipă.

— Necredința în lume, spuse el. Așa cum e ea. Cum funcționează ea. În dumnezeul ei.

Ea așteptă ca el să continue.

— Rămân aici pentru că n-am credință, spuse el. N-am credință. Nu sper. Nu mă rog. N-am credință. N-am credință, resping și abdic, nu mai e nimic altceva de spus despre mine.

Grant se întoarse. Fața lui era perfect stăpânită, cu o expresie detașată și calmă. Apoi o văzu pe Maria, care sesiză schimbarea din ochii lui, de pe chipul lui, ca și cum el ar fi trecut dintr-un tip de lumină în altul.

— Îmi pare rău, spuse el.

— De ce?

— Nu știu. Ești un om bun. O femeie bună.

Ea îl privi fix, apoi se uită în jur prin spălătorie – la diverse lucruri, la nimic anume. Își șterse obrazul și își trase nasul, apoi zâmbi.

— Eu am vrut doar să-ți fac ceva bun de mâncare, pentru numele lui Dumnezeu, și tu îmi spui una ca asta.

Grant îi susținu privirea, negăsind nicio replică la vorbele ei.

Făcu un pas spre ea, dar exact atunci câinele se ridică cu greu și traversă țăcănind podeaua bucătăriei. Auziră ușa de la intrare trântindu-se, și, peste o clipă, Carmen apăru în bucătărie, cu câinele pe urmele ei; veni în pragul spălătoriei și rămase acolo, contemplând această scenă stranie: mama ei, cu ochii umezi și un pahar de vin în mână, și Grant Courtland în spatele ei, îmbrăcat cu geaca de postav și cu mătura în mână.

46.

Tânărul din pat nu auzi păcănitul întrerupătorului veiozei și nici nu simți lumina în ochii de sub pleoape, ci dormi în continuare ca și până atunci, cu gura deschisă și visând la cine știe ce. Dormea pe o parte, cu fața spre veioză și părul revărsat peste ochi, ghemuit, cu un pumn relaxat deasupra tivului păturii trase până sub bărbie. Ar fi continuat să doarmă dacă în cameră nu s-ar fi iscat un zgomot, unul real, perceptibil, ca o lovitură în tăblia patului, care îl făcu să se smucească și să clipească în lumină – „Ce-i?” –, ridicând capul și mijind ochii spre veioză, spre cameră.

În lumina slabă se vedea o siluetă care trăsese micul scaun lângă pat, ca să stea pe el drept și formal, ca un doctor sau un preot.

— Ce naiba faci, tată? spuse băiatul cu o voce groasă.

Silueta se aplecă în față, cu coatele pe genunchi și mâinile strânse. Fața bărbatului deveni mai clară, și Billy îl contemplă amețit. În spatele lui, ușa era deschisă.

Ceasul deșteptător arăta ora 3.35.

Billy se întinse căscând. Plescăi din buze și spuse:

— De cât timp ești aici?

Grant se uită la el cu atenție, la părul slinos și lățos, la ochii

umflați, la gura aceea.

— Nu de mult.

— Mă bucur să aud asta.

Billy se trase în sus și își sprijini capul de tăblia patului, și bărbia de perna de sub gât. Această nouă poziție și unghiul gâtului îi dădeau aspectul unui om care nu reușește să se simtă confortabil.

— Ce te frământă, Grant? spuse el privindu-și vizitatorul.

— Nu puteam să dorm.

— Nu puteai să dormi.

— Stăteam așa întins și încercam să adorm, dar nu puteam. Așa că m-am sculat și am venit aici. Mă gândeam că poate, dacă discut puțin, îmi trece.

Billy se uită la el. Adulmecă aerul să vadă dacă simte miros de alcool, dar nimic.

Grant își studia degetele.

— Și n-ai găsit pe nimeni altcineva cu care să discuți? spuse Billy. Bătrânul din camera de vizavi nici măcar nu doarme. Poți să discuți cu el până la Paștele cailor.

— Nu-l privește pe el.

— Nu?

— Nu.

— Mă privește pe mine?

— Da.

Billy zâmbi, mișcă un deget într-o parte și-ntra-alta și spuse:

— Pun pariu că-l privește și pe fiul ăla al tău. N-am dreptate?

— Ba da.

— Și-atunci de ce nu discuți cu el?

— Am discutat cu el mai devreme. Dar cei de la spital i-au dat sedative și doarme.

— I-au dat sedative cei de la spital?

— Da.

— De ce?

— Așa se face dacă ai încheietura mâinii ruptă.

— Și-a rupt încheietura?

Grant îl privi fix. Billy îl privi și el, din poziția lui stranie.

— Și tu crezi că eu am de-a face cu asta, spuse el.

— Da.

— Pentru că așa ți-a spus el.

— Nu. El mi-a spus că l-a aruncat calul.

— Da, așa fac caii.
— Dar fata mi-a spus o altă poveste.
— Despre ce fată-i vorba?
Grant ridică mâna și se scărpină la falcă. Billy îi urmări mâna până când aceasta coborî iar.
— Știi ce fată, spuse Grant.
Grant auzea respirația lui Billy, și Billy i-o auzea pe-a lui.
— Și iată-ne aici, spuse Billy. Intri în camera omului, în timp ce el doarme. Ei, fă ce crezi tu de cuviință, Grant. Dar înainte să începi, cred c-ar fi bine să știi ceva ce poate că nu ți-au spus ceilalți.
— Ce anume?
— A fost o luptă corectă. O luptă corectă. Și dacă băiatul tău s-a ales cu încheietura ruptă, asta a fost din cauză că nu știe să se bată. Nu e un luptător, îmi pare rău să ți-o spun, dar pe de altă parte nu e vreun fricos.
— O luptă corectă, spuse Grant. Ce știe un mucos ca tine ce-i aia o luptă corectă?
Ochii lui Billy, sticloși la început, se luminară ușor pe măsură ce devenea interesat de conversație. Acum deveniră duri, strălucitori.
— Îmi pare rău că juniorul nu știe să se descurce mai bine într-o bătaie, spuse el. Dar nu mai am chef să vorbesc cu tine. Închide ușa după ce pleci.
Billy întinse mâna și stinse lumina, apoi se rostogoli într-o parte, lovind perna cu pumnul. Grant rămase acolo, ca un om care face de veghe, în timp ce ochii i se adaptau la întuneric. La fereastra dinspre vest apăruse o lună albă precum ochiul unui orb. Se auzea ticăitul ceasului cu pendulă de la baza scărilor.
— Cum te înțelegi cu Dumnezeu, Billy? spuse el.
Dar Billy nu se clinti – până când, în cele din urmă, oftă pe un ton de epuizare și spuse: „Mai rău ca o femeie”, apoi se rostogoli iar cu fața spre Grant. În ochii lui se răsfrângea palid lumina lunii.
— Ce vrei de la mine? întrebă el. Scuze?
— Vreau să-mi răspunzi la întrebare.
Billy îl privi fix. Scutură din cap, se propti iar de tăblia patului și își luă țigările și bricheta de lângă veioză. Învârti rotița cu cremene și fața i se aprinse la lumina flăcării, apoi se întunecă iar.

— Cum mă înțeleg cu Dumnezeu? Asta era întrebarea?

Ochiul țigării sclipi, apoi păli. Fumul expirat se învârtea deasupra lui ca un nor de furtună.

— Nu mă înțeleg cu el în niciun fel, Grant. În general, ne lăsăm în pace unul pe celălalt. Ești mulțumit de răspuns?

Grant încuviință din cap, încruntându-se.

— Și eu eram la fel, spuse el. Era greu pentru soția mea, care primise o educație catolică.

Grant întoarse mâinile în sus și observă cele două pete albe din palmele lui. Apoi îi relată lui Billy povestea pe care i-o relatase și băiatului: despre cele două fete de șaisprezece ani, Angela și Faith, și despre sora lor cea mică, la debarcader. Îi povesti despre căderea în apă, scufundare și respirație gură la gură, în timp ce Faith nu mai apărea la suprafață.

Billy scutură scrumul într-o scrumieră de sticlă.

— Soția ta și-a pierdut sora[8], spuse el.

— Da, dar asta a adus-o mai aproape de Dumnezeu. Acum îl înțelegea mai bine. Înțelegea că El se ocupă de toate lucrurile din lume, și de cele frumoase, și de cele urâte. De cele vesele și de cele crunte. Că nu există nimic neatins de El. Nicio zi minunată de vară la lac fără El, nicio soră geamănă moartă în acea zi. Că e capricios, violent și dur, dar asta e mai bine, mult mai bine decât o lume fără Dumnezeu, capricioasă, violentă și dură. Pentru că nu ai putea vorbi cu acea lume. Nu ai putea să i te rogi, să o iubești sau să o dai dracului. Cu lumea nu ai putea să ai nicio discuție, și în lipsa discuției, nu ar putea exista niciun fel de repere, și în lipsa reperelor, nu ar putea exista iertare.

— Sau condamnare, spuse Billy.

— Nu, condamnarea era asta, spuse Grant. Pot să-ți iau o țigară?

Billy îi spuse să se servească, și Grant făcu întocmai. Tăcură amândoi, fumând. Luna era exact în colțul geamului, ca agățată acolo.

— N-am înțeles nimic din toate astea decât atunci când fiica mea a fost răpită, spuse Grant. N-am vorbit niciodată cu Dumnezeu, nici măcar ca să-l rog să aibă grijă de copiii mei. Credeam că lucrurile groaznice care se întâmplă pe lumea asta în fiecare zi nu mi se pot întâmpla mie, familiei mele. Bănuiesc că toți oamenii cred asta. Până când nu i se demonstrează

[8] Faith, joc de cuvinte în original: și-a pierdut sora, dar și credința (n.tr.).

contrariul, omul crede că niciun rău nu poate să-i atingă pe oamenii pe care el îi protejează cu iubirea lui. Apoi, într-o zi, un alt om îi răpește fiica. Pur și simplu, o înșfacă și o duce cu el. Omul acesta nu are nici nume, nici față, dispare înapoi în întuneric și o duce cu el acolo pe fiica acelui tată. Ce poate să facă acest tată în fața unei astfel de cruzimi, dacă nu să-l roage pe Dumnezeul, în care n-a crezut niciodată, să i-o aducă înapoi? Și dacă el nu i-o aduce înapoi sau nu-i arată cum s-o găsească, atunci trebuie făcută o altă înțelegere. În alți termeni. Eu n-am crezut niciodată în Dumnezeu, așa cum n-am crezut niciodată în omul cu adevărat rău. În puterea lui de a mă atinge.

Scrumul țigării lui Grant se aprinse, apoi păli.

— Acum, mă rog la acest Dumnezeu ca, dacă nu mi-o dă înapoi pe fiica mea, măcar să mi-l dea pe omul cel rău. Cel puțin să-mi dea asta. Doar asta visez noaptea. Că pun mâna pe acest bărbat. Mă trezesc cu gustul sângelui lui în gură, doar ca să descopăr că am scrâșnit din dinți până mi-au sângerat gingiile sau mi-am mușcat buza.

Grant tăcu și trase din țigară. Părea aproape că zâmbește.

— O vreme, continuă el, vedeam un bărbat și îl urmăream. Putea fi oricare bărbat, care își vedea de treburile lui. Îl priveam și îl urmăream, uneori mergeam cu mașina până acasă la el. Nu mă puteam abține. Ca și bărbatul pe care îl căutam. Bolnav până-n măduva oaselor. Cred că fratele tău, Joe, mi-a oferit posibilitatea să stau aici ca să mă țină la distanță de oamenii ăia de sus, de pe munte.

Fumau, iar norii ieșiți din plămânii lor se contopeau și fremătau în spațiul dintre ei. Undeva, în încăpere, se auzea bâzâitul slab și constant al vreunei insecte agitate.

— Deci, spuse Grant, așa mă înțeleg eu cu Dumnezeu. Dacă n-o să mi-o dea înapoi pe fiica mea, atunci mi-e dator cu un om rău. Și vrei să știi care-i nebunia? Nebunia, Billy, e că nici nu-mi mai pasă dacă acela e omul rău. Am ajuns în punctul în care merge orice om rău.

Billy părea că studiază vârful țigării lui, apoi trase de părul de sub buză.

— Și tu poți să decizi asta, nu-i așa? Poți să decizi dacă un om e suficient de rău ca să-l ucizi sau nu? Asta înseamnă că ai o părere destul de bună despre tine, nu-i așa?

— Decizia nu are nicio legătură cu asta, Billy.

— Nu?
— Nu.
— Dar ce atunci?
— Dumnezeu, spuse Grant uitându-se la mâinile lui, la degetele albicioase.
— Dumnezeu, spuse Billy.
Grant dădu aprobator din cap.
— Dacă Dumnezeu l-a dus pe omul acela pe drumul de unde a răpit-o pe fetița mea, atunci mă aștept să aducă un om și în calea mea. Cer asta.
— Și cum o să-ți dai seama, Grant? Cum o să-l recunoști pe acest om rău pe care ți-l trimite Dumnezeu?
— Asta-i partea ușoară, spuse Grant.
Ridică privirea de la mâinile lui, și Billy îi văzu ochii în orbite, ca niște fante mici din fața flăcării albastre a craniului.
— O să-l recunosc pe omul ăsta, pentru că va fi următorul care încearcă să-i facă rău unei persoane pe care o iubesc.
Billy îl privi fix, și Grant îl privi la fel, de pe scaunul lui. Rămaseră amândoi tăcuți îndelung, până când, în cele din urmă, Grant întinse mâna și strivi țigara în scrumiera de sticlă, puse mâinile pe genunchi și se ridică. Părea copleșit de o oboseală imensă în timp ce se apleca să ridice pușca sprijinită de spătarul scaunului.
— La asta trebuie să mă gândesc în casa de dincolo, spuse el. De asta nu pot să dorm.
Billy se uită la pușcă, la unduirile albastre ale lunii de pe țevile ei. Grant se întoarse spre ușă și se opri. Niciunul dintre ei nu știa de când stă acolo bătrânul, dar când îl văzură, își dădură seama că stă de ceva vreme.
— Îmi pare rău că te-am trezit, Em, spuse Grant.
Trecu pe lângă el și coborî scările, iar Emmet îl privi cum pleacă pe palier și dispare după colț. Apoi se întoarse spre fiul lui din pat.
— Ce naiba ai făcut?
— Eu? Acum ești și chior? Nu l-ai văzut pe amicul tău cu pușca aici, în camera mea, în toiul nopții?
Emmet nu își pusese halatul pe el și părea că tremură sub pijamaua subțire.
— Vreau să pleci din casa asta.
— Ce? Ce-ai spus?

— Am spus că vreau să pleci din casa asta. Nu mai pot, Billy.

Billy îl privi fix, apoi se lăsă să cadă pe spate râzând, în lumina lunii.

— Bătrân nebun ce ești! spuse el. Nu poți să mă dai afară din casa mea, ce dracu'.

— Nu te dau afară din casa ta. Te dau afară din casa mea.

Billy rămase așa, cu ochii în tavan. Apoi se mișcă, și Emmet văzu ceva sclipind în mijlocul camerei, precum clipitul unui ochi fantomatic sau o lună ce se rotește, și, după o clipă, un alt obiect se făcu fărâme de tocul ușii, în stânga capului său. Emmet rămase o secundă, privind la rămășițele cioburilor și mucurilor de pe podea, apoi ieși cu spatele și închise ușa în urma lui.

47.

Grant ajunsese la treapta de jos a verandei când ușa de plasă se deschise, și Emmet apăru cu spatele, cu o cană de aluminiu strânsă în mâna înmănușată. Îl văzu pe Grant și se opri.

— Te-ai trezit devreme, spuse el.

— Și tu la fel.

— Asta nu-i devreme.

Emmet se prinse de balustradă și coborî treptele cu grijă. Era îmbrăcat cu halatul lui negru, pantaloni negri de casă, pantofi negri și o căciulă de un roșu-aprins trasă peste urechi. După ce ajunse pe pământ, ridică privirea spre ochii lui Grant.

— Cum se simte băiatul?

— Doarme.

— E grav?

— Nu așa de grav pe cât pare. Are două vânătăi și nasul oarecum lărgit.

— E rupt?

— Ce?

— Nasul.

— Nu. Doar încheietura mâinii. I-au pus ghips.

— Să-mi dai mie factura de la spital, Grant.

— A fost doar o încăierare, Em, spuse Grant dând din mână.

— Ce-ai zis? întrebă Emmet, îndreptând urechea spre el.

— A fost doar o încăierare.

— Dacă scapă câinele meu și omoară găinile unui om, omul ăla o să vină la mine și o să spună: Nu-ți face probleme, Emmet, a fost doar o încăierare?

— Nu e cea mai măgulitoare analogie, Emmet.

Bătrânul își îndreptă iar urechea spre el, și Grant scutură din cap. Se uită spre colțul casei, de după care ieșea partea din spate a El Caminoului. Emmet pufni și privi spre cer.

— Nu vrei să te duc eu, Em?

— Încă nu mi-au luat permisul.

— Știu. Dar am chef să conduc.

— Și băiatul?

— E bine, spuse Grant. Doarme.

•

În fața bordurii de pini galbeni erau câțiva mesteceni decorativi, albi și goi printre pietre. Grant se dădu jos ca să se plimbe, dar în cimitir nu exista vreun loc din care să nu-l vadă bine pe bătrân. Se uită cum acesta merge prin zăpadă până la o piatră roz de dimensiuni modeste și începe să curețe zăpada de pe ea, măturând-o în stânga și în dreapta, așa cum probabil că își măturase cândva zăpada sau mătreața de pe umeri. După ce curăță zăpada, își scoase căciula de pe cap și se sprijini de piatră, cu spatele către cimitir și părul alb umflat de vânt.

Grant mătură zăpada de pe o bancă și se așeză pe stinghiile reci. Banca era orientată spre nord, unde în zilele senine trebuiau să se vadă munții, înălțându-se deasupra dealurilor, dar în dimineața aceasta nu se vedeau decât norii joși și deși, ca un baldachin cenușiu deasupra lumii. Îl văzu cu coada ochiului pe bătrân lângă piatră. Capul alb, legănat în sus și în jos, ațintit ca pentru a asculta, legănat iar. Sorbind din cafea. După o vreme, bătrânul se ridică în picioare, se întoarse, atinse piatra încă o dată și începu să se îndrepte spre Grant. Grant mai mătură niște zăpadă de pe bancă, și Emmet se așeză lângă el.

— Ai ei sunt îngropați acolo, în colțul ăla, unde-i un mesteacăn. Ea voia să fie mai aproape de ei, dar loturile alea au fost luate de mult.

— E un loc frumos ăla unde e ea, spuse Grant.

— Am cumpărat cele două loturi pentru noi, și încă două pentru băieți, dacă o să le vrea. Dacă nu, pot să le vândă pe bani frumoși. Bătrânul făcu o pauză. Asta a fost acum douăzeci

și cinci de ani, și încă n-am apucat să stau aici.

În ciuda frigului și a zăpezii, se simțea mirosul umed și mucegăit al mormintelor, sau Grant își imagina că se simte. Scoase țigările fără să se gândească, apoi le puse la loc.

— Fumează.

— Pot să aștept.

— N-o să mor din asta.

— Eu știam altceva.

— Nu țigările au fost de vină, ci chimioterapia aia nenorocită.

Grant scoase iar țigările, aprinse una și suflă fumul foarte departe, în timp ce Emmet îl urmărea atent. Bătrânul mirosi aerul și sorbi din cafea. Apoi întinse nonșalant două degete înmănușate spre Grant.

— Ce e? întrebă acesta.

— Dă-mi și mie un fum.

— Nici să nu te gândești.

— Haide.

— Nu.

— Un fum afurisit, ce naiba. La ce noapte-am avut…

Grant îl privi în ochi și îi întinse țigara.

Emmet trase din filtru, ținu fumul puțin în plămâni și apoi îl suflă încet printre buzele țuguiate. Înapoie țigara, zâmbind larg, se aplecă în față și tuși atât de violent, că Grant îl prinse de braț.

— Em, spuse el. Grant aruncă țigara și începu să-l bată pe bătrân pe spate, surprins de cât de slab era pe sub haină, de coșul subțire, zguduit de tuse, al coastelor și coloanei. Îți trebuie niște apă, spuse el.

Emmet scutură din cap și înălță cana de voiaj, sau încercă s-o facă; prin gaura pentru sorbit începură să sară picături negre de cafea, după care Grant o stabiliză și o ghidă spre fața cenușie și schimonosită. Emmet sorbi, înghiți, sorbi iar. Grant dădu drumul cănii și se așeză la loc.

— Dumnezeule! icni Emmet ștergându-și bărbia. Maică sfântă!

După ce bătrânul se liniști, și după ce mai așteptă un lung moment, Grant se aplecă în față și spuse:

— Voiam să-ți spun că-mi pare rău, Em. Pentru noaptea trecută. Nu știu ce-o fi fost în capul meu.

Emmet ridică mâna și își puse căciula roșie pe cap, trăgând

de ea în jos în față și în spate, ca un om care are de înfruntat o vijelie.

— I-am spus că e timpul să plece, zise el.

— Când?

— Noaptea trecută, după ce-ai plecat.

— Și el ce-a spus?

— Nu contează ce-a spus el.

— Îmi pare rău pentru asta, Em.

— Nu trebuie. Emmet privi spre piatra roz. Alice, începu el, dar se opri. Își schimbă poziția pe bancă. Și ea ți-ar spune același lucru.

Grant își frecă degetele, cele două noduri care acum erau vârfuri, fără unghii și fără amprente, doar os tare sub piele; și totuși, uneori, când întindea mâna după o ceașcă de cafea sau ca să-și scarpine bărbia, resimțea iar, ca și cum ar fi fost prima oară, momentul tulburător în care degetele, care fuseseră cu certitudine acolo, dintr-odată nu mai erau. Acea pierdere care nu era doar una fizică.

— Știu că n-am spus asta niciodată, continuă Emmet, și probabil ar fi trebuit. Dar atât timp cât vrei să stai acolo, e casa ta, Grant. Și tu, și Sean, amândoi.

— Îți sunt recunoscător, Emmet. Nici n-ai idee cât de mult.

— Dar totuși o să pleci. Nu-i așa.

Grant nu spuse nimic.

— Și unde o să te duci? îl întrebă Emmet imperativ.

— Nu știu.

— Înapoi în Wisconsin?

— Nu știu, spuse Grant privindu-și fix mâinile. Nu prea am avut grijă de băiatul ăsta. Dacă îi intră iar în cap să plece…

Se auzi o mișcare și se întoarseră amândoi ca să vadă o pereche de păsări cardinal de un roșu-aprins, ambele masculi, stând pe coastele unui mesteacăn. Dincolo de mesteacăn era lespedea roz, singura fără cunună de zăpadă. Grant văzuse cuvintele cioplite, dar nu le citise. Acestea o nominalizau pe femeia ale cărei rămășițe zăceau acolo, ALICE MARGARET KINNEY, datele ei de naștere și deces, și pe bărbatul care stătea lângă el pe bancă, EMMET THOMAS KINNEY, pentru care nu existau date, pentru care pietrarul aștepta, iar dedesubt scria SOȚ ȘI SOȚIE, atât. Atunci își aminti fața soției lui, Angela Mary Courtland, și o vreme a mormintelor pe care el nu și-o putea

imagina.

Se întoarse din nou spre Emmet, care îl privea.

— Ce e? întrebă Grant.

Bătrânul întoarse privirea și scutură din cap.

— Să pleci e greu, spuse el. Dar nu cel mai greu lucru. Nu-i așa.

48.

Băiatul duse iepele pe pășunea din față, le dădu drumul și se întoarse la grajd, trecând pe lângă El Camino, venind și plecând; sângele lui de pe parbriz dispăruse de mult și nu se vedea niciun alt semn al acelei zile, în afară de portiera înfundată, acolo unde Billy o lovise cu piciorul.

Ce mai cowboy, Dudley! Ce mai om Marlboro!

Băiatul luă grebla și începu să curețe boxele din stal. O pisică neagră se ridică, zbură spre o șa și rămase acolo, urmărind rândunelele care zburau la joasă înălțime, stârnind praful.

Trecuseră deja două sâmbete, și el știa că ea n-o să vină, știa că va trebui să se ducă el la ea, dar ce putea să-i spună dacă se ducea? Și, oricum, ce importanță avea?

Atunci de ce nu încetezi să te mai gândești la asta?

La ce?

La ea.

Băiatul era incomodat de ghips, dar nu la fel de mult ca înainte. Nu după mult timp, își dădu jos geaca și continuă să muncească în tricou; așa îl găsi tatăl lui, într-un vălătuc uscat de praf și paie, aplecându-se, luând cu furca și aruncând paiele murdare în roabă.

— Sean, spuse el.

— Ce e, răspunse băiatul fără să se oprească.

Apoi se opri, se întoarse și îl văzu pe tatăl său în poarta grajdului.

Era prima zi din aprilie, o zi strălucitoare, cu miresme primăvăratice. Ea dispăruse de doi ani și opt luni.

Adjunctul de șerif se întâlni cu ei pe autostradă. Merseră în urma SUV-ului argintiu al acestuia spre Denver, ieșiră de pe autostradă odată cu el și îl urmară iar, urcând trecătoarea spre

Estes Park și Boulder. Primăvara sosise cu certitudine în acest ținut, și cauciucurile șuierau la contactul cu dârele negre de zloată de pe șosea. Curbele înalte pe care le luau se aprindeau în valuri de lumină grunțuroasă, câmpuri înstelate de cuarț și mică. Le reveni în minte imaginea negrului orbitor al pistei de zgură primăvara – strălucirea liniilor albe pe negrul uleios, picioarele ei cu pași mari care forfecau între aceste linii în timp ce ea se strecura elegant pe lângă o fată, apoi pe lângă una, și încă una. Sclipirea, fierbințeala și mirosul ei de soare de după. Celelalte fete, părinții lor care pășeau în cercul lor de fericire, de mândrie, ca s-o felicite, apoi plecau.

În cabină nu se auzea vreun alt sunet în afară de vântul care gonea pe la geamuri. La vederea acestor copaci noi din acest ținut nou, a defileurilor adânci și a versanților îndepărtați împăduriți cu pini, își amintiră când urcaseră prima oară pe un astfel de drum. Ar fi putut să fie același drum, același munte, o familie de la câmpie care nu mai văzuse până atunci un asemenea ținut. Deși ținutul nu li se mai părea straniu, era totuși astfel prin faptul că nu-i mai mirase niciodată, nici nu-i mai umpluse de admirație sau însuflețire, ci doar le amintea în fiecare zi, aproape în fiecare oră, ce le răpise și ce făcuse din ei. Semnalizarea de la mașina adjunctului clipi, și stopurile se aprinseră. Acesta ieși de pe șosea pe un drum dintr-odată neasfaltat, un făgaș îngust pe care lumina, atâta câtă ajungea pe parbrizele și fețele lor, era verde, tremurătoare și rece. SUV-ul adjunctului și Chevy-ul din urma lui virară și se legănară prin băltoacele cu pietriș până când drumul ajunse pe o coamă și le vărsă într-un ținut despădurit ca o căldare, în care alte patru mașini așteptau. Două dintre ele erau SUV-uri oficiale, precum cel pe care îl urmaseră, iar două erau mașini ale excursioniștilor fără vreo semnificație aparte.

Șeriful Kinney și celălalt tânăr adjunct coborâră din mașina argintie de poliție și se îndreptară spre Grant și spre băiat, care veneau să se întâlnească cu polițiștii la mijlocul drumului. Sub ghetele lor scrâșneau pietrișul, acele și frunzele căzute. Șeriful se opri, și adjuncții lui se opriră și ei în spatele lui, cu o expresie gravă pe fețele lor tinere. Șeriful întinse mâna spre Grant, cu același gest dintotdeauna, apoi își agăță mâinile de curea și se uită la băiat.

— Ce-ai pățit?

Băiatul își privi ghipsul de la încheietură, ca și cum nu și-ar fi dat seama că e acolo. Îl purta deja de trei săptămâni, și murdăria acestei perioade se vedea, nu putea fi curățată. Spuse că își rupsese încheietura căzând de pe cal.

— Nu pot să cred. De-al nostru?

— Da, domnule.

— Mie de ce nu mi-a spus nimeni?

— N-a fost vina calului, spuse băiatul.

— N-are nicio importanță.

Șeriful îl studie pe băiat, își potrivi pălăria, se uită la Grant și își aminti de ce era acolo.

— Sunteți siguri că vreți să faceți asta? întrebă el.

— Ce altceva putem face? răspunse Grant ridicând privirea din pământ.

— Puteți să așteptați jos.

— Aici sus sau jos acolo, tot trebuie să ne uităm. Nu-i așa, joc?

— De asta v-am chemat, spuse șeriful. Deși n-ar fi trebuit. Ar fi trebuit să fac totul ca la carte și să vă chem mai târziu. Dar s-ar putea să treacă ore întregi până când… Șeriful ezită… începem operațiunea de recuperare.

— Îți mulțumesc că m-ai sunat, Joe.

Șeriful își exprimă părerea că făptașul venise cu mașina până aici, sus, la capătul potecii, și parcase. Apoi fie îi luase viața aici și o cărase în sus pe potecă, fie o forțase să meargă acolo cu el și făcuse asta după aceea.

Îi luase viața.

Băiatul își aminti alt luminiș umbrit din pădure. O bancă rece și pietre de mormânt albe, strâmbe. O plăcuță de metal pătată, care promitea patruzeci de zile, totul asistat de statuia albă cu binecuvântarea ei mutilată, și totul cu atât de mult timp în urmă.

Ce crezi că o să se întâmple de data asta?

Nimic. Hai să mergem.

Poteca urma buza muntelui. Doar o fâșie îngustă de pini îi despărțea pe cățărători de canion și de cerul liber. Urcușul era abrupt, însă pentru fiecare pas părea să existe o piatră sau un genunchi gros al unei rădăcini, netezite de fenomene atmosferice, vicisitudini și urmele excursioniștilor ca niște oase. Bărbații urcau pe aceste trepte primitive în șir indian, șeriful în față, și adjuncții închizând coloana, ceea ce îi făcea pe Grant și

pe băiat să arate și să se simtă ca doi oameni în drum către un proces ținut la mare înălțime. Printre copaci, la nici cincisprezece metri în sus, pe cerul albastru, doi vulturi maro pluteau pe curenții ascendenți, aripă lângă aripă, fără niciun efort sau zor, perfect silențioși, cu ochii lor vigilenți de vânători.

Deasupra cățărătorilor, pe o porțiune orizontală de potecă, alți doi bărbați în uniformă așteptau, ițindu-se printre copaci spre cer. Văzură cum cei doi vulturi se înclină brusc, unduindu-și vârfurile aripilor și plonjând în canion ca niște aparate de zbor Messerschmitt.

— Ah, au văzut ceva, spuse unul dintre cei doi bărbați.

— Și-au văzut cina, fu de părere celălalt.

Dar când îi auziră pe cei care urcau, nu mai spuseră nimic și așteptară ca aceștia să ajungă pe coama potecii: șeriful, tatăl, fiul și adjuncții, toți gâfâind și tânjind după porțiunea orizontală a potecii, chiar și așa aglomerată, cu ei șapte îngrămădiți acolo. Cei doi bărbați care așteptau erau șeriful din Boulder County și unul dintre adjuncții lui. După prezentări, șeriful din Boulder, pe nume Price, își dădu pălăria pe spate și spuse că aici o văzuse excursionistul pe fată. Era greu s-o vezi, spuse Price; trebuia să treci printre crengi, până lângă margine, și să privești direct în jos.

— Ce l-a împins pe el să facă asta? întrebă Kinney.

— Asta l-am întrebat și eu.

— Și ce-a spus.

Price se uită la Grant, la băiat și apoi în pământ.

— A spus că își făcea nevoile.

Printre copaci, era un singur loc în care un om putea să stea în modul acesta, și Kinney se duse acolo și privi în jos. După o clipă, se trase în spate și se opri cu mâinile agățate de curea, fără a-i ceda cu adevărat locul lui Grant. Părea tulburat de o dispută interioară. Apoi se întoarse pe potecă și îl lăsă pe Grant să treacă.

Grant păși printre crengi, și vederea și sufletul lui se revărsară cu totul peste margine, căzând pe aflorimentul stâncos aflat la aproximativ doisprezece metri mai jos, un prag cenușiu plin de grohotiș și lemne decolorate de soare, mărginit de pini pitici, agățați de stâncă. Fiind spre sud, pe prag nu era zăpadă și nici măcar urmă de zloată. La început, Grant nu văzu nimic, cu excepția unui copac căzut, răsucit, cenușiu și uscat, în care

cineva, sau vântul, agățase niște haine zdrențuite, decolorate. Apoi văzu șuvița de păr negru și ceafa fetei. Mintea lui corectă imaginea, și el începu să se clatine. Un picior al lui făcu un pas în spate, mânat din propria voință, și cineva îl prinse cu putere de braț. Grant se întoarse să vadă cine îl ține: era fiul lui.

Se uită în ochii lui Sean. Băiatul îl privi și el, cu ochii lui de aceeași culoare.

— Nu știu, spuse Grant. Nu-mi dau seama.

Se trase în spate, și băiatul îi luă locul la marginea prăpastiei, aplecându-se și privind în jos.

— Îmi pare rău, Grant, spuse Kinney, aruncând o privire spre Price și spre adjunctul lui. N-ar fi trebuit să vă aduc aici. Am crezut că o să se vadă. Cred c-ar fi mai bine ca voi să coborâți și…

Kinney se opri. Celălalt șerif și adjuncții se holbau la ceva.

— Să fiu al naibii! spuse Price.

Ceilalți se întoarseră și văzură că băiatul se duce acolo. Se prinsese de o creangă de la marginea povârnișului, își trecuse piciorul peste margine și începuse să coboare.

— Sean, spuse Kinney, nu face asta.

— Domnule șerif, nu poate să facă asta, spuse unul dintre adjuncți. E locul crimei.

— Băiete, am spus să nu faci asta.

Kinney avansă ca să îl prindă pe băiat, iar Grant întinse mâna.

— E-n regulă, Joe.

— E-n regulă pe naiba. Are o mână ruptă și un picior beteag. N-aș lăsa niciun om sănătos să coboare acolo.

— E-n regulă, repetă Grant.

— Nu e-n regulă, Grant. Șeriful se întoarse spre creștetul băiatului. Băiete, îi spuse el, vino înapoi aici. E un ordin.

Băiatul își văzu de drum. Cobora încet povârnișul cu ajutorul rădăcinilor de copaci, al pietrelor și al crăpăturilor. Știa că oasele de sub ghips vor rezista și că ghipsul însuși era cel care îi opunea rezistență. Avansa lent, dibuia cu piciorul bun un loc de sprijin, întindea mâna bună și găsea o priză, se lăsa în jos spre următorul loc în care să pună piciorul, *deci ăsta-i planul tău, să-l faci să se uite cum cazi și mori?* Cu fiecare mișcare, declanșa mici avalanșe de pietre care coborau murmurând spre pragul de dedesubt. Când ajunse la vreo șase metri de locul în care zăcea ea, privi peste umăr, văzu doar vidul verde, se întoarse și spuse

cu voce tare: „Nu face asta. Nu face asta”. După încă vreun metru, piciorul lui șubred alunecă și, pentru o clipă, băiatul căută un loc pe prag pe care să aterizeze, dar gheata care râcâia în peretele de piatră găsi o priză și el merse mai departe.

La vreo doi metri deasupra pragului îl lăsară puterile, sau el le îngădui să-l lase, și băiatul se împinse de perete, căzu fără să-l mai atingă și ateriză mai întâi cu piciorul bun, care alunecă de sub el pe pietriș, și el căzu brutal pe spate, într-un nor de praf, lângă fată.

Mult deasupra lui, prin ceața de praf, era fața tatălui său.

— Te-ai lovit? strigă el.

— N-am nimic, răspunse băiatul.

Sus, unul dintre bărbați spuse ceva despre probe, și celălalt șerif, Price, spuse „Știu asta”.

Băiatul tuși, se ridică în genunchi și se întoarse spre fată. Sub voalul a ceea ce fusese cândva o cămașă cadrilată de flanel, spatele ei era învelit în piele incoloră, o piele atât de întinsă încât lăsa la vedere fiecare coastă și fiecare vertebră. Acolo unde fusese talia ei era un material grunjos și tensionat, ca laba de rață. Un braț era prins sub ea și celălalt era încâlcit în rădăcinile micilor pini agățători, acum mai mult rădăcină decât braț. Nu se simțea niciun miros, în afara celui de pin și a celui prăfos, ca de cretă, al grohotișului.

Băiatul întinse mâna și adună în palmă o parte a părului negru, care era ca părul oricărei persoane vii, numai că atunci când îl mișca, din el cădeau crenguțe, ace de pin și mici pene, ca și cum ar fi fost un cuib abandonat, și băiatul se gândi că poate chiar asta era. Dădu părul la o parte și se aplecă să-i vadă fața. Ceea ce fusese fața ei. Masca ei suptă și cenușie, din profil. Cu fanta goală a pleoapei adâncită în orbită. Pometul ca un cot. Nasul căzut. Dinții proeminenți, jumătatea macabră a unui zâmbet.

— Sean? strigă tatăl ei.

Băiatul se uită la această față, la această soră posibilă. Fiică posibilă. Se uită la trupul ei împuținat și nu văzu nimic de recunoscut. Hainele nu semănau cu nimic din ce mai văzuse la ea. Rămășițele pantofilor nu erau rămășițele pantofilor ei de alergare, ci ale unor ghete de cățărare. Se uită din nou la hainele ei. Un buzunar din spate ros și desprins flutura în vânt. În pietrișul care se strânsese lângă ea era ceva ce licărea slab.

Băiatul scurmă acolo cu degetul arătător și scoase o cheie, trase de ea și, odată cu ea, ieși un lanț scurt, la capătul căruia se desprinse ușor dintre pietricele un cocoloș mic, gri. Opri cocoloșul care se legăna, îl apropie de față și suflă în el. O blăniță albă se agita în respirația lui.

Mai era ceva printre resturile de sub buzunar. Băiatul săpă iar și dezgropă un portofel subțire din plastic. Băgă un deget în portofel, și acesta se rupse, lăsând să cadă cardurile. Două carduri bancare și un act de identitate. Într-unul din colțurile actului de identitate, laminarea se desprinsese, și hârtia dinăuntru se înmuiase și se uscase de nenumărate ori, însă poza și mare parte a scrisului supraviețuiseră. O chema Kelly Ann Baird. Fusese studentă a Universității din Colorado. Nu reuși să citească data nașterii.

Se ridică în capul oaselor pe pietriș, cu piciorul șubred întins în față, și studie actul de identitate. O fată frumoasă. Un zâmbet frumos. În trecerea anotimpurilor, imaginea ei nu se alterase, în timp ce sursa acelei imagini, aflată la câțiva centimetri, îmbătrânea și devenea de nerecunoscut, un suvenir solitar și deshidratat al ei, al familiei, iubirii și mândriei, al încântării și al speranței. Băiatul privi în vale. O pasăre bătu din aripi la nivelul privirii, țipă la el și se îndepărtă dând din aripi. Poate că pasărea trăia pe acest prag, într-un cuib înalt, sepulcral, veghind asupra fetei. Ținându-i companie până când ai ei o găseau și o recuperau, purtând-o pe munte în jos ca într-un triumf.

— Sean, strigă tatăl lui. *Sean.*

Băiatul se întoarse și flutură actul de identitate. Strigă către ei ce descoperise și simți, de pe pragul pe care stătea, cum tatălui său îi vine inima la loc, ca un pendul de piatră reîncarnat, umplându-se iar cu sânge și reluându-și truda.

Unul dintre adjuncți coborâse poteca după frânghie și, în timp ce aștepta, băiatul stătu așezat lângă fată, cu fața în aceeași direcție ca a ei. Încercând să vadă ce văzuse ea în tot acest timp.

49.

Băiatul se duse la culcare, iar Grant se întinse pe canapea și

rămase acolo, în lumina intermitentă a televizorului, privind culorile care pulsau în rețeaua grinzilor de pe tavan și în perdelele prăfoase. Vocile de la televizor ajungeau la el ca o incantație stranie, voci trase în vis, iar visele lui se derulau în fața ochilor lui deschiși, pline de însuflețire și repetându-se până când, în sfârșit, trecerea orelor aduse noua zi, cu lumina ei cenușie la ferestre; Grant, aflat încă în această stare febrilă, se ridică în capul oaselor, aplecat de spate și epuizat. Pe ecran, o femeie stătea în mantie mov la un pupitru, cu gura lângă un microfon rotund și negru ca o minge. Femeia desfăcu larg brațele, și Grant ridică telecomanda, și ecranul se făcu negru.

Aerul de afară îi răci transpirația și cămașa umedă, lipicioasă. Scândurile verandei trosneau sub greutatea lui, și Grant simți prin ciorapi răceala lor arzătoare. Inhală prea adânc și tuși aerul la loc. Se opri și se prinse de stâlp, cutremurat mai puțin de tusea violentă și mai mult de efortul de-a o opri – până când aprinse țigara și trase în plămâni fumul liniștitor.

În fața lui, de cealaltă parte a poienii, casa prindea contur în lumina zorilor. Nicio mișcare și niciun sunet nicăieri, în afară de primele note ezitante ale păsărilor.

Grant strivi țigara în scrumiera de pe balustradă, intră înapoi în casă și își luă o cămașă uscată, apoi se întoarse în bucătărie, puse de cafea și se uită pe fereastră la casa bătrânului, în lumina deja schimbată. Turnă cafea într-o cană și lăsă cana acolo. Vizavi, ferestrele erau întunecate, și la etaj, și jos. Balansoarele de pe verandă erau nemișcate și goale.

Se uită la ceas, apoi își trecu încet vârfurile degetelor peste falcă, ca și cum ar fi încercat să decidă dacă să se bărbierească sau nu. Rămase așa un lung răstimp. Apoi își trase ghetele, își luă geaca și ieși iar în dimineața rece. Coborî treptele care pocneau; acele pocnituri se întorceau la el după ce ricoșau din casa bătrânului.

Bătrânul nu era în bucătărie, și în sufragerie nu se auzea televizorul, dar Grant se uită oricum și acolo. Niciun sunet în toată casa, cu excepția ticăitului ceasului cu pendulă. După ce verifică toate locurile în care putea sta cineva la parter, Grant urcă greoi scările, bătu la ușă, așteptă o clipă cu mâna pe clanță, apoi deschise ușa bătrânului și privi înăuntru. Nu era nevoie să-i rostească numele, dar Grant îl rosti.

— Em, spuse el.

Tăcut și nemișcat în patul cel mare în care dormise atâția ani cu soția lui. Tăcut, nemișcat, cenușiu și atât de mic în patul cel mare, toată căldura scursă din pat și din trupul lui, tot trecutul și toată iubirea scurse din el.

PARTEA A PATRA

50.

Billy Kinney stătea sprijinit de tăblia patului, cu perna mototolită sub gât, privind fumul din centrul spațiului de deasupra lui. Era atâta liniște că auzea cum arde tutunul, de fiecare dată când inhala. Stătea complet nemișcat, ascultând, și după o vreme își dădu seama că era vorba de ceasul cu pendulă din capul scărilor: uneori, noaptea, arcul se descărca și ticăitul străvechi înceta. Văzuse fața machiată, ca de ceară, auzise rugămințile bătrânului pastor către Dumnezeu, platitudinile condoleanțelor – dar, în cele din urmă, această întrerupere a obișnuinței, a sunetului, a timpului însuși era cea care făcea ca totul să pară adevărat și real.

La parter, lângă un vas cu cafea pe jumătate plin, erau o bancnotă de o sută de dolari și un mesaj. *Banii ăștia sunt de la mine, nu din arendă. Mă întorc peste câteva zile cu cei de la casa de licitații.*

— Bună dimineața și ție, frate! spuse Billy cu o voce care și lui îi era străină.

Acum șeriful plecase, așa că nu mai veneau vecini cu mâncare și plăcinte. Nu se mai auzeau în zori rafale de tocuri dure pe verandă, șeriful mulțumindu-le pentru mâncare și pentru consolări, nu-i mai conducea ca să curme stânjeneala, căci vecinii veneau devreme și voiau să plece devreme, înainte să vină alții; nu era remarcabil, se întrebau unii pe alții în timp ce se îndepărtau cu mașina, că doi fii ai unor suflete atât de frumoase puteau să devină doi băieți complet diferiți? Unul dintre misterele Domnului, recunoșteau ei, și așa va fi întotdeauna, dar astăzi noi ne rugăm pentru amândoi.

Billy deschise capacul brichetei și o ținu sub un colț al biletului, privind cum flăcările urcă și hârtia se răsucește și se înnegrește, până când cerneala deveni mov și se înălță din nou ca un scris fantomatic, iar flăcările se repeziră la degetele lui și

el aruncă hârtia în chiuvetă. Își aprinse o țigară și se gândi la Denise Gatskill în rochia ei neagră de înmormântare. Cu părul prins în coc, lăsând să se vadă gâtul. Trecuse pe acolo, dar el o expediase. Acum avea bani și ar fi trebuit s-o scoată în oraș, într-un bar în care se servea vinul roșu care îi plăcea ei.

Se opri în fața ferestrei. Nimic nu se mișca în lumea cenușie la amiază. Nicio pasăre pe cer, nimic nu se clintea nici la vechea casă de vizavi. Chevy-ul albastru dispăruse, și ăia doi probabil se duseseră cu șeriful să mănânce, sau de unii singuri, la restaurant. Luni, prima zi a săptămânii. Billy începu să fluiere, dar se opri brusc și privi rapid peste umăr. La ce? Nimic. Bucătăria goală. Ușa ce dădea spre sufrageria goală. Fața neagră și inertă a televizorului. Nimic.

Își luă geaca de pe spătarul scaunului, pipăi după telefon, portofel și chei, smulse bancnota de o sută de dolari și apoi ieși pe verandă, trecu pe lângă balansoarele de lemn, coborî treptele și traversă pajiștea galbenă, uscată la suprafață și moale. În aer plutea un miros greu de pământ, mirosul înțepător de rădăcini și râme care sapă. Iarbă, fân și balegă.

Trecu cu mașina pe lângă cafenea, văzu acolo Chevy-ul albastru și își văzu de drum mai departe. Trecu pe lângă casa familiei Gatskill și pe lângă fostul lui liceu, de pe dealul galben cu cicatrici de zăpadă; tot ce vedea era vechi, obosit, deplorabil. Era ca și cum ar fi fost plecat mulți ani și nu asistase la procesul care schimbase lucrurile, ci doar schimbarea însăși, toată deodată, ceea ce era totuna cu a-ți vedea viața cum trece. Apoi ajunse la autostradă și, în timp ce boxele vibrau în el, începu să gonească cu El Caminoul în jos, spre Denver.

•

Billy lăsă în urmă norii și peticele de zăpadă și coborî spre verdele deplin și omniprezent al primăverii. În partea estică a orașului existau baruri bune și ieftine, dar lui îi plăcea un bar cu mese de biliard din vest, unde încă mai puteai să fumezi și unde, dacă te amețeai prea rău, nu trebuia să străbați la întoarcere tot orașul, tot acel trafic vegheat de poliția rutieră. De asemenea, Billy spera să-l găsească acolo pe un tip pe care îl cunoștea, chiar dacă acest tip, dacă avea să apară, avea să apară mult mai târziu.

Era abia ora unu după-amiaza când intră pe ușa din spate în barul aproape pustiu: barul însuși era aproape doar un culoar,

dominat de vechea masă de biliard Brunswick cu cele trei picioare de leu strașnice și un al patrulea ciot butucănos din stejar înnegrit, stofă pătată și arsă cu țigara.

În spatele tejghelei era Louis, bătrânul cu mâini tremurătoare. Lui Louis nu-i plăcea muzica în timpul zilei și, dacă cineva punea o melodie, se ducea șchiopătând la tonomat și îl scotea din priză, iar după asta, bilele de biliard pocneau mai prompt, vocile pluteau, și râsul unei fete întorcea capetele bețivilor diurni.

Billy se așeză la bar, lăsând un scaun gol între el și cei doi bărbați care discutau încet atunci când el intrase și care acum se opriră ca să urmărească în oglinda din spatele barului cum se așază el, ca și cum acesta ar fi fost un eveniment nou și straniu ce putea fi tolerat sau nu.

Louis potrivi whisky-ul cu gheață și 7 Up pe un suport de pahar. Billy îi întinse bancnota de o sută de dolari, și bătrânul o ridică spre lumină, luă restul și puse bancnotele mai mici exact acolo unde stătuse hârtia de o sută. Billy împinse înapoi două de un dolar, băgă restul banilor în buzunarul de la cămașă, ridică băutura către Louis, care dădu din cap, și bău.

— Mai poate omul să fumeze aici, șefule? întrebă el.

— Poate, dacă pe băieții ăștia nu-i deranjează, răspunse Louis.

Cei doi bărbați se întoarseră ca să se uite la Billy – cel mai depărtat era mai în vârstă decât cel mai apropiat, care putea fi ceva mai mare decât Billy.

— Fumează liniștit, spuse cel mai în vârstă.

Billy se uită la bărbatul mai tânăr, așezat mai aproape de el, care îl privi fix pentru o clipă, pe sub cozorocul șepcii, apoi ridică din umeri și privi iar în față.

Billy mulțumi și aprinse o țigară. Louise puse o scrumieră pe bar.

Bău și fumă. Cei doi bărbați și reluară conversația, cel mai în vârstă monologând pe un ton scăzut și constant, vorbind despre soția lui, sau fosta lui soție, povestindu-i celui mai tânăr, cu șapcă, tot ceea ce el și fosta lui soție făcuseră în căsnicia lor, și bune, și rele. Billy mai comandă un whisky, și bărbatul vorbi despre lucrurile pe care ar fi vrut să i le facă acum fostei lui soții, acum când nu mai era orbit de dragoste, și spuse multe lucruri pentru care avea să-i pară rău, se gândi Billy, dacă femeia ar fi fost găsită moartă cândva. Dacă nu cumva era

moartă deja. Își amestecă băutura, prinse paiul între buze și sorbi din stratul efervescent de deasupra.

— E ca și cum un om o duce așa ani de zile, spuse bărbatul, și crede că are o viață a lui, crede că e un om normal care își trăiește viața cu o femeie normală, dar nu e așa, nu e; și într-o bună zi se ridică din pat și își vede viața așa cum e ea în realitate. Și o vede pe nevastă-sa așa cum e ea în realitate. Înțelegi ce vreau să spun, Steve?

Bărbatul mai tânăr încuviință din cap.

— Nu-i așa, Steve?

— Ba da, spuse interlocutorul mai tânăr, Steve.

Bărbatul își ridică berea, bău și o puse la loc.

— La fel și cât am fost în armată, Steve, despre care, cum ziceam, n-am voie să vorbesc. Cinci ani de porcărie la nivel înalt și apoi, într-o bună zi, trosc, iată-mă cum mă holbez la mine în oglindă, plin de sânge și fără să știu de ce sau cum. Aceeași zi nenorocită, dar altă poveste.

Billy își surprinse propria privire în oglinda din spatele barului. *Tipul ăsta n-o să se mai oprească.*

Ei, nu te ține nimeni legat aici.

Dar whisky-ul cu 7 Up era plăcut, și în buzunar avea hârtiile de douăzeci de dolari. Se uită la Louis cum spală paharele, le usucă și le pune la locul lor, paharele mari de bere care în mâinile bătrânului deveneau dintr-odată incredibil de mici. Când Louis se apropie să vadă dacă Billy mai vrea ceva, acesta din urmă comandă o bere doar ca să urmărească efectul. Bău jumătate din halba rece, apoi se ridică și se duse la toaletă, iar când se întoarse, vorbărețul plecase.

Celălalt bărbat, pe nume Steve, privea fix în oglindă, cu o mână pe ce mai rămăsese din halba lui. Billy îi făcu semn din cap în oglindă, Steve făcu semn și el, și băură amândoi din berile lor.

Louis șterse barul și umplu frigiderul. În spatele lor, la fereastră, bărbatul ținea gâtul femeii cu mâna, și ea încheietura lui cu amândouă mâinile.

— E liniște aici, spuse Billy.

— Liniște și plăcut, spuse bărbatul pe nume Steve. Sorbi din bere și surprinse privirea lui Billy în oglindă. Trebuie să fie o povară cumplită, spuse el, să trebuiască să taci atât.

— Cum așa? întrebă Billy.

— Soldații, spuse Steve arătând cu capul spre dreapta lui. Să ții totul în tine, așa. Cumplită povară.

— Cumplită, spuse Billy. E clar că avea niște povești pe care nu le putea spune.

Steve luă de pe bar o pereche de ochelari de soare și se încruntă la lentilele lor.

— Să nu mă înțelegi greșit, mie îmi place o poveste bună, spuse el. Dar un bărbat nu trebuie să fie niciodată eroul poveștilor lui. Nimănui nu-i plac poveștile astea.

Se jucă cu ochelarii, ca și cum s-ar fi gândit să și-i pună și să plece.

— Îți place să tragi? spuse Billy.

Ochelarii rămaseră nemișcați.

— Poftim?

— Am întrebat dacă-ți place să tragi.

— Cum adică să trag, prietene? spuse Steve privindu-l cu colțul ochilor.

— Să tragi cu pușca. Cu arme de foc.

— Ce fel de întrebare-i asta?

— Una simplă. Ți-am văzut ochelarii. De obicei, văd ochelari de-ăștia la băieții de la poligon. Sau la polițiști. Sau la polițiștii de la poligon.

— Pe mine m-ai văzut vreodată la poligon, prietene?

— Nu. Nici eu nu merg prea des.

Billy îi zâmbi amabil bărbatului și continuă:

— Prea mulți polițai.

— Crezi că eu sunt *polițai?*

— Nu, pun pariu că nu ești.

— De ce-ai paria pe asta?

— Ce să caute un copoi într-un bar ca ăsta?

— Să umble după răufăcători.

— Aici ar fi locul potrivit. Dar un copoi n-ar avea noroi pe ghete. Un polițist nu suportă noroi pe ghetele lui. Toată lumea știe asta.

Steve nu se uită spre ghetele lui.

— Te interesează în mod deosebit ghetele mele, prietene?

Billy zâmbi. Steve nu zâmbi, dar expresia lui de sub cozorocul șepcii nu părea nici ostilă. Nu părea nicicum. Șapca nu avea nicio emblemă și era de o culoare incertă, între verde și maro, în ton cu geaca de postav cu fermoarul închis până la gât, o

uniformă ștearsă și modestă a unor protocoale imposibil de ghicit. Așezat, lăsa cumva impresia de bărbat nu prea mare de stat, dar pe care nu l-ai răpune cu ușurință într-o încleștare. Era devreme pentru o bătaie, dar bărbații care beau în timpul zilei se și băteau în timpul zilei, și Billy era unul dintre ei.

Billy nu voia să se bată. Își savura băutura, în buzunar avea hârtiile de douăzeci de dolari și nu voia să fie aruncat afară de bătrânul Louis, cu mâinile lui mari.

— Nicidecum, Steve. Vrei să-ți fac cinste cu un rând?

— Mi-ai spus cumva Steve?

— Da. L-am auzit pe soldat că ți-a spus așa. Care-i băutura ta preferată?

— Pe mine nu mă cheamă Steve.

— Scuze, spuse Billy. Probabil am auzit eu greșit. Nici pe mine nu mă cheamă prietene, mă cheamă Billy.

Billy scoase o bancnotă de douăzeci din buzunar, o lăsă să cadă pe tejghea și se uită la Louis cum se apropie.

— Un whisky cu 7 Up pentru mine și ce bea el.

— La fel? întrebă Louis.

După o clipă, bărbatul dădu aprobator din cap. Rămaseră tăcuți până ce Louis aduse băuturile și Billy plăti, lăsându-i un bacșiș.

— Mulțumesc pentru băutură și scuze pentru grosolănie, spuse bărbatul. Probabil că m-a zăpăcit de cap domnul Operațiuni Speciale.

— Nu m-am simțit jignit, spuse Billy. Noroc!

— Pe mine mă cheamă Joe, spuse bărbatul.

Întinse mâna, și Billy i-o strânse râzând.

— E ceva amuzant? spuse Joe.

— Am un frate, Joe.

— Zău?

— Și ghici ce e?

— Ce?

— Polițai.

•

Băură o vreme, apoi bărbatul pe nume Joe spuse „Joe, polițaiul” și, pentru prima oară, zâmbi.

— Joe, șeriful. Sus, în munți.

— Despre ce munți e vorba?

— Mai sunt și alți munți pe-aici?

— În munți sunt tot felul de munți, Billy.

Billy se uită spre el. Bărbatul se uită și el pe sub cozoroc, continuând să zâmbească.

— Fratele Joe e șerif în munții Grand County, spuse el.

Bărbatul își luă berea și sorbi din ea.

— Grant County, spuse el gânditor. Grant County. Parcă a fost ceva la știri cu un șerif din Grand County, acum ceva vreme.

— Probabil vreun bețiv pe schiuri care a scos un pistol cu capse.

— Nu, spuse bărbatul. Nu, era vorba de o fată. O adolescentă care a dispărut de acolo. Sau mi-amintesc eu greșit?

— Bună memorie, Joe, spuse Billy încruntându-se admirativ. Asta a fost acum mai bine de doi ani.

— Lucrurile de felul ăsta ți le amintești. Nu le uiți.

Băură. Un bărbat înalt din capătul tejghelei se ridică, privi în jur, nu văzu nimic care să-i facă plăcere, apoi păru că își urmează propriile catalige spre ușa din spate.

— Îmi amintesc un băiat din școala primară, spuse Joe.

Joe ridică privirea din bere, pe sub cozoroc, și, când Billy îi surprinse ochii în oglindă, o coborî iar, ațintind-o asupra paharului. Ca și cum ar fi meditat la ceea ce spusese sau la ceea ce urma să spună apoi. Dacă să mai spună ceva sau nu.

— Ce băiat? întrebă Billy.

Joe își înclină paharul ca să bea.

— Un băiat pe nume Delmar Steadman, răspunse el. Un băiat simplu, obișnuit, căruia noi, din cine știe ce motiv, îi spuneam Smellmar[9]. Nu era gras, hidos, urât mirositor sau ceva, dar noi hotărâserăm să facem din el ținta batjocurii, nici nu mai știu de ce. Poate pentru că taică-su era instalator. Poate pentru că avea o soră mai mare pe nume Bonnie, care ne excita pe toți, nu știu. Mă rog. Curtea lui, curtea lui Delmar, era gard în gard cu curtea lui Becky Clark, și ăștia doi crescuseră făcându-și ochi dulci prin gardul ăla de plasă. Se sărutau pe furiș, se lipeau unul de celălalt încă dinainte să știe de ce. Asta se întâmplă. Se întâmplă tot timpul. Unii oameni își găsesc iubirea vieții la vârsta aia. Și povestesc asta când ajung la șaizeci, șaptezeci de ani.

Joe îi aruncă o privire lui Billy în oglindă, ridică paharul să ia o gură și îl puse la loc.

---

[9] Deformare a numelui Delmar pentru a include ideea de „mirositor” (n.tr.).

— Problema a fost că, pe la vreo zece ani, Becky și-a pierdut interesul. L-a lăsat baltă pe sărmanul Delmar. Am aflat asta așa cum aflai totul despre oricine pe vremea aia, nu prin calculatoare sau telefoane mobile. Îți mai amintești cum era, Billy?

Billy spuse că își amintește, și bărbatul continuă.

— Mă rog. A venit vara dintre școala primară și gimnaziu. O vară magică. Toți creșteam ca din apă, miros de clor și de iarbă cosită. Era în jur de patru iulie – o zi înainte sau după, nu mai țin minte –, și micuța Becky era afară, făcea plajă în curte. Trecuseră deja doi ani de când nu mai vorbise deloc cu Delmar, prin gardul ăla, la școală sau oriunde altundeva. De fapt, în tot timpul ăla, abia dacă îl *văzuse* pe Delmar. Băiatul nu mai ieșea deloc în curte, nici măcar ca să se joace cu prăpăditul ăla de câine al lui. Ușa din spate se deschide, câinele iese afară, se pișă, se cacă, ușa din spate se deschide iar, și câinele intră. Era ca și cum ar fi stat lângă Boo Radley. Știi cine e ăsta?

Billy nu știa. Nu conta.

— Deci, Becky e în curtea interioară, care era doar o lespede de ciment cu iarbă prin crăpăturile ei, și stă la soare în bikiniul ăla roșu pe care l-a purtat vara aia; o, Doamne! își bronzează brațele alea, abdomenul ăla. Miroase a ulei de cocos. Becky are ochelari de soare și ascultă la căști, așa că nu-l aude. Nici măcar nu întoarce capul.

Bărbatul tăcu, privind fix în paharul lui. Învârti paharul, ca pentru a-i pune în mișcare conținutul și, în felul acesta, și povestea.

— Taică-su a găsit-o zăcând acolo, Billy. Zăcând acolo în soarele de iulie, cu căștile pornite și fruntea ei mică adâncită, ca un pepene stricat. Un pahar cu ceai cu gheață aburit pe ciment și o cheie Stillson lângă el. Știi ce-i aia cheie Stillson, Billy?

— Clește pentru țevi.

— Unul mare. A lui taică-su, cam atât de mare.

joc scutură din cap, ca un om consternat, și bău. După o clipă, Billy vorbi:

— Și ei s-au gândit că el e făptașul?

— Cine să se gândească?

— Taică-su lu’ Delmar. Instalatorul.

— Poate că s-au gândit, la început. Dar dup-aia chiar Delmar s-a apucat să spună întreaga poveste.

— Și care era întreaga poveste?
— Ce vrei să spui?
— De ce-a făcut asta?
— A zis că pur și simplu așa i-a venit. N-a știut să zică de ce.
Billy își luă țigările, puse una în gură, o aprinse cu bricheta Zippo și puse bricheta la loc cu grijă. Trase din țigară și suflă fumul într-o parte, în partea opusă bărbatului.
— Și ce s-a întâmplat cu el? întrebă el. Cu Delmar.
— L-a luat poliția. Ai lui Becky au divorțat și s-au mutat. Steadman bătrânul s-a mutat și n-a mai auzit nimeni niciodată de ei. Lumea a mers pur și simplu mai departe. Ridică berea și luă o gură, apoi își potrivi șapca. Nu știu, spuse el. Uneori mă gândesc că sărmanul Delmar era prea tânăr pentru toate astea. Ridică iar paharul, dar nu bău. Mă gândesc că dacă ar fi așteptat, dacă și-ar fi dat voie să crească, să se maturizeze, ar fi fost în regulă.
Billy trase din țigară și suflă un nor de fum în spațiul dintre el și imaginea lui.
— N-am mai spus niciodată povestea asta, continuă bărbatul. Mă întreb ce m-a făcut s-o spun acum. Să-l amețesc de cap pe omul ăsta.

•

Rămaseră așa, bând. După o vreme, bărbatul își trecu marginea degetului mare peste colțul buzelor și spuse:
— Au mai găsit-o pe fata aia?
— Care fată?
— Aia de sus, de pe munte.
— Nu, n-au mai găsit-o.
— Dar pe băiatul ăla? spuse bărbatul, scuturând din cap.
Billy își golise paharul, lăsând pe fund doar gheața, și se pregătea să se ridice.
— Despre ce băiat vorbești?
— Era și un băiat, nu-i așa? Un frate mai mic, sau așa ceva? Care era cu bicicleta și a fost rănit?
Billy se uită la el.
— Și ea l-a lăsat acolo, continuă Joe. Fata aia. A aruncat o pătură peste el și l-a lăsat pur și simplu acolo, din câte-mi amintesc.
— Așa e, spuse Billy. Un băiat cu bicicleta.
— Unde-i acum băiatul ăla?

— Habar n-am. Erau doar niște turiști. Billy ridică paharul, lăsă un cub de gheață să i se rostogolească printre buze și îl sparse între măsele, iar sunetul de sfărâmare îi explodă în craniu. Apoi spuse: Băiatu’ ăla nu făcea cât o ceapă degerată pentru probe.

— Nu?

— Tot ce-a văzut a uitat din cauza șocului.

— Ce păcat! spuse bărbatul scuturând din cap. Mare păcat. Rămase așa, privind fix în pahar. Lumea asta-i ciudată, nu-i așa, Billy? continuă el.

— E un fel de-a spune.

— Care-ar fi altul?

— Nu știu.

Billy mai rămase un minut, apoi încă unul, după care scoase o bancnotă de cinci dolari și se ridică în picioare.

— Trebuie s-o-ntind, Joe. Dar aș vrea să-ți mai fac cinste cu o bere. Doar pentru că te-am botezat Steve.

— Pleci, Billy?

— Se pare că se strică vremea, și trebuie să trec drept pe-acolo.

Se întoarseră amândoi ca să se uite la fereastra din spatele lor. Bărbatul și femeia dispăruseră, iar cenușiul pe care Billy îl lăsase pe dealuri se rostogolise deasupra orașului, ca și cum l-ar fi căutat.

— Mă bucur c-am stat de vorbă, Billy. Data viitoare fac eu cinste.

— S-a făcut, Joe. Ai grijă.

— Condu cu grijă.

Frigul coborâse odată cu cenușiul și avea un gust arămiu și pătrunzător, ca de sânge. În parcare erau trei mașini: El Caminoul lui, un Oldsmobile alb cu vișiniu și un Bronco negru vechi, înălțat, cu noroi proaspăt pe cauciucuri și împroșcat masiv pe caroseria model tracțiune integrală.

Billy se apropie de partea dreaptă a Broncoului și privi spre locurile din față. Nu era nimic în afară de mașina în sine, scaune, bord, podea. Ca și cum ar fi fost abia cumpărată sau pusă în vânzare. Se uită mai atent la vopsea și văzu că nu era cea originală, dar nici opera cuiva de meserie. Trecu în spate, unde se aplecă spre geamul fumuriu al caroseriei detașabile și văzu în spațiul de cărat marfă o serie de articole ordonate: canistră de benzină de douăzeci de litri, un sul gros de frânghie de

remorcat, o cutie mare pentru scule sau pescuit și două pungi de hârtie cu cumpărături, toate prinse cu o plasă elastică neagră.

Billy se opri și se uită la ușa din spate a barului. Scutură din cap, murmurând „Căcat”, și plecă. Apoi se opri și se întoarse. Puse mâinile streașină la ochi și se uită înăuntru. Una dintre pungile cu cumpărături nu era foarte plină și nu avea cum să-și dea seama ce e înăuntru. În cealaltă se vedeau capacele a doua cutii: una neinscripționată, albă, dreptunghiulară, iar cealaltă pătrată, albastră-deschis, pe care scria *Tampax* cu galben-aprins.

Billy se îndreptă de spate și privi în jur, cu mâinile în buzunarele gecii. Mâna lui dreaptă se juca întruna cu bricheta grea. Simțea cum băutura îi circulă prin creier.

— Căcat, spuse el iar.

Apoi se întoarse și se duse la mașina lui. Stătu înăuntru fără să pornească motorul, privind cum prima rafală de lapoviță se sparge pe parbriz. După o vreme, porni mașina, traversă drumul spre magazinul de acolo, parcă cu spatele și opri iar motorul. Scoase telefonul din buzunar și se uită la oră. Două după-amiază.

Trase din țigară și ținu fumul, privind fix telefonul. Apoi suflă și apelă numărul. Un adjunct preluă apelul redirecționat, iar Billy ceru să vorbească cu șeriful.

— E destul de prins acum, Billy. O să-i zic să te sune înapoi.

— Trebuie să vorbesc cu el acum, Denny. E urgent.

— Urgent?

— E important, Denny.

— Donny. O să-i spun să te sune, Billy.

Billy suflă fumul pe nări și zâmbi larg.

— Ți-aș fi recunoscător, Donny.

Șeriful îl sună înapoi peste o oră, când Billy deja urca pe autostradă, într-o lapoviță deasă care se transforma în zăpadă.

— Mersi că m-ai sunat înapoi, spuse el.

— Ce e, Billy?

— Vreau să te întreb ceva.

Șeriful era la birou și se uita prin niște hârtii vechi ale tatălui său – ale tatălui lor. Unele atât de vechi, că cerneala începuse să se șteargă.

— Zi, spuse el.

— Știi când a dispărut fata aia, cu cei doi copii Courtland de pe munte.

În telefon nu se mai auzi nimic, în timp ce șeriful încerca să se dezmeticească.

— Ce-i cu ei?

— Există ceva ce n-ați spus nimănui. Nu-i așa?

— Nu înțeleg, Billy.

— Există întotdeauna ceva ce nu spuneți. Și doar polițiștii știu ce e. Așa se face, nu? Din punct de vedere procedural.

— Billy, ești beat?

— N-am pus picătură în gură.

— Se pare că și conduci.

— Ascultă-mă, fir-ar al naibii. Vreau doar să știu ce n-ați spus nimănui altcuiva, asta-i tot. E o întrebare simplă.

Șeriful tăcu. Billy se uita cum cad fulgii mari și uzi. Făgașele negre lăsate de cauciucuri în zloata cenușie de pe drum. Stopurile Broncoului care mocneau mult în față, mici și fierbinți.

— Dacă n-am spus nimănui, vorbi în cele din urmă fratele lui, am făcut-o dintr-un anumit motiv, așa că de ce ți-aș spune ție acum?

— Pentru că îți cer eu. Și pentru că, oricum, ce importanță mai are acum.

Șeriful tăcu, apoi răspunse:

— Ar fi bine să oprești mașina, Billy. Aici e viscol și se lasă într-acolo.

Telefonul sâsâi și pârâi. Billy ajunsese mai sus și pierdea semnalul. Se gândi că-l pierduse și era pe punctul de a închide, când șeriful spuse:

— Du-te acasă, Billy. Vorbesc serios. Oamenii ăia nu mai sunt problema ta acum.

— Acum? râse Billy. N-au fost niciodată, la dracu’.

51.

Broncoul se deplasa într-un ritm alert pe autostradă, cu viteza legală, dar îndrăzneț în acele condiții atmosferice; lapovița se transformase în ninsoare abundentă în interval de câțiva

kilometri, în timp ce ei avansau în sus și spre vest, lăsând în urmă dealurile submontane verzi și revenind în bătrâna iarnă din creierii munților. El Caminoul nu era o mașină de munte, dar, iarna, Billy punea deasupra roților din spate niște saci tubulari cu o sută de kilograme de nisip, și în această zi de început de aprilie zăpada nu era prea mare, astfel că urmele mașinii dinaintea lui, urmele Broncoului, făceau ca suprafața de rulare a cauciucurilor să rămână aproape de asfalt, iar el să urce cu ușurință șoseaua montană.

Lumina era slabă și cenușie, mai erau două ore bune de lumină. Billy nu aprinsese farurile, rămânând mult în spatele Broncoului. Trecuse de ieșirea spre casă cu doisprezece kilometri în urmă, și acum se apropia de ieșirea spre defileu care l-ar fi dus sus, spre cumpăna apelor, apoi iar în jos, spre stațiunea din care dispăruse fata Courtland, în ținutul unde fratele lui era șerif. Billy încetini, anticipând ieșirea Broncoului pe acolo – dar stopurile acestuia înaintară mai departe, și urmele lui la fel, iar Billy scutură din cap și zâmbi. Bătrânul Steve era deștept: nu vânezi în curte la tine. Nici nu bei, nici nu faci cumpărături. Îți procuri bunuri din curtea altuia de departe, iar aici nu trebuie să te îndepărtezi prea mult ca să fii departe.

— Dar cât de departe, Steve?

Billy se uită să vadă câtă benzină mai are și constată că rezervorul e pe jumătate plin. Și pe jumătate gol.

— Unde mergem, Steve?

La douăzeci și cinci de kilometri după ieșirea de pe autostradă, imediat înainte de imensul tunel care îi transporta imediat pe călători în celălalt capăt al Stâncoșilor – spre sisteme climatice complet noi, spre panta lungă, lină către deșerturile vestice și țărmul oceanului –, luminile de semnalizare ale Broncoului începură să clipească, stopurile se aprinseră, și mașina ieși spre intersecția Autostrada 6 cu Trecătoarea Loveland. Trecu pe sub drumul pe care venise, acceleră iar pe autostrada șerpuită cu două benzi, și Billy rămase și mai în spate, pentru că de acum Broncoul nu avea unde altundeva să meargă decât spre vârful trecătorii și apoi iar în jos, pe celălalt versant.

Luă o curbă în ac de păr cu viteza recomandată de indicator, în timp ce mașina se răsucea ușor, iar când drumul redeveni drept, se uită la telefon să vadă dacă are semnal și, descoperind

unul foarte slab, tastă un scurt SMS și îl trimise.

Drumul urca șerpuind pe munte, spre o ninsoare mai puternică și, în cele din urmă, spre rafale haotice de zăpadă, asemenea nucleului sălbatic, alb al viscolului însuși, după care ajungea în vârf și începea să coboare abrupt valea de pe partea cealaltă. Jos, tot mai jos, după care ninsoarea mai conteni iar la altitudinea mai mică, și serpentinele de pe munte traversară o dată, de două ori și a treia oară râul Snake, îngemănându-se apoi cu râul pe fundul văii, unde atât drumul, cât și râul coteau conform aceleiași geografii și logici.

Billy nu dădu drumul la radio, vrând să audă doar motorul și mișcarea regulată a ștergătoarelor. Băutura dispăruse dintr-odată, lăsându-l pradă agitației și tânjind după o ceașcă de cafea. Se întrebă în sinea lui dacă își dă seama ce face și își răspunse că știa exact ce face: se plimba cu mașina, atâta tot.

Cale de kilometri întregi nu apărură ieșiri sau drumuri locale de niciun fel. Apoi limita de viteză recomandată scăzu, și un alt indicator anunță că urmează o stațiune. Viteza maximă scăzu iar, și Billy se simți încurajat la vederea altor semne ale așezărilor umane: acoperișurile înalte, cu o singură pantă, ale cabanelor, luminile ca de Crăciun din restaurante și magazine, roșul și verdele voioase ale semafoarelor. Dar era sfârșit de sezon și erau puține mașini, iar când Broncoul prinse roșu la ultimul semafor din oraș, Billy își dădu seama că trebuia să oprească în spatele lui sau să atragă și mai multă atenție asupra lui. Era la cincisprezece, poate zece metri distanță – forma capului șoferului se vedea prin luneta din spate – atunci când roșul se transformă în verde și Broncoul viră la stânga, semnalizând.

— Mergi înainte și întoarce-te, își spuse el.

Dar se temea să nu-l piardă în rețeaua de străzi, așa că în ultima clipă semnaliză, trecu pe galben și se luă după el.

Imediat, Broncoul coti din nou la stânga, luând-o spre est pe lângă o parcare mare, aproape goală. Apoi făcu la dreapta pe un drum secundar, care îi scoase imediat din stațiune, spre lunga vale muntoasă dinspre est. Cum nu era deloc trafic nici într-un sens, nici în celălalt, Billy lăsă iar ca distanța dintre mașini să crească. Luă telefonul cu mâna liberă și tastă și trimise încă un SMS.

Drumul o luă spre sud și limita de viteză scăzu, iar Billy depăși

o curbă ca să vadă că Broncoul se oprise la o intersecție în formă de T de pe drum. Intersecția apăruse brusc, și Billy nu avea unde să se ascundă, iar dacă bărbatul se uita în oglinzi, nu avea cum să rateze El Caminoul din spatele lui. De asemenea, când bărbatul o lua într-o parte sau în alta, nu avea cum să nu remarce faptul că El Caminoul făcea aceleași manevre, așa că spera ca Broncoul s-o ia la dreapta, unde un semn rutier indica orașul Montezuma, și nu la stânga, unde părea puțin probabil să meargă fie și o singură mașină, cu atât mai puțin două.

Broncoul staționa la ralanti în intersecție, ca și cum ar fi așteptat o întrerupere a traficului, deși nu exista trafic. El Caminoul aștepta în spatele lui. Zăpada cădea peste ei.

— Ia-o la stânga, nenorocitule, numai îndrăznește.

Broncoul semnaliză la stânga și viră, iar Billy îi luă locul la intersecție, semnaliză și îl urmă.

•

După câțiva kilometri, ajunse la o altă intersecție, dar Broncoul nu viră, iar Billy merse mai departe pe urmele acestuia spre munte. Broncoul mai ignoră două drumuri laterale, și șoseaua începu să urce în serpentine tot mai abrupte, ca și cum urma o nouă trecătoare care să-i poarte inevitabil spre un alt vârf și alt vârtej de zăpadă. Dar ninsoarea continua să cadă ușor, și El Caminoul avea încă tracțiune bună. Norocul lui Billy mai dură o vreme, și astfel urcă încă vreo câțiva kilometri spre vârfurile albe, fantomatice, până când norocul îl părăsi.

Îl părăsi dintr-odată, fără niciun avertisment, atunci când stopurile Broncoului dispărură, ca și cum mașina ar fi ieșit de pe drum. Însă când ajunse în locul din care stopurile dispăruseră, Billy nu găsi urme care să se abată de la drum – nu mai găsi nici drumul, cu excepția scrâșnetelor și a pocnetelor subite ale pietrișului mișcător de sub el, iar drumul, atât cât era, se afunda în pădurea de conifere din fața lui.

Billy călcă frâna, opri El Caminoul și privi printre copaci. Munții de deasupra copacilor și de dincolo de ei erau ascunși de copacii înșiși și de ceața ninsorii. Billy coborî geamul și privi în pustiul alb al trecătorii, în aerul rarefiat, rece și înțepător cu miros de zăpadă și pin. Își luă telefonul și trimise un ultim mesaj, apoi rămase așa, privind drumul din fața lui. Sau ceea ce fusese un drum și ceea ce, în lipsa urmelor, putea să pară o mică poiană de la capătul drumului unde constructorii acestuia reveniseră la

căruțe și se opriseră, în mod abrupt și inexplicabil.

Billy se trase de smocul de păr de sub buză. Se gândi la lanțurile de iarnă, atârnate în hambar de un cui, lângă harnașamente. Mai rămase vreo câteva clipe, urmărind cum în interiorul trecătorii, în umbra pădurii de pin se pogoară înserarea. Apoi își spuse „Bine, băiete, hai să vedem ce e”; ridică piciorul de pe frână și conduse mai departe.

52.

Drumul ca un tunel șerpuia cu cotituri largi prin pădure și nu era foarte abrupt, nici zăpada foarte mare. Avansa bine pe urmele Broncoului în fața lui. Drumul cotea la o sută optzeci de grade, și după fiecare curbă Billy se aștepta să vadă că drumul se sfârșește și Broncoul parcat în fața unei gospodării obișnuite de munte, bărbatul coborând din mașină spre bucuria firească a câinelui, soției și a copiilor lui, iar lui nemairămânându-i altceva de făcut decât să râdă și să plece de acolo. Dar după fiecare curbă, drumul continua, la fel și copacii; încă o curbă, și niciun Bronco, nicio casă și nicio soție.

Pe măsură ce urca, drumul se îngusta. Copacii și tufișurile se îndeseau, crengile joase se îndoiau de geamurile mașinii. Dacă cineva ar fi oprit n-ar fi putut să întoarcă, ci ar fi trebuit să dea cu spatele până jos: n-ai decât să încerci, prietene. Billy merse mai departe, și drumul deveni mai abrupt, ceea ce el nu putea să vadă sau să simtă, ci înțelegea doar din alunecarea mai accentuată a cauciucurilor. Schimbă rapid în viteza întâi și continuă mai încet, cu toate simțurile conectate la mesajele urcării. Spatele mașinii se legăna ca un om beat spre trunchiurile copacilor, se îndrepta și devia iar în partea opusă, și Billy înțelese, cu o furie crescândă, că mașina nu avea să reușească și că el știuse asta. Mai luă o curbă, în timp ce cauciucurile împroșcau șasiul cu o zgură lichidă, și manevră mașina cu toată îndemânarea lui, ținând volanul ușor cu degetele, însă cauciucurile patinară, motorul se ambală și nu avu încotro decât să oprească și să spere că mașina rămase pe loc, dar aceasta nu rămase. Cu sau fără frână, avea să coboare pe unde venise. Billy aruncă un cot peste scaun și încercă să ia

curba cu o singură mână, dar rată, și platforma El Caminoului se izbi în trunchiul necruțător, apărut subit, al unui pin, rămânând acolo.

Opri motorul, își aprinse o țigară și rămase așa, privind ninsoarea care cădea silențios pe parbriz; acum se îndesise. Urmele Broncoului începeau să se acopere.

Scoase cheile din contact și le băgă în buzunar, încheie nasturii gecii de piele, luă din torpedou mănușile de piele netăbăcită și apoi băgă mâna sub scaun, căută sticla și luă o dușcă. Băgă iar mâna sub scaun, cotrobăind mai în spate, „Unde ești, nenorocitule”. Izbitura de copac îl trimisese până în fundul cabinei, îl simți în sfârșit și îl trase spre el, despături căciula neagră croșetată, și-o puse pe cap și se uită să vadă dacă pistolul de calibru 9 mm, pe care îl cumpărase de la un bărbat din Nevada, era încărcat și cu siguranța pusă, apoi îl băgă în buzunarul din dreapta. Luă telefonul de pe scaun și îl băgă în buzunar, dar apoi îl scoase și îl lăsă pe scaunul din dreapta, în centrul copertei unei reviste. În sfârșit, își trase mănușile și coborî.

Făcu câțiva pași pe drum în sus și se întoarse ca să se uite. Mașina stătea aproape de-a curmezișul drumului, astfel că niciun alt vehicul, care ar fi vrut să urce sau să coboare, nu putea trece. Se gândi la asta, apoi își aruncă țigara în dâra lăsată de Bronco și merse mai departe.

Cizmele de cowboy fără striații pe talpă, pe care le câștigase la biliard, îl trimiseră în patru labe, și încă o dată, înainte ca el să adopte o postură mai largă, cu picioarele depărtate, înfigând marginile interioare ale tălpilor în zăpadă. Când ajunse la următoarea curbă, la mai puțin de treizeci de metri de mașină, picioarele îl ardeau și avea senzația că aerul rarefiat îi străpunge plămânii. Se opri, cu mâinile pe genunchi, incapabil să înjure din cauza gâfâitului, acesta fiind singurul sunet scos de vreo ființă vie pe munte.

Drumul din fața lui părea mai degrabă un jgheab cioplit de pietrele care cădeau, de apă, sau de ambele, și totuși urmele Broncoului mergeau mai departe, și în cele din urmă așa făcu și el, clătinându-se, până când ajunse la următoarea curbă și se odihni iar. La următoarea, fără să vadă vreo altă urmă de Bronco, doar făgașele estompate, adoptă încă o dată poziția de odihnă, gâfâind, dorindu-și din tot sufletul să se lase în

genunchi, pe spate, în zăpadă.

Acum lumina zilei dispăruse aproape de tot; soarele coborâse în spatele vreunui pisc îndepărtat. Billy estimă că peste câteva minute nu avea să mai fie lumină deloc, în afară de lumina zăpezii de pe drum.

Privi înapoi, spre poala muntelui, la urmele Broncoului și la cele în zigzag ale pașilor lui. Își scoase o mănușă cu dinții și căută țigările și bricheta Zippo.

— Mai ai timp să te hotărăști până la capătul drumului, spuse el.

După ce termină țigara, o aruncă în zăpadă și merse mai departe. Nu ajunsese prea departe, când urmele Broncoului se abătură brusc de la drum, afundându-se într-o pădure și mai adâncă și mai înfricoșătoare.

Se opri în vârful șanțului și privi în jos, cu inima bubuindu-i în gât. Studie copacii, căutând prize posibile, își pipăi pistolul din buzunar, să se asigure că siguranța e pusă, apoi întinse mâna spre primul copac și se opri. Pe zăpadă se vedea o urmă de gheată. Aproape la fel de proaspătă ca a lui; doar că nu era a lui, suprafața acesteia avea striații solide. Urma ducea la perechea ei stângă, și Billy constată că urmele ieșiseră din șanț și duceau mai departe pe o potecă. Privi în față și nu văzu în zăpadă nimic în afară de poteca albă și șerpuită și de amprenta neagră a urmelor de pe ea.

Se mai uită încă o dată în jos, spre șanț, acolo unde era ascuns Broncoul, și apoi în sus, spre munte.

— Bun, nenorocitule, spuse el către sine însuși. Acum e o luptă dreaptă.

•

Își dădea seama, după claritatea suprafeței urmelor, că avansul bărbatului nu era prea mare, și încercă să privească nu în zăpadă, ci spre pădurea întunecoasă din față, astfel ca ochii lui să fie bine adaptați pentru a-l putea zări pe bărbat înainte să îl vadă acesta pe el. Dar nu-l văzu deloc. Mai urcă încă cincizeci de metri abrupți de pantă și atunci văzu în dreapta lui, sau i se păru că vede, un licăr de lumină, departe, în pădure, atât de slab că, dacă ar fi ajuns în acel loc cu câteva minute mai devreme, până să se întunericească de tot, tot nu l-ar fi văzut.

Bărbatul pe care îl urmărea fie văzuse lumina, fie nu o văzuse, sau nu îi păsa. Urmele lui mergeau mai departe,

lăsându-și amprenta obișnuită pe potecă până când atât poteca, cât și urmele ocoleau o întăritură joasă de bolovani și se pierdeau.

Billy privi în pădure, acolo unde i se păruse că vede lumina. Începu să creadă că nici n-o văzuse, că fusese o festă jucată de altitudine, de amestecul de substanțe chimice secretate de epuizare și adrenalină. Apoi o văzu iar, departe, printre copaci, slabă și portocalie, neclară ca o lumânare uitată în pădure. Mânat doar de propria tresărire a inimii la vederea ei, Billy abandonă poteca și începu să-și croiască drum printre pini și prin zăpadă înspre această lumină.

53.

Șeriful Kinney se uită la hârtiile din fața lui, sortate pe diferite teancuri. O luă pe una dintre ele și citi câteva rânduri. Era o scrisoare de la sora tatălui său, mătușa lui, dintr-o vreme când oamenii încă mai scriau scrisori. Se roti în scaun și privi pe fereastră la câmpul pe care se așternea zăpada și la lumea albă de dincolo de el.

— Pe vremea asta afară, în mașina aia a ta, spuse el.

— M-ai întrebat ceva? spuse adjunctul din încăperea din față.

— Ce? Nu. Vorbeam de unul singur.

Adjunctul apăru în ușă, cu un vas cu cafea în mână.

— Mai vrei din asta sau o arunc?

— Mai bine arunc-o și du-te acasă, înainte să se pună mai rău viscolul.

— Ce-mi pasă mie de puțină zăpadă? spuse adjunctul uitându-se pe fereastră.

— Păi, atunci du-te afară și fă un om de zăpadă.

Adjunctul rămase așa, cu vasul de cafea în mână.

— Scuză-mă, Donny, spuse Kinney, ridicând privirea spre el și apoi făcând un gest vag spre hârtiile din fața lui.

— Nu face nimic. Tatăl dumitale ținea lucrurile în frâu, nu-i așa.

— Da, într-adevăr.

— Cum stai așa, parc-ai fi contabil sau avocat.

— Mă simt de parc-aș fi amândouă.

Șeriful luă la întâmplare o hârtie, care era un act de proprietate al unui loc de veci pentru el.

— Omul nu știe niciodată câte hârtii adună într-o viață, pentru că n-are niciodată de ce să se uite la ele, adunate laolaltă, până moare. Și atunci, sarcina de a se uita în ele îi revine altcuiva, nu lui, și e o sarcină tare ingrată. Toți oamenii știu asta, și totuși păstrează toate hârtiile astea nenorocite. Oare de ce?

— Probabil că oamenii nu se pot abține. Probabil că e în firea lor.

— Bănuiesc că da, spuse șeriful privind spre adjunctul lui. Acum du-te acasă, Donny.

— Vrei să spăl cana asta?

— Mersi, Donny.

Șeriful se lăsă pe spătarul scaunului rotitor, puse tocurile cizmelor pe marginea biroului și se uită la fotografia fiicei lui de pe birou. Josephine pe acel ponei cuminte, alb cu roșu și negru, Laddy, ținând frâul atât de ușor. În ziua aceea împlinise șaisprezece ani și câștigase panglica albastră cu peste cinci secunde avans.

Acum era în anul întâi la universitatea din Boulder, la jurnalism. Un mod bun de a vedea lumea, spunea ea. Ca și cum lumea era ceva ce părinții ei nu-și puteau imagina. Nu o cunoscuse pe fata pe care o găsiseră ei pe acea potecă de munte, Kelly Ann Baird. Dar cei de la universitate își aminteau când dispăruse ea. O studentă albă drăguță care se evaporase pur și simplu. Asta e remarcat întotdeauna.

Ar fi vrut s-o sune pe Josephine în fiecare zi, dar n-o făcea. Ea n-ar fi acceptat asta. Cu cât el voia mai mult s-o păstreze, cu atât ea voia mai mult să se îndepărteze. Asta înseamnă să fii tată.

Șeriful se uită absent la hârtii și se gândi la fermă și la copilăria lui de acolo, singurul copil timp de mulți ani, până când apăruse Billy. Făcuse calculele, și era imposibil să păstreze ferma fără să vândă casa lui de aici și să se mute acolo, și nimeni nu voia să se mute înapoi acolo, soția lui mai puțin decât oricine. Avea să vândă ferma, Billy avea să primească niște bani și să se mute altundeva, poate pentru totdeauna. Grant și fiul lui aveau să se mute și ei, nu puteai să-ți faci griji din cauza asta. Grant era un bărbat deștept, care avusese cândva o firmă de construcții, un om bun, dar un om care suferise un lucru

inimaginabil. Puteai să-l ajuți întrucâtva, dar nu puteai să-l ajuți cu adevărat, nu aveai cum.

Telefonul emise sunetul care anunța primirea unui SMS. Șeriful luă telefonul și văzu că era tot de la Billy. Acum erau trei în total. Citi SMS-ul și puse telefonul la loc, privindu-l insistent. În timp ce se uita la el, telefonul scoase iar acel sunet, iar șeriful îl luă și citi mesajul. Dar dacă celelalte fuseseră denumiri de autostrăzi, trecători și drumuri secundare, acum era un singur cuvânt care, singur, nu avea niciun sens: pătură. Derulă mesajele să vadă dacă îi scăpase ceva. Așteptă restul mesajului, dar nu mai veni nimic. Se uită iar pe fereastră la zăpadă. Se uită la fiica lui călare.

Când cizmele lui se izbiră de podea, adjunctul strigă să vadă dacă s-a întâmplat ceva.

Kinney luă aparatul de emisie-recepție de pe birou, pălăria și geaca de șerif din cuier și se duse în încăperea din față. Donny era lângă ușa de la intrare, îmbrăcat cu geacă și cu mănuși în mâini.

— Ce s-a întâmplat? spuse el.

— Văd că ți-ai luat bocancii.

— Am văzut că ninge.

— Ai anunțat-o deja pe Linda că te duci acasă?

— Tocmai i-am trimis un SMS.

— Bine. Poți s-o suni de pe drum.

— Unde mergem?

— În trecătoarea Loveland.

— În trecătoarea Loveland?

Adjunctul aruncă o privire pe fereastră spre viforul învârtejit.

— Parcă nu-ți păsa de zăpadă, spuse șeriful.

— Nu-mi pasă. Dar acolo e în Districtul Summit.

— Serios?

Adjunctul își scoase mănușile și își potrivi pălăria. Șeriful se uită spre el.

— Trebui să verific ceva, Donny, și am nevoie de ajutorul tău.

— Hei, nu trebuie decât să-mi spui.

54.

Sub pini, era noapte deplină, iar asta, deși îl ajuta să depisteze lumina portocalie, îi și scotea în cale capcane pe care el nu le văzu decât atunci când își prinse cizma în ceva și se prăvăli cu capul înainte printre crengile care îi zgâriară fața ca niște mâini de vampiri. Cu una din glezne, scrântită, zvâcnind în cizmă, Billy se strădui să nu se abată de la traiectorie. Era silit să facă ocolișuri printre crengile pinilor, și de fiecare dată pierdea lumina, se oprea și se deplasa iar pe lateral printre pini până ajungea într-un loc în care spațiul dintre acea lumină și ochii lui era o linie dreaptă, și atunci putea să avanseze iar. Apoi, dintr-odată, simți miros de fum și spuse, în tăcerea copacilor, *Dumnezeule, Dumnezeule.*

Avansa, dar lumina nu părea să crească sau să se apropie, ca și cum ar fi fost purtată prin pădurea din fața lui așa cum o momeală e trasă prin apă. Merse după ea, înaintând prin pădure copac după copac, până când trecu de pulpana groasă a unui molid albastru și se opri.

În fața lui, într-o poiană foarte mică, se afla o construcție neverosimilă, atât de scundă și sărăcăcioasă, atât de lipsită de culoare, nelăcuită și primitivă încât nici n-ar fi văzut-o, dacă n-ar fi fost pâlpâitul slab de lumină din îmbinările ușii. Și dacă n-ar fi existat acea luminiță, n-ar fi crezut niciodată că e altceva decât un adăpost grosier, temporar, care în mod normal ar fi trebuit să putrezească și să se topească în munte cu un secol în urmă.

Nu se vedea nicio fereastră, și până și fuiorul albicios de fum ce se înălța din hornul de tablă, greu de distins în ninsoarea prin care urcase Billy, părea un semn al abandonului și al dezafectării.

Billy se opri lângă trunchiul molidului, trăgând aer în plămâni cât mai silențios posibil. Se uită după urme ale bărbatului pe care îl urmărise și nu găsi niciuna. Niciun fel de urme de pași în fața ușii colibei și niciun șir de pași nu se vedea în nicio direcție. Era doar construcția mică și ghemuită între copaci, în imensitatea acoperită de zăpadă a muntelui. Se uită la îmbinarea ușii, să vadă dacă trece cineva printre ea și sursa luminii, dar nu trecu nimeni. Se uită în jur, printre copaci, atent la orice sunet. Băgă mâna în buzunar, scoase pistolul, băgă un

glonț și trase siguranța, înăbușind sunetele cu mâinile înmănușate. Își scoase mănușa dreaptă și o băgă în buzunarul opus, lângă sticla de whisky, băgă pistolul la loc cu atenție și se îndepărtă de molid.

Deasupra zăpezii înghețate era cea proaspăt așternută, și pașii cizmelor dădeau de veste pădurii prezența lui, dar nu avea ce să facă în privința asta, așa că avansă fără grabă, menajând glezna rănită, până când ajunse la cabană. Ridică mâna să bată la ușă, și atunci văzu lacătul, un Master masiv de exterior. Inelul gros al acestuia trecea prin belciugul la fel de gros al unei încuietori de calibru mare, la rândul ei prinsă de ușă și toc nu cu șuruburi, ci în cuie, sau poate nituri. În clipa în care începu să reflecteze la un astfel de dispozitiv, sclipirea și mirosul de ulei al acestuia îl făcură să-și dea seama că fusese folosit recent și avea să fie folosit iar în curând. Atunci, ciocăni la ușă de câteva ori, cu degetele dezgolite, și strigă un salut cât mai nonșalant și mai încet posibil.

Lăsă mâna jos și dibui patul pistolului din buzunar, își ținu respirația, ascultând. Zăpada care îi cădea pe umeri foșnea ușor; de cealaltă parte a ușii lemnele din foc trosneau încet. Privi în jurul lui în luminiș, care acum, că era în mijlocul lui, părea încă și mai mic, și la pădurea în care era decupat acesta, și mai vastă și mai întunecoasă. Dădu drumul pistolului și ridică mâna iar, dar apoi o opri. De cealaltă parte a ușii se auzea un zgomot, ca de lanț, ca de zale de lanț, care s-ar desfășura pe o podea de lemn, ca un câine care s-ar ridica în picioare, vreo rasă veche de munte, un câine legat cu lanțul ca să nu facă stricăciuni sau să scape în absența stăpânului. Apoi câinele vorbi. Vorbi cu vocea unei fete și spuse, subțire:

— Alo? E cineva acolo?

Billy înghiți în gol.

— Cine-i înăuntru? întrebă el.

Lanțul se târî iar și se opri.

— Cine-i acolo? întrebă fata.

Mai aproape de ușă, dar totuși la oarecare distanță de ea.

— Cum te cheamă? întrebă Billy.

Apoi așteptă, cu inima bătând tare. Întrebă iar, și fata spuse:

— Un bărbat mă ține aici. Te rog ajută-mă.

Billy apucă iar pistolul.

— Bărbatul ăla-i aici?

— Nu. E plecat. Te rog ajută-mă.

— Asta încerc, scumpo. Dar spune-mi cum te cheamă. Te rog.

Fata tăcu. Lanțul nu se mai mișcă.

Apoi spuse cum o cheamă. Atât de încet, încât Billy se întrebă dacă nu cumva mintea lui rostise asta.

55.

După cină, băiatul își luă geaca, coborî treptele verandei și ieși în ninsoarea de aprilie. O luă spre hambar, pășind iar și iar peste umbra lui albastră, până când se opri brusc, ridică privirea și văzu luna plină care strălucea pe cer. Cu toată răceala ei iernatică, noaptea mirosea a pământ dezghețat, eliberat acum de zăpadă, a lut, a iarbă și a rășină. În timp ce se apropia de hambar, simți mirosul balotului de fân pe care îl desfăcuse mai devreme, al cailor și al șeilor, mirosuri la fel de pătrunzătoare pe cât ar fi fost într-o zi caldă de vară. Iepele întinseră gâtul și fornăiră în timp ce el scotea din buzunar un măr și i-l întindea uneia, care îl prinse cu botul; apoi făcu la fel și cu cealaltă. Iepele amușinară mirosul de măr din palma lui și, negăsind altceva decât mirosul, îi îngăduiră băiatului să le mângâie puntea osoasă de la frunte la bot. Pe bara din fața peretelui cu harnașamente se aflau cele două șei. Băiatul puse mâna pe una din ele, pipăind curba ei netedă și rece.

O mai văzuse o singură dată de atunci: brunetă și frumoasă, în rochia ei neagră, la înmormântarea bătrânului… ridicase privirea și sesizase că și ea îl privea. Dar nu era momentul potrivit să vorbească cu ea, nu era momentul, și oricum, ce importanță avea?

Când se întoarse la casă, tatăl lui măturase treptele verandei și stătea pe treapta cea mai de sus, fumând o țigară. Băiatul se așeză lângă el, îi luă o țigară și se aplecă spre focul oferit.

— Te-ai uitat la gâtul bătrânului? îl întrebă tatăl lui.

— Da, m-am uitat.

— Dar nu te-a impresionat.

— Ba m-a impresionat, spuse băiatul trăgând din țigară. Mă las când te lași și tu.

Grant se uită la el, apoi întoarse privirea.

— Bine, spuse el.
Una din iepe necheză și bătu din copite în boxa ei.
— O să le fie dor de tine, spuse Grant.
— Cui? spuse băiatul scuturând scrumul.
— Cailor. Cui credeai?
— M-am gândit că vorbești de cai, spuse băiatul ridicând din umeri.
— Atunci, de ce-ai întrebat cui?
Băiatul nu spuse nimic și continuară amândoi să fumeze.
— Poate ar trebui să le facem o ofertă, spuse Grant. Să le luăm cu noi. Iepele, vreau să spun.
— Să le luăm unde?
Grant ridică țigara și trase din ea. De cealaltă parte a poienii albastre se afla casa bătrânului, întunecată și tăcută. Nu era nici pic de vânt, vreo mișcare sau vreun zgomot pe undeva. El Caminoul lipsise toată ziua.
— Crezi că o să se-ntoarcă? întrebă Sean.
— Acum nu mai are prea mare importanță, nu-i așa? spuse Grant, îndreptând brațul ca să scuture scrumul.
— Nici n-a contat vreodată, zise băiatul. Cel puțin pentru mine.
Grant se uită la el și la ghipsul de la încheietura mâinii lui, apoi ridică privirea spre luna aflată exact în mijlocul cerului, în bolul negru înstelat dintre crestele înzăpezite din jur, creste pe care lumina lunii le făcea să pară strălucitoare, proeminente și apropiate.
— O să ningă iar, remarcă Grant.
— Nu e niciun nor pe o rază de două sute de kilometri, spuse băiatul, examinând cerul.
— Luna are halou.
— Și?
— Și asta înseamnă că o să ningă.
— Cine zice asta?
— Toată lumea.
— Te-ai uitat la știri, spuse băiatul cu ochii la el.
Grant dădu aprobator din cap.
— Ninge la munte și se lasă încoace, spuse el, arătând cu țigara spre lună. Dar asta vede oricine.
Băiatul scutură din cap.
La nord, dincolo de creastă, o stea căzătoare se aprinse și se

stinse, lăsând o ușoară scrijelitură pe lentila neagră a cerului.

Ți-ai pus o dorință, tati?

Da, tu?

Da.

Umăr la umăr, în iarba verii, cu un concert de insecte ale verii în urechi. Cerul amețitor și fierbinte.

Câte stele există, tati?

Prea multe ca să le numeri, Caitydid.

Și o să cadă toate?

Nu, doar câteva.

Unde se duc când cad?

Nu știu. Tu ce crezi?

— Ai văzut? îl întrebă Grant pe fiul lui.

— Ce?

— Steaua căzătoare.

— Nu era stea căzătoare.

— Cum să nu.

— Stelele nu cad. Era un deșeu spațial. O bucată de piatră.

Grant se uită la el.

— Ce e? întrebă băiatul.

Grant privi iar spre nord. Ca și cum acolo unde căzuse o stea avea să mai cadă încă una.

Băiatul trase din țigară și examină întreg cerul dimprejur.

— Vezi pâlcul ăla de stele de acolo, puțin deasupra crestei? întrebă el arătând spre sud-vest.

Grant scutură din cap.

— Chiar sub Rac.

— Pâlcul ăla mic, repetă băiatul, chiar acolo, peste vârful ăla înalt al copacilor.

— Bun, spuse Grant. Îl văd.

— Aia e Hidra, șarpele de apă. Mă rog, capul ei. E cea mai lungă constelație de pe cer. A fost cartografiată de greci acum peste două mii de ani, și știi ceva?

— Ce?

— Nici măcar o stea n-a căzut din ea.

— Și mai ce? spuse Grant încuviințând din cap.

Băiatul îi povesti cum Hercule se luptase cu șarpele de apă, înfăptuind una dintre cele douăsprezece munci ale lui, că șarpele avea multe capete și, de fiecare dată când Hercule tăia unul, alte două creșteau în locul lui. Grant întrebă cum a

rezolvat Hercule problema, și băiatul îi spuse că, de fiecare dată când Hercule tăia câte un cap, nepotul lui venea cu o sabie înroșită în foc și ardea ciotul.

Tăcură amândoi, privind unul la celălalt, ca și cum ar fi urmărit astfel de întâmplări. Băiatul se întoarse spre nord și arătă iar cu degetul.

— Vezi alea cinci stele de-acolo? Care arată ca o casă răsturnată?

— Sigur, spuse Grant.

— Ăla-i Cefeu, regele.

— El ce-a făcut?

— A avut o soție care se lăuda cu frumusețea ei, atât de mult, că Neptun a trimis un monstru marin să-i distrugă regatul.

— Și a făcut-o?

— Ce?

— I-a distrus regatul?

— Nu. Regele și-a înlănțuit singura fiică de o stâncă de lângă mare, drept sacrificiu pentru monstrul marin.

Băiatul scutură scrumul, în timp ce Grant studia luminile îndepărtate. Un câmp îndepărtat de obiecte căzătoare reci și mâna ei atât de caldă, atât de mică în a lui, strânsoarea ei atât de puternică.

Cred că s-au transformat în copii mici, spuse ea.

Ca tine?

Nu. Copii mici care nu locuiesc în casă. Și care știu magie. Și pe care nu-i vede nimeni în afară de Dumnezeu.

Sunt îngeri?

Nu, tati, ți-am spus. Sunt doar niște copii mici.

56.

Billy își lipi mâna goală de ușa rugoasă.

— Caitlin? spuse el.

— Da?

— Caitlin, pe mine mă cheamă Billy.

— Ești polițist?

— Fratele meu e șerif, Caitlin. Șeriful Kinney.

— E aici cu tine?

Rostise cuvintele cu atâta disperare, cu atâta speranță.

— O să te scot de aici, Caitlin.

Billy prinse lacătul mare în pumn și îi simți greutatea. Se îndoia de capacitatea pistolului de a-l deteriora; auzi în mintea lui cum focul de armă răsună pe întreg muntele.

— Ține o cheie ascunsă pe-aici?

— Nu cred.

— E o altă cale de intrare?

Ea îi spuse că exista fereastra, dar că era bătută în scânduri și încuiată pe dinăuntru. Billy ocoli baraca șchiopătând, găsi fereastra mică de la nivelul capului și gaura mică, strălucitoare din scândura groasă și se gândi să se uite înăuntru, dar nu o făcu. Merse mai departe și, pe ultima latură, cea nevăzută, dădu de un rest de prelată albastră, sub care găsi un topor înfipt în suprafața unui butuc. Lama se desprinse cu o smucitură, și toporul îi rămase în mâini, cu mânerul neted de atâta folosit și metalul atârnând greu. Apoi văzu sania – o sanie de lemn de modă veche, sprijinită de perete, suficient de lungă pentru trei, poate chiar patru copii. O frânghie groasă și tălpi de un roșu-aprins. Billy nu-i înțelese rostul.

Se întoarse cu toporul la ușă și privi încet prin pădure.

— Caitlin? spuse el.

— Da?

— Am găsit toporul. O să încerc să sparg lacătul.

Caitlin nu răspunse. Apoi spuse:

— Billy?

— Da?

— A mai venit un bărbat, primăvara trecută. Un excursionist.

— Da?

— L-a împușcat, Billy. L-a omorât.

— Mulțumesc, scumpo, spuse Billy, zâmbind larg către ușă și lacăt. Acum, te rog, dă-te înapoi.

Billy lovi lacătul drept în inel, cu o lovitură răsunătoare. Lama scoase scântei, trimițând un șoc puternic în mâinile lui și apoi în sus, spre umeri. Billy se poziționă în fața ușii și lovi iar, declanșând alte scântei și un șoc dureros în mâini. Mai lovi de două ori și prinse lacătul în pumn. Așchii invizibile îi înțepau mâna, dar lacătul și încuietoarea erau solide. Își trecu degetul mare pe lama toporului, dar nu îl verificase înainte și n-ar fi putut să spună cât se tocise din cauza întrebuințării.

Privi în jur și se repoziționă. De data asta, începu să lovească direct în ușă, lângă locul de care era prinsă încuietoarea. Dar fie lama era foarte tocită, fie lemnul era mai îmbătrânit, tare și gros decât orice alt lemn mai întâlnise el vreodată, căci toporul abia îl crestă și scobi, dar nu îl înfundă și nu lăsă niciun semn de despicătură.

Billy încercă să-și tragă răsuflarea. Fata nu scotea niciun sunet. El o întrebă dacă e bine, și ea spuse că da.

Ridică toporul și își reluă munca, încercând de fiecare dată să lovească în același loc, chiar în dreapta încuietorii, unde începea să se formeze un fel de fantă strivită. Găsi cea mai bună postură, poziție și unghi al toporului, și după vreo duzină de lovituri în această falie care se adâncea, se auzi țipătul unei rupturi, și lama toporului se înfipse în ușă și rămase acolo. Imediat după asta, în copacii din spatele lui foșni ceva, și Billy se întoarse, ducând mâna după pistol, dar nu văzu decât conturul unei păsări mari de noapte, care dădea din aripi printre crengi. Se uită spre locul dintre copaci, de unde i se părea că țâșnise pasărea, dar nimic altceva nu mișca, în afară de fulgii de nea. Niciun sunet cu excepția vâjâitului înfundat din urechi, provocat de propriul lui sânge.

Dacă ești acolo, ce mai aștepți?

Se întoarse iar spre mânerul toporului și, în timp ce făcea asta, ceva i se înfipse cu putere în spate, aruncându-l în ușă, iar după ce ricoșă din ea, auzi focul de armă încet și sec. Glonțul pătrunsese în el prin coaste, în dreapta coloanei vertebrale, făcându-i o gaură în plămân la intrare, și una la ieșire. Plămânul cedă, dar Billy nu știa altceva decât că fusese împușcat și că nu putea respira.

Căzut lângă ușă, cu fruntea lipită de lemn, Billy auzi cum, de cealaltă parte a ei, lanțul se târăște pe podea. Caitlin îi rosti numele, dar el nu răspunse. Își dădu seama de apropierea unor pași și începu să bâjbâie în buzunar după pistol, dar înainte să-l poată prinde în mână, simți la baza craniului apăsarea metalului rece, tare și neted.

— Știu ce cauți, și, dac-aș fi în locul tău, l-aș lăsa acolo.

Billy își retrase mâna și o lipi de ușă. Așteptă zgomotul care avea să fie ultimul, dar acesta nu veni. Nimic nu veni. Apoi țeava pistolului se dezlipi de craniul lui, și Billy primi o lovitură care îi înfipse în creier o țepușe încinsă. După valuri de durere

greu de imaginat, Billy se prăbuși pe jos, grămadă lângă ușă. Duse mâna la cap și se rostogoli pe ușă, întorcând orbește fața spre celălalt bărbat. Copleșit de greață, se prăbuși iar, cu stomacul cuprins de convulsii. Vomismentul îi cauză noi valuri de durere, și o altă senzație de greață. Billy rămase întins o vreme, vomând până la capăt, apoi pieptul perforat începu să îi șuiere, iar trupul să îi fie zguduit de spasme.

În timpul acesta, bărbatul îi luă pistolul și îl băgă în buzunar, găsi sticla de whisky și o luă și pe aceasta. Apoi îl prinse pe Billy de umăr și îl rostogoli înapoi lângă ușă, privindu-l drept în față. Se lăsă pe vine și se uită bine la el, ținând pistolul relaxat între coapse.

— Mă gândeam eu că tu trebuie să fii.

— Zău, spuse Billy.

— Ai pus o grămadă de întrebări, prietene.

— Și tu la fel, Steve.

— Ți-am spus că nu mă cheamă Steve. Uite ce mi-ai făcut la ușă. Am așteptat prea mult ca să te împușc.

— Păi ce…

Billy trase în piept aerul rece. Gaura din spatele lui vibra, ca o branhie nouă și stranie, ceea ce și era.

— … ce-ai așteptat.

— Voiam să văd dacă ușa asta rezistă.

— A rezistat destul de bine.

— Mai bine decât tine. Nu arăți prea bine, Billy.

— Nici nu mă simt prea bine. Cu ce m-ai împușcat.

— Doar cu pistolul ăsta cu capse.

— Știi ceva, Steve?

— Ce?

— Dacă fugi acum, poate scapi.

— Să scap de ce.

— De șerif, spuse Billy scuipând iar.

— Șerif, spuse bărbatul. De fratele tău șerif? Șeriful Joe?

Bărbatul studie fața lui Billy. Privi spre ușă, ca și cum ar fi putut să vadă tot ce era în spatele ei.

— Dacă eu aș crede că șeriful Joe e pe drum încoace, ce șanse de supraviețuire crezi c-ar avea fata asta? spuse el.

— Aceleași șanse, spuse Billy.

— Te-ai gândit la toate, nu-i așa?

— N-a fost prea greu.

— Nu, cred că nu, spuse bărbatul zâmbind.

Billy știa că, în momentul în care bărbatul îl văzuse pe munte, soarta fetei fusese decisă: cu sau fără șerif, bărbatul n-avea de gând să rămână acolo și nici s-o lase pe fată în viață. Singura speranță a lui Billy era ca bărbatul să se panicheze și să fugă. Nu era nici măcar o speranță.

Pe dinții bărbatului trecu un licăr slab.

— Ai idee de unde știu că vorbești numai aiureli, Billy? Din faptul că toporul ăsta e înfipt în ușa mea. De ce-ar face un om așa ceva, dacă șeriful Joe ar fi pe drum? De ce nu s-ar mulțumi să stea liniștit și să aștepte?

— Pentru că e prost și nesăbuit.

Tăcură amândoi. De cealaltă parte a ușii nu se auzea nimic, în afară de trosnetele slabe ale focului. Ninsoarea se oprise, și norii de deasupra poienii erau plini de lumină, ca și cum dincolo de ei s-ar fi aflat un oraș strălucitor. Billy tuși și scuipă, iar efortul îl făcu să vadă mici pete roșii. Pământul de sub el unduia, ca un strat de bușteni rostogoliți.

Bărbatul ridică iar privirea spre topor.

— Înainte să se termine totul, Billy, spune-mi și mie ceva.

Billy tăcu.

— Spune-mi și mie de ce-ai venit aici, sus? Ce înseamnă fata asta pentru tine?

— Nimic. Îi știu pe ai ei.

— Eu sunt ai ei, Billy.

— Tatăl ei ar putea fi de altă părere.

— Același tată care a lăsat-o să urce singură pe munții ăștia?

— Nu era singură.

— Era ca și cum ar fi fost, pufni bărbatul.

Billy tuși. Simți cămașa udă și lipicioasă pe spate, acolo unde se îmbibase cu sânge.

Bărbatul se uită la el, apoi privi în jos și începu să scrie ceva cu degetul în zăpadă. Părea să facă niște calcule, dar simbolurile pe care le făcea îi erau complet necunoscute lui Billy. În timp ce lucra la aceste ecuații, bărbatul spuse:

— Probabil tu crezi că eu pusesem ochii pe fata asta. Pe fata asta anume. Că am construit un plan întreg în jurul ei. Îi aruncă lui Billy o privire, ca un profesor care ridică ochii din hârtiile lui, văzu că acesta îl ascultă și continuă. Oamenii nu vor să accepte că norocul chior are vreun merit pentru schimbările din viața lor,

bune sau rele. Oamenii vor să creadă într-un plan sau proiect, când sunt înconjurați de dovezi că toată lumea nu e *nimic* altceva decât noroc chior.

Bărbatul ridică iar privirea de la cifrurile lui.

— Tu crezi că am văzut-o pe fata asta și am urmărit-o pe munte? Ce dracu'! E adevărat că m-am dus acolo să caut o fată, nu neg asta. Dar era cu totul altă fată. Era o fată diferită; îi plăcea să vină aici cu bicicleta, cu iubitul ei cu un picior – avea un fel de dispozitiv pentru mersul pe bicicletă, amărâtul. Eu pusesem ochii pe fata *aia.* Ăsta era planul meu. Dar apoi s-a ivit întâmplarea, Billy, nimic altceva, doar norocul chior mi-a scos-o pe fata asta în cale.

Billy se apleca și scuipă.

— Bănuiesc că norocul chior te-a făcut să-l lovești pe băiat cu mașina.

— Tu asculți ce spun eu? Dacă aș fi urcat pe munții ăia doar cu câteva minute mai târziu, nu i-aș fi văzut niciodată pe niciunul din ăștia doi. Acum ar fi înapoi în Wisconsin, s-ar uita la porumb cum crește. Ce-i așa de greu de înțeles? Tu ar trebui să înțelegi mai bine ca oricine, acum că ai încasat glonțul ăla.

— Am fost împușcat din noroc chior? încercă Billy să zâmbească.

— Hai să te întreb ceva, spuse bărbatul studiindu-l. Știi când am discutat mai devreme, în barul ăla. Cât de des mergi acolo?

— Ce?

— Cât de des mergi în barul în care am fost azi?

— Nu știu.

— O dată pe săptămână?

Billy scutură din cap.

— O dată pe lună?

— De câteva ori pe an, spuse Billy, doar ca să-l oprească.

— Bun, de câteva ori pe an, reluă bărbatul. Acum, întreabă-mă pe mine cât de des merg acolo.

Billy îl privi fix.

— Hai, întreabă-mă, îl îndemnă bărbatul.

— Cât de des mergi acolo? șopti el.

— Niciodată, Billy. Niciodată. Nici măcar nu știu cum se numește. N-am pus piciorul acolo în viața mea, până azi. Azi, în plină amiază, fără niciun motiv, am hotărât să trag pe dreapta, să intru în barul ăla și să mă așez pe scaunul ăla; și cine crezi că

se așază lângă mine?

Billy nu spuse nimic.

— Și acum, uită-te la tine, cum stai acolo cu un glonț înfipt în tine. Când te-ai trezit azi-dimineață, te-ai gândit cumva: Ce naiba, parcă m-aș duce în oraș să mă întâlnesc cu omul care știe unde-i fata aia pe care frate-miu, șeriful, n-a reușit s-o găsească, și sper să mă și împuște cineva?

Bărbatul se uită la Billy, ca și cum ar fi așteptat un răspuns. Văzând că nu primește niciunul, scutură din cap.

— Ești la fel ca fata aia dinăuntru, Billy, spuse el. Amândoi sunteți doar niște dovezi ale modului în care funcționează de fapt lumea.

— Dementul dracului, spuse Billy, șuierând. Eu am ales să vin aici. Ea nu a avut de ales. Ai răpit-o. Ceea ce tu numești noroc chior oamenii numesc perversiune nenorocită.

— Ba a avut de ales, Billy, spuse bărbatul îngustând ochii. Putea să stea cu fratele ei. S-a urcat în mașina mea din proprie voință. Poți s-o întrebi. Hai, întreab-o. Ascultă tot ce spunem noi aici. Apoi bărbatul strigă: Nu-i așa că asculți?

Billy întoarse privirea. Își simțea capul foarte greu.

Bărbatul îl studie îndelung.

— Perversiune spuneai? Să crezi că oamenilor le pasă ce faci sau nu faci tu, dacă trăiești sau nu – asta-i cea mai mare perversiune posibilă, Billy.

Billy scuipă iar sânge. Se gândi că o să leșine sau o să moară imediat. Probabil ambele. Așa. Așa, pur și simplu. Fără altcineva care să-l conducă pe lumea cealaltă în afară de un violator.

— Ai terminat? întrebă el.

— De ce?

— Pentru că dacă vrei s-o ții tot așa… aș bea puțin din whisky-ul ăla.

Bărbatul scoase sticla de whisky, deșurubă dopul și i-o oferi lui Billy, care o duse la gură și vărsă băutura fierbinte pe gât. Bărbatul luă sticla înapoi, înșurubă dopul și o înfipse în zăpadă.

Billy își linse sângele de pe buza de jos, de pe smocul de păr de sub ea.

— Hai să-ți spun care-i diferența, Steve, zise el. Dintre tine și mine.

— Care.

— Nu eu sunt ăla care ține o gagică legată cu lanțul.

Bărbatul îl privi fix, ușor amuzat.
— Nu?
— Nu.
— Poate nu-ți plac fetele.
— Ba-mi plac.
— Știu că-ți plac, Billy. Pun pariu că o fată se întreabă chiar în clipa asta unde ești. De ce nu ești lângă ea. De ce n-ai sunat. Se întreabă cu care altă fată ai putea fi.
Bărbatul privi spre ușă și scutură din cap.
— Lanțul ăla e lung, Billy. Și merge în amândouă direcțiile.
Billy rămase așa, șuierând, și bărbatul se uită la el cu o expresie de falsă concentrare. Ca un jucător de șah care a văzut finalul cu mult înainte.
Billy își trase răsuflarea și spuse:
— Hai să te întreb ceva.
Bărbatul așteptă întrebarea.
— Despre taică-tu, spuse Billy.
— Ce-i cu el?
— Ce era.
— Ce era?
— Da.
— În afară de bețiv și nemernic, vrei să spui?
— Da.
— Nimic. Lucra în construcții. Nu era nimic.
— Nu era el, spuse Billy, instalatorul?
Bărbatul se uită la el, nedumerit, apoi începu să zâmbească.
— Să fiu al naibii, spuse el. Asta crezi?
Billy se uită la el.
— Nu mi-ar fi trecut prin cap că o să crezi asta. Dar înțeleg de ce. Să fiu al naibii.
Bărbatul râse încet. Privi în jos, spre amprentele lui din zăpadă, calculele lui, ca și cum ar fi văzut ceva nou în ele.
— Bănuiesc c-aș fi putut fi, spuse el. Bănuiesc c-aș fi putut fi. Și n-o să pretind că ce-a făcut sărmanul Delmar cu cheia aia Stillson nu m-a influențat. N-o să pretind asta. Dar eu nu eram așa, Billy. Cel puțin nu la vârsta aia.
Un val negru se înălță în fața ochilor lui Billy și trecu mai departe.
Bărbatul întoarse privirea spre pădure.
— Charlotte Sweet, spuse el. Ea a fost prima pentru mine.

Îi aruncă o privire lui Billy, cu un surâs straniu.

— Îți vine să crezi? Am văzut-o într-o zi la terenurile de tenis din parc. Ea, nimeni alta. Fugea după mingile alea împreună cu prietenele ei. Charlotte Sweet, avea patruzeci de kile și șaișpe ani. Îți poți imagina? Bărbatul se uită la fața lui Billy. Îți poți imagina. Ți-ai imaginat. Toți bărbații și-au imaginat. Pentru regi și împărați erau un fel de bomboane – așa sunt și acum – în timp ce omul obișnuit – *Billy!*

Bărbatul îi strigase numele, și ochii lui Billy se deschiseră încet.

— Nu-mi vorbi mie de lanțuri, Billy. Bărbații sunt legați în lanțuri toată viața lor. Asta-i diferența dintre tine și mine. De-asta zaci tu acolo acum, cu un glonț în tine, nu înțelegi?

Billy se întoarse să scuipe, fără a privi iar spre el.

— Dar o să spun ceva în favoarea ta, Billy: ai ceva curaj. Recunosc asta. Dar știi ce ți-am zis la bar: un om nu trebuie niciodată să fie eroul poveștii lui. Așa că uite cum facem. Mă asculți? O să mergem într-un loc pe care vreau să ți-l arăt, o mică fisură în care era să cad o dată. Are cam un metru lățime și nu se știe cât e de adâncă. De fapt, e o singură modalitate de a afla. Uneori, când viscolește ca lumea, troianul de zăpadă o acoperă – așa era să mă răpună, în ziua în care am descoperit-o –, dar nu se umple niciodată cu zăpadă sau altceva; cred că o să-ți placă acolo jos, Billy. O să ai și companie. Mai e încă un erou acolo, puteți să vă spuneți unul altuia poveștile eroice. Și câteva fătuce tinerele. Și o să primești și ăsta cât de curând.

Apoi se ridică în picioare și dădu la o parte marginea gecii, ca să bage pistolul în toc, și Billy văzu teaca de piele de pe celălalt șold. Fu ultimul lucru pe care îl văzu, înainte ca buștenii care se rostogoleau să se despartă, și apa să se înalțe printre ei, pentru a-l trage în întuneric.

57.

Când se trezi iar, pe aceeași lume sau nu, Billy era întins pe spate, cu ochii spre faldurile pinilor. Faldurile crengilor se legănau deasupra lui. Sau el se legăna sub ele – simțea fiecare movilă și smoc de iarbă prin stinghiile tari pe care era întins și

prin călcâiele cizmelor care se târau pe jos.

La capul lui, cel care îl trăgea după el de unul singur făcea asta cu ușurința unui cal sau catâr. Respirațiile lui se vedeau în lumina norilor strălucitori de dincolo de vârfurile copacilor, și Billy se uita la aceste respirații în timp ce se legăna și se smucea pe stinghii, fără să știe cât merseseră sau cât mai era de mers. Când gura i se umplea de sânge, își rostogolea capul într-o parte și lăsa sângele să curgă.

Bărbatul mai trase povara încă treizeci de metri și se opri în sfârșit, dând drumul frânghiei. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și tragă răsuflarea, apoi îl luă pe Billy de subsuori și îi mută greutatea inertă de pe sanie, îl ridică aproape pe verticală și începu să-l tragă cu spatele peste o serie de mici protuberanțe ale pământului, pietre negre ca niște trepte străvechi, fiecare dintre ele stârnind o notă de durere acută în glezna scrântită a lui Billy. Bărbatul îl cără pe pietre în sus, iar când ajunseră în vârf îl întoarse, își împreună brațele ca o centură, îl ținu pe călcâiele cizmelor în fața gropii pe care o descrisese și îl scutură ca pe o păpușă.

— Trezește-te, Billy! spuse el. Știu că nu ești mort.

Capul lui Billy se legăna de pe un umăr pe altul, cu brațele fără vlagă pe lângă trup.

— Stai așa, spuse el.

Sângele fierbinte i se revărsa peste buză, se prelingea pe jgheabul părții de jos a coloanei vertebrale.

— Gata. Bun. Vreau să-ți arăt ceva.

Un braț al bărbatului se desprinse și celălalt se încordă, iar când brațul liber reapăru, Billy văzu pistolul lui, cu gaura întunecată din mâner de unde fusese scos încărcătorul.

— Acum, spuse bărbatul cântărind pistolul în mână, ascultă…

Apoi aruncă pistolul în groapă. La început, pistolul căzu silențios în beznă, ca într-un gâtlej imens, moale. Apoi se lovi de piatră, scoase iar un clinchet și după aceea ricoșă dintr-un perete în altul, îndelung și răsunător, până când în sfârșit fie atinse fundul, fie continuă să cadă fără zgomot prin spațiu. Se auzi o ușoară rostogolire de pietricele, apoi tăcere.

Bărbatul respira ritmic și fierbinte pe gâtul lui Billy. Îl înconjura cu ambele brațe în acea îmbrățișare ciudată, grotescă, pe jumătate delicată, pe jumătate brutală și stângace. Așa cum probabil că o ținuse în brațe pe ea, în acea baracă, la lumina

sobei. Noapte de noapte, și ea nu se opusese, nu se luptase cu el, ci își desfăcuse brațele, picioarele, făcuse ce voise el, ce-i plăcuse lui, așa, fetițo, în toate modurile, iar și iar; îl și sărutase, pentru că de fiecare dată era o nouă oră, o nouă zi, și ea era acum încă în viață din cauza asta.

— Ești gata? îl întrebă bărbatul încet la ureche.

Billy scutură din cap. Mâinile lui atârnau de o parte și de alta a șoldurilor bărbatului, vârfurile degetelor aterizau iar și iar acolo, ușoare ca niște molii. Apoi simți obiectul.

— Mult curaj, Billy. Oricum, n-o să simți nimic, în halul în care ești.

Îl cără ca pe o păpușă spre buza gropii, din care se înălța o duhoare pătrunzătoare de pământ și descompunere, ca și cum aceea ar fi fost într-adevăr gura de ventilație a unei magazii adânci și foarte sinistre.

— Stai așa, spuse Billy în timp ce bărbatul îl potrivea.

— De ce?

— Nu sunt gata.

Ridică pumnul drept ca să lovească în spatele capului său și simți cum acesta se izbește de carnea tare a bărbatului. Brațele acestuia căzură, și Billy se aruncă în față, peste groapă. Dar groapa nu era largă, și el avea încă suficientă putere în picioare. Își făcu vânt și pluti pentru scurt timp, după care se izbi cu pieptul și burta de pragul din piatră de pe partea cealaltă, în timp ce picioarele i se bălăbăneau deasupra gropii. Începu să alunece – dar apoi, degetele lui găsiră prize în piatră, și el se târî deasupra, se rostogoli pe o parte și încă o dată pe spate. Inima îi bătea ca un ciocan. În copaci explodau lumini roșii. Se ridică pe coate și privi spre celălalt bărbat.

Acesta era tot acolo, de partea cealaltă a gropii. Își dusese mâna stângă înmănușată la partea stângă a gâtului, cercetând cu degetele mânerul cuțitului lung de vânătoare înfipt acolo, ca și cum ar fi fost o rană sau o ulcerație a pielii care tocmai îi apăruse sub guler. Nu se vedea niciun pic din lamă. Fără să ia mâna stângă de la gât, bărbatul bâjbâi cu dreapta după tocul pistolului. Capsa tocului pocni, și Billy se uită cum bărbatul scoate pistolul, țintește, armează și declanșează cocoșul asupra camerei goale a cartușului.

Bărbatul deschise gura, cu un rânjet groaznic. Sângele dintre dinții lui semăna cu cerneala. Încercă să se îndepărteze de

groapă, dar genunchii lui cedară, și el căzu, izbindu-se cu ei de pământ. Mișcă maxilarul ca pentru a vorbi, dar nu ieși niciun sunet pe care Billy să-l poată percepe. Se priveau unul pe celălalt pe deasupra gropii. Apoi bărbatul, a cărui mână strângea acum cu putere mânerul cuțitului, se înclină spre stânga și căzu pe pietre, ca și cum ar fi fost deja mort, și rămase acolo, nemișcat.

Billy își lăsă și el capul care îi zvâcnea să cadă pe piatră, respirând cu plămânul sănătos. Pe cer, un noian strălucitor de nori diafani se revărsa pe deasupra pinilor, cu despicături negre și înstelate pe suprafața lor, ca niște vapoare cu aburi înaintând în noapte împotriva curentului. Billy își rostogoli capul și se uită la bărbatul de pe cealaltă parte a gropii, apoi închise ochii, doar pentru o clipă – *lasă-mă doar o clipă, băiete, apoi luăm cheile de la omul ăsta și ne întoarcem la ea.*

Închise ochii și visă groapa, cum ființele de acolo de jos, adânc îngropate, se suie una deasupra celeilalte ca niște crabi, spre lumina lunii, ies pe gura gropii ca să se uite la cei doi bărbați zăcând acolo, îi ating și îi miros și în cele din urmă decid *Ăsta,* apoi îl trag în jos cu mâinile ca niște gheare. Se trezi tresărind și înecându-se, lipit de piatra plată ca un om care se cațără pe un zid, cu inima bătând tare. Se ridică în fund și scuipă sânge. Se gândi că nu trecuse mult de când își pierduse cunoștința, dar trecuse suficient ca luna să strălucească printre nori, centrată perfect deasupra lui, un soare rotund și intens care arde în noapte. Își rostogoli capul ca să se uite la celălalt bărbat, dar acesta dispăruse. Acolo unde căzuse el nu mai era decât un prag de piatră goală. Ca și cum visul nu fusese vis, înșelându-se doar asupra unui singur detaliu.

— Ridică-te, naiba să te ia, spuse el. Știu eu. Că nu ești mort.

Se ridică în genunchi și în picioare, clătinându-se îndelung în mijlocul pinilor ca un carusel amețitor – apoi *încet, încet, băiete, coboară vechile trepte de piatră.*

58.

Studiau pădurea din fața lor din mașina încălzită, în timp ce farurile croiau un drum vag pe sub crengi.

— Crezi că urmele alea sunt ale lui Billy? îl întrebă adjunctul.
— Nu știu. S-ar putea.
Se uitară din nou la ecranul GPS-ului, care părea să-i plaseze într-un vid întunecos de la marginea lumii. Aparatul îi anunța că e ora 9.32 seara. Viteza lor era zero.
— Până unde crezi că a putut să ajungă cu mașina aia? îl întrebă adjunctul.
— Nu știu. Presupun că o să aflăm.
— Vrei să-i apelez prin stație pe cei din Districtul Summit, să-i anunțăm c-am venit?
— Nu, hai să vedem mai întâi ce-i acolo.
Adjunctul băgă în viteza întâi mașina cu tracțiune integrală. Intrară în pădure și avansară pe drumul rudimentar ce șerpuia printre copaci, înclinându-se tot mai abrupt, cu serpentine tot mai strâmte, în timp ce farurile luminau povârnișul dintre ele, până când, după o curbă, văzură în sfârșit El Caminoul. Mașina de poliție avu suficient timp, și pantă, ca să oprească înaintea lui, iar adjunctul controlă cu abilitate accelerația astfel încât să nu derapeze mai mult de vreun metru, până când ajunseră la un fel de echilibru pe pantă.
El Caminoul era de-a curmezișul drumului, ancorat de un copac cu partea din spate.
Rămaseră așa o clipă, uitându-se la el.
— A mers ceva cu mașina aia, nu-i așa? spuse adjunctul.
— Da, a mers ceva.
— Vrei să aprind proiectoarele?
— Nu, nu-i nimeni în ea.
— După ce-ți dai seama?
— Păi, văd zăpada aia strânsă pe o capotă rece și văd o mașină care nici măcar n-a încercat să se redreseze și, în sfârșit, văd urmele alea care pleacă de la mașină și urcă pe drum.
Adjunctul se trase mai aproape de volan, ca și cum nu ar fi avut perspectiva necesară pentru a observa asemenea detalii. Se lăsă iar pe spate și scutură din cap.
— Nu știu ce să zic, spuse el. Am o senzație ciudată.
— Bine, spuse Kinney după o clipă. Fii pe fază cu pușca, dacă așa o să te simți mai puțin ciudat.
Adjunctul trase frâna de mână, ridică piciorul de pe pedala de frână și mașina rămase acolo. Coborâră, și adjunctul se postă în spatele portierei, în timp ce șeriful se apropia de El Camino.

Kinney lumină interiorul mașinii și strigă că nu e nimeni acasă, iar adjunctul ridică pușca cu țeava în sus. Kinney încercă portiera, apoi ocoli mașina și încercă portiera șoferului. Luă telefonul lui Billy și căută mesajele trimise de el însuși, dar niciunul nu ajunsese. Cele două telefoane erau acum unul lângă altul, dar niciun cuvânt nu putea circula între ele.

— E telefonul lui? întrebă adjunctul.

— Da.

— De ce crezi că l-a lăsat aici?

— Tu de ce crezi?

Kinney citea mesajele trimise.

Expresia adjunctului deveni meditativă.

— În primul rând, pe el nu l-ar ajuta cu nimic aici sus, spuse el. Și în al doilea rând, bănuiesc c-a vrut să-l găsim noi.

— Așa mi se pare și mie, spuse Kinney băgând telefonul în buzunar.

Închise portiera, se întoarse la mașina de poliție, îi întinse adjunctului o revistă și îi spuse să verifice prin stație. Dădu să se întoarcă la El Camino, apoi se opri și se răsuci. Adjunctul se holba la revistă.

— Vrei să verific revista?

— Mai uită-te o dată.

Adjunctul se uită.

— Acolo, pe păsărică, spuse Kinney.

— Aha, spuse adjunctul. Am înțeles.

După câteva minute, adjunctul îi spuse că numărul, expirat de mult, se dovedise a fi al unei mașini înregistrate pe numele unui individ Reginald Smites, care murise și el de mult.

Kinney plimba lumina lanternei peste suprafața zăpezii, ca să vadă ce mai rămăsese din celelalte urme de cauciucuri care continuau să urce pe drum.

— Se pare că a coborât și a mers mai departe pe jos, spuse adjunctul.

— Așa mi se pare și mie.

— Crezi c-am putea muta mașina?

— N-a lăsat cheile.

— Am putea s-o remorcăm.

— Am putea încerca, dar n-aș vrea să pierdem timpul. Du-te și ia o lanternă, Donny, și încuie mașina ca să plecăm

— Vrei să iau și puștile?

— Cred că una-i suficientă.

În clipa în care adjunctul stinse farurile, pădurea se adânci în toate direcțiile. Copacii se desprindeau unul din altul, și suprafața abruptă a muntelui se dezvăluia în lumina albastră a lunii. Văzură locul în care Billy căzuse de două ori și schimbarea adoptată de el și merseră după acele urme stranii pe drum în sus, cu lanternele stinse și niciun sunet nicăieri, în afara propriilor pași și a șuieratului ușor al vântului printre crengi. Când stația începu să cârâie, șeriful o înșfăcă și îi închise sonorul, iar adjunctul făcu la fel cu a lui.

59.

Lemnul se despică, și lama argintie apăru brusc pe suprafața neagră a ușii, sclipind încet. Lui Caitlin nu-i venea să creadă. Un lucru din lumea exterioară pătrunsese în lumea ei. O privi fix, cu inima încremenită, așteptând să vadă ce va face apoi. Vederea lamei stârni în picioarele ei subțiri amintirea unei zile de demult, petrecută pe rachete de zăpadă – plutind pe zăpada adâncă, cu coapsele însângerate, plămânii umflați și fierbinți, coborând tot mai mult cu fiecare pas, departe de baracă, de pat, de baie, de lanț. Se uită la lama din ușă, care nu mișca, apoi auzi pocnetul armei și căzu în genunchi, iar vocea pe care o auzi apoi era a Maimuței.

Se trase în spate, târând lanțul spre locul ei de pe pat și spre sacul de dormit vechi și urât mirositor, care, își îngăduise pentru o clipă să creadă, nu avea să-i mai atingă niciodată pielea. Își urcă picioarele pe pat, înfășură sacul în jurul ei și se uită la lama argintie din ușă, luminată slab de strălucirea sobei în care penultimul buștean licărea pe patul lui de cărbuni.

După o vreme, el și Billy tăcură. Apoi Maimuța îi spuse prin ușă că el avea să fie în regulă, se mai auziră câteva sunete, și apoi Caitlin auzi cum tălpile saniei taie zăpada și se pierd printre copaci, apoi nu se mai auzi niciun sunet de afară, și ea nu mai mișcă. Privea lama din ușă, holbându-se la ea atât de intens încât i se imprimă pe retină – și în acest mod nefiresc, marginea lamei deveni altceva, marginea unui topor, deveni marginea lumii exterioare înseși, și Caitlin își aminti o carte care îi plăcuse

foarte mult cândva, despre o ființă circulară căreia îi lipsea o parte, ca o felie dintr-o plăcintă, și care umbla prin lume rostogolindu-se și cântând *Ah, îmi caut partea lipsă, îmi caut partea lipsă.* Mirosul hârtiei cărții și al rumegușului de pe cămașa tatălui ei, în brațele căruia stătea ea, tot ca o ființă circulară. Vibrația profundă, masculină a vocii lui, care trecea din pieptul lui în spatele și în pieptul ei, și pulsul lui de asemenea, ca o voce distinctă care vorbea într-un registru atât de grav încât doar inima ei putea s-o audă, și Caitlin își dădu seama, după această amintire, după dorința ei de-a o lăsa să crească în ea, că nu avea să-l mai vadă niciodată. Nici pe mama ei, nici pe fratele ei.

Așa că se gândi la fiecare dintre ei, la tot ce-și putea aminti despre ei, în timp ce o altă parte a ei încerca să audă întoarcerea pașilor lui, sania trasă fără pasager, sunetul cheii introduse în lacăt. Chiar dacă îi spusese lui Billy că nu crede că vine șeriful, Maimuța nu avea să riște. Era timpul. Maimuța avea să facă ceea ce ar fi trebuit să facă de mult, apoi avea să coboare de pe munte, nu avea să se mai întoarcă niciodată în locul acesta și nu avea să fie găsit niciodată, și nici ea nu avea să fie găsită niciodată, și nici surorile ei de dinainte sau cei doi bărbați care încercaseră să o ajute. Familia ei nu avea să afle niciodată, și Caitlin își dădea seama acum că asta era mai rău decât orice, să nu afli niciodată, și spera că, dacă nu există Dumnezeu sau cer, atunci cel puțin să i se îngăduie să îi mai vorbească familiei sale o ultimă oară, și începu să le spună acum, în grabă, într-o șoaptă febrilă, căci auzise din nou pași de partea cealaltă a ușii, pași depărtați, apoi din ce în ce mai puternici, bufnind greoi în zăpada înghețată. Nu auzea tălpile saniei, nici clinchetul cheilor atunci când el ajunse la ușă. În schimb, ușa se cutremură, și ea văzu cum lama toporului e scoasă din locul ei, din lemnul despicat, apoi nu se mai auzi nimic în afară de șoaptele prin care ea încerca să vorbească, cu ochii închiși, cu părinții ei și cu Dudley. Acestea trebuiau să fie fețele pe care le vedea, nu a lui, ci fața tatălui, a mamei și a lui Sean. Încercă să-și dea seama cum trebuie să arate acum el, fratele ei mai mic. Ar trebui să aibă vârsta pe care o avea ea atunci. Mai înalt, mai zvelt, semănând mai mult cu tatăl lor. Nu băiat, ci tânăr deja. În sfârșit, Caitlin se imagină pe ea însăși, nu cum era acum, ci cum fusese. Așeză în acest portret fața ei, așa

cum și-o amintea, și în felul acesta erau din nou împreună, din nou completți, un lucru perfect rotund.

În clipa următoare, peretele din spatele ei se zgudui, și ea deschise ochii brusc. Lama toporului se împlântase din nou în ușă, mai adânc decât înainte, și se legăna în lemnul despicat. Lama se retrase iar, și Caitlin auzi efortul șuierat al balansării toporului, care se mai prăvăli o dată prin lemn, de data asta tot fierul, răsucindu-se în fanta zimțată precum capul unui animal panicat. Apoi lama se eliberă și se prăvăli iar. Caitlin nu înțelegea. Nu înțelegea. Oare își pierduse cheile?

Capul toporului se abătu iar, și prin cameră zburară bucăți de lemn. Lama se smulse înapoi din ușă și nu mai reveni. Acum, gaura era destul de largă, și Caitlin vedea albul zăpezii de pe copacii de afară, strălucind în lumina lunii. Apoi gaura se înnegri, și ea își dădu seama că el o astupase cu capul lui. Caitlin își ținu respirația. În gaura neagră apărură niște degete albe, care se prinseră de lemn. Ușa se cutremură. Degetele se retraseră.

Urmă încă o lovitură de topor, dar de data asta capul toporului nu se opri, ci continuă pe arcul ei descendent în timp ce scândura groasă a ușii se despica până la podea, și întreaga ușă se clătina în toc. Preț de o clipă, totul rămase nemișcat. Apoi, ușa bubui violent o dată, apoi încă o dată și în sfârșit se deschise, într-o explozie de lumină, zăpadă și așchii de lemn care se învârteau prin aer, urmate de bărbatul însuși, care se prăvăli în cameră ca și cum ar fi călcat pe o podea putrezită. Căzu în patru labe și rămase așa, gâfâind, cu toporul țintuit de podea sub mâna lui dreaptă. Se prăvălise înăuntru însoțit de lumina lunii și, cu cât rămânea mai mult în poziția aceea, cu atât mai mult părea a fi prizonierul dreptunghiului de lumină în care stătea ghemuit. Când ridică în sfârșit privirea, fața lui părea groaznică în lumina aceea. Groaznică în orice lumină. Din gură îi curgea, ca un sirop negru, ceea ce probabil erau ultimele lui picături de sânge. Ceva horcăia tare înăuntrul lui, ca și cum fiecare respirație a lui ar fi trecut printr-o pânză udă.

Caitlin dădu la o parte sacul de dormit, și Billy se uită la ea cum se desprinde din mormanul de așternuturi, ca niște oase descărnate, atât de slabă și de albă în zdrențele ei subțiri. La părul negru și încâlcit din jurul feței, la picioarele ei murdare și goale. Lanțul târât și lacătul care i se legăna la gleznă, ca o bijuterie grotescă. Se uitară unul în ochii celuilalt și văzură cât

de jalnici ajunseseră amândoi.

Caitlin îi puse mâna pe umăr. Prima atingere a altui om decât el, după atâta timp. Rămase cu mâna acolo, luptându-se cu dorința de a-i smulge toporul – *e al meu, dă-mi-l.*

— Billy, spuse ea. Unde e celălalt?

Billy scuipă sânge, șuierând, apoi se ridică în genunchi și se lăsă pe călcâie. Își șterse sângele de pe buze cu nodurile degetelor și privi în jur.

— Dumnezeule! spuse el.

— Billy, începu ea din nou.

Însă atunci echilibrul îl părăsi, și Billy căzu pe spate, lovindu-se tare de tocul ușii. Picioarele lui se întinseră în față, câte unul, astfel că acum, singura parte a lui la care Caitlin putea ajunge cu ușurință erau cizmele. Puse mâna pe topor și îl trase mai aproape de ea.

Billy clipea spre ea, somnoros. Asemenea luminii lunii și a frigului, mirosul lui invadase camera. Era mirosul de țigări și gaz de eșapament, de pini, zăpadă și noroi. De păr nespălat, vomă și alcool. Billy mirosea a transpirație, a carne umană și a piele de vită, și a încă ceva, metalic și primordial – Caitlin se gândi că trebuie să fie sânge. Mirosea asemenea lumii.

— Billy, spuse ea din nou. Unde e celălalt?

— Cine? spuse el.

— Bărbatul. Bărbatul care te-a împușcat.

Billy ridică mâna și făcu un gest vag.

— Înjunghiat.

— L-ai înjunghiat?

El dădu aprobator din cap.

— E mort? Billy, e mort?

Billy oftă și închise ochii.

— Nu știu, spuse el.

Buzele îi căpătară o nuanță albăstrie, și dinții începură să-i clănțăne.

Caitlin se uită în spatele lui, în lumina lunii, la copaci și la munte. Nu putea vedea suficient de sus ca să privească luna, dar știa că e acolo sus, strălucitoare și întreagă.

Încăperea începea să se răcească, dar Caitlin nu simțea frigul. Ardea. Inima îi bătea tare în coastele emaciate.

— Billy, spuse ea prinzându-l de cizmă și scuturând. Billy.

Billy deschise ochii. Niște ochi sticloși și moleșiți, care se

chinuiau să se concentreze.

— Billy, ai zis că vine șeriful. E adevărat? Vine?

Billy tresări, iar Caitlin își dădu seama că îl ține de gleznă și slăbi strânsoarea.

— Nu știu, spuse Billy, clătinând din cap. Telefonul.

— Da? spuse ea. Da? Ai telefon? Unde e? Unde e telefonul, Billy?

Caitlin întinse mâna spre el.

— Nu aici, spuse el. Jos. În mașină.

Caitlin îl privi fix, nevenindu-i a crede.

— De ce l-ai lăsat acolo?

— Du-te tu, spuse Billy. La mașina mea.

Billy se cutremură. Mâna lui înmănușată se ridică de la podea, bâjbâi pe lângă buzunar și găsi în sfârșit deschizătura acestuia. Caitlin auzi zgomotul unor chei. Billy scoase pumnul și îl întinse spre ea, însă Caitlin abia ajungea la el. Atinse mănușa însângerată și luă cheile.

— Urmele mele, spuse el. Pe munte în jos. Înțelegi?

Caitlin încuviință din cap, strângând cheile în mână. Nu era setul de chei pe care îl dorea ea, și el părea să știe asta. Era atâta tristețe în ochii lui.

— Îmi pare rău, spuse el cutremurându-se. Nu mai pot tăia. Nimic.

— E în regulă. Odihnește-te. Îți aduc niște apă.

Caitlin dădu să se ridice, dar el ridică mâna s-o oprească. Billy voia să vorbească iar.

— Știi cumva, spuse el, cât e ceasul?

Fata se întoarse și privi instinctiv la moneda de lumină de pe podea, dar aceasta nu era acolo.

— Zece, spuse ea. Poate zece jumate.

— Familia ta, spuse Billy, dând din cap.

Caitlin se uită la el, rămânând complet nemișcată.

— Familia ta, spuse el. E încă aici. Încă te caută.

Caitlin lăsă capul în jos și puse iar mâna pe cizma lui. Umerii ei slabi tremurau. După o clipă, se șterse pe față, ridică iar privirea și spuse că îi aduce apă.

Se târî cu lanțul în baie, luă găleata plină pe sfert, toată apa care îi mai rămăsese, și se întoarse în cameră. Se opri brusc și puse găleata jos, pentru că își dădea seama de acolo că Billy murise.

Afară, vântul sufla printre pini. O rafală de zăpadă fremătă deasupra podelei și se opri de-a lungul piciorului ei. Caitlin se uită în spatele ei, la soba întunecată și la ultima bucată mică de lemn de lângă aceasta. Apoi se uită dincolo de Billy, afară, în ceea ce putea să vadă ea din lume prin coridorul ușii și al lunii.

— Vino odată, dacă vii, spuse ea ridicându-se în picioare, cu toporul în mână.

60.

Nu mai folosise niciodată toporul, însă forma mânerului și greutatea lamei îi indicară cum să procedeze. Caitlin se poziționă deasupra lanțului, ridică toporul atât cât îi permitea înălțimea tavanului și îl abătu cu toată forța ei. Toporul scoase scântei și capul lui se răsuci, iar mânerul i se zbătu în mâini ca o ființă vie. Caitlin se aplecă, luă lanțul în mâini și nu găsi nicio urmă a loviturii. Doar un șpan de oțel proaspăt se vedea pe o za mată, însă zaua era intactă, astfel încât Caitlin înțelese dintr-odată realitatea: lanțul era prea puternic, toporul prea tocit, și trupul ei prea slab. În aer plutea un miros înțepător și metalic, asemenea mirosului artificiilor care îți ard sub nas de patru iulie.

Ridică iar toporul și de data asta se postă deasupra plăcuței prinse cu bolțuri de podea, deasupra jumătății de inel legate de ultima za a lanțului, acea uniune de o rezistență perversă, care sfidase toate eforturile ei de a o rupe. Se lăsă în genunchi, ca să pipăie brățara și zaua, dar acestea rămâneau legate una de alta, ca întotdeauna. Întoarse toporul și își trecu degetul mare peste lama ciobită și tocită. Caitlin simți că o cuprinde disperarea și încercă să lupte împotriva ei. Se uită la ușa masivă și la podeaua din jurul plăcuței cu inel. Acum, după ce lovise cu toporul, înțelegea energia care fusese necesară pentru spargerea ușii și ce ar fi necesitat spargerea podelei, și își dădu seama că n-ar putea să facă asta niciodată.

Rafale de aer rece pătrundeau în încăpere. Zăpada continua să intre, iar lângă piciorul lui Billy se aduna un troian tot mai mare. Caitlin îngenunche și o privi tremurând.

Ce faci? spuse fata – cea puternică, cea despre care ea crezuse că o abandonase.

— Mă gândesc.

Sper că te gândești cum ai putea să alimentezi focul ăsta și să te bagi în sacul de dormit.

— Dă-l dracu’ de sac de dormit.

Fata nu mai spuse nimic.

Caitlin ascultă, cu toporul în mână. Apoi spuse:

— Crezi că o să vină?

Cine?

— Unul sau altul.

Fata răspunse doar după mult timp, și Caitlin știa ce avea să spună.

Eu cred ce-am crezut dintotdeauna. Nu o să vină nimeni. Suntem doar noi două.

În aer pluteau cristale care aterizau, reci, pe fața ei. Cheile lui Billy sclipeau albastre în lumina lunii, acolo unde le lăsase ea. Mergi după urmele lui, asta e tot. Du-te la mașină. Asta e tot. Caitlin își aminti de rachetele de zăpadă, stratul adânc de zăpadă și inima ei bătând cu putere, Maimuța pe urmele ei și *să nu cazi, să nu cazi...* Maimuța le băgase pe toate în geantă, rachetele, bocancii, geaca și mănușile, și le luase de acolo fără un cuvânt. Fusese o fată rea.

Stătea cu toporul în mână, și inima ei măsura secundele și minutele. Acum, că le îngăduise chipurilor celor din familie să ti pătrundă în minte, nu le mai putea alunga. Chipurile vieții dinainte. Iar el spusese că erau încă aici, încă o căutau. Încă o căutau, și ce aveau să găsească?

Încercă să o audă pe fată – încercă să audă orice. Dar nu era nimic. Vânt. Zăpada foșnind de-a lungul scândurilor podelei.

Se ridică în picioare, deschise ușița sobei și, cu ultima bucată de lemn, o împinse pe cea dinaintea ei, acum doar un os negru, mocnind, care la prima atingere se descompuse în cuburi roșii licărind. Deasupra flăcărilor stârnite, Caitlin așeză cu grijă noul lemn și închise imediat ușița, astfel încât soba să tragă aer și lemnul să ardă mai rapid și mai intens. Puse găleata cu apă lângă sobă și toporul lângă ea, apoi se duse la pat, luă o cămașă bărbătească de flanel, cândva roșie, dar acum aproape înnegrită, o îmbrăcă și o închise până la gât. În cele din urmă, se lăsă în patru labe, băgă mâna adânc sub pat, până când simți ce căuta, și le scoase afară. Erau prăfoase, gri și sfrijite, ca două animale care s-ar fi ascuns acolo cu mult timp în urmă și ar fi

murit, unul lângă altul. Caitlin le luă pe fiecare în câte o mână și lovi tălpile una de cealaltă, și acest zgomot și această senzație aproape că o făcură să plângă. Le lovi iar, și praful cenușiu al anilor căzu din ei ca o ninsoare.

Pe rafturile cămării nu erau niciun fel de conserve cu mâncare, batoane, cutii cu suc pentru copii sau orice altceva, astfel încât Caitlin băgă mâna în găleată și bău trei pumni de apă rece.

Se uită la bărbatul de pe podea, pe nume Billy.

— Îmi pare rău, spuse ea apucându-l de glezne.

61.

Drumul se îngusta, devenind potecă, și nu după mult timp ajunseră la locul în care urmele de cauciucuri intrau în desiș, și unica pereche de pași se transforma în două perechi. Ridicară lanternele și explorară făgașul cu razele lor, dar lumina se lovi de plasa deasă a copacilor, fără să răzbată. Stinseră lanternele și se opriră, tăcuți, în lumina lunii.

— Vrei s-o iau înainte? îl întrebă adjunctul.

— Nu cred, Donny. Acum știm că sunt doi oameni și ar fi bine să vedem încotro s-au dus. Deși, după cum arată urmele astea, aș zice că deja au ajuns acolo.

Adjunctul își trase nasul și privi înapoi, pe drumul pe care veniseră, și în sus, în direcția în care mergeau.

— Dar de ce crezi c-au făcut una ca asta? întrebă adjunctul.

— Eu am renunțat de mult să caut vreun răspuns, Donny.

Merseră mai departe.

Cele două perechi de pași avansau în tandem pe poteca tot mai îngustă, unele căzând alături de celelalte, la o anumită distanță, ca dintr-un fel de impuls sau superstiție. Ca și cum unul dintre ei nu ar fi suportat să pună piciorul acolo unde stătuse piciorul celuilalt.

— N-ai cum să le confunzi unele cu altele, nu-i așa, spuse adjunctul.

— Ar fi bine să nu mai facem zgomot.

Ajunseră la o curbă și, văzând că poteca și pașii continuau, se opriră să-și tragă răsuflarea. Kinney ar fi vrut să fumeze, dar

renunță la idee.

Se întoarseră să meargă mai departe, dar atunci ajunse la ei un zgomot ce cobora de pe munte ca un ecou. Un bufnet înfundat și sec, ca o lovitură de topor în lemn masiv. Rămaseră nemișcați și ascultară. După mai puțin de un minut, zgomotul se auzi iar, după care nu se mai auzi nimic asemănător, absolut nimic. Adjunctul se uită la șerif, acesta dădu din cap și merseră mai departe.

Poteca devenea mai dificilă, și Kinney îi cedă adjunctului locul din față, pentru ca el să se poată concentra asupra pădurii din jur și să asculte orice zgomot care nu aparținea acesteia. Mai urcară cel mult cincizeci de metri până când el puse mâna pe umărul adjunctului și se opriră amândoi.

Adjunctul se uită în direcția în care arăta șeriful și văzu mica pâlpâire de culoare din pădurea monocromă, care mocnea portocalie și geometrică – cadrul unei uși. Când îl văzu, simți imediat miros de fum de lemn, ca și cum cele două nu puteau exista decât împreună.

— La naiba! șopti el. La naiba!

Kinney se lăsă pe vine și își scoase pălăria, și adjunctul făcu la fel, cu pușca așezată peste genunchi. Se uitară să vadă dacă trece cineva prin fața ușii sau a ferestrei sau dacă vine să o închidă ca să nu intre frigul, dar nu apăru nimeni.

— Uită-te aici, în față, șopti adjunctul.

Arătă spre locul din care cele două perechi de pași începeau dintr-odată să se îndepărteze. Cei doi bărbați se ridicară și o luară pe potecă, aplecați de spate, apoi se lăsară iar pe vine ca să studieze urmele.

— Ce să facem? întrebă adjunctul ducând la nas un deget înmănușat.

Deasupra lor, printre stele, vârfurile albe și zimțate ale pinilor lăsau să cadă o pulbere fină și strălucitoare.

— Nu-mi place, spuse Kinney, dar bănuiesc că va trebui să ne despărțim. Apoi se aplecă și scuipă sec. Tu mergi mai departe pe urmele alea, spuse el, și eu merg pe astea. Pune stația pe bipuri. Dacă vezi ceva, dă-mi două bipuri, și eu o să fac tot așa.

Își puseră pălăriile la loc pe cap, le potriviră și se ridicară.

— Nu folosi lanterna, dacă e posibil, și fii foarte atent, Donny.

— Bine.

Kinney se uită cum adjunctul lui dispare, apoi se întoarse și

intră în pădure, așa cum făcuse și fratele lui când văzuse aceeași luminiță, cu două sau trei ore mai devreme.

•

Luna îl urmă, furișându-se printre vârfurile copacilor și legând de el o versiune schimonosită a siluetei lui, o umbră lichidă care se mișca perfect silențios, în timp ce el avansa bâjbâind în urma ei. Cu un ochi se uita la urmele lui Billy și cu celălalt la lumina din față, și se străduia să se oprească la fiecare douăzeci de pași și să numere până la zece, fără să facă altceva decât să asculte. Auzi cum o crenguță trosnește în depărtare, în direcția în care plecase adjunctul lui, apoi nimic. Se gândi dacă decizia lui de a se despărți fusese cea corectă. Sau decizia de a nu-i suna pe cei din Districtul Summit pentru a le cere să vină aici.

Să vină aici de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Kinney se oprise într-un loc în care Billy se împiedicase de un copac ascuns sub zăpadă.

— Aici pe munte, cu cizmele alea afurisite de cowboy, spuse el.

Porni mai departe, pe urmele care ocoleau printre pini, iar când privi din nou în față, spre dreptunghiul luminat, acum în mod evident cadrul unei uși, ceva întunecat și silențios trecu prin fața acestuia, ca un copac doborât în loc deschis, dar fără să scoată niciun zgomot în cădere. Rămase nemișcat, și copacul trecu înapoi, acoperind intrândul, și șeriful văzu atunci că nu era un copac, ci o siluetă care se împleticea prin pădure.

Se trase în spatele crengilor unui pin tânăr și se uită cum avansează silueta bufonă și nestăvilită, șchiopătând rău cu un picior. Nu avea niciun fel de element de echilibru sau busolă, însă avansa cu încăpățânare pe o anumită rută, aceeași rută, își dădu seama Kinney, pe care era și el, imprimată în zăpadă de ghetele fratelui său.

Kinney își scoase mănușile și le băgă în buzunar, scoase pistolul din toc și se poziționă în spatele unui pin mic, înfigând bine ghetele în zăpadă. Ridică lanterna și o sprijini de o creangă la nivelul ochilor, unde avea câmp liber, ațintind atât pistolul, cât și lanterna neaprinsă asupra unui loc aflat la șase metri în fața lui, acolo unde știa că silueta avea să apară în câmpul lui vizual.

Zări conturul șchiopătând printre crengile din fața lui și văzu în lumina lunii sclipirea neagră-albăstrie. Chiar dacă i se păru că

recunoaște geaca, nimic altceva din acele mișcări spasmodice sau de pe fața albă de sub căciula tricotată nu semăna cu fratele lui. Trase cu degetul mare siguranța pistolului și dădu afară încet aerul din plămâni.

Zgomotul pașilor dezordonați ajunse la el înaintea siluetei, și Kinney se uită cum din fața albă ies aburi albi, apoi începu să și audă respirațiile, nu doar efortul din spatele lor, ci și vorbele dezlânate care izbucneau printre ele – o incantație convulsivă și gâfâită, pe cât de înverșunată, pe atât de neinteligibilă.

— Stai pe loc! spuse el.

Silueta se opri. Mâna întinsă în față, cu degetele răsfirate, flutura în lumina lanternei, iar umbra ei acoperea fața, ca o mănușă imensă, copleșitoare. Kinney își dădu seama că nu era fratele lui, ci un impostor în hainele fratelui său, și încă unul prost: plutea în geaca de piele, iar blugii albaștri formau falduri ca de acordeon deasupra gleznelor. Sau mai degrabă deasupra unei glezne, căci la celălalt picior, cracul pantalonului era adunat deasupra unei cizme de cowboy. Prin găicile cizmei era trecută o chingă pe care impostorul o ținea în pumnul înmănușat, ca pe un căpăstru al piciorului său drept.

— Vreau să-ți văd amândouă mâinile sus, imediat, spuse Kinney.

După o clipă, silueta șovăitoare dădu drumul chingii și căzu imediat în genunchi, apoi în patru labe, cu un scâncet ascuțit și îngrozitor. Părul negru i se revărsă de pe umeri în jos, începând să tremure în lumina lanternei șerifului.

— Ridică privirea, spuse Kinney.

Umerii de sub geacă, atât cât erau, tremurau vizibil. Prin lațele de păr lins cădeau picături care străluceau în lumina lanternei și se topeau în zăpadă.

— Haide, spuse șeriful mai blând. Uită-te la mine.

Coborî raza lanternei, iar când lumina de pe el se retrase, capul căzut se ridică, permițându-i șerifului să privească sub căciulă. Pentru o clipă, i se păru că vede fața fiicei lui – fantomatică, secătuită și devastată de boală.

— Dumnezeule mare! spuse el.

Ieși de după copac, băgă pistolul în toc, îngenunche lângă ea și privi în ochii ei umezi, sălbatici.

— Cum te cheamă, draga mea? întrebă Kinney.

62.

Tăceau de mai mult timp, fumând în lumina lunii, când Grant spuse:

— M-am gândit cum ar fi să încerc să rămân aici. Am vorbit cu șeriful Joe despre asta. M-am gândit că asta ar putea acoperi o vreme ipoteca. Dar ar însemna să vând casa din Wisconsin. Ar însemna să mă întorc acolo și să bag totul într-un depozit. Sau să vând.

Băiatul se gândi la casa din Wisconsin, la camera lui de deasupra garajului, la toate lucrurile lui din copilărie, patul, cărțile și avioanele de vânătoare atârnate cu nailon de pescuit. Panglicile aranjate pe peretele lui Caitlin sub formă de aripă de pasăre, trofeele și afișele ei, și maimuța de pluș pe care i-o oferise el de Crăciun, încă așezată pe patul ei. Totul neatins, în întunericul rece, fără niciun zgomot niciunde. Băiatul lăsă capul în jos, suflă în mâinile făcute căuș și vorbi în ele:

— Și mama?

— Ce-i cu ea?

— Ea are de gând să rămână pentru totdeauna la mătușa Grace?

— Nu știu.

— O să divorțați?

— Nu știu.

— Nu știi.

— Nu. N-am vorbit de mult despre altceva decât un singur lucru.

Băiatul se gândi la chelneriță, la Maria și la Carmen.

Grant întinse mâna spre scrumiera de pe balustrada verandei și strivi țigara.

— Crezi că mama mai crede în Dumnezeu?

— Da, spuse Grant încuviințând din cap.

— Și tu?

— Eu?

Băiatul se uită la el, și Grant întoarse privirea.

— Nu știu, spuse Grant.

— Crezi că asta ar fi schimbat ceva?

— Ce anume?

— Dacă ai fi crezut. Înainte.

Grant privi fix spre băiat, spre profilul lui în lumina lunii.

— Tu asta crezi?

— Uneori.

Tăcură amândoi. De cealaltă parte a poienii, din penumbra casei, ieși, sinuoasă și neagră pe zăpadă, silueta unei pisici care pândea ceva. Aproape ajunsese la molidul albastru, când încremeni cu o lăbuță în aer. Pe fața ei, ochii fierbinți, verzi-aurii, luminau ca niște faruri minuscule. Pentru o clipă, lumea întreagă încremeni. Apoi, băiatul își frecă gheata de treaptă, și acele lumini dispărură. Pisica se întoarse și se furișă înapoi în penumbră.

— Casa aia de acolo e tot ce-a mai rămas, spuse băiatul.

Grant puse în gură o nouă țigară și întinse pachetul spre fiul lui, dar acesta scutură din cap. Își aprinse țigara și suflă un nor de fum albastru și fantomatic.

— Nu știu ce altceva aș putea face, spuse el. Tu știi?

Se uită la băiat, la perciunii blonzi ai acestuia, argintii în lumina lunii. Încă îl mai vedea în el pe băiețelul care fusese nu cu mult timp în urmă, dar știa că doar el vede asta, că aceasta e imaginea pe care o poartă un tată, imprimată în ochii lui prin poarta inimii.

Băiatul scutură din cap și spuse că își dorise ceva îngrozitor. Îngrozitor.

— Când? spuse Grant. Acum?

Se gândea la steaua căzătoare.

— Nu. Când ne-am dus s-o vedem pe fata aia.

— Ce ți-ai dorit? întrebă Grant.

— Mi-am dorit să fie ea. Mi-am dorit să fie Caitlin.

Grant întoarse privirea.

— Voiam să fie ea ca s-o putem aduce acasă.

— Nu trebuia să te las să te duci acolo, spuse Grant.

— N-ai fi putut să mă oprești.

Grant scutură din cap.

— Mi-am imaginat conversația asta de o mie de ori, spuse el privind fix cerul. N-ar fi trebuit niciodată să te las să mergi pe munții ăia, spun eu.

Băiatul nu zise nimic. Luna era învăluită de haloul ei.

— N-ai fi putut să mă oprești, spune ea. Poate că nu, spun eu. Grant privi fix spre cer, cu ochi aprinși. Dar ar fi trebuit să încerc, continuă el.

63.

Kinney îi spuse fetei cine e și că venise aici, sus, după fratele lui, Billy. Caitlin stătea în continuare în patru labe, și șeriful se uită în zăpadă după urme de sânge.

— Ești rănită grav, Caitlin?

Caitlin suspină și dădu să cadă. Kinney o prinse de partea de sus a brațului, doar piele și os, de sub geacă, își dădu seama astfel cât de ușoară trebuie să fie fata.

— Bun, draga mea, spuse el. O să fii în regulă acum. O să te coborâm de pe muntele ăsta.

Kinney luă stația, apăsă pe buton de două ori și așteptă. Mai apăsă o dată de două ori și, în timp ce aștepta, auzi cum cineva vine prin pădure, avansând rapid, dar prudent. Stinse lanterna, scoase pistolul din nou și îl ridică deasupra fetei aplecate, care tăcu și înțepeni.

— Cine-i aici, Caitlin? întrebă el în șoaptă. El e aici, bărbatul care te-a răpit?

— Nu știu. Cred că da.

— Dar Billy? Unde e Billy, Caitlin?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, apăru silueta unui bărbat. Kinney văzu forma pălăriei lui, lăsă pistolul jos și aprinse de două ori lanterna ca să-l ghideze, îi spuse lui Caitlin că e în regulă, bărbatul e adjunctul lui, și ea reîncepu să respire.

Adjunctul veni în fugă printre copaci și se opri lângă ei. Puse pușca peste genunchi și se aplecă deasupra ei, gâfâind ca după o cursă foarte grea. Era la fel de palid ca fata, iar când privirea lui o întâlni pe cea a șerifului, acesta văzu cât era de zguduit.

Adjunctul se uită la fata care stătea în patru labe în zăpadă. Se uită la singura cizmă mare de cowboy pe care o purta și la chinga improvizată dintr-o curea, întinsă pe zăpadă ca un zâmbet întunecat. Se uită la pantoful de alergare din celălalt picior. Părea că nu găsește nici cuvintele, nici suflul necesare ca să vorbească.

— Ce-ai găsit, Donny?

Adjunctul se lăsă în genunchi lângă fată, ca pentru a se ruga sau implora. Fata se uită la el cu ochii ei uzi.

— L-ai găsit? șopti ea.

— Pe cine?

— Pe bărbat, spuse ea.
— Nu l-am găsit decât pe Billy, spuse el.
Ochii lui Caitlin îi examinară pe cei ai adjunctului. Apoi, capul ei se prăbuși din nou, greoi, și părul ei negru se împrăștie pe zăpadă.
Kinney întoarse privirea de la fată spre adjunctul lui.
— Spune-mi.
— Cred că trebuie s-o ducem pe fata asta la spital.
— Știu. Spune-mi ce-ai văzut acolo.
— Nu știu dacă pot.
— Dumnezeule, Donny!
Adjunctul scutură din cap, posomorât. Dădu se pună mâna pe umărul fetei, dar se opri.
— Domnișoară? spuse el. Putem să aruncăm o privire?
Fata nu răspunse și nici nu se mișcă. Apoi se răsuci pe un șold și se întoarse ca să stea așezată pe zăpadă, cu brațele țepene în spate și picioarele întinse în față. În această poziție, ridică singura cizmă în aer, în fața adjunctului, ca și cum i-ar fi oferit-o. Ca un fel de invitație bizară de a fi dezbrăcată.
Adjunctul îi întinse pușca șerifului.
— Ce faci, Donny?
Adjunctul luă cizma în mâini și începu să tragă încet. Cizma ieși mai ușor decât se aștepta Kinney, iar după ce aceasta se desprinse, șeriful nu pricepea ceea ce vedea. La capătul piciorului ei alb și subțire nu mai exista laba. Exista călcâiul – și nimic altceva. O iluzie extraordinară. Ca și cum restul piciorului ar fi rămas în cizmă. Adjunctul înclină cizma și din ea curse un sânge cleios. Kinney privi din nou și văzu rana neagră și mânjită și simți mirosul acesteia de carne carbonizată.
— Dumnezeule! spuse el.
Adjunctul mai înclină puțin cizma și ceva greoi alunecă prin tubul acesteia, dinspre călcâi către gură, un ghemotoc întunecat care ateriză în zăpadă.
— Ce-i aia?
— Cred că sunt ciorapii lui. Ai lui Billy.
Kinney se uită la el.
— A fost împușcat, Joe. E mort. Îmi pare rău.
Șeriful se încruntă și își potrivi pălăria. Apoi îi înapoie adjunctului pușca, băgă un braț pe sub genunchii fetei și pe celălalt pe sub spate și se ridică în picioare cu ușurință.

— Nu trebuie, spuse ea. Pot să merg.

— Știu că poți, draga mea, dar așa o să ne mișcăm mai repede.

— Stai să te ajut, spuse adjunctul.

— Nu, e ușoară ca o pană. Ia cureaua aia și leagă-i piciorul.

Adjunctul făcu întocmai.

— Mai sus, indică șeriful. Chiar sub genunchi. Strânge tare și prinde capătul. Te doare, draga mea? În timp ce ea scutura din cap, Kinney continuă: Dumnezeule, ce întrebare! apoi i se adresă adjunctului: Păzește-ne din spate cu pușca, Donny. Dacă mai mișcă ceva în pădure, împușcă-l imediat pe nenorocit.

Fata se prinse cu un braț de gâtul șerifului și își lipi fața de pieptul lui. Kinney se întoarse și începură cu toții să coboare, avansând mai încet decât ar fi putut s-o facă, nu din cauza greutății ei, ci a grijii lui Kinney să n-o smucească sau s-o lovească de crengi, ori ca el să alunece pe poteca abruptă. Caitlin nu sângera abundent, el nu credea că pierduse prea mult sânge. Dacă nu intrase în șoc până acum, el era de părere că n-o să mai intre. Singura lui dorință era s-o ducă ușor și în siguranță până la mașina de poliție.

Cât despre ea, fata stătea în brațele lui ca un copil care adoarme indiferent de condiții, indiferent de loc, deși ea nu se lăsase pradă somnului, ci unui lucru și mai puternic, mai minunat, și anume abandonul. Abandonarea gândirii, a fricii, a responsabilității și a forței. Caitlin se lăsase pradă abandonului, și în abandonul ei simțea gravitația care o trăgea în jos și credea că bărbatul care o poartă e de fapt o sanie sau un tobogan în formă de bărbat, iar ea e doar un pasager. Plutea pe panta muntelui în jos, cu cântecul vitezei în urechi, cu bătăile inimii lui lângă coastele ei, totul era pentru ea, dar și aparținând zăpezii, vântului, lunii și muntelui. Totul mai ușor și mai iute decât în orice cursă de alergare la care fusese ea, sporind mereu distanța dintre ea și viața de acolo, care nu era viață, ci doar o întrerupere temporară a vieții. Fiecare secundă petrecută pe această sanie-bărbat o ducea tot mai departe de baracă, de lanț, de sacul de dormit, de Maimuță. Tot mai jos, pe marea pantă, cea mai frumoasă călătorie, bucuria vitezei, tot mai jos, de neoprit.

64.

Ajunseră la ultima curbă, apoi la El Caminoul așezat de-a curmezișul drumului, ca și înainte, și coborâră pe lângă el la mașina de poliție. Și șeriful, și adjunctul gâfâiau de efort. Deasupra lor trona luna plină, iar la încheietura adjunctului, un cadran mic, rotund, luminat din interior, spunea că e exact miezul nopții. Adjunctul descuie mașina de poliție, deschise portiera din spate și se duse în partea cealaltă ca să-l ajute pe șerif să o aranjeze pe fată, trupul ei atât de slab între faldurile hainelor, pe banchetă. Văzu ceva care ieșea din unul dintre buzunarele gecii și, după o clipă, își dădu seama că era celălalt pantof. Celălalt pantof de alergare.

— Cum stai, Caitlin? întrebă Kinney. Poți să mergi așa?

Caitlin dădu aprobator din cap, privind la interiorul din jurul ei ca și cum ar fi fost cabina unei nave spațiale. Kinney îi spuse adjunctului să pornească mașina și să dea drumul la încălzire, apoi îi ceru să cheme prin stație din Districtul Summit ambulanța și poliția. După aceea, adjunctul ocoli iar mașina și se opri în spatele șerifului, care se ocupa în continuare de fată.

— Să aduc trusa de prim-ajutor? întrebă adjunctul.

La lumina becului din plafon, Kinney se uită mai atent la rană, la pielea încrețită și înnegrită, cu crăpături stacojii, strălucitoare.

— Nu, prefer să profit de timpul ăsta ca să merg spre spital. Și oricum nu cred că putem să facem mai mult decât a făcut ea.

Kinney duse mâna la cureaua de sub genunchiul ei și observă pentru prima oară ovalul argintiu și capul de șarpe cu ochi de rubin, și pentru o clipă încremeni, ca în fața unei vipere adevărate. Billy o luase de dimineață, sau când se trezise el. Prinsese catarama absent, pregătit să-și înceapă ziua. Apoi, Kinney se gândi la tatăl fetei, Grant, și la Sean, băiatul de la fermă. Cum își văd de treburile lor, zi și noapte, fără să știe nimic, absolut nimic. Desfăcu catarama și, când văzu că din rană curge sânge, o prinse la loc.

Ce naiba! se gândi el. Ce mama naibii!

— Domnule șerif, spuse Caitlin în timp ce el ieșea din mașină.

Caitlin își scosese mănușa lui Billy. Întinse pumnul gol, îi prinse mâna și îi puse cheile în palmă.

— El mi le-a dat, spuse ea.

— Bine. Acum stai liniștită. Te ducem la spital cât ai zice pește.

Kinney dădu să închidă portiera, dar Caitlin vorbi iar:

— Domnule șerif.

— Da?

— Îmi pare rău. Pentru ce i-am făcut.

— Taci acum, spuse Kinney fără să înțeleagă. Nu mai vorbi.

— Domnule șerif?

— Da?

— Aveți cumva telefon?

— Aici sus nu e semnal, draga mea.

— Pot să-l țin eu?

Kinney găsi telefonul, și ea îl strânse între degete, punându-și pumnul pe piept.

Șeriful închise portiera și îi întinse adjunctului cheile lui Billy.

— Vreau să-ți cer o favoare, Donny.

— Sigur.

— Vreau să rămâi aici, cu mașina asta. Stai aici cu pușca și nu faci nimic altceva decât să fii atent. Dacă mai e cineva aici, să nu treacă de tine, ai înțeles? Doboară-l, nu-l lăsa să treacă.

— Așa o să fac.

— N-o să dureze mult până ajung aici cei din Districtul Summit.

— Nu-ți face probleme.

Kinney îl bătu pe umăr pe adjunct, se duse la portiera șoferului și rămase acolo, pregătit să o deschidă. Adjunctul nu se mișcase.

— Ce e? îl întrebă el.

Adjunctul se șterse cu degetul la nas.

— Donny, spuse Kinney.

— Era legată în lanț ca un câine în coliba aia. Mie mi se pare că și-a tăiat singură piciorul. Cu un topor.

— De ce crezi asta?

— Păi, spuse adjunctul privind în jos, la naiba. Erau două labe de picior acolo. Umane. Zăceau acolo așa, ca niște pantofi. Unul al ei, unul al lui. Billy era deja mort când s-a întâmplat asta, se vedea.

Adjunctul ridică iar privirea.

— De ce crezi c-a făcut așa ceva? îl întrebă el pe șerif.

Kinney studie silueta întunecată a fetei din spatele mașinii de

poliție, ovalul alburiu al feței din penumbră. Auzi iar zgomotul pe care îl auziseră de pe potecă: o lovitură în lemn. Apoi încă una. Dumnezeule mare, dacă fata ar mai fi așteptat doar cincisprezece, douăzeci de minute, se gândi el. Însă acolo, undeva, exista un bărbat cu un pistol, și poate că ea nu avea la dispoziție douăzeci de minute, poate nici zece.

— Tu de ce crezi c-a făcut-o, Donny?

Adjunctul lovi încet țeava puștii de picior.

— Aș zice c-a făcut-o ca să exerseze.

— Așa mi se pare și mie, spuse Kinney încuviințând din cap.

Deschise portiera, se urcă în mașină și aprinse farurile, luminând încă o dată drumul și El Caminoul abandonat. Se întoarse să vorbească cu fata, însă aceasta își pierduse cunoștința, cu telefonul strâns la piept. Coborî geamul automat din dreapta și îl rugă pe adjunct să fie numai ochi și urechi. Îi spuse că se vor întâlni mai târziu la spital, apoi adjunctul se uită cum șeriful coboară drumul abil, dând cu spatele.

65.

Băiatul adormi rapid, dintr-odată, și în somn se întoarse în vâlceaua de pe munte în care Fecioara de piatră veghea asupra pietrelor funerare strâmbe. Banca de piatră era rece și nu se auzea niciun sunet în afară de plopii foșnitori, un sunet asemănător unor clopoței de vânt din oase de pasăre, și în vis se apleca să examineze plăcuța oxidată, dar în spatele tufișului nu erau decât alte tufișuri, și băiatul începu să tragă de ele și să le smulgă, disperat, până când la marginea copacilor mișcă ceva, iar el ridică privirea și o văzu: coada neagră și mobilă de la ceafă, picioarele goale cu pete roz și roșii, pantalonii scurți strâmți și pantofii de alergare de un alb strălucitor, în valea umbroasă. *Aici erai*, spuse ea, și se opri în fața lui gâfâind, cu mâinile pe șolduri și capul întors într-o parte. Ea îl întrebă unde fusese, și el îi spuse că fusese chiar acolo; ea îl întrebă de ce, și el răspunse pentru că o aștepta pe ea; ea scutură din cap și spuse *Dudley, drumul în jos e în jos. Întotdeauna în jos. Nu știai asta*? Apoi ea îngenunche ca să-și lege mai bine șiretul de la un picior și, în acest timp, în pădure mai mișcă ceva, ceva care

bocănea fără a se feri, și ea ridică privirea și zâmbi, apoi se ridică și țâșni, ca un sprinter la blocstart, dispărând iar în pădure. El încercă să o urmeze, dar când intră printre copaci, nu văzu nici urmă de ea, nici urmă de cărare. Privi atent printre pini și își auzi numele, iar când deschise ochii, pe umărul lui era o mână și în întuneric pluteau o față, niște ochi strălucitori, și băiatul spuse *nu, nu...* dar cuvintele erau doar în sufletul lui. Tatăl lui îl scutură iar, aproape violent, și spuse:

— Sean, trezește-te. Trezește-te. Trebuie să te îmbraci.

— De ce? întrebă el.

Încă era în pădure.

— Pentru că au găsit-o.

Băiatul se uită prin întuneric la tatăl lui, care nu-l scăpa din ochi.

— Cum și-au dat seama? spuse băiatul.

— Le-a spus ea, răspunse tatăl lui.

PARTEA A CINCEA

66.

Ceva zumzăia – o insectă oribilă și răuvoitoare, un scarabeu imens. Era pe pieptul ei, cu cochilia ei imensă și dură, era în gura ei, și ea nu putea respira; roti brațul și lovi o creatură mică și moale de lângă capul ei, iar aceasta emană un miros copilăresc, de proaspăt spălat, care îi spuse unde se află și cine este; iar când își dădu seama de asta, conștientiză ce este acel zumzăit și întinse mâna într-acolo fără să vadă, răsturnând sticla de apă cu capac. Sticla de apă făcu flaconul cu pastile să se rostogolească de pe masă și să salte pe covor cu un zgomot îndepărtat de jucărie zornăitoare pentru bebeluși, căzând pe jos.

Angela puse picioarele pe podea, luă telefonul în mână și se uită la ecranul mic și strălucitor. Camera dădea spre est, și ferestrele erau de un albastru-închis. Nu știa cât dormise. Ceasul cu alarmă, alb și inutil, fusese scos din priză de mult de către soțul ei. Telefonul mai sună de două ori până ca ea să răspundă.

— Angie, aproape că strigă Grace. Unde ești?

— Acasă, spuse ea cu o voce groasă.

Luă sticla cu apă și deșurubă capacul.

— Acasă? întrebă sora ei după o mică pauză. Ce faci acolo?

— Dau drumul la instalație.

— Ce faci?

— Dau drumul la… apă. O las să curgă. Pentru filtre.

— Angie, ești bine?

— Da, sunt bine. De ce?

Căldura încetase să se reverse, furnalul se oprise. Nicio mișcare în casă. Părea goală ca un muzeu după ce paznicii se duseseră acasă; tablouri neluminate în penumbra imensă, privite de nimeni altcineva în afară de statuile cu ochi albi. Angela se uită în jur, la afișe, mobilă, la lucrurile fiicei sale, care

își pierdeau puterea de a o distruge sufletește. Deveneau, cumva, amintirile ei.

— Păi, spuse Grace, te-am tot sunat. Ți-ai pierdut telefonul, sau ce?

Angela parcă vedea chipul surorii: furia și uluiala ei. Frica. Fața unei femei mature pe care ea o iubea necondiționat și în ai cărei plămâni minusculi suflase cândva viață, fapt cunoscut, dar care nu putea fi simțit.

— Era în geantă, spuse ea. Nu l-am auzit. Îmi pare rău, Grace.

— Păi… spuse Grace, inspirând lung. Cum a fost azi-dimineață?

— Cu ce.

— Cu predatul, Angie. Ai predat?

— Nu tocmai.

— Cum adică?

— Au citit manualul. S-au prefăcut că citesc. Ca la o lecție de mare clasă.

Urmă o tăcere prelungă. Angela se uită la ecran.

— Mai ești la telefon? întrebă ea.

— Sunt aici.

Apoi, tonul lui Grace se mai relaxă.

— Ai stat acolo toată ziua?

— Nu. M-am plimbat. Am luat autobuzul.

— Autobuzul?

— Da.

— Și unde te-ai dus?

— Nicăieri. La bibliotecă.

Fiul lui Grace îi strigă ceva de undeva din casă, dar Grace nu răspunse.

— Angie, spuse ea. Vin la tine.

— Nu veni, Grace. Sunt bine, serios.

Angie începu să-și bage lucrurile înapoi în geanta mare, pe care o puse pe umăr. Puse ursul și maimuța de pluș înapoi la locurile lor și netezi plapuma.

— Păi, atunci vii aici? Adică, te întorci până la cină?

Angie auzi răpăitul scurt al micului ciocan de alamă al ușii de la intrare.

— Mâncați fără mine, spuse ea. Îmi încălzesc eu ceva mai târziu.

— Dar, Angie…

Ușa se deschise larg și un bărbat strigă:
— E cineva acasă?
— Trebuie să închid, Grace, a venit cineva.
— Cine e? Cine s-a auzit?
— Nimeni.
Pe podeaua de la baza scărilor se auziră pașii unor pantofi cu talpă dură.
— Angela?
— Adică e Robert de vizavi. Probabil a văzut lumină la parter.
Angela ieși din camera fiicei sale și închise ușa.
— Angela…
— Trebuie să închid, Grace. Te sun eu înapoi.

•

Robert văzuse lumina și nicio mașină pe aleea din fața casei și venise să se asigure că este ea. Sau unul dintre ei. Era un vecin bun. O urmări cum coboară scările…
— Ești în regulă?
— Da, bineînțeles. Voiam doar să văd ce mai e pe-aici.
— E totul în regulă?
— Așa pare.
— Bun. Bun.
Robert dădea din cap, privind în jur în lumina care venea din bucătărie. Avea cămașa peste pantaloni și mânecile suflecate, blugi albaștri și pantofi negri fără șireturi.
— Arăți bine, spuse el zâmbindu-i ezitant. Ai fost la școală?
— Da. Mulțumesc.
Robert încuviință din cap și se uită la ceas.
— Ai mâncat? întrebă el.
Angela încuie și traversară amândoi strada întunecoasă. Pașii lor erau acoperiți de zgomotele a doi băieți care jucau baschet în lumina revărsată dintr-un garaj. Aprilie era răcoros, dar se simțea totodată venirea verii, lunile cele mai grele. Robert intră în urma ei, închise ușa și se oferi să-i ia geaca, dar ea nu o dădu jos, deși în cameră era cald. Aerul era încărcat de aroma fripturii pe care el o gătise mare parte din zi. Se ocupa cu chestii legate de calculatoare și putea să lucreze de acasă.
Robert dădu muzica de operă mai încet, intră în bucătăria deschisă și spațioasă și luă o sticlă.
— E italian, spuse el. Incredibil de bun.
Îi puse un pahar Angelei, a cărei paloare se apropia de cea

vineție-aprins a vinului și se așeză pe unul dintre taburetele înalte de bar, uitându-se la el cum saltă capace de pe oale, adulmecă miresmele și le dă nume. Un lucru la care sigur se pricepea era mâncarea. Altul era vinul, dar nu bătea oamenii la cap cu asta. Părul lui încărunțise, dar nu se rărise, și în față avea o șuviță, o buclă pe care el o lăsa lungă, ca și cum ar fi fost ceva din tinerețea lui la care nu putea renunța, ceva care încă îi mai era de folos.

Robert amestecă, gustă și condimentă, vorbind în tot acest timp. Ar fi putut să fie o seară de vară, în care copiii aleargă după licurici prin curte, și câinele, un terier mic, scâncește exasperat.

Amândoi băieții lui erau deja la facultate, iar terierul, ca și Pepe, era îngropat sub un copac.

— Nu-ți place?

— Hm?

Robert arătă spre paharul ei.

— A, nu, e excelent, spuse ea ridicând paharul să bea.

Robert era manierat, nu ar fi întrebat-o despre familia ei, nici nu ar fi vorbit despre băieții lui. Vorbi despre casa lui și despre amenajările pe care intenționa să le facă în acea vară, despre ulmii chinezești pe care se gândea să-i planteze.

— Știi vreun agent imobiliar bun? întrebă Angela.

Robert se opri din amestecat ca să se uite la ea.

— Un agent imobiliar? întrebă el.

— Da.

Robert rămase nemișcat, în timp ce picăturile groase de sos cădeau. Apoi se întoarse și începu să amestece iar, absent.

— Am lucrat pentru unii, spuse el. Oamenii au o părere foarte bună despre Leslie Brown. O să-ți dau datele ei.

— Mulțumesc.

Robert se uită la friptură, reduse flacăra de sub oale și se mutară cu paharele în sufragerie. Angela admirase întotdeauna bunul gust al lui Caroline. Se afundă într-o canapea adâncă, a cărei stofă avea culoarea și rafinamentul unui câmp cu grâu pictat. Existase o vreme, îndelungată, în care ea nu putea să admire, nu putea nici măcar să remarce; plăcerea zăcea undeva pe fundul mării. Își scoase tenișii cu piciorul și își lăsă capul pe spate. Robert veni lângă ea pe canapea și puse una din glezne pe genunchi. Pe polița șemineului erau aceleași fotografii în

rame argintii: Peter și James, copii și maturi. El și Caroline, mult mai tineri. Câinele viu. Toată lumea fericită.

Tenorul începu să cânte, cu tonalități pătrunzătoare, pure.

Robert luă o gură de vin și ținu paharul în lumină.

— Azi l-am văzut, spuse el.

— Pe cine?

Angela întoarse capul sprijinit de spătarul canapelei. Era obosită și nu înțelese imediat.

— Ah, spuse ea îndreptându-se puțin. Unde?

— La sală. La sala mea. Se pare că s-a înscris.

— Ah.

Angela nu știa ce să spună.

— Eu ieșeam de la saună, și el intra. Dacă venea cu cinci minute mai devreme, ne-am fi întâlnit așa. Ca romanii.

— Îmi pare foarte rău, Robert, spuse ea punându-i mâna pe braț.

— Ah, dă-o dracu' – așa-i viața, nu? Dai peste bărbatul cu care soția ta preferă să se culce. Într-o bună zi, noi doi o să ieșim la bere. O să ne uităm la un meci. Și se va dovedi că de fapt el e băiat bun. Viața merge înainte. Nu asta-i ideea?

— Nu, spuse ea. Nu e asta ideea.

Robert se uită la ea, și expresia lui se schimbă. Coborî piciorul de pe genunchi și se întoarse spre ea.

— Îmi pare rău, Angela. Sunt un prost. Voiam…

— Nu, nu asta am vrut să spun, scutură ea din cap. Voiam doar să spun… voiam doar să spun că-mi pare rău că a trebuit să treci azi prin așa ceva.

— Nu contează. Dumnezeule! E un lucru minor.

— Ba da, contează, spuse ea.

El aruncă o privire spre poliță, apoi privi în jos. Părea să studieze canapeaua, pătratul umflat care crescuse între ei ca o pâine.

Afară, la fereastră, copacii se înălțară într-un val amplu de lumină, părând să facă o piruetă, și dispărură iar în întuneric. Un bărbat spuse blând:

— Haide, nu avem toată noaptea la dispoziție.

Se auzi clinchetul unor plăcuțe de identificare scuturate.

Angela întinse mâna spre șuvița căzută și încercă zadarnic să o dea pe spate. Robert ridică privirea, întreaga lui poveste se putea citi în acei ochi, povestea lumii.

— Am putea să stăm o vreme în tăcere? întrebă ea. Doar să stăm și să ascultăm muzică?

67.

Luară Chevy-ul albastru; Grant era la volan. Fumau fără să vorbească, privind în întuneric, la mașini, la semne de circulație, la urme de cauciucuri în zăpadă și la luna care apunea. Caitlin era în siguranță, spusese șeriful, departe de orice pericol. Fiecare kilometru îi ducea și mai departe de munții din care dispăruse și unde toți oamenii din lume, căutând oricât, la nesfârșit, n-ar fi reușit s-o găsească. Fata era bine, se odihnea, și ei nu trebuiau să se grăbească. Luminile și pământul zburau pe lângă ei la acea oră ireală. Se întrebau dacă ea văzuse asta, sau asta, în ziua aceea din urmă, cu atât de mult timp în urmă, în acea mașină stranie, în plină zi. Cei doi voiau să vorbească doar ca să-și dea seama că e adevărat, dar se temeau că sunetul vocilor ar fi destrămat totul, drumul, muntele, luna și camioneta, aruncându-i înapoi în paturile lor, în zori, o dezamăgire cu atât mai mare cu cât crezuseră mai mult în ea. Și, oricum, ce-ar fi putut să spună din ceea ce nu știau deja chiar și fără să rostească? Caitlin era în siguranță, se odihnea. Nu mai era nimic altceva de știut și nimic altceva de făcut decât să ajungă la ea; iar după ce o vedeau, după ce începeau să creadă cu adevărat în această noapte, aveau să dea acel telefon; și asta era de asemenea de la sine înțeles, fără s-o spună niciunul dintre ei.

Șeriful nu voia ca ei să conducă la ora aceea prin munți; voia să-l trimită pe celălalt adjunct al lui să-i aducă, dar adjunctului i-ar fi luat o oră doar ca să ajungă la fermă, și cu asta discuția se încheiase.

Dar, cel puțin, Grant urmă indicațiile șerifului și nu o luă prin trecătoarea Loveland, ci făcu un ocol de cincisprezece kilometri și se întoarse dinspre vest pe autostradă. În sfârșit, văzură luminile micii stațiuni și firma albastră a spitalului, descoperiră intrarea de la urgențe, și Grant parcă pe primul loc pe care îl văzu, fără să mai respecte vreun semn. Își striviră țigările în scrumieră și coborâră din camionetă.

Șeriful îi aștepta afară, sprijinit de zid, lângă ușile de sticlă, și vederea lui îl aruncă pe Grant în trecut, la un alt spital, un alt copil, dar același șerif așteptând. El și băiatul traversară parcarea și, în timp ce urcau spre el, șeriful se desprinse de zid, își scoase pălăria pentru ca fața lui să nu fie umbrită, și acest gest îi făcu pe amândoi să încremenească.

— Caitlin e bine, spuse Kinney ridicând mâna. E bine.

— Unde e? spuse Grant.

— Nu puteți s-o vedeți, nu încă.

— Nu pe naiba.

Grant făcu un pas, și șeriful îl prinse de braț.

— E în operație, Grant.

— Operație. Ai spus că e bine.

— E bine. Nu e în pericol. Doar că, mă rog…

Șeriful se lovi cu borul pălăriei peste picior.

— Joe. Spune-ne.

Șeriful le povesti, în lumina galbenă și zumzăitoare, vorbind cu glas egal, fără a omite vreun detaliu, iar când el încheie, Grant și băiatul rămaseră nemișcați. Kinney încercă să-și imagineze cum ar fi să se pună în locul acestui om din fața lui, al acestui tată, și să audă astfel de lucruri. Propria lui fiică, inconștientă în clădirea aceea. Nu fu în stare.

În sfârșit, Grant încuviință din cap. Se uită la fiul lui, care făcu același gest din cap.

— Acum o să intrăm, Joe.

— Bine. Încă ceva.

Cei doi așteptară.

— N-a vrut să fie cărată, Grant. După toate astea, voia să coboare de una singură.

Șeriful se uită când la unul, când la celălalt, de la tată la fiu. Cei doi se uitară la el, ca și cum ar fi așteptat ca el să continue.

— Asta e tot, spuse el.

— Și a coborât singură?

— În niciun caz, spuse șeriful uitându-se la el. Am dus-o eu, ce Dumnezeu.

Grant puse mâna pe brațul șerifului.

— Îmi pare rău pentru Billy, Joe. Nici măcar nu știu ce să spun.

Kinney își ridică pălăria și și-o puse pe cap.

— Nici eu, spuse el.

Apoi, băiatul, care nu spusese nimic, întrebă:

— Și bărbatul acela?

Kinney se uită la el. Nu mai era acel băiat pe care îl văzuse, de asemenea, pe un pat de spital, nu cu mult timp în urmă, cu genunchiul ca o ghiulea vineție.

— Despre el nu știu, spuse Kinney. Sunt cel puțin douăzeci de polițiști acolo sus, cu câini, și dacă nemernicul nu poate cumva să zboare, o să-l prindă.

Grant abia dacă auzi. Se întorsese deja spre ușile de sticlă.

*

Așteptaseră tot acest timp, și acum așteptau iar, ba în picioare, ba așezându-se, ba ridicându-se iar. Asistenta din tura de noapte era înțelegătoare în privința foielii lor și a solicitărilor repetate de informații, de noutăți. Șeriful le aducea cafea și ieșea să fumeze și să discute cu ceilalți polițiști. Televizorul din colț avea sonorul oprit, și ceasul de pe perete ticăia zgomotos, măsurând aproape patru ore până când o femeie în halat albastru ieși și se apropie de ei. Era mică în halatul ei, cu ten măsliniu, fără machiaj, deschisă și amabilă. Se prezentă drept dr. Robinson, iar Grant îi strânse mâna și spuse:

— Cum se simte fiica mea?

Femeia zâmbi spre el și spre băiat.

— O să fie bine, domnule Courtland. E o tânără puternică. Dar a trecut prin multe.

Fața ei se posomorî, și Grant îi spuse că discutaseră cu șeriful și știau despre picior, iar doctorița încuviință din cap și le spuse mai multe despre asta: rana era netedă, tibia și fibula neafectate, iar Caitlin probabil că își salvase viața grație cauterizării vaselor de sânge. Făcuse asta la fel de bine ca un chirurg, adăugă doctorița, privindu-i ca și cum asta, mai presus de orice altceva, era cel mai îmbucurător fapt.

— Poate fi pus la loc? întrebă Grant.

Dăduse glas unei idei care, până în clipa aceea, nu-i trecuse prin minte.

— Piciorul?

Doctorița se întoarse spre șeriful care stătea deoparte, și acesta scutură din cap.

— Chiar dacă l-am avea, spuse ea, a trecut prea mult timp, și țesutul moale e prea vătămat și, în fine… doctorul Wieland o să vă spună mai exact când vă veți întâlni.

— Doctorul Wieland, spuse Grant.

Doctorul Wieland din Denver, îi explică ea, era unul dintre cei mai buni chirurgi podiatri din țară. Trata soldați și avea să termine ceea ce Caitlin începuse, asigurându-se că rămâne un ciot perfect.

Grant se uită la ea. *Un ciot perfect.*

Doctorița aruncă o privire spre ceasul de pe perete și spuse că aveau s-o transfere pe Caitlin acolo, cu ambulanța, în aproximativ o oră.

— Ambulanță, spuse Grant. Nu cu elicopterul?

— Nu se află în niciun pericol grav, domnule Courtland. Și oricum, doctor Wieland nu poate să o consulte decât dimineață.

Grant încuviință din cap, iar el și băiatul rămaseră în picioare, așteptând.

Doctorița se uită la ei, la șerif și aruncă o privire în jur, în sala de așteptare.

— Mama lui Caitlin e aici, domnule Courtland?

— Nu, e în Wisconsin. Am vrut s-o văd eu mai întâi. Pe Caitlin. Voiam să fiu sigur înainte să dau telefon.

— Înțeleg, spuse doctorița. Bine. În fine. Trebuie să discut cu dumneavoastră o clipă, înainte să vă vedeți fiica. Se uită cu amabilitate spre băiat și i se adresă lui Grant: Poate că ar fi mai bine doar între patru ochi?

— Ne puteți spune amândurora.

— Bine.

Doctorița nu trebui să privească spre șerif; acesta părăsise deja încăperea. Doctorița își împreună mâinile în față și, privindu-l pe Grant în ochi, îi spuse că în astfel de cazuri examinarea era o procedură standard, obligatorie și că, în urma examinării lui Caitlin, se stabilise că fata fusese însărcinată.

Grant o privi fix.

Băiatul lăsă capul în jos.

— Unde e? spuse Grant.

— Ce?

— Copilul.

— Sarcina nu a ajuns la termen, domnule Courtland. A făcut avort spontan.

— Avort spontan.

— Da.

— Acum cât timp?

— Nu știe sigur. Crede că primăvara trecută.

Băiatul ridică privirea.

— V-a spus ea asta? întrebă Grant.

— Da.

— Când?

— Înainte s-o anesteziem, ca să o operăm la picior, preciză doctorița susținându-i privirea lui Grant. Nu voia ca dumneavoastră să aflați, domnule Courtland. Nu de rușine, o reacție normală de altfel. Numai că nu suporta ideea că dumneavoastră va trebui să vă gândiți la asta – să aveți asta în minte. Doctorița zâmbi ușor. În cele din urmă, chiar înainte s-o adormim, și-a dat consimțământul să-i spun soției dumneavoastră. Doctorița se uită la amândoi. După cum i-aș fi spus și doamnei Courtland, eu cred că e cel mai bine pentru Caitlin ca voi toți să aflați toate faptele, aici. Dar ea nu trebuie să știe ce ați aflat, cel puțin nu acum. Sunteți de acord?

Grand încuviință din cap. La fel și băiatul.

— Asta e tot? întrebă Grant.

Doctorița îi spuse că testul rapid HIV ieșise negativ și că peste două zile veneau rezultatele de confirmare, iar peste câteva luni, Caitlin trebuia să repete testul.

— E slăbită, e malnutrită, adăugă doctorița, dar inima ei e puternică. Și mintea la fel. Nu i-a convenit că n-o ținem trează până ajungeți voi aici. Doctorița zâmbi și se uită la ceas – apoi se întoarse iar spre ei cu un rid pe frunte și spuse: Ah, voiam să vă întreb: cine e Dudley?

În cele din urmă, nu fu altceva decât o ușă lată de mesteacăn, cu o clanță de nichel, pe care doctorița o prinse cu mâna ei maronie. Se auzi un clinchet încet, și ușa se deschise silențios înăuntru, iar doctorița o ținu ca ei să treacă. Grant intră primul și apoi băiatul, în urma lui. Se opriră în primul val de lumină venit din cameră. Tot ceea ce vedeau, auzeau și miroseau, printre mașinării, tuburi și silueta plăpândă sprijinită de pernele patului era complet străin de fata pe care se așteptau ei s-o vadă. Însă atunci când se apropiară și văzură părul negru de pe pernă și fața ei adormită, atât de trasă acum, îmbătrânită asemenea chipurilor lor îmbătrânite, ba chiar mai mult, pentru că ea îmbătrânise dintr-odată, și totuși, când îi văzură fața, în acea clipă, anii, mașinăriile și camera dispărură. Ar fi recunoscut-o și dacă ar fi trecut douăzeci de ani, dacă ar fi trecut o sută de ani, iar iubirea, stăvilită atât de multă vreme, rupse zăgazurile

dinlăuntrul lor, și pentru că nu se puteau arunca în brațele ei cu această iubire, se întoarseră și, fără un cuvânt, se aruncară unul în brațele celuilalt.

•

Oricât de scurtă, îmbrățișarea le răpi momentul în care fata, luptându-se cu o lumină foarte dureroasă, deschise ochii și îi văzu pe cei doi bărbați stând acolo. Nu-i veni să creadă. Simțea în venele ei un sânge atât de gros și de greoi, și amețeala vagă din creier, și povara enormă a somnului ca pe niște bolovani aruncați spre fiecare parte a ei, și își dădu seama că era sedată. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea, dar cu toate astea îi dădură lacrimile, fierbinți și rapide, și Caitlin rosti cuvântul pe care așteptase atât de mult să-l spună.

Tati, spuse ea.

68.

Grant nu era în stare să vorbească, stătea pur și simplu așa, aplecat deasupra ei, atent la tuburi și cabluri și la trupul ei incredibil de firav de sub așternuturi. Stătea cu falca lipită de gâtul ei ud, și ea tremura din cauza zguduiturilor trupului său. Nu se auzea nimic în încăpere, cu excepția ciripitului mașinăriilor, a mâinii ei care îl bătea încet pe spate și a vocii ei stridente care spunea *Acum e bine, tati, e bine, e bine, tati.*

Caitlin redeschise ochii. Pupilele erau foarte mari și negre chiar și în lumina aceea, și Sean, care stătea la distanță de pat, încercă să-i susțină privirea, dar nu reuși, privind în schimb în podea.

— Dudley, spuse ea abia perceptibil.

El ridică privirea, și ea îi zâmbi, peste umărul tatălui lor. Mai spuse ceva ce el nu auzi, și atunci el se apropie, iar ea înghiți și spuse în șoapta ei vlăguită:

— Știam eu că ești viu.

•

Caitlin adormi iar, și ei rămaseră acolo, uitându-se la ea. Grant întinse mâna să-i dea de pe față o șuviță de păr și își trecu încet nodurile degetelor peste obrazul și bărbia ei. Apoi se întoarse spre fiul lui:

— Acum o s-o sun pe mama ta. Ești bine?

După ce el plecă, Sean se apropie de pat și luă mâna ei inertă. Se uită la picioarele ei: forma ca de cort a piciorului stâng de sub așternuturi și dreptul fără labă, în învelișul lui alb, enorm, ca un copil înfășat. Când se uită din nou la fața ei, ochii erau deschiși. Umezi, sticloși și îndreptați spre el.

— Ești atât de înalt, spuse ea.

Caitlin privi dincolo de el, spre ușa închisă, și, înainte ca ea să apuce să întrebe, băiatul îi spuse că mama nu e aici, ci încă acasă, în Wisconsin.

— Am vrut să te vedem înainte să o sunăm, spuse el.

— E bine?

— Da.

Caitlin îl studie.

— Și eu arăt la fel de bătrână ca tine? îl întrebă ea.

— Arăți exact la fel.

— Aiurea.

Apoi văzu ghipsul și se uită la el nedumerită.

— Ce-ai pățit la mână?

— M-am bătut.

— Cu cine?

— Cu cine nu trebuia.

Caitlin îl privi lung, apoi din nou dincolo de el, spre ușă. Băiatul se întoarse și el, dar nu era nimeni acolo.

— Încă mai sunt…? întrebă ea.

El încuviință din cap.

Mașinăriile bipăiau și zumzăiau. Băiatul privi în jur, la fețele lor misterioase. Când se întoarse iar spre ea, în ochii ei apăruse un nou val de durere, și Caitlin spuse:

— Sean, îmi pare rău.

El scutură din cap.

— N-ar fi trebuit să te las acolo, spuse ea. Îmi pare atât de rău.

— Nu trebuie, spuse el.

— Ar fi trebuit să am grijă de tine…

— Nu, spuse el.

— Și eu te-am lăsat acolo. Pleoapele ei căzură și strânsoarea mâinii slăbi. Dar tu ai rămas, spuse ea. Tu ai rămas, în tot acest timp.

Următorul lucru de care își dădu seama era că lumea se

pusese în mișcare – pereții, panourile tavanului și luminile alunecau toate pe lângă ea, ca o ceață halucinantă lugubră. Apoi îl zări pe tatăl ei lângă pat, și văzându-l că merge și simțind mâna lui pe a ei, înțelese că nu lumea se mișca, ci ea însăși.

Doctorița cea mică mergea înaintea lui. Fratele ei mergea de cealaltă parte a patului și un bărbat, pe care ea nu îl recunoștea, împingea patul. O pungă cu un fluid limpede atârna de un cârlig cromat.

Caitlin strânse mâna tatălui ei, care privi spre ea, alungându-și expresia rătăcită.

— Hei, somnoroaso.

— Unde mergem, tati?

— În Denver, scumpo, să te consulte alt doctor.

— Mama o să fie acolo?

— Nu chiar acum, dar curând.

Grant zâmbi, și ea spuse, cu o disperare subită:

— Am vrut să te sun, dar mi-au luat telefonul și nu mi l-au mai dat înapoi!

— E în regulă, scumpo. Acum suntem împreună.

— Dar eu am vrut să te sun și mi-au luat telefonul. De ce mi-au luat telefonul, tati?

Doctorița cu chip amabil zâmbi și spuse:

— Era telefonul șerifului, draga mea, mai ții minte?

Trecură prin ușile glisante de sticlă, intrând sub luminile stridente de afară ale marchizei de piatră. Dincolo de marchiză, munții, pârtiile de schi și cerul erau toate gri-albăstrui, acum când ea se trezise, și Caitlin simți aerul rece, văzu cerul și începu imediat să plângă.

— Billy, spuse ea.

— Ssst, spuse Grant.

— Tati.

— Da, Caitydid.

Ea închise ochii, și Grant îi atinse fața.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea.

— Taci, spuse el.

— El m-a găsit, tati.

— Știu, scumpo.

— L-a înjunghiat pe Maimuță.

Grant și Sean se uitară unul la celălalt.

— L-a înjunghiat pe Maimuță, spuse ea începând să plângă, și

eu i-am tăiat piciorul.

Paramedicii preluară manevrarea tărgii, legând picioarele lui Caitlin și rostogolind targa în ambulanță dintr-o singură mișcare. Grant strânse mâna doctoriței ultima oară și îi mulțumi, iar ea îl asigură din nou că fata se va face bine, că nu mai văzuse în viața ei o tânără la fel de puternică sau de curajoasă.

Doctorița plecă, și șeriful veni spre ei.

— Tocmai am vorbit prin stație cu adjunctul meu, spuse el. L-au găsit pe bărbatul acela.

— Viu?

— Nu, domnule, e cât se poate de mort. Câinii l-au găsit zăcând sub un copac, cu un cuțit de vânătoare înfipt în gât. Chiar cuțitul lui, după câte se pare.

— Billy, spuse Grant.

— Așa s-ar părea, spuse Kinney potrivindu-și cureaua. Câinii au mai găsit acolo sus și o groapă.

— O groapă.

— Un fel de cavitate săpată în piatră. Adâncă. Se pare că încerca să-l împingă pe Billy acolo când s-a ales cu cuțitul ăla înfipt în gât. Apoi s-a târât mai încolo și a murit, și Billy s-a întors la cabană. Așa par lucrurile.

— Deci e mort, spuse Grant.

— Mort și ajuns în iad.

Paramedicul puse mâna pe ușa ambulanței. Șeriful nu se clinti.

— Ce altceva? întrebă Grant.

— Cadavre. În cavitate. Cel puțin două. Abia mâine-dimineață aflăm câte.

Grant încuviință din cap.

— Pot să te duc acolo, dacă vrei, spuse Kinney. După ce o instalezi pe Caitlin în Denver. Dacă vrei să vezi baraca aia. Bărbatul ăla. Mă gândesc că ai dreptul.

Grant privi în ambulanță și scutură din cap.

— Am văzut deja asta, Joe.

Urcă, se așeză lângă fiica lui și îi luă mâna. Paramedicul închise ușa, și ambulanța porni, cu semnalele luminoase pornite, dar fără sirenă, iar când trecură prin parcare, Sean băgă în viteză Chevy-ul albastru, se postă în urma lor și rămase astfel până în oraș.

69.

Angela visă în noaptea aceea la o casă din pădure. Nu era pădurea de pe munte, care continua mai departe, la nesfârșit, ci o pădurice prin ai cărei copaci vedea soarele de pe lac, un gălbenuș intens și tremurător de un galben-închis. Ferestrele casei, pe care ea nu o recunoștea, erau lovite de aceeași lumină intensă, ca și cum casa fusese proiectată și orientată ca să emane lumina exact în modul acesta și exact la această oră a fiecărei zile, asemenea catedralelor Europei. Pe treptele verandei era o femeie, nu mai bătrână decât ea, care aștepta, și la apropierea ei, femeia se ridică, zâmbi și își dădu părul de pe frunte într-un anumit mod. Inima Angelei fu inundată de iubire atunci când tânăra ei mamă o luă în brațe, o strânse la piept, o sărută și spuse Angela, iubirea mea.

Mamă, ce faci aici, unde e tati?

Tati nu e aici, scumpo, dar Faith e.

Faith e aici? Unde?

Înăuntru, înăuntru. Sunt toți înăuntru, și Angela simți că inima îi cedează. *Toți?*

Ușa se deschise larg, și înăuntru era o încăpere imensă ca o sală de bal. Oriîncotro se uita, erau fete și femei tinere, toate îmbrăcate cu haine splendide, cele mai frumoase rochii – fete moderne și zvelte, îmbrăcate pentru nunta sau ceremonia de absolvire a cuiva. Zâmbetele și ochii lor atrăgeau lumina, fețele lor era deschise și strălucitoare – atât de multe fețe! Privi încontinuu și, în sfârșit, printre ele zări propriul chip, propriul zâmbet, și pe Faith venind în fugă în brațele ei. Își sărutau una alteia lacrimile de pe obraji… dar, oricât de fericită ar fi fost în acest vis al regăsirii, Angela se simțea agitată, cu stomacul strâns ca un pumn – erau prea multe fete, așa că o luă pe Faith de mână și pătrunse mai spre centrul sălii. Erau multe fete pe care le știa după nume și multe pe care nu le cunoștea. Inima ei bătea tare, și picioarele ei erau șovăitoare. Se apropiau de partea din spate a sălii imense, de ferestrele inundate de lumina muribundă a soarelui, când în sfârșit Angela șopti: *E cumva…? Faith, e…?*

Iar Faith zâmbi și spuse: *Nu te opri, Angie, continuă să cauți.*

Păr de toate nuanțele, părul des și strălucitor al tinerilor.

Angela văzu o coadă precum mătasea de culoarea alunei și nu mai putu să respire – dar nu era ea. Și mai era o fată, și încă una, toate atât de tinere, atât de pline de iubire, dar niciuna dintre ele nu era Caitlin. Angela se trezi în hohote de plâns, înotând în miresmele de păr, de fețe calde și netede și de sărutări, se umplu de ele, iar palmele îi erau pline de unele incredibile – *„Miroase, miroase!*” ceru ea, dar brațele care o țineau nu erau cele ale unei surori, nici cele ale unei fiice. „E în regulă”, spunea el. „E în regulă, Angie, a fost doar un vis”. Însă el nu înțelegea, nu înțelegea de ce le iubise ea, pe toate. Brațele lui erau atât de groase, musculoase și tari, în întunericul parfumat care se învârtea.

*

După treizeci, poate patruzeci de minute, în timp ce adormea iar, telefonul ei începu să vibreze, și Angela se eliberă din brațele bărbatului, bâjbâi după el, îl găsi și duse lumina albastră la față, gândindu-se: Grace, Dumnezeule, ai uitat s-o suni pe Grace… Dar nu era Grace.

70.

Când ajunseră la clinică, dr. Wieland era în operație, și Caitlin fu înconjurată de un roi de asistente și de infirmiere îmbrăcate în mov, care se mișcau, vorbeau și atingeau ca o singură entitate al cărei scop era să aline și să liniștească inimile tuturor celor care apăreau în fața lor. Grant și Sean fură îndrumați spre o sală mică de așteptare, unde trei fotolii de piele supradimensionate erau așezate în jurul unei măsuțe de nuc bine finisate. Pe măsuță erau o cană brumată cu apă și un vas cu cafea caldă, iar în încăpere, plante adevărate, în ghivece mexicane festive. Erau singuri în sală și știau fără să li se spună că nimeni altcineva nu avea să intre acolo, în afara asistentelor și a infirmierelor în halate mov, și a doctorului însuși.

Erau în sală de cincisprezece minute, după cum arăta ceasul de pe perete, când se auzi un ciocănit la ușă, și un tânăr intră ca să îi anunțe că doctorul opera un alt pacient și mai dura puțin, și să-i întrebe dacă aveau nevoie de ceva. Amândoi ar fi vrut să spună o scrumieră, dar nu spuseră. După cincisprezece minute,

același tânăr reveni ca să le spună că doctorul terminase operația, acum era împreună cu Caitlin și avea să vină curând să vorbească cu ei.

Grant se uită la ceasul de pe perete și la ceasul lui de mână, se ridică, se duse la fereastră și privi spre oraș în lumina zorilor. Își aminti cum stătuse la altă fereastră, în altă dimineață, cu soția lui goală lângă el. Goală pentru ultima oară. A lui pentru ultima oară.

— Aterizează peste o jumătate de oră, spuse el. Și o să ne ia cam tot atât să ajungem la aeroport.

Sean mai turnă niște cafea.

— Ce-a spus?

— Ce-a spus?

— Când ai sunat.

Grant se gândi, dar nu-și putea aduce aminte. Sunase ca prin vis, nevenindu-i să creadă ce face, ce spune. Ce-i spui unei mame care credea că copilul ei e mort? Cum îi dai vestea asta? *E vie? Am găsit-o? E lângă noi?* Sau poate acestea erau cuvintele șerifului adresate lui?

Întâlni privirea fiului său și scutură din cap.

— Nu-mi amintesc.

Tăcură amândoi. Ceasul de pe perete ticăia. În sfârșit, Sean se ridică de pe fotoliu, cu un junghi ascuțit de durere la genunchi, și deschise ușa.

— Sean.

Băiatul se întoarse.

— O să-i spun eu Angelei… restul, zise Grant. O să fac eu asta.

Peste zece minute se auzi un ciocănit energic, ușa se deschise, și un bărbat înalt în salopetă mov și halat alb de doctor intră și se prezentă drept dr. Wieland. Grant se uită să vadă dacă e sânge pe halatul alb și nu văzu nicio pată. Doctorul era grizonant și ușor adus de spate, așa cum sunt adesea bătrânii înalți, deși el nu era chiar așa de bătrân, și mâna lui, atunci când se salutară, era plină de viață, puternică. Nu dădu drumul mâinii lui Grant, ci o păstră și o întoarse ca să vadă cum arată degetele lui.

— Nu e rău deloc, spuse el, citind vechile suturi cu degetul mare. Sunteți tâmplar, domnule Courtland?

Vorba puternic tărăgănată și laconică era oarecum distonantă

cu salopeta mov, ochii vigilenți și mirosul lui antiseptic. În cealaltă mână ținea ceva ce la prima privire părea un picior de om luat din neatenție din sala de operații.

— Unul nu foarte bun, spuse Grant.

— Dar mai bun decât alții. Am văzut unii care n-au știut să se oprească la două degete și au venit cu toate patru într-o pungă pentru mâncare. Circular?

— Fierăstrău pentru tăieri înclinate.

— Aha, spuse doctorul, dând drumul mâinii lui Grant. N-a existat nicio șansă pentru replantare?

— Replantare?

— Coasere la loc.

— Le-am uitat. Băusem.

— Aha, spuse doctorul. Te rog, ia loc.

Se lăsară amândoi în fotoliile adânci, cu măsuța între ei. Doctorul nu dădea nicio atenție obiectului din mâinile lui.

— Am văzut odată un tânăr care își tăiase mâna cu un fierăstrău circular. Unul din alea puternice – cum se numește?

— Fierăstrău elicoidal.

— Da. Un fierăstrău elicoidal. Fierăstrăul a sărit, cum mi s-a spus că se întâmplă adesea, și i-a tăiat mâna complet de la încheietură. Din panică sau cine știe ce o fi avut în cap, în loc să-și pună un garou, și-a băgat mâna în șemineu, cam așa cum a făcut Caitlin. Doctorul scutură din cap. Voința umană e ceva remarcabil, continuă el. Acest tânăr a condus apoi la spital, cu mâna tăiată la el, iar eu i-am spus că aș putea să-i replantez mâna, dar că, din cauza arsurii, ar trebui să-i scurtez puțin antebrațul, și știi ce-a spus tânărul? A zis: Doctore, eu n-am de gând să devin un măscărici. Aruncă mâna aia la gunoi și hai să-i dăm drumul.

Doctorul zâmbea agreabil.

— Cum se simte fiica mea, domnule doctor?

Fața doctorului deveni serioasă, chiar dacă ochii lui străluceau vesel.

— E minunată, domnule Courtland, e minunată. Toată echipa e îndrăgostită de ea.

— Și piciorul? spuse Grant.

— Înțeleg că laba piciorului nu există.

— Voiam să spun piciorul în general.

— Păcat că n-avem laba piciorului. Mi-ar fi plăcut să văd

incizia, chiar dacă nu exista nicio șansă de replantare.

Doctorul se uită acum la laba piciorului din mâna lui, la fel și Grant. Era un model anatomic din plastic, care lăsa să se vadă articulațiile oribile ale oaselor și ligamentelor.

— Din cauza arsurii? spuse Grant.

— Exact.

Grant examină fața doctorului.

— Dar dacă ar fi folosit un garou? întrebă el.

Doctorul îl privi fix, zâmbind ușor.

— Din câte înțeleg, domnule Courtland, Caitlin se aștepta să coboare muntele pe picioarele ei. Am dreptate?

— Ba da.

— Și de asta a și decis să-și taie piciorul, nu este așa? Pentru că, din câte știa ea, asta era singura ei speranță?

— Așa e.

— Ei bine. Eu am operat cei mai duri bărbați și cele mai puternice femei pe care le-ai putea vedea vreodată, și dacă vreunul dintre ei mi-ar fi spus că a reușit o asemenea ispravă, precum coborârea unui munte cu un picior tăiat și având în tot acest timp garou, aș fi spus că are halucinații din cauza morfinei.

Grant nu răspunse.

— Nu, domnule Courtland, fiica dumitale a făcut ce a crezut ea că trebuie să facă pentru a coborî de pe munte. Un garou? Nu, domnule. N-ar fi reușit niciodată astfel.

Îl cercetă pe Grant și începu să scuture iar din cap.

— Remarcabil, spuse el.

— Va trebui să-i scurtați piciorul? întrebă Grant.

Doctorul privea insistent piciorul de plastic.

— Nu, nu cred. Dar trebuie să te întreb, domnule Courtland – fiica dumitale e cumva interesată de medicină? Ca practică și ca știință, vreau să spun?

— Din câte știu eu, nu.

— Nu are un interes special față de podiatrie[10]? Față de tehnicile chirurgicale?

— Din câte știu eu, nu. De ce?

— Remarcabil, spuse doctorul.

Apoi tăcu. Grant îl urmărea.

— Ce e remarcabil, domnule doctor?

---

[10] Tratament al bolilor piciorului (n. red.).

— Totul, spuse acesta. Dar mai ales dezarticularea însăși.

— Dezarticularea?

— Tăietura, tăietura. Și asta, cu toporul. Dacă n-aș ști că e imposibil, domnule Courtland, aș spune că Caitlin s-a consultat cu dr. Syme în persoană înainte să ridice toporul ăla.

Apoi, folosind piciorul de plastic drept model, doctorul explică detaliile procedurii Syme. Vorbi despre dezarticularea încheieturii gleznei, rezecția maleolelor și eliminarea calcaneelor prin disecție subperiosteală și, în timp ce vorbea, maniera lui tărăgănată de a se exprima fu cuprinsă de o pasiune tot mai puternică, ca și cum numai terminologia chirurgicală era suficientă să stârnească în el un fel de însuflețire de nestăpânit. Ca și cum l-ar fi luat pe Grant, din cauza degetelor lui amputate, drept un coleg animat de aceeași pasiune pentru arta amputării.

— Dezarticularea lui Caitlin e minunată, spuse doctorul.

Zâmbi, și în ochii lui se reflectă lumina. Apoi își luă seama și recunoscu faptul că exista, totuși, o vătămare destul de mare a țesutului moale, care necesita niște grefe complicate, ceea ce avea să-i încetinească vindecarea.

— Dar e puternică, pe Dumnezeul meu, spuse el, și să-ți mai spun ceva, domnule Courtland: peste vreo șase luni, după ce-o să-și pună un picior de alergare Flex-Symes din carbon, o să-și dorească să-și fi pierdut ambele picioare.

— V-a spus ea asta? îl întrebă Grant, privindu-l lung.

— Ce anume?

— Că e alergătoare.

Doctorul îl privi nedumerit.

— Mi s-a spus că fiica dumitale a luat cu ea de pe munte doar două lucruri, în afară de hainele de pe ea, răspunse doctorul. Nu este așa?

Grant nu înțelegea.

— Îmi dai voie? întrebă doctorul.

Apoi se aplecă peste măsuță și luă punga albă de plastic de la picioarele lui Grant, care fusese acolo în tot acest timp. Grant se uită la ea și se întrebă cine i-o dăduse și când. Doctorul desfăcu șnurul de plastic, băgă mâna înăuntru și trase punga în jos, lăsând să se vadă o pereche de pantofi de alergare. Cândva, fuseseră roz cu alb, iar unul dintre ei, stângul, fusese curățat și readus la forma inițială de recenta lui folosire în zăpadă, dar celălalt era scâlciat și scorojit, și în clipa în care îi văzu, Grant îi

luă din mâinile doctorului și începu să plângă.

71.

Sean ajunse la aeroport la timp, dar avionul mamei lui avea întârziere, așa că el își petrecu timpul rătăcind, cu mersul lui șchiopătat și mâna în ghips, în tumultul călătorilor care se grăbeau în toate părțile în jurul lui, până când, în cele din urmă, se refugie într-un mic magazin. Se prefăcu că citește niște reviste, apoi cumpără o periuță de dinți și un tub mic de pastă de dinți și se duse la toaletă, unde se spălă pe dinți și pe față și își trecu degetele ude prin păr. Fața pe care o vedea în oglindă îi părea bătrână și străină. Veneau și plecau bărbați. După câteva minute, Sean aruncă periuța și micul tub și ieși pe coridoarele aeroportului, ca să o aștepte pe mama lui.

La început nu o zări printre pasagerii care ieșeau de la control. Văzu o femeie pe care o confundă cu ea, se uită în spatele ei, se uită iar, și era ea. Ea îl văzu imediat și se îndreptă spre el, cu ochi injectați, plini de lacrimi. Era mai bătrână și cumva mai mică, iar părul ei blond era coafat într-un mod nefamiliar și avea noi fire albe. Ea îl măsură din cap până-n picioare, scuturând din cap, fără să spună nimic. Ridică mâna spre fața lui și își trecu degetul mare peste obrazul lui uscat, ca pentru a șterge o lacrimă.

— E și tatăl tău aici?

— Nu, e cu Caitlin, răspunse el.

Expresia ei se prăbuși la auzul acestei propoziții. Îl îmbrățișă, strângându-l cu putere în timp ce pasagerii îi ocoleau în toate părțile. Sean nu-și mai amintea când se îmbrățișaseră ultima dată, dar părea că atunci era încă un băiat care întindea mâinile spre ea de undeva de foarte jos.

Când ea îi dădu drumul, fața ei era udă, dar stăpânită. Sean îi luă geanta mică de pe umăr și o puse pe umărul lui. Ea îl întrebă dacă e mult de mers până la clinică, și el îi spuse că nu. Se întoarseră și porniră, și în curând era cu Chevy-ul pe autostradă, spre oraș și spre vest, așa cum făcuseră cu mult timp în urmă, înspre aceleași formațiuni atât de masive de pe cer.

Cum o văzu pe mama ei îmbătrânită și răvășită de bucurie,

Caitlin o cunoscu mai bine decât o cunoscuse vreodată, nevăzând în ochii ei durerea prin care trecuse, ci doar dragostea desăvârșită, teribilă a unei mame pentru copilul care ieșise din ea, era carne din carnea ei și era doar al ei, și a cărui pierdere era imposibil de îndurat.

72.

Înmormântarea avu loc într-o dimineață umedă și răcoroasă de joi. Trecuseră doar zece zile de când bătrânul fusese înmormântat aici, însă acum urmele iernii fuseseră spălate de ploi, și pe mormântul lui răsărea o iarbă fragedă, verde-deschis.

Nu se ținuse o slujbă formală – șeriful Kinney avusese parte de suficienți jurnaliști și alți gură-cască și nu voia decât să îl înmormânteze pe fratele lui și să treacă peste toată această situație, chiar dacă știa că asta nu se va întâmpla niciodată. Cei care participau la înmormântare primiseră un telefon din partea lui cu o zi înainte, când ora și ziua fuseseră în sfârșit stabilite. Printre ei erau fata Gatskill, care purta aceeași rochie neagră pe care o purtase cu zece zile în urmă, Dale Struthers, bătrânul veterinar, și soția lui, Evelyn, Maria Valente și fiica ei, Carmen, cei doi adjuncți ai șerifului și soțiile lor, și soția și fiica lui Kinney, Josephine, care venise din nou cu mașina din Boulder și care nu reușea să-și dezlipească ochii de la fata familiei Courtland, atât de slabă și de liniștită în căruciorul ei cu rotile, atât de palidă în rochia neagră și cu părul ei negru, privind în depărtare în timp ce pastorul vorbea din nou la marginea gropii, încredințând grijii lui Dumnezeu sufletul lui Billy, în numele celor prezenți. Vântul îi luă cuvintele și le purta pe deasupra mormintelor, spre liziera îndepărtată a copacilor, unde ciorile asistau de pe crengi.

Coșciugul fu coborât mecanic, iar pe capacul lui negru, lucios fură aruncate câteva flori. Denise Gatskill aruncă un obiect mic, nevăzut, care răsună ușor pe capacul curbat și căzu în întuneric. Apoi plecă, în grija unei alte tinere și a unui tânăr, care, ca și ea, nu mai aveau ce să le spună celor de acolo.

Unul câte unul, ceilalți participanți se întoarseră de la mormânt, strânseră mâna șerifului sau îl îmbrățișară și trecură apoi la familia Courtland și la fata din cărucior. Bărbații dădeau

din cap către fată și o băteau rigid pe umăr, femeile se aplecau ca să-și lipească fețele umede de fața ei. Dădură mâna cu Grant, Sean și Angela și, cum nu existau cuvinte pentru ceea ce simțeau, nu spuseră nimic și trecură mai departe, unii ca să jelească pe la alte morminte, ceilalți îndreptându-se spre mașinile lor.

Kinney nu se simțea în stare să deschidă iar casa de la fermă, astfel că îi invită pe toți la Whistlestop Cafe, unde Tom Hicks pregătea un bufet, și din acest motiv Maria Valente și fiica ei își prezentară condoleanțele concis, și Maria îi spuse Angelei, în timp ce o ținea de mână, că speră să o vadă din nou la cafenea, apoi se întoarse de la Grant și familia lui și plecă de mână cu fiica ei. Când ajunseră la mașină, fata se întoarse și privi înapoi, și Sean se duse spre ea, ținându-și cravata să n-o ia vântul. Maria urcă în mașină, iar Sean și Carmen discutară doar o clipă. Apoi ea se înălță pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, și el se întoarse la locul lui cu capul plecat, refuzând să întâlnească privirea surorii lui sau să bage în seamă în vreun fel zâmbetul ei hâtru.

Kinney îl conduse pe bătrânul pastor la mașină, ca să aibă ocazia să-i îndese un teanc de bancnote în mână, dar pastorul nu voia să primească bani, cum nu primise nici când o îngropase pe mama șerifului și apoi pe tatăl lui, care îi fuseseră enoriași. La întoarcere, Kinney se opri în spatele unei bănci de fier și își aprinse o țigară, iar după o clipă, Grant se duse lângă el. Kinney bătu în pachet ca să iasă încă o țigară, și Grant păru că o s-o accepte, dar până la urmă refuză.

— Mi-am zis că mă las, spuse el.

— Poți să te lași în altă zi.

Grant luă țigara și se aplecă spre mâinile făcute căuș ale șerifului. Fumau amândoi, privind spre micul grup al propriilor familii, în haine cernite și stând în picioare, cu excepția unei singure persoane.

— Cum se mai simte? întrebă șeriful.

— Doctorul zice că se vindecă repede.

— Nu mă surprinde.

— Îți sunt recunoscător c-ai rezolvat lucrurile în felul ăsta, Joe. Și ceilalți la fel.

Kinney făcu un gest în semn că nu contează.

Grant citi din nou inscripția de pe lespedea comună a lui

Emmet și Alice, și citi lespedea nouă, deja instalată: WILLIAM MICHAEL KINNEY, FIU ȘI FRATE IUBIT.

— Nu știu cum s-o spun altfel, zise Grant, dar aș fi vrut ca tatăl tău să trăiască să vadă asta.

— Și eu, spuse Kinney, dând din cap.

— Ultimele cuvinte adresate lui n-au fost foarte amabile, spuse Grant. Lui Billy. Mi-ar plăcea să le pot retrage.

— Nici ale mele, Grant, spuse Kinney suflând un fuior de fum. Nu se străduia prea mult să-i facă pe oameni să fie buni.

— Ei bine, spuse Grant. Nu cred că eu o să-mi amintesc partea asta.

Fumau amândoi, privindu-și familiile, ai căror membri se uitau pe rând să vadă dacă bărbații sunt tot acolo, în spatele băncii, încă fumând. În timp ce soțiile discutau, și bărbații priveau spre ei, Caitlin își strecură mâna spre mâna fiicei șerifului, fără să privească spre aceasta, și o păstră în a ei.

— Presupun că n-a fost la înmormântările celorlalți, spuse Kinney. Cele două fete și celălalt bărbat, excursionistul.

— Nu. Dar familiile au venit s-o viziteze la clinică. Familiile fetelor. Grant privi în altă parte și trase din țigară. Știi ce, Joe, era ca atunci când ea câștiga o cursă, și părinții celorlalte fete veneau să-i strângă mâna, s-o îmbrățișeze.

Kinney scutură scrumul și privi spre cerul plumburiu.

— Au găsit vreo rudă a bărbatului? întrebă Grant după o clipă.

— Nu prea. Ambii părinți sunt morți. Au găsit-o pe bunica lui într-un azil din Sterling, dar bătrâna abia dacă știa cum o cheamă, așa c-au lăsat-o în pace.

Grant privi în depărtare, apoi spuse:

— Știi, Joe, dacă aș fi avut ocazia, l-aș fi omorât.

— Știu.

— Mi-am imaginat asta de o mie de ori. Cum mă duc la el cu pușca tatălui tău și i-o bag în față. Nu mi-ar fi păsat ce se întâmplă cu mine.

Șeriful privi spre ghetele lui.

— Azi-dimineață, am dat drumul la televizorul de la motel, spuse Grant. Și au început să vorbească despre o fetiță de nouă ani care a fost răpită de un bărbat de undeva, nu-mi amintesc numele. Nu foarte departe de aici.

— Pueblo.

— Pueblo. Da. Micuța a fugit atunci când camioneta bărbatului

s-a stricat, el a prins-o într-un magazin, și ea a început să țipe.

— O fetiță curajoasă.

— Da, spuse Grant. Dar dacă nu i s-ar fi stricat camioneta, Joe?

— Păi, spuse Kinney, presupun că unii ar spune că Dumnezeu veghea asupra ei.

— Și tu ai spune la fel?

Kinney reflectă la aceste povești.

— Cândva, într-o bună zi, zise el.

— Uneori, spuse Grant dând din cap, mă întreb dacă am făcut bine că nu m-am dus să mă uit la bărbatul ăla. La cadavrul lui. Să-l văd cu ochii mei. Uneori, mă trezesc și sunt sigur că nu e mort. Că i-a păcălit pe toți și încă e liber.

Kinney se uită la Grant până când acesta întoarse privirea.

— Cel care a răpit-o pe fetița aia era alt bărbat, Grant. Pot să-ți jur pe ce vrei tu.

— Știu, Joe. Știu. Dar asta nu-i o consolare.

După ce ajunseră la mașini, Kinney se aplecă, astfel încât Caitlin să-l mai poată îmbrățișa încă o dată; Grant o luă din cărucior, așa cum îl luase cândva și pe fiul lui, și împreună cu Angela o instală pe bancheta din spate a mașinii noi, cu niște perne la spate și altele sub picioare, pe banchetă. Cu câteva zile în urmă, în Denver, Grant dăduse Chevy-ul albastru la schimb pe noul break. Voise să abandoneze și Chevy-ul verde, dar Sean spusese că s-ar fi înghesuit în mașină și că el avea să vină după ei cu camioneta veche.

Angela se întinse să-l îmbrățișeze pe Kinney, care se aplecă și o bătu pe umăr, în timp ce soția și fiica lui așteptau. Kinney îi strânse mâna lui Grant și pe cea ghipsată a lui Sean, care vru să-i spună ceva, dar șeriful ridică mâna liberă ca pentru a-i spune că tot ce trebuia spus despre Billy fusese spus deja. Nimeni nu își luă la revedere și nici nu-și spuseră că o să se vadă la cafenea. Cele două familii se urcară în mașinile lor, și Kinney se sui la volan, privind breakul, cu cei trei pasageri ai lui, și Chevy-ul vechi cu singurul lui pasager, până când acestea pătrunseră sub brațele pinilor galbeni și cotiră pe drumul local. Mai așteptă puțin până să pornească mașina, știind că nu avea să-i mai revadă niciodată.

73.

După trei zile, cu o săptămână mai devreme decât prezisese, doctorul Wieland declară că fata e aptă pentru călătorie și o externă, în grija familiei și a specialistului postoperatoriu care o aștepta în Wisconsin. În după-amiaza aceea, Caitlin și Sean își lăsară părinții la motel, așa cum făcuseră într-o dimineață de iulie din urmă cu mult timp, ieșiră din oraș cu mașina cea nouă și urcară pe munte, Sean la volan, și Caitlin așezată comod pe bancheta din spate, cu pernele ei. Urcară tot mai sus prin trecătoarea șerpuitoare, cum făcuseră și înainte spre Marea Cumpănă, unde apele se hotărau în ce parte să o apuce, spre est sau vest, și, fără să se oprească, se uitară la familiile care trăseseră pe dreapta și văzură, pe panta de deasupra parcării, copii care își lăsau amprenta trupului în zăpada adâncă și veche, în soarele cald de aprilie. Începură iar să coboare spre micul oraș-stațiune și totul era așa cum își aminteau ei. Trecură pe lângă motelul în care părinții și fratele ei locuiseră în timpul căutărilor, în timp ce șeriful și oamenii lui căutau, polițiștii și cei de la FBI căutau, și niciunul dintre ei nu se depărtase vreodată mai mult de douăzeci de kilometri de locul în care era ea, în linie dreaptă; și cu toate astea, niciunul dintre ei nu se apropiase vreodată de ea.

Drumul se numea Ermine, își aminti Caitlin. Îl găsiră și urcară iar pe curbele lui negre dintre pini. La fiecare intersecție, Sean se oprea, în timp ce Caitlin studia vechea lui hartă ștearsă, împăturită în patru. El mergea în ce direcție îi cerea ea, și nu urcaseră mult, când ea îi spuse să tragă pe dreapta și să parcheze.

Lui nu i se părea că acela ar fi locul, dar opri motorul, coborî, luă cârjele ei din spate și așteptă în timp ce ea se străduia să iasă din mașină. Când se ridică pe singurul ei picior, Sean îi întinse cârjele. Caitlin făcu câțiva pași pe asfalt, se opri, ridică fața spre soare și inspiră încet.

— Te obișnuiești cu ele, spuse el.

— Știu. Îmi amintesc.

— Îți amintești?

— Am avut cârje la șapte ani.

— Nu-mi amintesc așa ceva.

— Eu da.
— Ce s-a întâmplat?
— A trecut tata cu mașina peste piciorul meu.
— A trecut cu mașina peste piciorul tău.
— Eu am ieșit din casă în fugă, și el a dat cu spatele peste piciorul meu. Greșeala mea stupidă.
— Era beat?
Caitlin ridică din umeri.
— Nu-mi amintesc decât că pleca și că nu și-a luat la revedere.
Stăteau în soare. Se simțea mirosul acelor deshidratate și al sevei ce se prelingea din pini. Ieșiră de pe drumul asfaltat și merseră printre pini. Caitlin pășea cu grijă, și Sean o urma, pregătit să întindă mâna, dar știind că nu avea să fie nevoie, pentru că ea se adaptase perfect noii situații, după cum avea să se adapteze și noii proteze pe care urma să o primească.
Intrară în vâlcea și se așezară pe banca de piatră, în lumina pistruiată. Fecioara albă și mutilată stătea, ca și mai înainte, printre trunchiurile albe ale plopilor tremurători și lespezile calcaroase. Aveau o senzație ciudată de întoarcere în timp, senzația de a ști ce urmează. Totul în acea vâlcea avea un aspect aranjat și artificial, ca pe o scenă – până și lumina, până și ei. Caitlin era epuizată și, în timp ce ea își trăgea răsuflarea, Sean se aplecă să vadă plăcuța, așteptându-se ca aceasta să fie acoperită de plante, ca în visul lui, dar nu era.
Ea văzu că el citește plăcuța și se întoarse s-o citească și ea.

Înaltul reverend Tobias J. Fife.
Episcop de Denver, primește cu recunoștință,
Întru Domnul, patruzeci de zile de har
Pentru a fi vizitat altarul din Pădure
Și a se fi rugat în fața lui.
1938.

Micile frunze ale plopilor tremurători foșneau, și ei simțiră adierea scurtă și răcoroasă.
— Dă-i drumul, dacă vrei, spuse ea.
— Să-i dau drumul cu ce?
— Mănâncă-ți Snickersul.

Caitlin zâmbi, și el încercă să zâmbească de asemenea.

Sean își scoase țigările din buzunar, puse una în gură, o aprinse și suflă fumul departe de ea. Tăceau. El se uită o dată la ciotul ei bandajat, care stătea sprijinit de cealaltă gleznă, într-o poziție firească. După o clipă, Sean spuse:

— Îl știi pe bătrânul la care am stat, tatăl șerifului?

— Emmet.

— Emmet. Mi-a spus o dată o poveste despre străbunicul lui care i-a rupt piciorul fiului său, bunicul lui Emmet, cu o toporișcă, cu marginea boantă, când el era doar un copil. Ca să-l împiedice să meargă la război și să moară, cum muriseră frații lui. El era ultimul băiat rămas.

— Și a funcționat?

— Nu știu. Emmet a descoperit mai târziu că bunicul lui inventase toată povestea. Eu tot nu știu ce să cred. Uneori, mă întreb dacă nu cumva am visat.

Caitlin se uita la fața Fecioarei.

— Când erai mic, spuse ea, te auzeam noaptea prin perete cum vorbești. Veneam la tine în cameră, mă așezam pe pat, și tu continuai să vorbești, ca și cum ai fi știut că eu sunt acolo. Eu îți puneam întrebări, și tu răspundeai. Spuneai niște lucruri extraordinar de amuzante.

— Cum ar fi?

— Nu mai țin minte. Îmi amintesc doar că îmi venea să râd așa de tare, că mă gândeam c-o să fac pe mine.

Caitlin se uită la el cu ochi strălucind.

— Nu-mi amintesc, spuse el.

— Nu-ți aminteai niciodată a doua zi. Dar în timp ce dormeai, știai că sunt eu. Îmi rosteai numele.

Tăcură. Sean fuma. Se uită iar la bandajele ei, iar ea îi văzu privirea și ridică puțin ciotul.

— Nu doare, spuse ea. Nu prea tare. E ca un fel de puls. Și mâncărimi.

— Copcile, spuse el, amintindu-și de ale lui.

— Nu, piciorul meu. Partea de jos. Și degetele. Jur că dau din degetele de la picior, și atunci mă uit, și acolo nu e nimic. Dar jur că dau din ele. Ca și cum ar fi invizibile. Ca și cum în câmpul meu vizual ar exista o gaură.

Sean se gândi la asta și apoi spuse:

— De ce nu l-ai adus?
— Ce să aduc?
— Știi tu ce.
Caitlin privi în jos, spre ciot.
— Nu știu. Aș fi putut s-o fac. M-am gândit să fac asta. Dar când l-am văzut pe podeaua aia, în locul ăla, nu l-am mai vrut. Nu mai făcea parte din mine. Nu știu cum să explic altfel.
Sean trase adânc din țigară și suflă fumul.
— L-am văzut, spuse el.
— Pe cine.
— Pe bărbatul ăla.
Caitlin întoarse privirea.
— Când m-a lovit cu mașina, l-am văzut, spuse el. I-am văzut ochii. Am încercat să-ți spun, dar eram atât de... Dumnezeule, Caitlin, eram atât de...
Caitlin puse mâna pe degetele lui și i le strânse. Prin acest gest, el se simți iar copil, iar ea avea optsprezece ani, acolo sus, pe valea aceea de pe munte, în timp ce părinții lor așteptau jos, la motel, și tot ce se întâmplase nu trebuia să se întâmple, ci putea fi schimbat printr-un act simplu, prin cea mai ușoară modificare a evoluției acelei zile, și atunci n-ar mai fi existat niciun bărbat cu ochelari de soare galbeni și niciun genunchi zdrobit, nici luni și ani de durere, nicio fată violată pe o alee dosnică, nici Emmet și nici Billy, și nicio fată pe cal sau pe un prag de piatră, nicio baracă și niciun lanț sau topor. Ar fi coborât de pe munte împreună, și Caitlin s-ar fi dus la facultate, ar fi alergat, și lumii nu i-ar fi lipsit, lumii nu i-ar fi păsat că acești doi tineri se furișaseră și trăiseră, în schimb, acea altă viață.
Caitlin îi strânse degetele. În vâlcea nu se auzea niciun sunet în afară de respirațiile lor. În cele din urmă, ea dădu drumul degetelor lui, își luă cârjele și începu să se ridice, însă doar pentru a se așeza brusc la loc.
— Sunt așa de slăbită, că nici nu pot sta pe picioare, fir-ar al dracu', spuse ea.
— Atunci așază-te, spuse el. Odihnește-te.
— Nu. Vreau să plec acum. Dar mai vreau să-ți cer o favoare, Dudley.
El se întoarse, și ea se uită la el.
Sean își trecu un braț pe sub genunchii ei și pe celălalt în jurul coastelor ei și o ridică de pe bancă. Era atât de ușoară această

fată, această soră furată, această fiică a regelui sacrificată din cauza unui delict și pentru îmbunarea unui zeu sau a unor zei pe care el nu îi cunoștea. O întoarse în așa fel încât să fie cu spatele la statuie și la lespezi, iar după ce porniră, ea spuse, cu brațul în jurul gâtului său:

— Crezi c-o să-mi mai dea bursa aia sportivă?

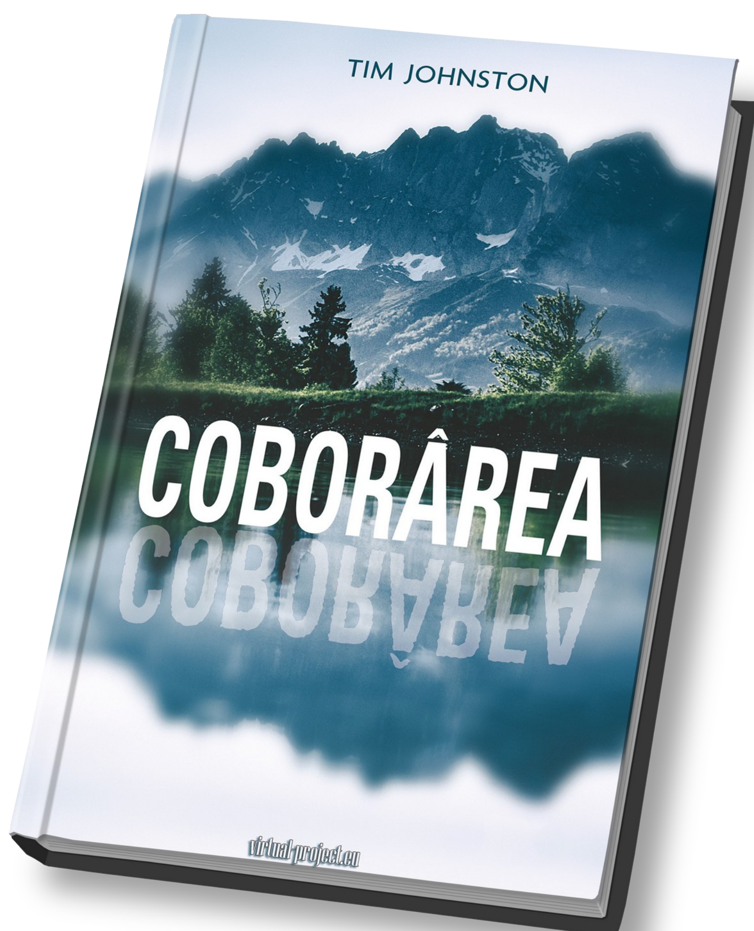
— Poate, spuse el. Apoi adăugă: Poate jumate din ea, și Caitlin râse.

Era ușoară ca un fulg, în timp ce el o căra pe potecă în jos, atent la capul ei, atent la piciorul ei invizibil, înapoi spre mașină.

74.

Ei beau cafea în cafeneaua motelului, privind pe fereastră la mașinile care treceau și la imaginile lor din geamurile clădirii de vizavi, și de fiecare dată când ușa cafenelei se deschidea, se întorceau să se uite, și de fiecare dată când nu erau copiii lor, aerul se întuneca și sângele se scurgea din piepturile lor. Avură timp suficient ca să se imagineze în acea altă dimineață din urmă cu mult timp, când stătuseră goi în camera de motel în timp ce lumea se transforma instantaneu în altceva, și ei odată cu ea, timp suficient ca să-și imagineze și tot ce se întâmplase de atunci, cele două vieți ale lor derulându-se în fața lor ca un film mut, unul suprapus peste celălalt, ca și cum acele două povești erau, la urma urmei, una singură și nu puteau fi văzute niciodată decât împreună – până când, în sfârșit, când li se părea că nu mai sunt în stare să suporte nicio secundă, ușa cafenelei se deschise, și era el. Blond ca mama lui, ținând ușa pentru sora lui brunetă în cârje. Sângele li se revărsă iar în inimi. Se ridicară, Grant lăsă pe masă douăzeci de dolari pentru două cești de cafea și ieșiră toți patru în parcare. După câteva minute, intrară printre mașinile care mergeau spre est, în lumina apusului. Grant era la volan, și Angela lângă el, iar Caitlin pe bancheta din spate, cu piciorul întins. În urma lor era, deocamdată, Sean cu vechiul Chevy verde, iar în spatele acestuia era orașul luminat, tot mai mic, și dincolo de oraș se înălțau piscurile, nemicșorate de distanță, și în spatele lor, soarele cobora la apus, dar ei nu-l vedeau – nici munții și nici

orașul, doar cerul care se întuneca în față, luna care urca și drumul. Era cel mai drept, plat și gol drum pe care îl văzuseră vreodată, și gonea în fața lor peste câmpii, fără să ascundă nimic.

virtual-project.eu